

Giới thiệu Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ

Editor: Aya Shinta

Hệ thống 006 dưới quyền điều giáo của cô đã có rất nhiều vị kí chủ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Nhưng một ngày kia, tất cả các kí chủ đồng loạt quay lại khiếu nại hệ thống 006, làm cho nó phải thay mọi người hoàn thành những nhiệm vụ chết tiệt kia.

006: "Tại sao nhiệm vụ công lược lại chính là con trai của nam chủ???"

Hệ thống: "Nếu cứ tiếp tục oán giận thì dòng điện mười vạn volt sẽ là hình phạt đó"

006: "Người có tin ta sẽ tố cáo người không?"

Hệ thống: "Tin chứ, vì lẽ đó người mới trở thành một kí chủ." (mỉm cười "thân thiện")

Xem hướng dẫn:

1. Nguyên văn, mượn danh nghĩa công lược mà nói chuyện yêu đương, logic gì gì đó miễn bàn đến.

2. Có CP

Tag: Hệ thống, ngọt, xuyên nhanh, xuyên thư

Aya: Lần đầu edit truyện, mình chém nhiều lăm đó T.T. Mong mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Con trai tổng tài (1)

Edit: Aya Shinta

Giữa một buổi sáng mùa hè, ánh nắng chói chang từng chùm xuyên qua tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng làm căn phòng sạch sẽ bớt đi chút tối tăm. Trên giường có một cô gái khuôn mặt thanh lệ, da thịt trắng nõn đang ngồi. Cô khẽ vuốt lại đầu tóc hỗn loạn, mặt mũi buồn bực.

"008! Cho ta một lời giải thích!" Đôi mắt cô tròn to, tay nắm chặt thành quyền.

Tức thì, một giọng nói lạnh lẽo tựa máy móc vang lên trong đầu: "Kí chủ, xin đừng oán giận, nếu không ta cho dòng điện mười vạn Volt giật chết ngài a."

"..."

"Đều là đồng nghiệp, có tin ta khiếu nại người hay không?" Cô khẽ cắn răng, bộ dạng lộn xộn chết không sợ nước sôi.

008: "Kí chủ, xin chú ý thân phận, ngài hiện tại đã là nhiệm vụ giả (người làm nhiệm vụ), không còn là nhân viên của Cục Quản lý Thời không nữa."

Phương Cừu..."

Xưa nay cô chưa từng tin báo ứng, vậy mà giờ đây cũng được ném mùi rồi.

Không sai, cô từng là nhân viên hệ thống của Cục Quản lý Thời không, số hiệu 006, chuyên trợ giúp Kí chủ làm nhiệm vụ trong các thế giới song song. Nói thật nhé, từ khi làm cái nghề này, mỗi vị Kí chủ đều do cô tỉ mỉ căn cứ "chỉ dạy" mà hoàn thành nhiệm vụ. Khi cô trở thành nhân viên ưu tú, 008 lúc đó còn không biết đang ở phương trời nào.

Lúc trước chẳng biết bị ai đâm một nhát, tất cả các Kí chủ đều khiếu nại cô, cô đã làm sai cái gì cơ chứ? Chỉ là hơi ác một chút xíu, nhưng mỗi lần đe dọa sẽ giật điện thì cũng có làm thật đâu...

Tìm đâu ra cái hệ thống miệng nồm hơi chua ngoa nhưng trái tim lại mềm yếu, nhất định là có người ghen tị cô, nói không chừng chính là 008!

Sau khi bị khiếu nại, cục trưởng trong con tức giận đề cô ném trái cuộc sống của Kí chủ, sau đó... Cô liền trở thành nhiệm vụ giả.

Cái này cũng dễ qua một bên đi, nhưng vì cái quái gì mà nhiệm vụ có độ khó cao nhất, không kịch bản, không hướng dẫn, cái gì cũng không có, còn là loại nhiệm vụ kia...

"Nhiệm vụ chắc người biết rồi, ta cũng không nhắc lại nữa, từng là nhân viên ưu tú, đừng làm phụ kỳ vọng của cục trưởng." Vẫn là cái âm thanh lạnh như băng của hệ thống.

Cô bủi bùi, tiếp tục lẩn lộn trên giường: "Thật không tiện, ta bây giờ là nhiệm vụ giả, không phải nhân viên nữa, xin giới thiệu nhiệm vụ a."

008: "..."

"Mỗi cuốn tiểu thuyết đều là một tiểu thế giới, thế nhưng thường sau khi hoàn thành tác phẩm lại phát sinh ra nhiều lỗ hổng mà không được bổ sung, nên cần người lấp đầy những chỗ hở này, cho sự việc có kết cục hoàn chỉnh, nhằm đảm bảo tính ổn định của không gian song song."

Hệ thống cần rằng tiếp tục giới thiệu: "Lỗ hổng có thể lớn hoặc nhỏ, có thể là yêu cầu người tìm một người, hoặc là giết một người, nhưng những thứ này chỉ là phụ, mà nhiệm vụ chủ chốt là danh chính ngôn thuận kết hôn với con trai của nam chính, làm anh ta hạnh phúc mới chính là kết thúc hoàn chỉnh."

Mặc dù đã biết nội dung nhiệm vụ, nhưng vẫn có chút ức chế đến nghiêng răng nghiêng lợi, đây là cái nhiệm vụ gì chứ, không đi công lược nam chính, mà mục tiêu lại là con trai nam chính. Đây là phiên ngoại hay sao vậy trời!

"Được rồi, hệ thống ta sẽ không quấy nhiễu người làm nhiệm vụ, bây giờ sẽ ngắt liên lạc." Âm thanh máy móc kia vừa nói xong, liền cắt đứt tín hiệu... Nhưng quả tân thủ của cô đâu!!!

Trước đây khi làm hệ thống cô đều cho các Kí chủ quả tân thủ, tại sao cô không có chứ!!!

Nhưng cho dù có gọi thế nào, hệ thống giống như đã bốc hơi, không hề có tin tức gì.

Vuốt lại mái tóc, chỉ có thể coi như xui xẻo mà bắt đầu phân tích nội dung tình tiết, cô là một nhân viên cực kì ưu tú và chuyên nghiệp!

Đây là một quyền tổng tài văn, nam chính là tổng tài của công ty trong top 500 của thế giới, của cái phong phú. Vì những chuyện trải qua hồi nhỏ mà ông chán ghét phụ nữ, mọi người đều cho rằng ông thích nam nhân. Đến khi hai gia đình nam nữ chính kết thông gia, tiểu bạch nữ chính cũng cho rằng ông ta thích đàn ông nên mới kết hôn. Nào có biết lâu ngày sinh tình, nữ chính bị ăn đến không còn xương. Nhưng lúc này nhà nữ chính phá sản, bà cho rằng do nam chính làm, rồi thêm một phen ngược luyến tình thâm, cuối cùng sinh non một đứa bé. Nữ chính nản lòng thoái chí ra nước ngoài, được nam phụ thâm tình bảo vệ. Khi nữ chính sự nghiệp thành công về nước, nam chính lại một phen dây dưa, ngược tới ngược lui rốt cuộc cũng HE, đại kết cục là nữ chính mang thai.

Vậy mà nhiệm vụ chỉ nhánh lại là cho nam phụ thâm tình kia một kết thúc tốt.

Tới lượt con trai của nam chính...

Cảnh Liệt, 28 tuổi, mười tuổi sơ trung, 18 đại học, 22 bắt đầu kế thừa sự nghiệp của gia tộc, cao lãnh ít ham muốn. Thủ đoạn thương trường tàn nhẫn còn hơn ba mình, ngay cả những vị có chức vị cao mà ba anh xếp vào cũng đuổi ra ngoài. Tuy nhiên lại cực kì hiếu thuận, có cảm tưởng rằng anh ta kiếm tiền chỉ để hiếu thuận mẹ.

Mà cô xuyên qua thư ký của anh. Trình độ, học vấn, IQ của cô đều cao tất, làm việc lại cụ thể rõ ràng. Đương nhiên, nguyên chủ thầm thích Cảnh Liệt, chỉ có điều không dám thổ lộ. Cảnh Liệt coi cô giống như nhân viên bình thường khác, chưa bao giờ nói với cô một câu ngoại trừ công việc.

Hiện tại đã là 8 giờ, sắp tới giờ làm. Nguyên chủ có tật cận thị, có mua kính sát trong lại không được thoải mái nên vẫn đeo kính gọng đen, mới hai lần mà nhìn như ba mươi. Vì không muốn đeo kính nên cô đổi thành kính sát trong, mái tóc thường ngày buộc cao giờ thả xuống, trang điểm nhẹ nhàng, mặc trang phục công sở rồi đi làm.

Đi vào đại sảnh công ty, không ít người ra ra vào vào, lúc này là giờ làm việc.

"Thư ký Phương sớm a." Một đồng nghiệp nam qua chào hỏi, không biết nhìn thấy cái gì, còn nhìn cô thêm vài lần.

Phương Cừ gật đầu, tận lực duy trì hình tượng cao lãnh của nguyên chủ.

Nhìn cô đi ngang qua, hai đồng nghiệp nữ bên lễ tân lập tức bắt đầu bàn tán.

"Cô có thấy thư ký Phương bỏ mắt kính ra rất đẹp nha."

"Đúng đó, so với trước đây đẹp hơn nhiều. Trước đây, nhìn cô ấy không phải một sách thì cũng là giáo viên chủ nhiệm a ha ha..."

Tới tầng chín, lúc này Cảnh Liệt còn chưa tới, cô phải đem tư liệu của cuộc họp chuẩn bị kỹ càng. Bởi vì nữ chính vừa đi du lịch ở nước ngoài cùng nam chính cũng sẽ tới tham dự. Nói thật, cô vô cùng hiếu kỳ lão nam chính trông như thế nào.

Chuẩn bị xong tài liệu, cô phát hiện không có báo cáo tiêu thụ của quý trước, mà thời gian còn sớm, đành xuống tầng ba lấy.

Nhấn thang máy, lúc cửa thang máy mở ra, cô liền vọt vào.

"A!"

Không biết đụng vào cái gì, cô kinh ngạc thốt lên một tiếng, va vào cửa thang máy, đầu tới nỗi nổ đom đóm.

Thật vất vả để đứng vững, nhìn thấy người kia thì cô "xoạt" một tiếng đứng thẳng người: "Tổng giám đốc sớm."

Trước mặt là một nam nhân một thân tây trang màu đen, thân hình cao lớn, ngũ quan tuấn lãng. Nguyên chủ đã cao nhưng kém người này cả một cái đầu, khiến người ta cảm thấy ngọt ngọt.

Ra khỏi thang máy, Cảnh Liệt Chinh lại cổ tay áo, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng lại, nói với cô gái trong thang máy: "Cô làm gì vậy?"

Hai năm, Cảnh Liệt lần đầu phát hiện, hóa ra vị thư ký này cũng cao như vậy.

"Tôi...Tôi đi xuống phòng tiêu thụ lấy ít đồ." Phương Cửu nắm chặt lòng bàn tay để lấy lại chút bình tĩnh. Trước đây cô cảm thấy các Kí chủ nhát như cáy, nhìn thấy đối tượng công lược liền căng thẳng. Cmm, hiện tại chỉ cảm thấy bọn họ thật là trâu bò, hoàn thành nhiệm vụ rất nhanh.

Liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng kia, Cảnh Liệt thấp giọng: "Tại sao lại không gọi điện thoại?"

Dứt lời, anh quay người đi vào văn phòng.

Phương Cửu: "...". Ặc, tại sao cô không gọi điện thoại nhỉ?

Cảm giác mình thật ngu ngốc, Phương Cửu tự nhủ rằng đây chỉ là một sơ sót nhỏ, rồi gọi điện thoại cho phòng tiêu thụ để họ đem báo cáo lên.

Cuộc họp bắt đầu lúc mười rưỡi, Cảnh Liệt xưa nay đều không tới sớm, thường sẽ tới sát giờ, cho dù ba anh tới thì cũng như vậy.

Mười giờ hai mươi lăm, khi phòng họp đã đầy người, mọi người đều nhìn Phương Cửu mà trêu chọc vài câu.

"Ai da, hôm nay thư ký Phương thật xinh đẹp, có bạn trai rồi à?" Lão đầu trực là trưởng phòng kế hoạch trêu đùa, tính nắm lấy tay cô.

Phương Cửu vội vàng bỏ tài liệu, lùi lại, cười nhạt nói: "Ý của Lưu trưởng phòng là trước đây tôi không để nhìn hay sao?"

Không nghĩ tới người cao lãnh như cô cũng nói đùa, Lưu trưởng phòng cùng vài trưởng phòng khác đều cười ha ha: "Thư ký Phương hôm nay tâm trạng rất tốt, còn có thể đùa giỡn."

Phương Cửu cười cười không nói gì, lúc này cửa phòng họp bị đẩy ra. Khi một bóng dáng cao lớn trầm ổn bước vào, phòng họp trong nháy mắt im lặng như tờ, tất cả đều đồng loạt đứng lên cười lạnh chào hỏi: "Chủ tịch hảo."

Người đàn ông vừa tiến vào trên độ bốn mươi, nhưng càng già lại càng có phong vị. Khuôn mặt anh tuấn kia vô cùng giống Cảnh Liệt, làn da ngăm đen vô cùng cường tráng, đồng hồ nguyên khối bản giới hạn trên cổ tay kia đã cho thấy rõ ràng thân phận của ông.

Trong phòng họp nghiêm túc cùng yên tĩnh, ông dẫn theo một người thanh niên trẻ, ngồi xuống vị trí chủ tịch, ánh mắt quét qua, đột nhiên dừng lại ở trên người Phương Cửu: "Thư ký Phương, tiểu tử kia đâu?"

Ánh mắt nhàn nhạt gây ra một cảm giác ngọt ngọt, Phương Cửu giờ mới biết lão nam chủ bộ dạng như thế này, già với không già khác nhau chỗ nào chứ...

"Thưa chủ tịch, tổng giám đốc...còn chưa tới." Phương Cửu cúi đầu, không biết nên giải thích thế nào, đều do tính cường bách của Cảnh Liệt.

Cảnh Thành nhíu mày, có chút không vui vung tay: "Mau gọi nó tới đây."

Lão tử đã tới, tiểu tử thú kia còn phô trương với ông!

Phương Cửu không dám gọi điện thúc giục, đành quay trở về tìm anh. Ngay tại chỗ rẽ trên hành lang gần phòng họp, cô lại va vào Cảnh Liệt.

Bất quá cô chỉ suýt chút nữa thì va vào, cũng may kịp dừng lại.

"Tổng giám đốc ngài mau tới đi, chủ tịch đang chờ ngài." Cô cung cung kính kính đứng ở một bên, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Được rồi, cô thừa nhận là mình sợ, không biết làm thế nào để quỵn rũ cấp trên của mình a.

Nhìn sợi tóc cô bay bay lộ ra cái cổ trắng như tuyết, Cảnh Liệt mím mím môi, ánh mắt ý tứ sâu xa nhìn cô: "Hóa ra thư ký Phương còn trẻ như vậy."

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha ha. Con trai tổng tài vẫn là tổng tài. (￣▽￣)

Vẫn mới u. ($\geq \nabla \leq$)/

Chương 2: Con trai tổng tài (2)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cửu: "... Trước kia cô già lắm à?

Nhìn chân anh mang giày da sáng loáng đi ở phía trước, Phuong Cửu lập tức đi theo.

Đẩy cửa phòng họp, vẫn vô cùng yên tĩnh, nhìn thấy người đàn ông ngồi trên kia, Cảnh Liệt chỉ khẽ gật đầu, sau đó ngồi xuống.

"Bắt đầu." Cảnh Thành lạnh lùng liếc anh, âm thanh hùng hồn.

Những người khác dường như đã quen với phương thức ở chung của hai cha con bọn họ, sau đó từng người trình bày báo cáo của phòng mình.

Phuong Cửu cũng chỉ ở bên cạnh làm vài việc vặt. Cô biết nam chính vì quá yêu nữ chính, đặc biệt không thích con trai luôn quấn lấy vợ mình, khi còn bé lại hại ông không thể thường xuyên ngủ cùng lão bà của mình. Chờ con trai lớn lên, ông liền nhanh chóng giao lại công ty mang nữ chính ra ngoài du lịch.

Nam chính rất si tình, tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng những phụ nữ bám theo ông nhiều không đếm xuể. Tuy rằng ông đều không để bọn họ vào mắt, nhưng nữ chính cũng cực kì không hài lòng, cộng thêm Cảnh Liệt đổ thêm dầu vào lửa, nam chính đều có vài ngày trong tháng bị đuổi ra khỏi phòng. Cuối cùng đều dùng ba ba ba để giải quyết, nhưng nếu được lựa chọn lần nữa, ông tuyệt đối sẽ không chọn sinh ra cái đèn điện chói lóa này.

"Thư ký Phuong, báo cáo của chi nhánh nước ngoài đâu?"

Không biết nói tới nơi nào, Cảnh Liệt đột nhiên đem ánh mắt không hề có độ ấm quét đến Phuong Cửu đang đứng ở một bên.

Mọi người đều biết tổng giám đốc lại bắt đầu rồi, từng người nhất thời nín thở không nói lời nào.

"Chuyện này...Lý tổng chưa đưa cho tôi, tôi cho rằng..."

"Cô cho rằng? Cô cho rằng không cần liên không cần? Cô cho rằng mai sẽ trúng cổ phiếu thì sẽ trúng chắc?" Cảnh liệt một tay đặt trên bàn, tầm mắt lạnh lùng thẳng tắp đặt trên người cô.

Phuong Cửu cắn môi, không nói gì.

"Không cần, lần này bàn về tình hình tiêu thụ các công ty trong nước, nước ngoài để lần sau đi." Cảnh Thành gõ gõ bàn, dường như đang giải vây cho Phuong Cửu.

Những người khác đều nhìn nhau không nói lời nào. Tuy rằng chủ tịch trước đây rất nghiêm cẩn, nhưng phong cách làm việc của Cảnh Liệt đã không thể dùng "nghiêm cẩn" để hình dung. Làm việc bên cạnh anh ta, thực sự một điểm sai sót cũng không thể làm ra, vì thế thư ký bên cạnh anh thay đổi nhiều như vậy. Phuong Cửu đã xem như lâu nhất, có điều bây giờ cũng chỉ tới đó thôi.

"Xin lỗi tổng giám đốc, lần sau tôi nhất định sẽ cân nhắc chu toàn." Phuong Cửu hơi cúi đầu, trong giọng nói mang vẻ áy náy.

Cảnh Liệt nhìn cô, trong mắt lóe ra một tia không vui. Anh tưởng rằng thư ký này là một người thành thật, bây giờ xem ra chỉ đến vậy. Dĩ nhiên lại liên tục nhìn chăm chăm vào lão già kia, không biết một lão già hơn năm mươi thì có gì đáng xem.

"Tiếp tục." anh gõ gõ bàn, ra hiệu bộ phận tiếp theo tổng kết.

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người đều đổ mồ hôi lạnh, Phuong Cửu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có điều tên thủ trưởng này sao ác miệng thế, kết hôn được chắc?

Có khi hái sao trên trời còn dễ hơn so với kết hôn với anh ta đi?

Phuong Cửu cùng anh nói một câu cái trán đều đỏ đầy mồ hôi, cmn, các Kí chủ của cô trước đây làm sao hoàn thành nhiệm vụ vậy a.

Trở lại trước bàn làm việc, nhìn chồng vẫn kiên trên bàn nhưng tâm tư lại bay đi nơi khác. Nếu nhiệm vụ chính không có tiến triển, không bằng hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh trước.

Bây giờ nam phụ đã là viện trưởng của một bệnh viện. Bởi vì ông vẫn chưa kết hôn, nam chính đối với ông còn đặc biệt đề phòng. Có điều một nam phụ

sì tình như vậy, làm sao có thể tác thành ông ấy cùng người khác được đây?

"Thư ký Phương."

"A?" Phương Cừ đột nhiên lấy lại tinh thần, khi thấy Cảnh Liệt đứng trước bàn làm việc, cô sợ đến lập tức đứng thẳng người, "Tổng giám đốc hảo."

Cảnh Liệt lạnh lùng nhìn cô: "Không nghĩ tới khẩu vị của thư ký Phương lại nặng như vậy, lão già năm mươi, sáu mươi như vậy cũng dễ mất tới."

Nói xong, không để ý tới khuôn mặt đang sùng sờ của Phương Cừ, trực tiếp đi vào phòng làm việc của mình.

Từ nhỏ Cảnh Liệt đã biết lão ba nhà mình không phải người bình thường, sự việc ba mẹ mình năm xưa anh đều biết toàn bộ. Không biết lúc đó đầu mẹ mình bị đập chỗ nào, đã ăn thiệt một lần còn chưa đủ, cuối cùng dĩ nhiên lại cùng lão già đó, còn nhân danh tình yêu chân thành gì gì đó.

Nhìn bóng hình anh rời đi, Phương Cừ trừng mắt buồn bực, cô đã làm gì lại để con trai nam chính hiểu lầm kiểu này?

Buổi tối có tiệc xã giao, là thư ký dĩ nhiên cô phải đi theo. Ngồi trong xe, cô vốn muốn giải thích chuyện ngày hôm nay, vừa quay đầu thì thấy Cảnh Liệt đang nhắm mắt, hình như đang nghỉ ngơi. Nhìn một bên mặt hoàn hảo không tì vết kia, Phương Cừ im lặng, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ tránh đi cảnh đẹp.

Khi xe ngừng lại trước cửa hộp đêm, Phương Cừ mới dám nhẹ giọng gọi: "Tổng giám đốc, đến rồi."

Dứt lời, một hai giây sau Cảnh Liệt mới mở mắt, đẩy cửa xuống xe.

Hộp đêm này có thể nói là hộp đêm xa hoa nhất A thị, bình thường người có tiền sẽ tới đây tiêu khiển, Phương Cừ cũng theo Cảnh Liệt tới nơi này bàn qua mấy cái hợp đồng. Tuy cũng đã gặp không ít người có ý tứ mấy tay chân, nhưng nguyên chủ cũng là kẻ lòi đời, đều dễ như ăn cháo mà tránh đi.

Nữ phục vụ mặc một thân sườn xám xê tả màu đỏ, làm nổi bật lên đường cong duyên dáng của người phụ nữ, một bên chân cũng xê cực cao, khiến suy nghĩ của người khác bay cao bay xa.

"Cảnh tổng, Lưu tổng cùng mọi người đã đến, mời ngài đi theo tôi." Phục vụ nở một nụ cười vô cùng chuyên nghiệp, lắc cái eo thon nhỏ dẫn đường ở phía trước.

Trong hộp đêm ánh sáng kiêu diễm lấp lờ, ra vào đều là người giới thượng lưu, còn có một đám người bụng phệ ôm nữ nhân trêu đùa không ngớt.

Phương Cừ đang đi theo phục vụ viên đi tới phòng khách ở lầu trên thì cửa đột nhiên mở ra. Cô nhìn thấy một người đàn ông cùng người phụ nữ từ bên trong đi ra.

"Ai nha, Cảnh tổng đến thật đúng giờ, vừa vặn là 8 giờ!" Một người đàn ông trung niên mặc âu phục, mang mắt kính nhất thời đứng dậy chỉ chỉ đồng hồ, những người khác cũng phớt lờ nụ cười.

Cảnh Liệt có tật xấu, bất luận xã giao hay hội họp, xưa nay sẽ không đến sớm hay trễ dù chỉ một phút, dù có chuyện ngoài ý muốn phát sinh cũng sẽ không đến muộn, Phương Cừ cũng đã quen như vậy.

"Không sánh bằng Lưu tổng." Khóe miệng Cảnh Liệt nở nụ cười xã giao, sau đó đến chỗ sô pha ở giữa ngồi xuống, Phương Cừ cũng xách theo túi công văn ngồi bên cạnh anh.

Cô mặc đồng phục, dưới váy ngắn không mang theo tất chân. Mặc dù là ngồi nghiêng, nhưng đôi chân thẳng tắp trắng nõn này dưới ánh đèn mờ ảo vẫn đặc biệt thu hút người ta phạm tội. Bên kia Lưu tổng lập tức buông cô người mẫu trẻ đẹp, đẩy đẩy mắt kính, cặp mắt liên tục nhìn chăm chăm vào chân Phương Cừ, "Thư ký Phương hôm nay thật xinh đẹp, thực sự càng ngày càng trẻ đẹp."

Người mẫu, minh tinh ông ta chơi đùa không ít, thư ký của Cảnh Liệt chính là vưu vật, đôi chân này, thật là thẳng!

"Lưu tổng thật biết nói đùa, như vậy thì trước đây tôi rất già hay sao?" Phương Cừ như đang nói đùa, nhưng trong mắt lóe ra một tia căm ghét, tay kéo váy xuống.

Cảnh Liệt liếc mắt nhìn Lưu tổng háo sắc, lập tức đưa tay ôm eo cô, âm thanh lười biếng: "Phụ nữ mà, thoải mái thì sẽ trẻ ra."

Thân thể Phương Cừ chấn động, con người chuyển liên tục.

"Đúng đúng đúng, vẫn là Cảnh tổng sâu sắc ha ha ha!"

Nhìn thấy hành động của anh, Lưu tổng chỉ biết thu tầm mắt lại mà nuối tiếc, phụ nữ của Cảnh Liệt gã còn không dám chạm tới. Có điều trước đây Phương Cừ chính là bộ dáng đứng đắn, thực tế cũng chỉ bị người thượng, già vờ đoan trang cái gì chứ.

Biết Cảnh Liệt không thích phí lời, vì thế bọn họ chỉ uống mấy chén rồi kêu mấy người khác lui ra để bàn bạc hợp đồng. Các điều khoản hợp đồng đều đã được thỏa thuận, hiện tại chỉ cần ký tên xác nhận là được.

Lưu tổng mỗi lần ký hợp đồng luôn thích lòi lòi kéo kéo, nhưng vật liệu công ty ông ta có giá cả cạnh tranh, vì vậy Cảnh Liệt tốc chiến tốc thắng mới đích

thân tới đây ký hợp đồng với gã. Lần này anh cũng thoải mái, không bao lâu liền ký vào hợp đồng.

"Cảnh tổng hiếm khi nào cất công đi một chuyến, lần này hãy ở lại uống vài chén." Luru tổng nói xong, liền liếc mắt ra hiệu với trợ lý.

Sau một khắc, trợ lý mang vào rất nhiều nữ nhân cao gầy trẻ đẹp, không chỉ người mẫu, còn có tiểu minh tinh. Tuy trong khách phòng còn các lão tổng vốn ăn chơi, nhưng các cô đều hướng về phía Cảnh Liệt mà chen lấn.

Không tới hai lần, Phương Cửu liền bị tách ra, còn bị đẩy đến bên người Luru tổng.

"Trước đây còn tưởng rằng Cảnh tổng không thích phụ nữ, không nghĩ tới thư ký Phương thủ đoạn cao siêu. Nào nào, chúng ta uống một chén." Luru tổng lộ tình quang rớt cho cô một ly rượu.

Phương Cửu liếc mắt nhìn Cảnh Liệt, anh tự hồ đã quen với trường hợp này, chỉ cần những nữ nhân này không quá phận, anh vẫn ngồi yên.

Cô không tiện cự tuyệt, chỉ nâng ly rượu uống một ngụm.

"Thư ký Phương tửu lượng tốt, chúng ta uống thêm một chén!" Luru tổng lại cho cô thêm một ly nữa, cô bé người mẫu bên cạnh hung hăng dựa vào thân thể ông ta, khe ngực cô ta đặc biệt sâu, nhìn Phương Cửu không có thiện cảm, dường như cảm thấy cô đang đoạt chuyện làm ăn của mình, "Luru tổng ~"

"Đừng nghịch đừng nghịch." Luru tổng trực tiếp nhét tờ tiền mặt vào khe ngực cô ta, sau đó lại tự rót thêm chén rượu.

Phương Cửu không muốn uống, nhưng vừa mới ký hợp đồng, cô không cho mặt mũi như vậy thì không được, vì vậy cô cắn răng, nâng ly cùng ông ta cụng một cái.

"Thư ký Phương." Cảnh Liệt ôm eo cô, tầm mắt quét đến khuôn mặt nửa tỉnh nửa say của cô một vòng, "Sao cô lại uống với Luru tổng?"

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau bắt đầu trêu chọc nữ chủ ~

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Con trai tổng tài (3)

Edit: Aya Shinta

"Tôi..."

"Cảnh tổng đừng tức giận, tôi chỉ uống với thư ký Phương có hai ly mà thôi." Luru tổng cười hai tiếng, cuối cùng vẫn đem thân thể đang nghiêng ngả thu hồi đôi chút.

Phương Cửu thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng đem ly rượu trong tay bỏ xuống.

Cảnh Liệt buông eo cô ra, sau đó lại đi về phía mấy lão già đang luôn miệng đàng kia.

Cũng may sau đó Luru tổng không có quấy rầy cô, Phương Cửu một mình ở đó tè nhạh ăn một chút hoa quả.

Lúc đi ra, luồng gió đêm phả vào mặt, cô xách túi công văn vội vàng đi theo.

Cảnh Liệt mở cửa sổ xe ra, từng luồng gió mát tùy ý thổi vào buồng xe tràn ngập mùi rượu, anh nói lỏng cả vạt giữa cổ, đột nhiên hỏi: "Thư ký Phương tới công ty bao lâu rồi?"

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, bắt chéo chân, lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn, "Thưa tổng giám đốc, tôi vào công ty vừa vặn được hai năm."

Nói đến đây, cô không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nghiêng đầu, gương mặt lộ vẻ cảm kích nói: "Vừa rồi cảm ơn ngài."

"Cảm ơn tôi vì cái gì?" Anh nghiêng đầu đi, nhìn khuôn mặt một năm bốn mùa đều lạnh nhạt kia.

Thư ký của mình, không phải mỗi ngày nên ăn mặc trang điểm lộng lẫy đến câu dẫn mình hay sao?

"Vừa nãy Luru tổng..." Phương Cửu hơi mím môi, tận lực để mình cao lãnh giống như nguyên chủ.

Hai người tính tình đều lạnh nhạt tán gẫu, kết quả là làm cho không khí trong xe trở nên lúng túng, tài xế ngồi phía trước đều cảm thấy không chịu được, thư ký Phương này thật không biết nói chuyện.

Cảnh Liệt xi cười một tiếng không nói gì, lấy notebook trong túi công văn liền bắt đầu xem số liệu, trong xe cũng nhất thời yên tĩnh lại.

Gió đêm không ngừng thổi qua sợi tóc bên tai, Phương Cửu nhìn cảnh đêm không ngừng lướt qua khung cửa, tuy rằng vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng tâm tư sớm không biết bay tới nơi nào.

Cô là một hệ thống chuyên nghiệp, xem qua nhiều thế giới như vậy, sao có thể để nhiệm vụ thứ nhất này làm khó!

Phương Cửu đột nhiên nhớ tới đã từng có Ký chủ cũng gặp tình huống như thế, cuối cùng làm thế nào mà hoàn thành?

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng cởi áo khoác, sau đó che đầu lại làm bộ dựa vào ghế mà ngủ, nhưng thực ra tay nhỏ đã trộm mở ra nút thứ hai trên áo sơ mi.

Cảnh đêm A thị kiêu diễm nhưng lại mờ ảo, phô diễn đầy đủ sự phồn hoa của chốn thành phố. Gió đêm xua tan không ít mùi rượu trên người anh, Cảnh Liệt đem tầm mắt từ trong máy vi tính dời đi, một bên xoa xoa ấn đường đang đau nhức, một bên nhìn về phía cảnh vật ngoài cửa sổ.

Quay đầu lại, khóe mắt không biết nhìn thấy cái gì, chỉ thấy thư ký Phương ngày thường gần bước lại nghiêm túc thế mà đang tựa trên ghế ngủ, hơn nữa trên đầu còn có cái áo khoác trùm kín, cô ta sợ người khác nhìn thấy đáng về mình khi ngủ sao?

Khóe miệng Cảnh Liệt cong lên, lại nghiêng đầu sang chỗ khác xem notebook. Cho đến lúc xe thắng gấp, không chỉ làm anh đổ về phía trước, ngay cả trên vai cũng nặng lên.

Anh quay đầu, liền nhìn thấy một cái đầu đang tựa trên vai mình, cái áo khoác trên đầu cô từ lâu đã trượt xuống, lộ ra một khuôn mặt thanh lệ sạch sẽ.

"Tổng giám đốc, phía trước hình như xảy ra tai nạn xe." Tài xế ở phía trước nói.

Cảnh Liệt nhíu nhíu mày, "Chú đi xem xem."

"Vâng." Tài xế cũng không nhìn phía sau, trực tiếp đẩy cửa xe, đi về con đường phía trước đang cực kì hỗn loạn.

Nhìn cái đầu trên vai, Cảnh Liệt đưa tay ra muốn đem cô dời đi, nhưng lại không biết làm sao ra tay. Có khi thư ký Phương gần bước này vừa tỉnh lại, không chừng cho rằng mình muốn làm cái gì với cô ta.

Quên đi, Cảnh Liệt quyết định làm một cấp trên tốt, để cô dựa vào.

Tầm mắt không nhịn được chăm chú vào khuôn mặt nhỏ sạch sẽ trên vai. Cô rất trắng, trên mặt hầu như không có một chút tỳ vết nào, lông mi dài cũng không động đậy. Cô lại ngủ như một đứa trẻ, không chút nào căng thẳng như trong ngày thường.

Trước đây anh cho rằng thư ký Phương ba mươi có thừa, bây giờ xem ra, cô tựa hồ còn rất trẻ. Tuổi nhỏ như thế mỗi ngày bị gọi đi gọi lại, thế mà cũng có thể tiếp tục kiên trì.

"Tổng giám đốc, phía trước có người đụng phải một đứa nhỏ, cảnh sát đang xử lý, có điều trong thời gian ngắn khả năng đi không được, chúng ta có quay đầu đi đường khác không?" Tài xế ở trước cửa sổ nghiêm túc hỏi. Khi thấy Phương Cửu tựa ở trên bả vai Cảnh Liệt, ánh mắt lập tức trở nên quý dị.

Thư ký Phương muốn thăng thiên hay sao vậy trời!

Cảnh Liệt nghĩ trong chốc lát, trầm ngâm nói: "Đổi đường."

Tài xế ngơ ngác gật gù, sau đó trở về chỗ ngồi phía trước lái xe.

Tới khúc rẽ, đầu Phương nghiêng về phía trước, Cảnh Liệt thuận tay đỡ lấy vai cô, trong nháy mắt, cổ áo sơ mi trắng liền mở ra rất nhiều. Bởi vì góc nhìn, một mảng trắng như tuyết dưới áo somi rõ ràng lọt vào tầm mắt người nào đó.

Cảnh Liệt nghiêng đầu đi không nhìn tới cô, chỉ là ánh mắt sâu thẳm không ít.

Chính Phương Cửu đang giả bộ ngủ lại không thể mở mắt, liền bắt tri bắt giác thật sự ngủ thiếp đi..

Liếc nhìn Phương Cửu vẫn còn ngủ say trên vai, cổ áo vẫn hé mở ra, bầu ngực căng cứng trong áo somi, rất khó tưởng tượng người gần gũi như cô lại có vóc người tốt như vậy.

Cảnh Liệt nghiêng đầu đi, ở trong máy vi tính gõ mấy lần, sau đó nói với tài xế phía trước: "Đi tới chung cư Mỹ Vân ở đường 26 Nam An."

Tài xế ngồi phía trước ngẩn người, tuy rằng không hiểu tại sao anh ta không trở về công ty, nhưng vẫn dựa theo địa chỉ của anh mà đổi đường.

Khi xe dừng lại, Cảnh Liệt liếc nhìn chung cư cao tầng kia, liếc mắt là đã nhìn ra chung cư loại này không có cái giá năm triệu tuyệt đối không mua được, xem ra ví tiền của cô thư ký này còn rất dày.

"Tĩnh lại đi." Anh vỗ vỗ mặt cô, vô cùng không khách khí.

"Hả?" Phương Cửu mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình còn tựa trên vai Cảnh Liệt thì, lập tức kinh ngạc ngồi thẳng người, "Vâng... Xin lỗi tổng giám đốc, tôi... Tôi không biết..."

Đòi người như một vở kịch, tất cả dựa vào hành động.

"Xuống xe." Trên mặt anh không có chút biểu tình nào.

Phương Cửu nhắm mắt mấy cái, đành phải đẩy cửa xuống xe, khi thấy đã đến dưới nhà mình thì, cô thật sự kinh ngạc.

Chờ cô xoay người lại thì, xe đã quay đầu lái đi từ lâu.

Nhìn bóng đêm từ từ biến mất, Phương Cửu bủi môi, sau đó liền ngâm nga một đường trở lại phòng mình.

Vừa vào cửa, cô liền cởi giày cao gót, ở trên ghế salông nằm một hồi, cảm thấy mình vẫn phải gọi điện thoại cho cấp trên nói cảm ơn thì tốt hơn.

Cầm điện thoại di động lên, cô dừng một chút, sau đó lập tức chạy đến phòng tắm, mở vòi hoa sen, nước lập tức tí tách dội ở trên sàn nhà.

Điện thoại vang lên không tới một lúc thì kết nối được, Phương Cửu lập tức lên tiếng: "Vừa nãy đã quên, cảm ơn ngài đã đưa tôi trở về."

Cũng không biết anh ta làm sao biết địa chỉ của mình!

Nghe điện thoại đầu bên kia truyền đến âm thanh tí tách, Cảnh Liệt đem tầm mắt từ trong máy vi tính dời đến phía ngoài cửa sổ đang nổi gió, "Tiện đường."

Nói xong, anh rốt cục không nhận được hỏi một câu, "Cô đang làm gì?"

Trong nhà có lũ?

Phương Cửu tựa ở trên bồn rửa tay, cố ý trầm mặc một chút, sau đó âm thanh mang theo chút khó chịu nói: "Tôi... Chuẩn bị tắm."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Con trai tổng tài (4)

Edit: Aya Shinta

Đầu bên kia thực yên tĩnh, phảng phất như tiếng hít thở cũng không còn, Phương Cửu chú ý, phát hiện điện thoại không cúp nha.

"Cái kia... Tổng giám đốc ngủ ngon." Cô nói xong, chủ động cúp điện thoại.

Nam nhân mà, sở thích không giống nhau, giống như nguyên chủ có tính cách gần бурого đột nhiên thay đổi, sẽ khiến cho đối phương bao nhiêu hiếu kỳ.

Đóng lại vòi hoa sen, Phương Cửu thật sự cảm quần áo đi tắm. Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, cô rất chuyên nghiệp!

Cùng lúc đó ở một bên khác, dù cho gió mát thổi vào xe, Cảnh Liệt vẫn còn có chút khô nóng nói lòng ra cà vạt, trong đầu không tự giác hiện ra lúc trước nhìn thấy cảnh "xuân"...

Xì cười một tiếng, anh xoa xoa trán, cảm giác mình chắc là quá lâu không chạm nữ nhân.

"Tổng giám đốc, chúng ta về công ty hay là biệt thự?" Tài xế ở phía trước lơ đãng liếc thấy vẻ mặt tự giễu của anh, không nhận được nhẹ giọng hỏi.

Người sau ngưng lòng mày suy nghĩ một chút, âm thanh trầm thấp, "Về biệt thự."

Nếu là không trở về, sợ chính là ý muốn của lão già kia.

...

Ngày kế khi vào công ty, Phương Cửu đột nhiên phát hiện một vấn đề, ánh mắt của những người khác trong công ty nhìn cô có gì đó không đúng, không đúng thế nào thì lại không nói ra được.

Vừa vào thang máy, trưởng ban tuyên truyền bên trong về mặt ý tứ sâu xa ôm lấy vai cô, "Thư ký Phương công tác bí mật làm thật là tốt, có phải là lần sau chúng ta phải đối xứng hô, gọi cô là Tổng tài phu nhân?"

Trưởng ban tuyên truyền cũng là một phụ nữ hơn ba mươi, vóc người cao gầy, có tiền có thân hình, đặc biệt yêu thích tìm tiểu thụy làm bạn trai, cơ bản là hai tháng đổi một lần. Vì thế, rất nhiều người trong công ty đều thích gọi cô ấy là cạp cái, bởi vì nữ nhân ba mươi như con cạp mà.

"Chu trưởng có ý gì?" Vai Phương Cừ hơi dựng ngược lên, tung cánh tay trên vai ra, trên mặt vẫn lộ vẻ nghiêm túc.

Cô vẫn chưa có hành động, tin tức này là từ đâu ra!

"Ài u, cô không cần giải thích, hiện tại toàn công ty đều biết chuyện cô cùng tổng giám đốc, cô cũng thật lợi hại nha. Tổng giám đốc nhiều thư ký như vậy, anh ta vẫn cứ không chán, một mực nhìn cô với con mắt khác. Nói nhanh lên, cô có bí quyết gì thế?!" Chu trưởng ban hung hăng liếc mắt đưa tình với cô.

Phương Cừ ngoảnh mặt làm ngơ nhún nhún mày lại, "Tôi không hiểu ý của cô."

"Đừng giả bộ, tối ngày hôm qua lão Vương tài xế của tổng giám đốc nhìn thấy cô tựa ở trên người tổng giám đốc ngủ, cô còn dám nói không có gì?" Chu bộ trưởng bày ra cái dáng vẻ "tôi biết tất cả mọi chuyện".

Phương Cừ: "..."

Cửa thang máy vừa mở, đến tầng năm, Chu trưởng đành đi ra thang máy, còn nói có thời gian muốn cùng với cô thảo luận bí quyết hấp dẫn đàn ông.

Phương Cừ không biết nên nói cái gì, cô ngăn lần tính vạn lần toán, chính là không nghĩ tới người tài xế lão Vương kia tiết lộ tin tức!

Đây chẳng phải là đánh rần động cỏ à! Cảnh Liệt chắc chắn sẽ không thích scandal như vậy.

Trong lòng thâm khổ nước bọt, Phương Cừ vẫn mang bộ dạng nghiêm túc đi tới lầu chín. Tới trước bàn làm việc của mình, nhìn trước mặt này một đồng chồng công tác thì đầu có chút đau, cũng không biết nguyên chủ làm sao chịu đựng được.

Mãi đến khi đi động trên bàn rung rung từng trận, Phương Cừ mới phát hiện là mẹ nguyên chủ gọi tới, vội vã tới tiếp.

"Mẹ à, không phải sáng sớm muốn cùng bác gái sát vách đi quảng trường khiêu vũ à?" Phương Cừ dùng vai kẹp điện thoại đi động, một bên mở ra máy tính ghi tài liệu vào.

"Khiêu vũ chả vũ, hiện tại mẹ đang ở nhà đi cả con đây, chị họ con ngày hôm nay sinh một thằng bé trắng trẻo mập mạp, đi cả cười không thấy mắt đâu." Điện thoại đầu bên kia truyền đến tiếng khen lấy khen để, Phương Cừ trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Cô biết, mẹ cô lại muốn tới thúc hôn...

Quả nhiên, đối phương chuyển đề tài, đột nhiên nghiêm túc nói: "Anh họ con có bằng hữu làm luật sư, người lại cao lại soái, một tháng mười mấy vạn đây! Hơn nữa ở trong thành phố còn có một căn nhà, điều kiện tốt a! Hơn nữa chỉ lớn hơn con ba tuổi, mẹ cũng đã đem ảnh của con cho người ta, người ta nói rất yêu thích con, còn muốn định ngày hẹn gặp mặt đây!"

Phương Cừ: "..."

Thả chuột xuống, cô buồn bực nói: "Sao mẹ không nói sớm cho con biết, con hiện đang bận bịu làm việc như thế, làm sao có thời giờ đi nói chuyện yêu đương!"

"Con đừng có nói chuyện đùa nữa, mỗi ngày làm trâu làm ngựa được bao nhiêu tiền, nói dễ nghe một chút là thư ký tổng giám đốc, hai năm cũng không cho con thêm chút tiền lương, chung cư cô thuê một tháng lên tới tám ngàn, hiện tại cái trắng đều tăng giá, giá của con lại không tăng, công việc như vậy muốn nó làm cái gì!" Bên kia mẹ Phương lục tục đếm một đồng lớn, còn kén nước bắt Phương Cừ từ chức.

Quả thật, trong hai năm này nguyên chủ chưa từng có thêm tiền lương, thế nhưng nơi này phúc lợi được, cuối năm tiền thưởng nhiều, còn có các loại trợ cấp, so với ở chỗ khác thì tốt hơn nhiều, thế nhưng theo ông chủ nhất định sẽ bận bịu liên tục.

"Được rồi được rồi, mẹ đừng nói nữa, mẹ đem số của người kia cho con, có thời gian sẽ liên lạc lại cho anh ta được không?"

Liên hệ mới có ma!

Dứt lời, bên kia Phương mẩu lập tức cười híp mắt báo một chuỗi điện thoại, cuối cùng còn đặc biệt nghiêm túc nói: "Nếu như chị không liên lạc với người ta, về sau chị biết tay tôi!"

Phương Cừ: "..."

Cúp điện thoại, đầu thì càng đau, cấp trên thì không quên rũ được, hiện tại còn phải đi xem mắt!

Nghĩ tới đây, con người Phương Cừ đột nhiên hơi chuyển động, không biết nghĩ đến cái gì, cô lập tức vào internet download một phong thư từ chức

sửa chữa lại, sau đó in ra, đứng dậy đi tới trước cửa phòng làm việc tổng giám đốc gõ gõ cửa.

"Cốc cốc cốc."

Bên trong, Cảnh Liệt đang kiểm tra văn kiện cũng không ngẩng đầu lên, "Mời vào."

Nghe được tiếng của anh, Phương Cửu lúc này mới khẽ cắn răng đẩy cửa đi vào, vẻ mặt nghiêm túc.

Mang giày cao gót đi tới trước bàn làm việc của anh ta, Phương Cửu cầm trong tay đơn từ chức để ở trước mặt anh.

Đột nhiên một phong thư đẩy vào trong tầm mắt, Cảnh Liệt theo tay người kia hướng lên trên xem, khi thấy vẻ mặt thành thật của Phương Cửu, anh nhất thời thả bút máy trong tay xuống, dựa vào ghế xoay sâu xa nhìn.

"Tổng giám đốc, tôi xin từ chức." Cô thả đơn từ chức xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ sạch sẽ tràn đầy vẻ chăm chú.

Đây chính là cô, mỗi giờ mỗi khắc trên mặt cũng sẽ không xuất hiện tâm tình khác.

Cảnh Liệt một tay để ở trên mặt bàn gỗ nhẹ, tầm mắt sâu thẳm bao phủ cô, "Tôi sẽ tăng lương cho cô."

Nhân viên từ chức, 90% là vì tiền.

Phương Cửu đè nén xuống vui sướng trong lòng, một mặt tiếp tục khó khăn nói: "Không phải, bởi vì bình thường công việc quá bận rộn, nên thời gian cá nhân tương đối ít, hơn nữa mẹ tôi gần đây cũng thúc tôi xem mắt."

Hiện giờ công ty có mấy hạng mục lớn đang tiến hành, nếu như một lần nữa lại tuyển thư ký nhất định phải tốn thời gian rất lâu mới có thể triệt để bàn giao xong xuôi, hơn nữa còn không thể xác định năng lực làm việc. Phương Cửu chính là muốn nói với anh ta, kỳ thực chính mình cũng không phải gần bước như vậy, cô cũng cần nam nhân.

Có câu nói rất hay, liệu một phen, moto biến thành xe công thức một mà!

"3 vạn." Giọng anh chìm xuống, ánh mắt càng ngày càng sâu thẳm.

Phương Cửu: "..."

CMN, sớm biết sẽ tăng lương như vậy nói sớm một chút là ngon rồi!

"Không phải, đây không phải vấn đề tiền..."

"5 vạn."

Tìm Phương Cửu đều muốn nhảy ra, tất cả đều là tiền nha!

"Tôi..."

"Một chiếc Porsche." Anh nói xong, bỗng nhiên dùng đầu bút gỗ hai lần mặt bàn, âm thanh trầm thấp, "Cô muốn cái gì?"

Phương Cửu mạch máu đều sắp nổ, cái nào còn quan cái gì tiếp nhận hay cự tuyệt, lập tức cúi đầu nói: "Tôi ở lại."

Dứt lời, khóe miệng Cảnh Liệt rớt cục cong nhẹ, sau đó nhìn về phía bên phải giá sách, "Lấy cho tôi hợp đồng vừa ký vào ngày hôm qua."

Phương Cửu còn chìm đắm, cuối cùng cũng không cần đánh xe tới công ty. Porsche. Thiệt nhiều tiền a! (chém)

Đi tới trước giá sách, ba tầng trên dưới trong ngoài tìm hồi lâu đều không có tìm được cái hợp đồng ngày hôm qua, nghĩ thầm lẽ nào ngày hôm qua bị cô mang về nhà?

Thấy cô tìm rất lâu còn không có tìm được, Cảnh Liệt rốt cục đứng dậy đi đến chỗ cô.

Phương Cửu quay người lại, liền nhìn thấy Cảnh Liệt đứng phía sau mình, kinh sợ đến mức lập tức lui hai bước, lưng đột nhiên đề ở trên giá sách phía sau.

Nhìn mặt cô không tự giác mà ửng đỏ, Cảnh Liệt như phát hiện lục địa mới, bỗng nhiên tới gần cô thêm một chút.

Phương Cửu nhắm mắt lại, nghĩ thầm lẽ nào dễ dàng như vậy mà câu được anh ta?

Anh đưa tay vào ngăn trong của giá sách đằng sau cô, rút ra một tập văn kiện, lại cúi đầu ở bên tai cô nói: "Thư ký Phương sau này muốn cái gì thì nói thẳng, tôi sẽ đưa cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Con trai tổng tài (5)

Edit: Aya Shinta

Tiếng hít thở của anh cách cô gần như vậy, tiếng nói trầm thấp từ tính phảng phát liên vang lên ở bên tai, Phương Cửu nháy mắt mấy cái, hơi ngửa đầu đối diện với ánh mắt anh, "Tổng giám đốc thật biết nói đùa, chúng tôi làm nhân viên thì chắc chắn hi vọng tiền lương càng nhiều càng tốt, cái này thỏa mãn không được."

Khi cô nói xong, Cảnh Liệt chỉ là ý vị không rõ nhìn cô, cũng không nói lời nào, cầm cặp văn kiện trở về trước bàn làm việc.

Nếu đã ở lại thì Phương Cửu cũng nên chuẩn bị đi ra ngoài làm việc, cô tin tưởng Cảnh Liệt sẽ không nuốt lời.

"Ngày hôm nay tan tầm theo tôi ra ngoài một chuyến."

Phương Cửu dừng bước lại, không khỏi nghi hoặc xoay người nhìn lại, "Ngày hôm nay... Có xã giao?"

Trừ khi có tiệc xã giao, Cảnh Liệt xưa nay sẽ không ở lúc tan việc tìm cô.

Thả văn kiện trong tay xuống, anh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ chỉ muốn một lòng làm việc kia, "Cô không đi theo tôi, ai cho cô Porsche?"

Phương Cửu: "..."

Ông chủ đây là muốn dẫn cô đi mua Porsche!

Còn có thể chọn màu sắc!

Đề nén kích động trong lòng, Phương Cửu tiếp tục một mặt nghiêm túc gật gù, "Ừm, vậy tôi tan tầm chờ ngài, nếu như không có chuyện gì khác, tôi liền đi ra ngoài trước."

Nói xong, cô liền giẫm đôi cao gót sáu centimet đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, còn tiện thể cẩn thận từng li từng tí một đóng cửa lại.

Vừa về tới trước bàn làm việc, Phương Cửu rất muốn cười to ba tiếng, có điều không thể thế được, cô phải tận lực duy hình tượng cao lãnh của nguyên chủ.

Dù cho như vậy, tâm tình vẫn vô cùng tốt mà ngâm nga vài giai điệu, vốn là một ngày công tác bận bịu bịu cũng trở nên có phần phong phú hơn.

Chờ mãi cho đến khi hết giờ làm việc, cô liền nhìn thấy Cảnh Liệt có chứng cường bách đúng giờ đi ra. Đã quen với thói đúng giờ của anh ta, Phương Cửu cũng lập tức thu thập xong đồ đạc đi theo phía sau anh.

Công ty có thang máy chuyên dụng, chuyên phục vụ từ trưởng phòng trở lên, Phương Cửu trước đây cũng là theo Cảnh Liệt đi họp mới đi vào. Chỉ là bây giờ thang máy chỉ còn dư lại hai người các cô, cô ngược lại có điểm không tự nhiên.

"Phương thư ký."

"Hả?" Phương Cửu nghiêng đầu đi, vẻ mặt thành thật nhìn về phía nam nhân bên cạnh cao hơn mình một cái đầu.

"Sáu giờ rồi, đi ăn tối?" Cảnh Liệt nhìn xuống đồng hồ, âm thanh nhàn nhạt.

Rõ ràng là một câu tán gẫu, lại được anh nói tự nhiên như vậy, Phương Cửu gật gù, sau đó đứng ở đó không nói lời nào.

Trong thang máy bầu không khí trong nháy mắt đông lại, Phương Cửu liếc nhìn số tầng không ngừng giảm xuống, bỗng nhiên hững hờ hỏi: "Tổng giám đốc thích ăn cái gì?"

Dứt lời, trong thang máy nhất thời lại yên tĩnh, Cảnh Liệt hơi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm gương mặt nghiêng trắng nõn của cô, thấp giọng nói: "Cô muốn biết?"

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, cười nhạt, "Hiểu rõ sở thích của cấp trên, cũng là một phần trong công việc của tôi."

Chưa từng thấy cô cười, đôi mắt kia hơi cong, lấp lóe ánh sao, Cảnh Liệt dừng một chút, lúc này mới lạnh nhạt nói: "Sau này cô từ từ sẽ biết."

Sau đó hoàn toàn không còn gì để nói, Phương Cửu đang nghĩ, cơ hội tốt như vậy, làm sao quyến rũ cấp trên đây?

Công tâm cùng kết hôn thế nhưng lại không như nhau, nếu như nam nữ chính không đồng ý, cho dù cô công lược con trai nam chủ cũng vô dụng, cuối cùng còn có khả năng phát triển thành một vở kịch ân oán nhà giàu.

"Tĩnh!"

Cửa thang máy đột nhiên mở ra, Phương Cửu đang muốn đi ra ngoài, lại đột nhiên phát hiện bên ngoài có hai người đang đứng.

"Chủ tịch, chủ tịch phu nhân khỏe." Cô lập tức cúi đầu.

Không sai, bên ngoài chính là nam nữ chính trong truyền thuyết!

Nữ nhân ăn mặc một thân áo cổ tròn cùng quần trắng, tay phải mang một túi xách nhỏ màu xanh lam, khóe mắt tuy rằng có vết chân chim, nhưng toàn thể khuôn mặt vẫn đặc biệt mỹ lệ động lòng người, không biết còn tưởng rằng bà ấy chỉ có ba mươi mấy tuổi. Đặc biệt nam nhân bên cạnh kéo tay bà, chỉ cần để ý một chút, liền có thể nhìn ra hai người cực kỳ ân ái.

"Tiểu Cảnh, con muốn đi đâu?" Thanh âm của bà nhẹ nhàng nhu hòa, khí chất cũng là dịu dàng khiến người rung động.

Một bên Cảnh Thành chặt chẽ lôi kéo tay bà, ánh mắt lạnh lùng quét qua Cảnh Liệt một chút, "Nó không phải tiểu hài tử, bà tìm nó ăn cơm, nó nói muốn cùng người khác đi rồi, làm gì để ý đến hai người chúng ta."

Phương Cửu: "... Nam chính, lần trước ông không phải cái bộ dáng này.

"Ông cứ nói hưu nói vượn, ông cho rằng tiểu Cảnh giống như ông? Thư ký Phương người ta còn là một cô gái, ông đừng có mà nói xấu." Ôn Y tức giận trừng ông.

Cảnh Thành nhíu mày lại, ôm lấy eo bà, ánh mắt sáng quắc nói: "Tôi làm sao? Tôi khi còn trẻ so với tiểu tử này tốt hơn nhiều, bà đã quên chúng ta kết hôn rồi..."

"Ông còn nói!" Ôn Y trên mặt có chút không tự nhiên, tức giận trừng mắt, lúc này mới nhìn thấy Cảnh Liệt vẫn im lặng không lên tiếng, "Ngày hôm nay sinh nhật cha con, ông gọi chúng ta về, hiện tại công việc đã xong chưa?"

Không thể không nói, nữ chủ này rất ôn nhu, nếu như Phương Cửu là đàn ông, khẳng định cũng sẽ động lòng. Chỉ có điều, so với nam chính không đứng đắn như vậy, cô vẫn cảm thấy người con trai này bình thường hơn nhiều.

"Tổng giám đốc, cái kia... Tôi xin đi trước?" Phương Cửu đặc biệt thức thời gạt gù với anh, sau đó đi ra khỏi thang máy.

Cảnh Liệt giờ tay đề vai cô lại, âm thanh trầm thấp, "Không muốn Porsche?"

"Hả?" Cảnh Thành miễn cưỡng cảm nhận ra được cái gì.

"Thư ký Phương muốn từ chức, con đang giữ lại cô ấy, ngày hôm nay con không về." Anh nói xong, liền nhìn Ôn Y một chút, "Mẹ, con gần đây nhìn thấy ba cùng dì Lưu uống cà phê cùng nhau, mẹ trông chừng ba."

Nói xong, anh liền rời khỏi thang máy, một tay còn ấn vai Phương Cửu đi về phía trước.

Cảnh Thành sắc mặt tái xanh, ông biết ngay tiểu tử này tâm tư bất chính, cả ngày chỉ biết nói xấu lão tử ông!

"Cảnh Thành, ông thật quá đáng!" Ôn Y trầm mặt xuống, gạt bỏ tay ông rồi xoay người đi về phía trước.

Cảnh Thành lập tức kéo cánh tay bà, vội vàng giải thích: "Bà làm sao có thể nghe tiểu tử kia ăn nói linh tinh, tôi cùng Lưu đã lâu không có liên hệ, hơn nữa tiểu tử kia xấu xa như thế bà không nhìn ra được sao? Bà cho rằng nó đúng là vì giữ lại thuộc hạ? Công ty này mỗi ngày đều có người từ chức làm sao không thấy nó đi giữ lại ai!"

Trò hề của nó, Cảnh Thành ông làm sao có thể không nhìn ra.

Vừa vặn là giờ tan việc, vì lẽ đó phần lớn nhân viên trong công ty lui tới phần lớn đều nhìn thấy chủ tịch trong truyền thuyết mặt dày đang giải thích cái gì đó với chủ tịch phu nhân, một ít nữ nhân viên trẻ tuổi nhất thời lại bỏ não ra tiểu tam đoạt vị gì đó, còn lấy điện thoại di động ra lên lút quay lại.

Phương Cửu theo Cảnh Liệt ăn bữa cơm tây, kỳ thực cô muốn ăn nôi lâu hơn, nhưng vừa nghĩ tới cấp trên một thân âu phục mấy trăm ngàn, đi ăn nôi lâu mấy trăm khối thì muốn cười.

Khoảng 8 giờ, Phương Cửu được mang đến một trung tâm, đủ chủng loại xe thể thao suýt nữa khiến cô muốn mù mắt.

"Cảnh tổng! Đã lâu không gặp!"

Một người đàn ông mập mập ngậm xì gà đột nhiên đi ra, ông ta đẩy nhân viên ra chuẩn bị giới thiệu, cười lớn nói: "Cảnh tổng muốn xe gì trực tiếp gọi điện thoại là tốt rồi, còn khổ cực lại đây một chuyến làm cái gì."

Đang nói chuyện, tầm mắt của ông ta không khỏi lén lút chuyển hướng tới Phương Cừu, ở trong ký ức của ông, tựa hồ không nghe Cảnh Liệt có nữ nhân nhi?

"Tiện đường mà thôi." Cảnh Liệt đi ở phía trước, ánh mắt rơi vào một loạt xe thể thao đủ loại màu sắc hình dạng, "Tôi muốn loại cho nữ."

Phương Cừu cắn răng, trong mắt lóng lánh, xe thể thao a! Rất nhanh nha!

Người đàn ông nghe vậy lập tức rõ ràng, lại không nhìn được xem thêm Phương Cừu một chút, sau đó đi ở phía trước dẫn đường, "Xe dành cho nữ có, bên này có mấy chiếc rất đẹp, những nữ mình tính kia đều yêu thích."

Cảnh Liệt không có theo ông ta đi về phía trước, bước chân dừng ở trước một chiếc màu xanh lam, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Phương Cừu, "Có thích hay không?"

Phương Cừu từng thấy chiếc xe này trên tạp chí, hình như khoảng sáu triệu!

Không được, cô có chút muốn ngất.

Tiến lên một bước, cô nhìn xe khê cau mày, "Quá đắt, mua xe đắt như vậy, ngài còn không bằng đem tiền mặt đưa cho tôi."

Nam nhân mặt ho khan hai tiếng, vội vã nắm xi gà một bên thờ dốc.

"Loại này tốt hơn." Cảnh Liệt kéo mở cửa xe ngồi vào, sau đó thay cô kiểm tra tính năng.

Phương Cừu bĩu môi, sau đó đi tới nằm nhào trên cửa sổ xe, ánh mắt sáng quắc nhìn anh nói: "Ngài vẫn là đem tiền cho tôi đi, tôi không muốn xe quý như thế, hơn nữa tôi vẫn chưa thi giấy phép lái xe."

Cảnh Liệt nghiêng đầu đối diện tầm mắt của cô, "Tôi dạy cho cô."

Phương Cừu: "... Ta thao!

Nuốt nuốt cổ họng, cô đột nhiên vén lại sợi tóc, ý vị không rõ nhìn anh, "Tôi... Nếu như học không được thì làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Con trai tổng tài (6)

Edit: Aya Shinta

Cảnh Liệt ngưng mắt lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên cười khê, nói lỏng cả vạt, "Phương thư ký thông minh như vậy, cũng sẽ có thứ không học được?"

Lần đầu nhìn thấy anh cười, Phương Cừu cũng nhếch miệng theo, hai tay khoát lên trên cửa sổ xe, cúi người nhìn anh cười nhạt, "Những thứ tôi không học được có lẽ rất nhiều, nhưng chỉ cần tổng giám đốc muốn dạy, tôi tin tưởng mình nhất định là một học sinh tốt."

Nghiêng đầu đi, bốn mắt nhìn nhau, nhìn khoe miệng cô phăng phất có ý cười giao hoạt, Cảnh Liệt đột nhiên phát hiện, xưa nay anh đều không hiểu rõ thư ký của mình.

"Cảnh tổng, loại xe này là mẫu mới nhất, ngài trực tiếp lấy đi là được rồi!" Người mập mạp kia dừng cảm phát tay một cái, như không một chút quan tâm tới chiếc xe này.

Phương Cừu nhớ ra ông ta, nhà người này dựa vào buôn bán nhỏ mà phát lên, cũng coi như nhà giàu mới nổi. Vì đánh vào giới thượng lưu, liền bắt đầu bán xe sang, thường xuyên giao thiệp cùng với những cậu ấm cô chiêu, sau đó chậm rãi tiến vào giới ở A thị, có điều so với chân chính thế gia, gốc gác ông ta còn kém hơn rất nhiều.

Nhưng nếu như tạo mối quan hệ với Cảnh Liệt thì lại không giống nhau, có lúc cái ân tình không phải là có tiền là mua được.

"Không cần, ngày mai đem hóa đơn tới." Cảnh Liệt rõ ràng cũng không muốn tham cái tiện nghi này, sau khi xuống xe liền giơ tay nhìn xuống đồng hồ, sau đó nói với Phương Cừu: "Thủ tục tôi để trợ lý Lâm giúp cô làm, cần cái gì, nói với cô ta là được."

Phương Cừu gật gù, kì thực lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi, nếu cô bán xe này, anh ta có thể đánh chết cô hay không?

Khi xe thời thượng kia được chuyển đi, Phương Cừu còn có thể nhìn thấy vẻ mặt đáng tiếc của người mập mạp kia. Cô lên xe, một bên thắt dây an toàn,

một bên lo lắng nói rằng: "Ngài đưa tôi một chiếc xe, người khác..."

"Cô bây giờ nói vậy, có phải là đã hơi chậm?" Cảnh Liệt đạp cần ga, hai tay bắt đầu chuyển động tay lái.

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, nhìn gương mặt lạnh nhạt dưới bóng đêm kia, nói: "Người khác đưa, tôi cũng sẽ không muốn."

Thanh âm khê khàng vang lên ở bên trong buồng xe, Cảnh Liệt hơi nghiêng đầu, đối diện với tầm mắt thật thà của cô, "Tôi cùng người khác không giống nhau?"

Gió đêm ngoài cửa sổ ào ào thổi vào, nhưng sợi tóc trước mặt bay bay theo gió, Phương Cửu nở nụ cười không rõ ý vị, nhưng không lên tiếng.

Nhìn cảnh đêm không ngừng lướt qua cửa sổ, cô nghiêng đầu thật lâu không nói gì, trong buồng xe nhất thời yên tĩnh.

Cảnh Liệt không phải là người thích nhiều lời, Phương Cửu cũng duy trì tính cách cao lãnh của nguyên chủ, vì lẽ đó dọc đường đi hai người không nói gì nữa.

Đến lúc xe dừng lại, Phương Cửu mới phát hiện anh đưa mình tới nhà, mở cửa xe, cánh tay lại đột nhiên bị người kéo lại.

"Ngày mai là cuối tuần, có cần học lái xe hay không?"

Phương Cửu đem tầm mắt chuyển qua cánh tay bị anh nắm lấy, trên mặt xuất hiện một vết ửng đỏ, "Không cần, tôi vẫn nên tìm huấn luyện viên đi."

Nói xong, cô liền đi xuống xe, lập tức đi vào tiểu khu, bước chân vội vã thật giống như bị hồng thủy mãnh thú đuổi theo vậy. Dưới bóng đêm, bóng người xinh đẹp bị kéo căng ngày càng dài.

Cảnh Liệt cười nhẹ một tiếng, dù sao lúc này mới phù hợp với tính tình thư ký Phương nhà mình.

Kỳ thực giả vờ rụt rè cũng không dễ dàng gì, Phương Cửu cũng muốn tìm cơ hội gần gũi anh, có điều đã từng có kí chủ nói rằng, cái loại muốn ngênh còn cự mới khiến lòng người ngứa ngáy.

Một đường đi tới tầng năm, cô móc ra chìa khoá đang chuẩn bị mở cửa, lại đột nhiên phát hiện trước cửa có một người phụ nữ trung niên mặc đồ đỏ đang đứng.

"Bà là?" Cô không rõ đi lên, nữ nhân cũng xoay người, lộ ra một khuôn mặt thùy mị.

Bà liếc nhìn Phương Cửu, ánh mắt đánh giá này khiến người khác không thoải mái. Giữa lúc cô muốn hỏi một câu nữa, bà ta đột nhiên mở miệng nói: "Phương tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện không?"

Phương Cửu: "..."

Dựa vào kinh nghiệm của Phương Cửu, người phụ nữ này tuyệt đối đến mà không có ý tốt gì.

"Thật không tiện, hình như tôi cũng không quen biết bà." Phương Cửu nghiêng người qua, chuẩn bị đi mở cửa.

Nữ nhân tự tin nhếch miệng, âm thanh không nhanh không chậm, "Ta biết cô muốn cái gì, có điều cũng chỉ là tiền mà thôi, ta có thể cho cô."

Phương Cửu mở cửa đi vào, không nói gì, trực tiếp chuẩn bị đóng cửa.

Bà ta đột nhiên một bước đi vào, vẻ mặt kì quái nhìn cô nói: "Hay là ta nên giới thiệu một chút, ta là Trang Mẫn, người khác có thể không quen biết, nhưng ta tin tưởng cô nhất định biết."

Phương Cửu: "..."

Nhìn người phụ nữ thùy mị nhưng lại kiêu ngạo trước mắt, Phương Cửu chỉ cảm thấy như thiên lôi đang ầm ầm kéo đến.

Trang Mẫn không phải là nữ phụ số hai hay sao?

Bởi vì từng sai khiến cho người hại chết đứa bé đầu lòng của nữ chính, sau đó bị nam chủ đưa vào ngục giam, có điều rất sớm đã được thả ra. Nhiều năm như vậy, bà ấy không đi tìm nữ chính báo thù, nhưng tìm đến thứ vô danh tiểu tốt như mình làm cái gì!

Buồng tay, ngay lập tức cửa phòng bị Trang Mẫn đẩy ra, bà cười cất bước vào, còn trong ngoài đánh giá căn hộ một chút.

"Không thể không nói, cô Phương đây tuyệt đối là thư ký tổng giám đốc lẫn lộn kém cỏi nhất mà ta từng thấy, làm sao, Cảnh Thành năm đó thế nhưng hào phóng vô cùng, cho người phụ nữ kia mua nhà mua công ty mà mắt cũng không thèm nháy, con trai của hắn bây giờ lại hẹp hòi như vậy? Để cho phụ nữ của mình ở loại địa phương này?" Trang Mẫn cười lạnh một tiếng, giữa lời nói toát ra một cỗ thù hận không hề giấu giếm.

Phương Cửu đóng cửa lại, một bên đổi giày vừa nói: "Nếu như bà muốn nói những thứ này, vậy thì bà cũng có thể đi được rồi, tôi không phải chủ tịch phu nhân, tổng giám đốc cũng không phải chủ tịch."

"Thật sao? Ngày hôm nay Cảnh Liệt còn mua xe cho cô?" Trong giọng nói của Trang Mẫn tất cả đều là trào phúng.

Không thể không nói, Phương Cửu đặc biệt không thích cách nói chuyện của bà ta. Chẳng trách là nữ phụ, chanh chua như vậy, nếu như cô là nam chủ cũng sẽ không chọn người này nha!

"Tôi như thế nào là việc của tôi, bác Trang, người muốn nói chuyện phiếm thì xin mời tìm người khác, loại địa phương nhỏ như vậy không chứa nổi người đâu." Phương Cửu nhìn bà cười nhạt.

Bà ta biến sắc mặt, tựa hồ rất kiêng kỵ hai chữ này (trong bản Hán Việt từ "a di" mình edit thành từ bác), nhưng qua vài giây, vẫn nhếch miệng đi tới ghế salong ngồi xuống, sau đó từ trong ví lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa.

"Ai mà không có tuổi trẻ, thanh xuân của ta, tất cả đều bị đôi câu nam nữ kia phá hủy, dựa vào cái gì muốn ta đơn độc đến cuối đời, mà bọn họ lại có thể ăn ái đến đầu bạc!" Bà chậm rãi phả ra một làn khói, trong mắt lộ ra một tia nồng đậm oán hận, "Bọn họ để ta không dễ chịu, ta cũng sẽ không dễ cho bọn họ dễ chịu!"

"Ta đã điều tra, Cảnh Thành đối với đứa con trai này rất tín nhiệm, việc lớn nhỏ trong công ty hầu như đều giao cho Cảnh Liệt, cô lại là thư ký của hắn, chỉ cần hợp tác với ta, giúp ta một tay, ta có thể cho cô tất cả những gì cô muốn!" Trang Mẫn nói, bỗng nhiên từ trong ví rút ra một tờ chi phiếu, chậm rãi đặt lên bàn.

Thị lực Phương Cửu đột nhiên trở nên vô cùng tốt, một chuỗi số không kia đủ khiến một người bình thường mua nhà mua xe đi tới đình cao nhân sinh.

Cười cười, cô cũng thẳng thắn ngồi dựa một bên ghế salong, đối diện với ánh mắt tràn đầy tự tin của bà, "Trang phu nhân, tiền của người xác thực rất có sức hấp dẫn, có điều có chút tiền này, tôi sợ chính mình buổi tối ngủ đều không yên ổn."

Bốn mắt nhìn nhau, làn khói mờ ảo vây quanh hai người. Tuy rằng nhìn bề ngoài tương đối điềm tĩnh, nhưng nội tâm Phương Cửu từ lâu sóng to gió lớn nổi lên, cô không khỏi nghĩ đã qua kết cục rồi mà nữ phụ còn tới quấy rối, đây chính là lỗ hổng à?

Không nghĩ tới cô không cần tiền, Trang Mẫn hí hí mắt, lại hít một hơi thuốc lá, "Cô muốn cái gì?"

Bà không tin, phía trên thế giới này có loại người vô dục vô cầu.

Biết rằng trong nhà nữ phụ có tiền, lúc trước ở A thị là thế gia có tiếng, tuy rằng cuối cùng bị nam chính chen ép, gia đình nữ phụ ra nước ngoài, bây giờ trở về, nhất định là vì báo thù.

"Tôi cảm thấy người có thể đi tìm những người khác, tôi có thứ mình muốn, nhưng tuyệt đối bà không cho tôi được." Nói xong, Phương Cửu bỗng nhiên đứng lên, nhìn về phía cửa, "Đêm đã khuya, thứ lỗi cho tôi không tiễn."

Trang Mẫn cũng không phải loại chuyên bám người, liếc nhìn Phương Cửu vẫn không nhúc nhích, bà ta bỗng nhiên đứng dậy mang theo làn khói cười nhạt, "Biết không? Ở trong ngực, ta liền mê mẩn loại mùi vị này, bởi vì nó có thể khiến người ta quên mất tất cả buồn phiền một cách nhanh chóng."

Tiếng gậy lúc rồi đi lộp cộp vang bên tai, khóa cửa lại, Phương Cửu có chút đau đầu ngồi ở trên ghế salong, nữ phụ này tâm cơ thâm trầm, khẳng định là có chuẩn bị mà đến. Phương Cửu biết, bây giờ bà cũng hận Cảnh Thành, mua chuộc mình, nhất định là vì phá hoại công ty của ông.

Không nghĩ tới sau khi chính văn kết thúc còn có chuyện như vậy xuất hiện, Phương Cửu cũng không biết nên làm gì, ngày mai vẫn nên đi tìm nam chính nói một chút. Nếu như không nói, nếu như bị Trang Mẫn kia lợi dụng, người khác sẽ nghĩ rằng cô thật sự có tâm tư gây rối.

Thờ dãi một hơi, cô lập tức đi tắm rửa sạch sẽ, chỉ là lúc trở lại trên giường, trên điện thoại di động lại có thêm một tin nhắn.

"Thư ký Phương, ngày mai tôi có chút việc, tổng giám đốc giao cho tôi chuẩn bị báo cáo tiêu thụ chi nhánh nước ngoài, có điều tôi không có thời gian, nên nhắn cho cô, làm ơn giúp tôi chuẩn bị một chút, ngày mai đưa tới, làm phiền cô rồi!"

Đây là tin nhắn của trợ lý Lâm, bình thường cô ta cái gì cũng quăng ra sau đầu, thường thường trốn việc chơi bời, cái gì cũng ném cho nguyên chủ!

Dựa vào tính khí của Phương Cửu, cô tuyệt đối trực tiếp từ chối cô ta. Có điều nếu như vậy, làm sao ngày mai gặp nam chính, đem việc nữ phụ cùng ông ta nói một chút, thuận tiện để ông ta có phòng bị.

Vừa nghĩ như thế, Phương Cửu chỉ đành mở máy tính ra, suốt đêm tăng ca.

Lăn lộn đến hơn một giờ cô mới xong việc, cô quyết định ngày mai muốn đi cáo trạng! Tuyệt đối không thể để cho trợ lý Lâm trắng trợn không kiêng dè như vậy!

Hôm sau trời u u ám ám, giống như sắp mưa tới nơi vậy, có điều Phương Cửu đã quên mang theo dù, vừa lên xe trời liền mưa lớn, còn có sấm chớp.

Chờ đến khu biệt thự của nam chính ở trước mặt, nhìn trời mưa như trút nước, cô khẽ cắn răng, không để ý tài xế đang khuyên bảo, một mạch xông ra.

Trước kia nguyên chủ cũng tới đây đưa đồ, vì thế bảo vệ cơ bản đều biết cô, chỉ là nhìn thấy cô đội mưa chạy vào thì vội vã kêu hai tiếng.

"Phương tiểu thư, chỗ này có đủ!" Bảo vệ nói xong lấy đủ đi ra khỏi phòng bảo vệ.

Phương Cửu ôm túi giấy vội vàng đi vào trong, căn bản không nghe thấy tiếng nói của anh ta.

Thật vất vả đi tới trước cửa biệt thự, cả người cô ướt sũng, cũng còn may cô xin tài xế cái túi giấy bao lại, nếu không thì thật thảm.

Nhấn chuông cửa vài lần, cửa lớn mới được người mở ra, một người phụ nữ trung niên đeo tạp dề đi ra. Khi nhìn thấy cô, lập tức kinh ngạc nói: "Phương tiểu thư làm sao cũng không biết mang theo dù, mau vào!"

Đây là người giúp việc trong biệt thự, Phương Cửu trước đây cũng đã gặp, vì lẽ đó cũng chỉ cười cười, "Đã quên mất."

Dứt lời, trong nháy mắt cô liền nhìn thấy Cảnh Liệt đang ngồi trên ghế salông trong đại sảnh. Không như lúc đi làm âu phục quy củ, ở nhà anh cũng chỉ mặc một bộ tây phục nhàn nhã, còn mang mắt kiếng gọng vàng, lúc này chính ôm notebook gõ cái gì.

Phảng phất nghe ở cửa có âm thanh, anh nghiêng đầu nhìn, chỉ nhìn thấy Phương Cửu ăn mặc một thân áo váy không tay màu lam nhạt đứng cách anh ba mét, chỉ có điều cả người cô đều ướt đẫm, thân hình có thể nói là phác họa vô cùng đẹp đẽ.

"Sao cô lại đến?" Anh để bút xuống sổ ghi chép, lấy kính gọng vàng xuống, chân bước nhanh về phía cô.

Phương Cửu lau cằm đang đầm nước mưa, sau đó đem văn kiện bên trong túi ni lông lấy ra, "Trợ lý Lâm nói có việc, để tôi đưa cái này cho ngài."

Tiếp nhận túi giấy, Cảnh Liệt tiện tay bỏ trên ghế salông, nhìn dáng dấp này của cô, nói với người giúp việc: "Dì Vương, giúp tôi nấu một bát canh gừng."

"Được được, tôi đi ngay!" Dì Vương không nghi ngờ anh, vội vã nhiệt tình đi nhà bếp nấu canh gừng.

Chờ bà vừa đi, Phương Cửu ngược lại có chút không tiện, dù sao hiện tại cả người cô đều ướt đẫm.

"Cái kia... Chủ tịch có ở đây không?" Cô khá là chăm chú hỏi.

Cảnh Liệt đang chuẩn bị lấy khăn lau cho cô, nghe cô vừa nói như thế, nhất thời xoay người, cúi đầu lẳng lặng nhìn cô, "Cô tìm ông ta làm cái gì?"

Rõ ràng mình mới là cấp trên của cô ta!

"Tôi... Tôi có chút việc." Phương Cửu không biết nên nói như thế nào, dù sao việc về Trang Mẫn thì con trai nam chính cũng không hề nghe nói đến.

Giọt nước mưa từ trên trán cô lăn xuống khóe miệng, lưu lại một vệt nước nhàn nhạt, Cảnh Liệt nhếch miệng, trong mắt lộ ra một tia tức giận không tên.

Cúi đầu, anh thấp giọng nói bên tai cô: "Cô đừng quên, tôi mới là cấp trên của cô."

Tác giả có lời muốn nói: Sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Con trai tổng tài (7)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu sững sờ không nói gì, mắt to thẳng tắp trừng anh, một lúc lâu, cô mới phản ứng cần phải giải thích, "Tôi..."

"Cô lên lầu đổi quần áo, lão già buổi chiều mới về." Cảnh Liệt trực tiếp đánh gãy lời giải thích của cô, cầm lấy túi giấy cùng notebook bước lên lầu.

Nhìn bóng người anh càng ngày xa, đôi mắt Phương Cửu hơi chuyển động, không biết nghĩ đến cái gì lập tức cũng đi theo.

Đi trên cầu thang xoắn ốc, Phương Cửu chăm chú đi theo phía sau anh nói rằng: "Ngài không nên nghĩ sai, tôi tới đây đưa đồ thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi, trợ lý Lâm cùng bạn bè đi chơi mới đưa cho tôi, tìm chủ tịch cũng là bởi vì có việc bí mật muốn nói, nếu như ngài muốn nghe, tôi sẽ nói cho ngài."

Bước chân dừng lại, Cảnh Liệt quay đầu lại lẳng lặng nhìn chăm chú cô vài lần, lúc này mới lạnh nhạt nói: "Đã như vậy, tại sao người đầu tiên cô nghĩ đến lại là chủ tịch? Mà không phải là người cấp trên này?"

Phương Cửu: "..."

"Bởi vì... Ắt xì!" Phương Cửu vội vã che mặt, nhất thời có chút ngượng, không nghĩ tới cô lại hất hơi trước mặt con trai nam chính.

Liếc nhìn cả người cô ướt nhẹp, Cảnh Liệt xoay người liền hướng lên lầu.

Phương Cửu cũng theo lên lầu hai, chỉ có điều đứng ở trước cửa không dám vào. Tuy rằng có tiền, nhưng bên trong gian phòng trang trí đặc biệt đơn giản, chỉ có trắng đen cách điệu mang đến cảm giác ngọt ngào.

"Lại đây." Cảnh Liệt từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo sơ mi trắng dài ném lên trên giường, "Cô mặc cái này trước, tôi gọi điện thoại hỏi mẹ xem trong nhà có quần áo thay hay không."

Nói xong, Cảnh Liệt cầm điện thoại di động một bên gọi điện, một bên đi ra khỏi phòng, còn tiện thể đóng cửa lại.

Tuy rằng Phương Cửu rất muốn tắm, nhưng dù sao cũng đang ở trong nhà người khác, có bộ quần áo đổi là tốt rồi, vì lẽ đó chỉ có thể đem tất cả quần áo cởi ra, đồ Cảnh Liệt đưa đều chưa mặc qua, nhân vẫn còn, chỉ là Phương Cửu không có nội y, mặc vào đặc biệt khó chịu.

"Cốc cốc cốc." Cửa phòng đột nhiên vang lên, bên ngoài vang lên một giọng nam lạnh lạnh, "Đã xong chưa?"

Đột nhiên nghe được tiếng nói của anh, Phương Cửu có vẻ đặc biệt khó chịu, tuy rằng quần áo rất lớn, nhưng cũng chỉ tới bắp đùi, cho tới bây giờ cô chưa từng mặc qua quần áo ngắn như vậy.

Lặng lẽ đi tới cạnh cửa, cô đem cửa kéo ra một chút, sau đó chia ra cái đầu nhỏ, "Ngài có chuyện gì sao?."

Cảnh Liệt: "...". Đây hình như là phòng mình mà?

Tuy áo sơ mi không nhìn rõ, có điều ngực cô vẫn đem áo sơ mi căng lên, Cảnh Liệt phảng phất nhìn thấy gì đó, tự xưng là chính nhân quân tử anh lập tức liền đem đầu nghiêng một bên, thuận thế đem trong tay quần áo đưa qua, "Cô xem có vừa hay không."

Nhìn thấy chuỗi phản ứng của anh, Phương Cửu không khỏi cúi đầu liếc nhìn y phục của chính mình, lập tức hai tay ôm ngực. Cũng không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên tiếp nhận cái váy màu tím kia, nháy mắt nhẹ giọng nói: "Ngài có máy sấy tóc không? Tóc tôi ướt."

Cảnh Liệt không nói gì, trực tiếp đem cửa đẩy ra, mắt nhìn thẳng đi vào gian phòng lấy ra một cái máy sấy trong ngăn kéo. Chỉ là chờ anh xoay người, lại nhìn thấy thư ký Phương trong ngày thường chỉ có mặc đồng phục đơn điệu nhưng bây giờ chỉ mặc vào một cái áo sơ mi dài. Thân hình cô tương đối cao, y phục miễn cưỡng che lại bắp đùi, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp. Cô nhìn như rất gầy gò, nhưng lại có lỗi có lỡ không sai.

"Tự mình sấy." Anh để máy sấy xuống, dời đi tầm mắt, trực tiếp đi ra ngoài phòng.

Phương Cửu chưa từng thấy Liễu Hạ Huệ, khẽ cắn răng, cô đột nhiên kéo cánh tay anh lại, nhân lúc đối phương dừng bước, từ từ đi tới phía sau anh, đưa tay vòng lấy thắt lưng tinh tế của anh.

"Nhớ tới tổng giám đốc hỏi tôi, đồ ngài đưa cùng người khác đưa có cái gì không giống nhau, kỳ thực... Chỉ là bởi vì người không giống mà thôi."

Cảnh Liệt thân thể dừng lại, sau lưng mềm mại rõ ràng như vậy, không ngừng kích thích xúc giác của anh. Anh cũng chưa từng nghĩ tới, đứng sau anh lại là thư ký Phương nghiêm cẩn gần gũi kia.

Thấy anh không nói lời nào, Phương Cửu trong lòng càng thêm thấp thòm. Mặc dù biết chủ động như vậy rất mạo hiểm, có điều hiện giờ cô như vậy mà Cảnh Liệt còn có thể mắt nhìn thẳng, như vậy còn nói cái gì hoàn thành nhiệm vụ?

Chính trong lúc cô đang đấu tranh tư tưởng, hai vai đột nhiên bị người đè lại, đối diện với một đôi mắt đen sâu thẳm.

"Tôi còn tưởng rằng, ở trong mắt thư ký Phương cũng chỉ có chủ tịch." Bốn mắt nhìn nhau, anh nhìn khuôn mặt nhỏ không giống như ngày thường cung cung kính kính, đột nhiên cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đào phấn nộn của cô.

Tình tiết phát triển quá nhanh, Phương Cửu chỉ kém đến mức muốn nhảy dựng.

"A..." Chân trần trên đất không ngừng lui về phía sau, cho đến khi sau lưng chống lên bức tường lạnh lẽo, sau gáy cô bỗng nhiên bị một bàn tay lớn nắm chặt.

Một tay thắt lưng mềm mại, cách một tầng vải vóc đơn bạc, anh chậm rãi hướng lên trên, cho đến khi chạm được thứ vẫn luôn câu dẫn anh.

Hơi thở ái muội quanh quẩn quanh hai người, Phương Cửu đỏ mặt vẫn muốn lui về bên cạnh, nhưng chỉ được hai lần, lại bị bàn tay to lớn bên hông ôm trở lại.

Cô vẫn cho rằng anh là cái dạng lãnh cảm, hiện tại cô chỉ cảm thấy trước đây ý nghĩ của mình ngây thơ đến cỡ nào!

Nụ hôn nóng bỏng rơi vào giữa cái cổ thon dài, Cảnh Liệt cổ họng khàn khàn thấp giọng nói: "Có muốn hay không?"

Anh sẽ tôn trọng quyết định của cô.

Phương Cửu đỏ mặt, không thoải mái nghiêng nghiêng cái cổ, "Tôi..."

"Mẹ anh có mua bộ quần áo, tự mình xuống lấy..."

Nắm chốt cửa, Cảnh Thành trừng mắt đứng trước cửa, chỉ một chút, liền cực kỳ tự nhiên khép cửa lại, sau đó không nhanh không chậm đi xuống lầu.

Phương Cửu: "..."

"Lão già này vẫn rất yêu thích em, ngày hôm qua còn hỏi tôi tăng lương cho em." Cảnh Liệt thấp giọng nói bên tai cô.

Phương Cửu đã không biết nên nói cái gì, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Tôi... Tôi phải đi!" Cô đẩy anh ra, muốn đi đổi cái váy tím.

Cảnh Liệt kéo cánh tay cô lại ấn tới góc tường, cúi người thổi một hơi bên tai cô, "Thư ký Phương vừa rồi còn nói tôi cùng người khác không giống, vội vàng vàng như vậy, lão già kia lại cho rằng tôi bắt nạt em."

Cảm giác được hơi thở nóng bỏng đầy nam tính của anh, Phương Cửu đỏ mặt cúi đầu, ấp úng nói: "Nói... Thật giống như ngài vừa rồi không có bắt nạt tôi..."

Giọng nói nhỏ nhẹ khiến đôi mắt Cảnh Liệt càng sâu, dứt khoát ôm eo cô, nhẹ giọng nói: "Thư ký Phương cũng không thể oan uổng người tốt, vừa rồi tôi bắt nạt em?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Con trai tổng tài (8)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu: "..."

Cô đưa tay đem bàn tay đang đặt bên hông đẩy ra, lại khôi phục vẻ mặt nghiêm cẩn, "Tôi là thật sự có việc cùng chủ tịch cần nói."

Nhìn bộ dáng đàng hoàng trịnh trọng của cô, Cảnh Liệt khẽ cười một tiếng, ý vị không rõ nhìn cô nói: "Vậy tôi ngược lại muốn xem em tìm lão già kia có chuyện gì."

Nói xong, anh liền xoay người đi ra khỏi phòng cho cô thay quần áo.

Nhìn cửa đã đóng, Phương Cửu khóa lại, nếu như dễ dàng bị anh chiếm được, cô còn chơi làm điệu làm bộ cái gì nữa!

Vội vàng đem tóc cùng nội y sấy khô, sau đó mặc cái váy màu tím. Khi Phương Cửu xuống lầu, chỉ nhìn thấy mấy người ngồi ở trên ghế salông đang nói cái gì, nữ chính hình như đang đọc tạp chí, trong khi nam chính thì không ngừng cười lạnh cùng con trai của chính mình đầu võ mồm.

"Thư ký Phương xuống rồi." Nhìn thấy cô từ trên cầu thang đi xuống, Ôn Y lập tức bỏ cuốn tạp chí trong tay xuống, sau đó vẫy vẫy tay với cô.

Phương Cửu cảm thấy có chút lúng túng, trước đây không thấy vậy, có thể vừa nãy bị nam chủ bắt gặp.

"Tôi nói nó giữa ban ngày tại sao không gặp người, không chừng ở trong phòng làm cái việc không thể lộ ra ngoài, xem xem, giờ thì tôi nói trúng rồi." Cảnh Thành hừ một tiếng với Ôn Y.

Dứt lời, Cảnh Liệt khoé mắt thoáng quét qua, "Con không gặp người? Cũng không biết ai ngày ngày đều muốn làm việc không thể lộ ra ngoài."

"Anh còn nói, không có cái việc không thể lộ ra ngoài thì còn có sự tồn tại của anh?" Cảnh Thành càng nói càng tức, sớm biết con trai là cái bóng đèn chói lọi, thà rằng lúc trước không sinh ra.

Phương Cửu: "..."

Làm sao đột nhiên lại trở thành chuyện cười thế này rồi.

Ôn Y đỏ mặt bấm dưới cánh tay Cảnh Thành, tức giận trừng ông, "Người đáng gờm mới là ông, ngày hôm nay ngủ phòng khách!"

Dứt lời, ông lập tức nhủ này lại, tựa hồ muốn nói cái gì, Phương Cửu chỉ đánh ho nhẹ một tiếng, "Cái kia... Chủ tịch, ngày hôm qua... Trang Mẫn tới tìm tôi."

Toàn bộ phòng khách bỗng nhiên tĩnh lặng, chỉ có âm thanh của di Vương bưng một bát canh gừng đi tới.

Không giống với Cảnh Thành hai người im lặng, Cảnh Liệt lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh, chờ Phuong Cửu ngồi vào bên cạnh mình, di Vương mới đem canh gừng đặt trên bàn ở trước mặt cô, "Thư ký Phuong uống khi còn nóng, đừng để bị cảm mạo."

Phuong Cửu gật đầu với bà, "Cảm ơn di Vương."

"Không khách khí, không khách khí." Di Vương biết bầu không khí không đúng, lập tức đi vào nhà bếp.

Mà lúc này trên mặt Ôn Y từ lâu đã không còn sự ôn hòa ngày thường, trái lại lộ ra sự thù hận. Ánh mắt bà lạnh lùng liếc Cảnh Thành một chút, sau đó cầm lấy tạp chí xoay người lên lầu.

Một loạt động tác cũng khiến người ta bỏ não ra một vở kịch ân oán tình thù, Phuong Cửu biết nữ chính cực kì hận nữ phụ. Dù sao hại chết đứa trẻ đầu lòng của bà, bây giờ phản ứng như thế cũng rất bình thường.

Cảnh Thành không có đuổi theo giải thích, mà là nhen lửa một điều xi gà, lẳng lặng tựa ở trên ghế salông, ánh mắt thâm thúy, "Cô nói cái gì."

Phuong Cửu than nhẹ một tiếng, thật thà trả lời: "Bà ấy nói cùng bà ta hợp tác, sau đó đưa tôi một tấm chi phiếu ngàn vạn, tôi cảm thấy bà ấy có thể... Muốn làm cái gì đó đối với công ty."

Dứt lời, Cảnh Thành bỗng nhiên nhìn cô có ánh mắt tựa như cười mà không phải cười, "Ngàn vạn, cô tại sao không đáp ứng? "

"..."

"Ba cho rằng hiện tại vẫn là thời đại của các người hay sao, thư ký Phuong khẩu vị lớn, ngàn vạn chưa chắc có thể mua được." Cảnh Liệt sâu xa đem bàn tay đến bên hông cô, sau đó vỗ nhẹ lên cái eo thon nhỏ.

Phuong Cửu xấu hổ trừng anh, sau đó dịch người ra xa một chút.

"Thu liễm lại, cả ngày không ra thể thống gì." Cảnh Thành đêm nay nhất định ngủ sô pha phi thường không ưa loại hành vi này của con trai mình.

Anh xi cười một tiếng, vốn muốn nói cái gì, nhưng nghĩ đến khả năng lão già lại ngủ mấy ngày trên sô pha, chỉ đành thu lại lời nói có ý đã kích của mình.

"Chủ tịch, gần nhất công ty hạng mục lớn, cũng chính là mảnh đất Nam Loan kia, xem tình hình trước mắt, nếu như tính lâu dài, Trang Mẫn có thể sẽ từ nơi này ra tay." Phuong Cửu không muốn cùng bọn họ đùa giỡn, dù sao hôm qua nữ phụ rõ ràng cái bộ dạng không đem nam nữ chính giết chết liền thể không bỏ qua.

Cảnh Thành cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, ông trầm ngâm chốc lát, lúc này mới đem xi gà đặt trong cái gạt tàn thuốc, "Chuyện của công ty tôi mặc kệ, anh xem chừng là được, có điều Trang Mẫn nhất định sẽ ra tay với mẹ anh, nữ nhân này nhất định phải tìm ra!"

Trong mắt ông loé ra một tia tàn nhẫn, lập tức đứng dậy lên lầu, tựa hồ muốn đi dỗ dành vợ.

Phuong Cửu nháy mắt mấy cái, sau đó yên lặng uống bát canh gừng, thấy mưa bên ngoài ngừng, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Tôi đưa em về." Cảnh Thành đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, Phuong Cửu thấy vội vã chặn lại nói: "Không cần, để ngài đưa tôi về thật không tiện."

Dứt lời, ánh mắt quý dị của người kia quét qua bộ dáng cung kính của cô một chút, âm thanh lộ ý cười nhạo, "Thư ký Phuong, em cảm thấy tôi là loại đàn ông không chịu trách nhiệm?"

Phuong Cửu: "..."

"Không phải, tôi chẳng qua là cảm thấy..."

"Cô gái đầy dũng khí câu dẫn tôi đã đi đâu rồi?" Anh cười cợt, lập tức cầm chìa khóa trực tiếp đi về phía trước.

Phuong Cửu đành phải chậm rì rì theo sau, kỳ thực cô cũng muốn biết dũng khí mình vừa có là từ đâu đến?

Nhất định là 008 cho cô!

Lần thứ đầu được cấp trên đưa về nhà, Phuong Cửu còn có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng vẫn lễ phép hỏi một câu có muốn đi lên hay không ngồi một chút.

Cảnh Liệt một tay khoát lên trên tay lái, ý tứ sâu xa nhìn cô, "Em đây là đang mời gọi tôi?"

Phuong Cửu: "..."

Cô có cảm giác anh cùng cha anh cái gì không học, nhưng cái bản mặt không biết xấu hổ lại học tốt như vậy.

Biết bình thường cô da mặt mỏng, Cảnh Liệt cũng không đùa giỡn cô nữa, mà hôn một cái trên trán cô, "Kỳ thực... Em có cảm thấy... Văn phòng càng có không khí hơn nhĩ?"

Phương Cửu: "Không cảm thấy!"

Đẩy cửa xuống xe, khi đóng cửa xe lại, Phương Cửu không màng đến người trong xe đang nhìn chăm chú, lập tức bước nhanh về trong tiểu khu.

Cô cảm thấy, có vài thứ tuyệt đối có thể di truyền!

Khi đi làm, cô cảm thấy ánh mắt mọi người trong công ty lại không đúng. Theo thường lệ, Cảnh Liệt còn chưa tới, mọi người trong phòng họp về mặt ý tứ sâu xa nhìn chằm chằm cô.

"Thư ký Phương thực sự là chân nhân bất lộ tướng, bí mật đem tổng giám đốc bắt đi." Trưởng phòng tài vụ thầm tắc kị lạ.

Phương Cửu là người bên cạnh tổng giám đốc, một điểm gió thổi cỏ lay tự nhiên làm mọi người đều biết. Ai cũng biết, sáng sớm hôm nay tổng giám đốc tự mình gọi điện thoại tăng lương cho Phương Cửu, một lần thêm những 50 ngàn, phải biết trợ lý Lâm theo tổng giám đốc bốn năm năm liền, tiền lương chỉ có 80 ngàn một tháng.

Không đúng, nghe nói hôm nay trợ lý Lâm bị điều đến công ty chi nhánh.

Trong giây lát đó, mọi người chỉ cảm thấy quả nhiên không thể đắc tội nữ nhân này được, e rằng cơn cuồng phong này chỉ một giây liền có thể đẩy người ta té chổng gọng.

"Đừng nói như vậy, tổng giám đốc chúng ta không phải là người tùy tiện vui đùa một chút, không chừng sau này chúng ta còn phải gọi thư ký Phương một tiếng tổng tài phụ nhân đây!" Một nữ trưởng phòng vẻ mặt nóng bỏng kéo tay Phương Cửu không cho cô đi, "Phương thư ký tới công ty lâu như vậy rồi, thêm chút tiền lương thì làm sao, điều này rất bình thường mà, các người chỉ biết bắt nạt tiểu cô nương người ta."

Lời hay ai cũng sẽ nói, bọn họ đều là những kẻ già đời, tự nhiên là tận dụng mọi thứ để phụ họa, giống như Phương Cửu đã là Tổng tài phụ nhân vậy.

Phương Cửu không muốn nghe bọn họ thổi phồng, đưa tài liệu xong liền trở về vị trí của mình, mười giờ rưỡi vừa đến, Cảnh Liệt liền xuất hiện ở trong phòng họp.

Bất quá lần này sắc mặt anh có chút không tốt, hơn nữa theo sau còn có một người đàn ông đang cúi đầu. Đi tới vị trí trên cùng, sau đó anh mặc danh nhìn Phương Cửu một chút, lập tức đem văn kiện trong tay vứt ngổn ngang trên bàn họp.

"Vừa rồi Lưu phó tổng đi thầu mảnh đất Nam Loan kia, gốc 100 triệu, ông ta lại lấy 200 triệu để lấy nó!"

Giọng nam lạnh lẽo khiến mọi người hô hấp đều cứng lại, không nghĩ tới thứ hai đầu tuần chào đón họ lại là chuyện này a!

"Lần trước họp không phải nói nhiều nhất chỉ có 100 triệu thôi à? Làm sao đột nhiên biến thành hai trăm triệu rồi?"

"Ngay cả mảnh đất Nam Loan dù có tốt, nhưng tuyệt không đến 200 triệu!"

"Lưu phó tổng lẽ nào điên rồi?"

Trong phòng họp nghị luận sôi nổi, nam nhân theo sau Cảnh Liệt, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Phương Cửu nghiêm túc nói: "Thư ký Phương, không phải ngày hôm qua cô gọi điện thoại nói cho tôi, nói chủ tịch muốn mảnh đất kia, dù cho phải trả gấp bội cũng phải đem nó mua được hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Con trai tổng tài (9)

Edit: Aya Shinta

Ánh mắt Phương Cửu ngưng lại, không nhịn được đặt cây bút máy trong tay lên bàn, "Lưu phó tổng, nói chuyện phải có bằng chứng, ngài nói hôm qua tôi gọi điện cho ngài, vậy ngài đem lịch sử cuộc gọi lấy ra."

"Đúng đúng, Lưu phó tổng cũng không thể lung tung oan uổng người." Những người khác đều bắt đầu dòn dập đứng thành hàng, có thể từ việc của trợ lý Lâm, mọi người ai còn dám đắc tội với người của tổng giám đốc?

"Tôi đương nhiên có!" Luru phó tổng lập tức lấy điện thoại di động ra, sau đó mở lịch sử cuộc gọi ra cho Cảnh Liệt xem.

Người kia nhìn lướt qua, sau đó liền đem điện thoại di động ném đến trước mắt Phuong Cửu, vẻ mặt hoàn toàn lạnh lẽo.

Những người khác cũng bị tình cảnh này làm hô hấp cũng ngừng lại theo, hai mặt nhìn nhau cũng không biết tình hình này đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Cầm di động lên, Phuong Cửu liếc mắt liền thấy chín giờ tối ngày hôm qua số của mình được ghi trên lịch sử cuộc gọi. Nhưng rõ ràng chín giờ hôm qua điện thoại cô còn đang sạc điện, hơn nữa làm sao cô có khả năng cho Luru phó tổng số này được.

Bất thành linh đứng dậy, cô đưa điện thoại di động đặt lên bàn, ánh mắt sáng quắc quét mọi người một chút, "Tôi cần phòng kỹ thuật xác định tính chân thực về cuộc điện thoại này!"

Dứt lời, mọi người cũng tùm năm tùm ba phụ họa vài câu, nhưng lúc này cũng không dám dễ dàng tỏ thái độ nữa.

"Thư ký Phuong, rõ ràng hôm qua cô gọi điện thoại cho tôi, coi như cô tìm phòng kỹ thuật xác minh cũng vô dụng, lẽ nào trên đời này có hai số điện thoại giống nhau hay sao?" Luru phó tổng cau mày, vẻ mặt tức giận.

Phuong Cửu gõ gõ bàn, "Trên đời không có hai số giống nhau, nhưng cũng không phải là không có hacker!"

Nói xong, cô lại thật thà nhìn về phía Cảnh Liệt vẫn không lên tiếng, "Tổng giám đốc, tôi nghĩ hiện tại nên đi phòng kỹ thuật xác minh, tôi có gọi cú điện thoại này hay không đều sẽ rõ!"

"Đúng đấy, hiện tại nhiều hacker như vậy, điện thoại di động của tôi mỗi tháng đều bị lão bà tìm người tra xét!"

"Chẳng trách tháng trước con mất ông xanh tím một khối, khẳng định bị lão bà phát hiện ông ở bên ngoài có nữ nhân, cho nên mới bị đánh đi!"

"Phi phi, đó là tôi bị té ngã!"

"Đừng nói, tôi cảm thấy này thư ký Phuong căn bản không có lý do gì làm chuyện như vậy a, lẽ nào... Đây thực sự là ý của chủ tịch?"

"Không đúng, chủ tịch tại sao lại cố ý tìm thư ký Phuong? Lẽ nào..."

"Nói xong chưa?!" Cảnh Liệt không tự giác sầm mặt lại, phòng họp đang nghị luận không ngừng lại lập tức im bật.

Mọi người cũng cảm giác được trên người tổng giám đốc đang toả ra hơi lạnh, từng người một lập tức giả câm vờ điếc ngồi nghiêm chỉnh, dù có ý kiến gì cũng không dám phát biểu.

Nửa ngày, Cảnh Liệt mới đưa ánh mắt về phía Phuong Cửu, "Cô cùng Luru phó tổng đi phòng kỹ thuật xác minh, sau đó tới phòng làm việc của tôi."

Nói xong, thỉnh linh đứng dậy, "Tan họp."

Mãi đến khi anh ra phòng họp, bên trong mới nghị luận sôi nổi lên, mỗi một người đều nói muốn cùng đi phòng kỹ thuật xác minh, Phuong Cửu cũng không có từ chối, càng nhiều người càng tốt, dù sao việc này cũng không phải cô làm!

Trùng Luru phó tổng một chút, cô liền đi đầu tiên, khi đến phòng kỹ thuật, người bên trong phòng vẻ mặt kinh ngạc nhìn mấy vị trưởng phòng đang đứng, từng người từng người sững sờ cả nửa ngày vẫn chưa phản ứng kịp.

Trưởng phòng kỹ thuật cũng mới chừng ba mươi, nhưng nghe nói năm đó đạt được giải thưởng quốc tế, đã từng khoe khoang hò hét nói cái gì trên đời không có gì y không hack được, có điều hiện tại cần trọng hơn rất nhiều.

Sau khi nhìn lịch sử cuộc gọi, anh ta nhú nhú mày, sau đó duỗi ra ba ngón tay, "Nửa giờ, bảo đảm giúp mọi người nghiệm chứng xong!"

Dứt lời, vị trưởng phòng kia lập tức vung vung tay, "Đúng đúng, kỹ thuật của tiểu Vương không cần phải nói, lần trước cậu ấy mã hóa di động của tôi, đến giờ lão bà tôi còn chưa phá giải được!"

"Chu trưởng phòng chính là đang vũ nhục tôi, ông có biết tàng bảo mật tôi thêm vào cho di động ông, toàn thế giới mà có mười người giải được thì tính tôi thua!" Vương trưởng phòng lại bắt đầu khoác lác, còn len lén liếc Phuong Cửu một chút.

Người kia gõ gõ bàn làm việc, ho nhẹ một tiếng, "Vương trưởng phòng, tôi còn phải đi qua chỗ tổng giám đốc một chuyến, nơi này làm phiền anh."

"Yên tâm, giao cho tôi là được!" Vương trưởng phòng còn kém nước lập giấy cam đoan.

Ngược lại còn có những người khác ở lại, Phuong Cửu cũng không sợ Luru phó tổng giờ trò quý gì, vì vậy đẩy cửa phòng làm việc, không để ý đến nhân viên phòng kỹ thuật bộ dạng rụt đầu rụt cổ bên ngoài, trực tiếp đi về thang máy.

Phuong Cửu sờ dĩ nắm chắc, bởi vì cô biết Vương trưởng phòng nhất định sẽ tận lực, anh ta sớm thăm mền nguyên chủ, chỉ có điều vẫn bị nguyên chủ đẩy ra xa ngàn dặm, bây giờ khẳng định muốn biểu hiện mình trước mặt cô.

Chỉ có điều mới vừa vào thang máy, cô liền nhận được một cú điện thoại. Nhìn dây số xa lạ, cô vẫn bấm nút nhận cuộc gọi.

"Xin chào, ai vậy?"

Đầu điện thoại bên kia im lặng một hồi, mới vang lên một giọng nữ kiêu ngạo, "Như thế nào thư ký Phuong, hiện tại cô còn muốn hợp tác với tôi chứ?"

Nhìn thang máy không ngừng lên cao, Phuong Cửu quét mắt đến hai thực tập sinh bên cạnh, cổ nén tức giận lạnh lùng nói: "Trang phu nhân, nếu như bà muốn dùng thủ đoạn để hèn như vậy để bắt tôi hợp tác, tôi cảm thấy bà tính như vậy là sai rồi, tôi làm người như thế nào, không phải một việc vu oan giá họa như vậy là được!"

Dứt lời, đầu bên kia lại vang lên tiếng cười chói tai, "Ha ha ha, thư ký Phuong quả nhiên có tự tin, vậy chúng ta liền chờ coi, xem thử tổng giám đốc đến cùng tin tưởng cô hay không? Hay hoặc là, anh sẽ không tin tưởng người cùng Cảnh Thành?"

Điện thoại bỗng nhiên bị cắt đứt, thang máy cũng đến tầng năm, hai thực tập sinh cũng lập tức vội vã đi ra ngoài, Phuong Cửu tiếp tục một người đi thang máy đến lầu chín.

Đến đây, Phuong Cửu mới rõ ràng tâm tư ác độc của người phụ nữ kia, bà vu hại mình báo giá là mặt ngoài, mục đích thực sự là muốn làm cho mọi người nghĩ cô cùng nam chủ có cái gì mờ ám. Đến lúc nghị luận sôi nổi, người khác chỉ nghĩ mình cùng nam chủ cho Cảnh Liệt đội nón xanh, có thể tưởng tượng được tâm tình anh sẽ ra sao?

Nữ nhân này đúng là hao tổn tâm cơ, Phuong Cửu thờ dãi, chờ thang máy đi tới lầu chín, cô đứng trước cửa phòng tổng giám đốc một chút, cuối cùng vẫn đẩy cửa đi vào.

Ngoài ý muốn, Cảnh Liệt không có xem văn kiện mà bung một ly rượu đỏ đứng bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn xuống phong cảnh thành phố bên dưới.

Phuong Cửu từ từ đi tới bên cạnh người anh, muốn nói lại thôi, "Anh... Tin tưởng tôi sao?"

Nâng ly rượu nhấp một ngụm, Cảnh Liệt xoay người để ly rượu trên bàn kính, sau đó dựa vào ở trên ghế salông đưa tay với cô.

Phuong Cửu ngẩn người, vẫn đi tới cầm tay anh, sau đó liền bị người kéo vào trong lòng ngực.

"Em cảm thấy tôi là loại người không phân thị phi như lão già kia?" Anh vui đùa ở cô cổ hít sâu một cái.

Quả thật, ở trong nguyên tác nam chính vì người khác gây xích mích nên hiểu lầm nữ chính nhiều lần, Phuong Cửu lúc này phi thường vui mừng vì anh không có di truyền cái tính đa nghi của cha anh.

"Có điều..." Cảnh Liệt nâng cằm cô lên, mắt sáng như đuốc, "Tại sao tôi cảm giác ánh mắt em nhìn lão già kia cùng người khác không giống nhau?"

Phuong Cửu: "..."

Anh không có di truyền tính đa nghi, nhưng cũng di truyền tính nhạy bén!

"Bởi vì... Chủ tịch là cha anh, tôi nếu như không cung kính với ông một chút, sau này..."

Nói đến đây, Phuong Cửu rũ mắt xuống, tai đều đỏ.

Cảnh Liệt hơi cong môi, sau đó áp cô trên ghế salông, âm thanh trầm thấp, "Em sợ lão không cho em vào cửa?"

Phuong Cửu nghiêng đầu đi không nói gì, chỉ là trên mặt cũng nổi lên một vệt ửng đỏ.

Khẽ cười một tiếng, anh cúi đầu khẽ nói bên tai cô: "Em để ý tới lão già kia làm cái gì, em nên đem ý nghĩ đặt ở trên người tôi, như là... Sinh cho tôi đứa con trai."

Dứt lời, Phuong Cửu cũng cảm giác áo khoác của mình bị người cởi ra, sau đó bóng hình trước mắt bỗng nhiên phóng to, "A..."

Mãi đến khi di động trên bàn "Ong ong" một hồi, Cảnh Liệt mặt tối sầm đưa tay lấy nó.

Điện thoại vừa bấm nhận, liền truyền đến giọng nói hùng hồn của Cảnh Thành, "Nghe nói công ty xảy ra vấn đề rồi?"

"Con sẽ xử lý." Cảnh Liệt hơi không kiên nhẫn, hai lần, anh luôn cảm thấy lão già này chính là cố ý gây rối!

Nhận ra được ngữ khí anh không đúng, còn có tiếng hít thở yếu ớt bên kia, Cảnh Thành lập tức rõ ràng, nói rằng: "Trăm triệu là chuyện nhỏ, hiện tại người khác đều cho là chúng ta vùng tiền như rác, thế nhưng bỏ ra hai trăm triệu mua lại mảnh đất kia, mặt mũi này nhất định phải cứu vãn!"

Nói xong, ông lại bỏ thêm một câu, "Thư ký Phuong là người rất thành thật, nếu như yêu thích thì đem việc làm nhanh lên, đừng có làm cái bụng người ta to lên."

Điện thoại vừa cúp, Phuong Cửu mặt đã hồng không dám nhìn, tại sao lại nói cái chuyện xấu hổ này!

Đem điện thoại di động ném đi, Cảnh Liệt đưa tay đặt ở bên cái hông mềm mại của cô tiếp tục vuốt nhẹ, "Thư ký Phuong, em nói tại sao mỗi lần lão đều tình cờ như vậy tới quấy rầy chúng ta?"

Phuong Cừu đỏ mặt đem bên hông tay bỏ ra, "Kết quả thế nào, tôi muốn qua xem một chút."

Cô cũng không tin việc cô chưa từng làm, Trang Mẫn có thể bỗng dưng bịa đặt một cái!

Cảnh Liệt không buông cô xuống, mà là đem bàn tay luồn vào trong quần áo của cô, "Bọn họ đều nói chúng ta có cái gì, nhưng kỳ thực chúng ta cái gì cũng không có, em không cảm thấy chúng ta nên chứng thực lời đồn đãi một chút hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Con trai tổng tài (10)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cừu mím chặt khóe miệng, rất sợ vào lúc này anh làm cái gì, vội vã đề cái tay đang đặt bên hông lại, "Thời gian thật sự sắp đến rồi!"

"... Em sao lại không nghĩ đến cảm nhận của tôi?" Cảnh Liệt ý tứ sâu xa nhìn cô.

Người sau tựa hồ cảm giác được cái gì, ửng đỏ một đường đến giữa cổ, cuối cùng vẫn là cẩn thận từng li từng tí một đẩy cánh tay anh, "Anh không sợ lại có người tới quấy rầy?"

Có lẽ là cảm thấy cô nói có đạo lý, đến lúc đó tới giữa chừng lại càng khó chịu, nên Cảnh Liệt vẫn đứng dậy sửa lại cả vạt đang nghiêng lệch một chút, một bộ áo mũ chỉnh tề nói: "Tôi cùng xuống với em"

Phuong Cừu thở phào nhẹ nhõm, vội vã đem áo khoác chụp lấy, theo sát ở phía sau anh.

Ngày hôm nay phòng kỹ thuật vô cùng náo nhiệt, đầu tiên là mấy vị trưởng phòng đều đến, hiện tại lại là tổng giám đốc ngàn năm khó gặp hạ phàm, nhân viên bên trong che miệng âm thầm kinh ngạc, nhưng tầm mắt nhưng vẫn liếc vị trưởng phòng đang náo nhiệt.

Lúc này bầu không khí trong phòng làm việc rất vi diệu, mỗi một người đều hướng ánh mắt kì dị về Phuong Cừu, liền ngay cả trưởng phòng Vương cũng cau mày nhìn chằm chằm cái di động.

Phuong Cừu đã đoán được một ít, nhưng vẫn ngay thẳng lên tiếng hỏi: "Trưởng phòng Vương, kết quả thế nào?"

Dứt lời, bầu không khí trong phòng làm việc càng ngày càng yên lặng, vẫn là Lưu phó tổng đặc ý nói: "Thư ký Phuong, bây giờ chứng cứ xác thực, cô còn có cái gì để nói?"

Thở dài, trưởng phòng Vương trầm mặc nửa ngày, cuối cùng vẫn gật đầu, "Cuộc điện thoại kia... Xác thực không có vấn đề."

"Xem đi, thư ký Phuong cô nếu được chủ tịch sai khiến, liền thẳng tênh nói ra là tốt rồi, có chủ tịch là chỗ dựa, có gì đáng sợ chứ." Lưu phó tổng một bộ quái gở cong cong khóe miệng.

Những người khác không dám thở mạnh, chỉ là ánh mắt vẫn len lén liếc về Cảnh Liệt sắc mặt không thay đổi bên kia.

Phuong Cừu không có nói tiếp, mà là đem điện thoại di động của mình cũng lấy ra, sau đó đặt lên bàn, "Trưởng phòng Vương, làm phiền anh cũng kiểm tra một chút điện thoại di động của tôi, xem là có người lừa gạt hay không."

"Làm sao có khả năng!" Lưu phó tổng đột nhiên cười lạnh thành tiếng, tựa hồ cảm thấy Phuong Cừu đang cãi chày cãi cối.

Cảnh Liệt lạnh lùng nhìn ông ta, sau đó bước tới ghế xoay tại bàn làm việc ngồi xuống, giờ tay gõ xuống mặt bàn, "Kiểm tra!"

"Vâng!" Trưởng phòng Vương lập tức cầm lấy di động Phuong Cừu, sau đó kết nối dữ liệu, đi tới máy tính trước mặt di chuyển chuột.

Chờ rất lâu sau, Phuong Cừu quét tới Lưu phó tổng có vẻ mặt vẫn vậy, sau đó sâu xa đi tới ghế ngồi xuống, âm thanh lạnh nhạt, "Lưu phó tổng luôn miệng nói tôi được chủ tịch dặn dò, thế nhưng, ngài ở trong công ty cũng lâu, chuyện quan trọng như vậy chúng ta đều cần phải họp bàn để định giá. Ngài nhưng bởi vì một lời nói của người khác, liền đơn giản thay đổi? Tôi chính là rất tò mò, nhiều năm như vậy, ngài ở công ty đã làm những gì?"

"Cô chớ có nói hươu nói vượn!" Lưu phó tổng đột nhiên kích động, chỉ vào Phuong Cừu tức giận mắng: "Chúng tôi đều là dựa vào bản lĩnh của mình, không giống có mấy người đi theo con đường bàng môn tà đạo mà leo lên! Cô còn không thấy ngại mà nói tôi!"

Dứt lời, toàn bộ bầu không khí trong phòng làm việc đều ngưng đọng, mọi người chỉ rõ ràng một chuyện, mặc kệ ngày hôm nay việc này kết quả thế nào, Lưu phó tổng này sợ là ở trong công ty không tiếp tục trụ được nữa.

Trước tiên không nói tới việc bởi vì lời nói của người khác mà qua loa thay đổi, một người mới cũng sẽ không phạm vào sai lầm như vậy.

Còn nữa, ông ta dĩ nhiên ngay ở trước mặt tổng giám đốc nói như vậy, không biết đây là đặc biệt can đảm hay ngu ngốc đây? Cứ cho là can đảm đi?

"Thư ký Phương là con dâu chủ tịch các người đã nhận định, đường cô ấy đi là chính đạo." Cảnh Liệt gõ bàn một cái, âm thanh không nhanh không chậm.

Trong giây lát đó, tất cả mọi người đều hướng về Phương Cửu với ánh mắt ước ao sùng bái, cái tốc độ này, còn nhanh hơn tên lửa a!

Còn tra với chả không tra, tổng giám đốc sẽ quan tâm một trăm triệu hay sao?

Phương Cửu không nghĩ tới anh sẽ ngay ở trước mặt nhiều như vậy người nói như thế này, nhưng trong lòng vẫn là rất xem thường, không có giấy chứng nhận kết hôn, hết thầy đều là chém gió!

"Tôi tìm ra rồi!" Trưởng phòng Vương đột nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, sau đó kích động nhìn về phía Phương Cửu, "Tôi ngày hôm qua hơn chín giờ, điện thoại di động của cô có phải đang nạp điện?"

Phương Cửu sững sờ gật gù, không thể không cảm thán nhân viên kỹ thuật này lợi hại.

"Đã tra được, có kẻ thông qua dây cáp để không chế điện thoại di động của cô, có điều kỹ thuật này chỉ có một số ít hacker nước ngoài mới biết, đối phương xem ra cũng chịu chi." Trưởng phòng Vương đưa điện thoại di động trả lại Phương Cửu.

Cô nhận lấy điện thoại rồi nhìn qua Lưu phó tổng sắc mặt trắng bệch, "Ngài còn muốn nói gì không?"

Việc về Trang Mẫn thuộc về việc tư, vì vậy không thể truyền ra ngoài. Nhưng Lưu phó tổng hiển nhiên đã bị mua chuộc, ông ta con ở công ty lâu như vậy, nhưng vẫn không có thăng tiến, Trang Mẫn ra tay lại hào phóng, cũng khó trách ông ta sẽ không chống lại được sự mê hoặc này.

"Tổng... Tổng giám đốc tôi... Tôi cũng không biết sẽ như thế này, giọng nói tôi hôm qua rất giống thư ký Phương..." Lưu phó tổng gấp gấp tới nỗi trên trán đều là mồ hôi lạnh.

"Cho nên?" Cảnh Liệt nhàn nhạt nhìn ông ta, sau đó đột nhiên đứng dậy, "Ông ở công ty làm bao nhiêu mờ ám, tôi xem như ông nhiều năm không có công lao cũng có khổ lao, bàn giao lại công việc, rồi đi tới phong tài vụ lĩnh tiền."

Nói xong, anh thoải mái ôm lấy vai Phương Cửu, lập tức bước ra khỏi văn phòng.

Những người khác cũng một mặt khác thường nhìn Lưu phó tổng, cảm thấy ông ta chính là đang tìm đường chết.

Người bên ngoài nhìn thấy bọn họ xuất hiện, lập tức rút đầu lại, chờ hai người vừa đi, bắt đầu thì thầm to nhỏ.

"Nguyên lai thư ký Phương thật sự thông đồng cùng tổng giám đốc, trước đây nhìn thấy cô ấy, gương mặt lạnh lùng như ai nợ tiền cô ấy vậy, không nghĩ tới khẩu vị của tổng giám đốc là như vậy!"

"Không phải hay sao? Trước đây nói một câu với cô ấy cũng sợ run cả người, cũng không biết đây chính là khẩu vị của tổng giám đốc!"

"Mấy người quản nhiều như vậy làm cái gì, tôi mới vừa nghe nói, tổng giám đốc người ta chính miệng thừa nhận thư ký Phương vào cửa, mấy người có đồ kỵ thì sau này cũng phải gọi một tiếng tổng tài phụ nhân thôi!"

"Không phải chứ! Phương thư ký đây là sánh ngang với tốc độ ánh sáng a!"

Không nghe được âm thanh nghị luận của người khác, coi như nghe được thì Phương Cửu cũng không để ý. Khi trở lại, cô còn đem cuộc điện thoại của Trang Mẫn cho cô nói ra, chỉ có điều Cảnh Liệt có vẻ như không, tựa hồ cũng muốn có bao nhiêu người trong công ty này có thể bị mua chuộc.

Giờ tan việc trời lại bắt đầu mưa, lại còn có sét, lần này Phương Cửu cũng không ngần ngại, mà thoải mái ngồi trong xe cấp trên.

Ngồi ở trong xe nhìn mưa to tầm tã ngoài cửa, Phương Cửu tâm tư có chút lơ lửng, cô cảm thấy, đây chính là thời gian để hoàn thành nhiệm vụ.

"Nếu như tôi không tin em, em sẽ như thế nào?"

Trong buồng xe bỗng nhiên vang lên giọng nam lạnh nhạt, Phương Cửu nghiêng đầu đi, nhìn dung nhan dưới ánh đèn đường lúc sáng lúc tối, không khỏi nháy mắt mấy cái, "Nếu như anh không tin tôi, thì tôi không thích anh."

Nghiêng đầu qua chỗ khác, bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Liệt không khỏi khước miệng cong lên, "Thư ký Phương trước đây quy quy củ củ, hóa ra đã sớm có ý định đối với tôi."

Nếu không có ngày hôm đó cô chủ động, Cảnh Liệt sợ là cả đời đều không phát hiện cô thư ký này của anh còn có ý nghĩ thế này.

"... Con ngài tổng tài đây? Có phải chỉ cần có nữ nhân nhào vào ngực, ngài đều vô điều kiện mà tiếp nhận?" Phuong Cửu đột nhiên cảm thấy da mặt người này thật dày.

Liếc nhìn đèn đỏ ở phía trước, Cảnh Liệt chậm rãi dừng xe, hướng ở cần cò trắng nõn của cô cắn một cái, "Tôi còn tưởng rằng thư ký Phuong cái gì cũng không thêm đề ý, hóa ra em là người như thế, tôi xem như đã thêm được kiến thức."

Phuong Cửu liếc nhìn cảnh sát giao thông bên kia, không nhìn được đẩy đẩy bả vai anh, "Tôi là loại người như thế nào?"

Bàn tay vỗ xuống cái mông nhỏ, anh âm thanh trầm thấp, "Là người nói một đằng làm một nẻo."

Phuong Cửu "Xoạt" đỏ mặt, đúng lúc anh ta lại đoan chính lái xe tiếp, dường như hết thấy đều không có phát sinh chuyện gì cả.

Cô hừ một tiếng nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn mưa như trút nước, vẫn không nói gì.

Ngày hôm nay trời mưa lại kẹt xe, vì vậy tốn gần hai tiếng đồng hồ mới tới nhà cô. Cũng may cô mang theo dù, chỉ là nhìn bên ngoài sấm chớp không ngừng, Phuong Cửu khẽ cắn răng, vẫn nghiêng đầu sang người đàn ông đang cầm lái, "Vào lúc này anh về nhà thì mưa vẫn chưa dứt, có muốn ngồi nghỉ một chút?"

Cảnh Liệt cong cong môi, anh biết thư ký Phuong là người nói một đằng làm một nẻo.

"Em đã nói như vậy, tôi nếu như không lên thì con là đàn ông?" Anh nói một cái liền cảm lấy cán dù, sau đó đẩy cửa xuống xe.

Phuong Cửu: "..."

Lúc xuống xe, tuy rằng có người bung dù, nhưng chân Phuong Cửu vẫn bị bắn không ít nước mưa, mắt thấy mưa càng lúc càng lớn, Cảnh Liệt chỉ đành ôm sát cô bước nhanh vào khu chung cư.

Về đến nhà thì hai người đều bị dính không ít nước mưa, Phuong Cửu cũng còn tốt, chỉ là dù đều nghiêng về phía cô nên vai Cảnh Liệt ướt một mảng lớn.

Một bên đổi giày, cô vừa nói: "Anh có cớ áo khoác hay không, tôi giúp anh sấy khô."

Nhìn căn hộ không lớn không nhỏ nhưng lại sạch sẽ ấm áp, Cảnh Liệt phi thường tự nhiên cởi áo khoác, sau đó khoát lên giá áo trên cửa, "Ngày hôm nay tôi không đi."

Phuong Cửu: "..."

"Nhưng chỗ tôi không có quần áo cho anh thay." Cô cau mày đặt túi xách trên ghế salông.

Cảnh Liệt quét bốn phía một chút, hững hờ nói: "Tôi để tài xế đưa tôi."

Xong, anh trực tiếp đi về phía phòng tắm, "Tôi tắm trước, chú ý năm phút sau sẽ đến."

Nhìn theo cửa phòng tắm đã đóng, Phuong Cửu triệt để mông lung, cảm thấy anh ta đều đã chuẩn bị kỹ càng?

Thiệt thòi cho cô vì đã làm điều thừa, coi như cô không hỏi, khẳng định người này cũng sẽ đi lên theo!

Trùng cửa phòng tắm không nói gì, Phuong Cửu lúc này mới phiền muộn đi chuẩn bị nấu ăn, cũng may trong tủ lạnh còn vài thứ, tùy tiện làm hai ba món là được rồi.

Chỉ có điều cô mới vừa đánh hai cái trứng, chuông cửa liền vang lên, Phuong Cửu đành đi mở cửa, bên ngoài là tài xế mang theo một cái túi. Cô mới vừa nhận cái túi, còn chuẩn bị khách khí hỏi một câu có muốn vào nhà dùng cơm hay không, tài xế kia liền ý vị không rõ nhìn cô cười cười, "Phuong thư ký yên tâm, nên chuẩn bị, bên trong không thiếu gì cả!"

Há miệng không hiểu ra sao, tài xế kia ngay cả cái bóng đều không thấy, Phuong Cửu chỉ đành đóng cửa lại, sau đó ở trong túi lật qua lật lại, tam quan đều bị đánh nát!

Này cái gì... vị ô mai... vị bạc hà... siêu mỏng...

Phuong Cửu ôm đầu, vội vã đồ tất cả đồ thất thất bát bát ra, có điều như vậy, cô chuẩn bị đi cười nhạo người nào đó!

Đi tới cửa phòng tắm, nhìn bên trong không ngừng vang lên tiếng nước, Phuong Cửu không khỏi ho nhẹ một tiếng nói: "Y phục anh đây, tôi đặt ở cửa a."

Nói xong, cô liền đem túi để ở một bên bên tường, chỉ là cô mới vừa thả xuống, cửa phòng tắm liền bị người kéo ra.

"Anh... Anh... Anh sao không nói tiếng nào!" Phuong Cửu đỏ mặt lập tức quay người lại, vừa nghĩ tới mình vừa nhìn thấy thứ kia liền cảm thấy ầm ầm!

"Có muốn cùng nhau tắm hay không?" Anh cầm túi, ở bên trong lật một chút, bỗng nhiên nhũn mày lại: "Đồ của tôi đây?"

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, vẫn đưa lưng về phía anh, "Anh... Đồ của người không phải ở bên trong à? Chính là cái kia màu xanh lam..."

Màu xanh lam?

Từ lúc nào mình có cái dây lưng màu xanh lam?

Lục lại hai lần, Cảnh Liệt rất nhanh lục ra cái màu xanh lam mà cô nói!

Trong giây lát đó, sắc mặt anh toàn bộ liền chìm xuống, sau đó kéo cánh tay cô, âm thanh trầm thấp, "Em cảm thấy... Tôi cần vật này?"

Bị ép xoay người, Phương Cửu nhìn sắc mặt đen thui của anh, còn có hộp thuốc đang bị anh nắm chặt, lập tức ập a ập ứng. "Chuyện này... Đây là lão Lưu mua cho anh, tôi... Tôi làm sao biết anh có dùng hay không."

Lão Lưu!

Cảnh Liệt hít sâu một hơi, đột nhiên kéo cô vào phòng tắm, rồi đóng cửa lại, trong hơi nước mờ mờ mông lung ẩn cô lên tường, ở trên cao nhìn xuống: "Tôi để em nhìn tôi có cần dùng hay không!"

Dứt lời, anh cúi đầu chuẩn xác ngăn chặn cái miệng nhỏ, bàn tay lớn hai ba lần liền mở áo sơ mi trắng..

"Tôi... Tôi... muốn ăn cơm..." Phương Cửu không muốn ở chỗ này một chút nào, hơn nữa cô còn chưa có ăn cơm!

Nắm chặt cái eo nhỏ nhắn mềm mại, anh chôn ở giữa cổ cô rù rì nói: "Tôi không muốn ăn cơm..."

Tôi muốn ăn em

Ngoài phòng mưa to như trút nước, trong phòng tắm sương mù mông lung, tiếng nước rì rầm không ngừng trút xuống, cùng với âm thanh mê ly, bóng đêm một mảnh kiều diễm..

Tác giả có lời muốn nói: Đến rồi, tất cả đều xuống xe!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Con trai tổng tài (11)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu tỉnh lại vì đói, cô đưa tay che lại tia nắng ngoài cửa sổ, vớ lấy điện thoại, chỉ thấy trên màn hình hiện lên con số mười một giờ rưỡi!

Mình đã ngủ bao lâu rồi?

Trong phòng khách phảng phất mùi sườn, Phương Cửu xoa xoa cái eo, sau đó tùy tiện mặc vào cái áo tắm, lúc này mới theo mùi vị đi vào nhà bếp.

Nhìn bóng người cao lớn mặc tạp dề đang bận rộn trong bếp, như phát hiện ra một vùng đất mới lạ, liền đi vào với vẻ mặt kinh ngạc, "Không nhìn ra... Hóa ra tổng giám đốc còn có cái skill này?"

Cảnh Liệt nghiêng đầu, đột nhiên dón cô tới chân tường, "Còn có sức lực nói chuyện, xem ra ngày hôm qua tôi con chưa có hết sức?"

Phương Cửu: "... Bệnh thần kinh!

"Được rồi được rồi, em chỉ hiếu kỳ mà thôi." Cô đưa tay ôm lấy hông anh, ngửa đầu nhìn vào đôi mắt anh, "Có cần em giúp hay không?"

Phương Cửu rất có tự tin vào tay nghề nấu ăn của mình..

Bàn tay lớn vỗ xuống mông cô, ánh mắt của anh mang vẻ chế nhạo, "Ngày hôm qua để em giúp thì không giúp, hiện tại có phải đã muộn?"

Nghĩ đến đề nghị của hắn vào ngày hôm qua, Phương Cửu lập tức đỏ mặt đầy anh ra, "Không nói với anh nữa!"

Dứt lời, cô lập tức xoa eo đi ra khỏi nhà bếp, cái người này đúng là được voi đòi tiên. Trước đây cô còn cảm thấy anh ta là người nghiêm túc cuồng

công việc, cmn, giờ công ty còn không thèm đến!

Rửa mặt xong thì món ăn cũng được bày lên, ba mẹt một canh hương sắc đầy đủ. Phương Cừ mang theo tia nghi hoặc thử một miếng, tuy rằng đúng mùi đúng vị, nhưng lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Cho đến khi nhìn thấy món súp lơ sốt hào, như tìm ra lục địa mới, cô không nhịn được, miệng cười khúc khích.

"Em cười gì thế?" Đôi lông mày Cảnh Liệt khẽ nhướng, quét qua thức ăn trên bàn.

"Trong phòng bếp không có dầu hào, làm sao anh làm món này được?" Cô chống cằm, ý tứ sâu xa nhìn anh.

Mặt Cảnh Liệt biến sắc, có chút không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, "Chỉ có món này là gọi bên ngoài."

Nghĩ rằng nên cho anh cái bậc thang, Phương Cừ cố ý gật gù, tỏ vẻ thật sự tin tưởng.

Chỉ là trong khi ăn thì khóe miệng cô luôn giữ một độ cong cực kì ổn định, ăn xong cô cũng chủ động đi rửa bát, tuy cả người đều hơi đau.

Khi cô ra khỏi phòng bếp, Cảnh Liệt đã thay xong quần áo, chuẩn bị đến công ty. Tuy giờ có hơi muộn, nhưng công ty cũng như nhà anh, mỗi ngày không đến thì cũng không có ai dám bếp xếp gì.

Thay anh thất lại cà vạt, Phương Cừ nhẹ giọng nói: "Chuyện chúng ta đã như vậy, anh không tính phụ trách?"

Tốt nhất là lập tức kết hôn, sau đó nhiệm vụ của cô liền xong rồi!

Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn, Cảnh Liệt ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô, cúi người nói bên tai cô: "Em muốn đăng ký ngay hay tổ chức hôn lễ?"

Trong lòng khẽ động, không nghĩ tới anh sẽ thoải mái như vậy, Phương Cừ lập tức ôm lấy cổ anh, nháy mắt mấy cái, "Đương nhiên là đăng ký!"

Hệ thống nói rồi, chỉ có giấy chứng nhận mới coi như hoàn thành nhiệm vụ!

"Nhưng là cha mẹ anh..."

"Bên kia em sẽ nói với mẹ mình, bà nhất gan, không chịu nổi loại người có tiền, càng khỏi nói cùng bọn họ ăn cơm cùng nhau." Phương Cừ vội vàng giải thích.

Cảnh Liệt nhìn vào mắt cô, phát hiện hình như cô rất cố chấp với chuyện chứng nhận kết hôn, cố chấp đến nỗi hận không thể đi ngay lập tức? Người nhà cũng có thể không thông báo?

Có lẽ là cô phát hiện mình có chút kích động, Phương Cừ nháy mắt mấy cái, tay nhỏ bồng nhiên luồn vào áo anh, một đường chậm rãi trượt tới lồng ngực, "Em là phụ nữ, sợ chịu thiệt, vạn nhất em mang thai làm sao bây giờ?"

Nói xong, cô bồng nhiên nhón chân lên ghé vào lỗ tai anh nói: "Chứng nhận sau này em là người của anh, anh nói phải làm gì... Em tự nhiên sẽ nghe theo."

Dòng khí ấm áp khẽ kháng thổi bên tai, Cảnh Liệt giờ tay nói lòng cà vạt, chỉ cảm thấy thư ký Phương câu người này thật muốn chết.

Có điều nhớ tới lời cô vừa mới nói, anh vẫn xoa nhẹ eo cô, "Đến lúc đó em đừng có khóc nhè."

Phương Cừ: "..."

"Đó là kỹ thuật của anh không tốt, không phải như vậy thì còn lâu em mới khóc." Phương Cừ đẩy anh một cái, hừ một tiếng ngồi dựa vào ở trên ghế salong.

Ánh mắt Cảnh Liệt tối sầm lại, không nói hai lời, cầm lấy di động trên bàn liền đi làm, đi tới cửa còn lạnh lùng nói một câu, "Ngày mai đi cục dân chính!"

Anh không thể chờ đợi được nữa, muốn làm cô phải khóc!

Mãi đến khi cửa bị khóa lại, Phương Cừ mới quay đến cánh cửa làm cái mặt quỷ, có điều vừa nghĩ tới việc mình sẽ kết hôn, vẫn nên gọi cho mẹ một cuộc điện thoại.

Khi điện thoại được kết nối, đầu bên kia còn xập xình tiếng nhạc quảng trường. Có điều Phương mẩu nghe tin cô kết hôn, tỏ rõ không tin, còn cho rằng Phương Cừ đang lấy cớ để từ chối xem mắt. Cuối cùng bà cúp điện thoại, dù Phương Cừ gọi thêm vài cuộc nữa cũng không nhận.

Đã như vậy, Phương Cừ quên đi quyết định cầm giấy kết hôn đi tìm mẹ cô, dù sao con trai nam chính xét đến gia thế thì không thể chê vào đâu được, chắc chắn mẹ cô sẽ đồng ý.

Dù sao cũng là lần đầu, cho dù tới qua Cảnh Liệt kiểm chế rất tốt, nhưng Phương Cừ vẫn cảm thấy lưng đau eo nhức. Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, tới

khuya, cô đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Lại là Trang Mẫn.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia không ngừng truyền đến tiếng gió đang gào thét cùng giọng nói sắc nhọn của Trang Mẫn, "Thư ký Phương, hiện tại tôi đang ở trên sân thượng tòa chung cư của cô, phong cảnh lại không tồi, có muốn lên ngồi một chút hay không?"

Liếc nhìn sắc trời bên ngoài, Phương Cửu nhũn nhũn mảy, nắm gối ôm vào trong ngực, "Xin lỗi, tôi không có thời gian."

Kỳ thực Phương Cửu cảm thấy rất kỳ quái, người phụ nữ này không đi tìm nữ chính, tại sao một mực nhắm vào mình?

"Ồ? Không có thời gian? Vậy thì đáng tiếc, vốn tôi muốn cho mẹ chồng tương lai của cô thêm chút thời gian." Trong giọng của Trang Mẫn tràn ngập tiếu虐.

Cả người Phương Cửu chấn động, "Bà có ý gì?"

"Ha ha ha..." Đầu bên vang lên tiếng cười sắc bén khiến người khác chói tai, "Trong năm phút hãy tới đây, nhiều nhất ta chỉ cho ả thêm được năm phút, nếu trong mười phút cô vẫn chưa tới... Như vậy ngày mai sẽ có tin tức, chủ tịch phu nhân của tập đoàn Cảnh thị nhảy lầu mà chết, hay bị người giết hại? Hay là có ân tình khác?"

"Bà điên rồi!" Phương Cửu đột nhiên đứng dậy, không lo được cái khác, cầm lấy chìa khoá chạy ra bên ngoài.

Trong điện thoại vẫn vang lên tiếng cười chói tai kia, "Ha ha ha... Ta đối với ả như vậy đã tính là không tồi rồi. Tiện nhân này phá huỷ cả đời ta, ta để ả sống tới bây giờ đã coi như hết lòng "quan tâm giúp đỡ" rồi! Ngược lại ta không muốn sống nữa, dứt khoát để ả chết cùng là được!"

Âm thanh đầu bên kia tràn ngập oán độc, Phương Cửu thấy thang máy quá chậm, chỉ đành nhanh chóng chạy lên cầu thang bộ, cũng may tòa nhà chỉ có 9 tầng.

"Hiện tại Cảnh Thành cùng con trai của hắn cũng tìm kiếm muốn điên rồi, cô không thắc mắc tại sao tôi lại gọi cho cô hay sao?" Trang Mẫn cảm khái thở dài, "Nhìn mẹ chồng chết ở trước mặt mình, lại không có năng lực cứu bà ta, không biết người Cảnh gia sẽ nghĩ như thế nào?"

"Tôi lập tức đến, bà đừng kích động!" Xưa nay Phương Cửu chưa từng gấp gáp như vậy, cô cũng không muốn một cái mạng đang sống sờ sờ chôn vùi ở trước mặt mình.

Mãi đến khi cuộc gọi kết thúc, di động Phương Cửu lại sáng lên, là Cảnh Liệt!

Thở hồng hộc tiếp điện thoại, cô không kịp giải thích, một bên chạy một bên vội vàng nói: "Trang Mẫn cùng mẹ anh đang ở trên sân thượng nhà tôi, bà ấy điên rồi, muốn chết cùng với mẹ anh!"

Không chờ đến lượt Cảnh Liệt nói chuyện liền vang lên tiếng thóa mạ của Cảnh Thành, "Chết tiệt, người đàn bà điên này!"

Vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập, mới nghe thấy giọng nói Cảnh Liệt, "Em không nên đi lên, tôi cùng cảnh sát sẽ lập tức tới đây."

"Em... Em tự có chừng mực!" Phương Cửu cúp điện thoại, dù hơi sợ nhưng vẫn leo lên.

Trên sân thượng thường có các cặp đôi hẹn hò nên của thượng mở. Khi Phương Cửu đi tới tầng cao nhất, chỉ phát hiện mấy tên đàn ông áo đen canh giữ ở bên kia. Trang Mẫn ăn mặc một thân sườn xám màu xanh lam, khoác cái áo choàng vàng nhạt, chân giẫm lên người phụ nữ đang nằm trên đất, trong tay kẹp lấy điều thuốc, chậm rãi phả làn khói vào không trung.

Nhìn thấy Phương Cửu bên kia, bà bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, cúi đầu liếc nhìn Ôn Y đang thoi thóp trên đất, ánh mắt oán độc, "Nhìn thấy không? Mây luôn tốt số như vậy, chỉ cần là người bên cạnh mây, dù cho là một phụ nữ vì tiền muốn leo lên giường con trai của mây, cô ta đều đồng ý liều lĩnh tới cứu mây, làm sao ông trời lại không công bằng như vậy?!"

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau liền đăng ký.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Con trai tổng tài (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Khi thấy nữ chính đang bị trói nằm trên mặt đất, Phương Cửu lập tức chạy về phía bà. Nhưng không chờ đến lúc cô chạy tới, thì có hai người áo đen

mạnh mẽ đè bả vai cô lại.

Trang Mẫn hít một hơi thuốc, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, đem băng dính ở trên miệng Ôn Y xé ra, "Nhìn thấy không? Con dâu tương lai của mày đều phần đầu quên mình tới cứu mày kìa."

"Cô... Cô không được... Chết từ tế..." Ôn Y gian nan thở hổn hển, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Trang Mẫn, trong ánh mắt tất cả đều là sự thù hận.

"A, đến hiện tại mày còn đang giả bộ cao thượng?" Trang Mẫn đột nhiên bóp lấy cằm bà, sau đó hung tợn trừng mắt về phía Phuong Cửu, "Bình sinh ta ghét nhất chính là tiện nhân trong ngoài bất đồng như các người. Ngoài miệng nói không cần tiền, cuối cùng còn không phải muốn leo lên nhà giàu! Có điều là đầu tư lâu dài mà thôi, những người đàn ông kia sẽ bị các người mê hoặc, ta cũng sẽ không!"

Dứt lời, bà đột nhiên cười lạnh vỗ vỗ gương mặt tái nhợt của Ôn Y, "Nhưng gì mày nợ tao, tao sẽ đòi gấp bội."

"Trang Mẫn! Bà hận thì hận chủ tịch đi, là ông ta đưa bà vào ngục giam, bà muốn giết thì giết ông ta nha!" Phuong Cửu không nhịn được hô một câu, cho dù cô dùng sức thế nào đều tránh thoát không được mấy người đàn ông kia.

Trang Mẫn hút thuốc, gió đêm thổi làn khói bay lên, bà ta khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên đi tới trước mặt Phuong Cửu, giơ tay nâng cằm cô lên, "Tao làm cái gì, không đến lượt mày hoa tay múa chân, mày cùng con tiện nhân kia đều là cá mè một lứa!"

Cầm bị người nắm đau đớn, nhưng Phuong Cửu vẫn nhìn đau đớn từng chữ từng câu khuyên nhủ: "Bà suy nghĩ một chút, bà giết bà ấy, sau đó chủ tịch còn có thể tìm những người phụ nữ khác. Nói không chừng ông ta đã sớm chán ghét bà ấy, giết bà ấy, trái lại còn giúp ông ta một chuyện. Cuối cùng bà có thể được gì chứ?"

Bốn mắt nhìn nhau, qua nửa ngày, Trang Mẫn đột nhiên ha ha cười to lên, cuối cùng kéo tóc Phuong Cửu, âm thanh sắc bén, "Mày coi tao là con nít ba tuổi? Nếu mày biết ăn nói như vậy, đi chết thay à ta đi."

Nói xong, bà đột nhiên buông tay ra, lui về phía sau vài bước nhìn về phía hai người áo đen, "Đem bọn họ trói lên."

"Vâng!"

Hai người kia lập tức dùng dây trói Phuong Cửu lại, sau đó lại cột chung với Ôn Y. Gió đêm phơ phất, hai người bị trói lơ lửng trên sân thượng, mấy chục mét dưới chân chính là mặt đất, chỉ cần ngã xuống, tuyệt đối tan xương nát thịt.

Lúc này trên đường còi cảnh sát vang lên từng hồi, dân chúng dưới kia tụ lại xem trò vui. Phuong Cửu có chút sợ độ cao, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không có chút khí sắc của Ôn Y, vẫn nhẹ giọng trấn an nói: "Ngài đừng sợ, bên dưới cảnh sát sẽ bố trí đệm, chúng ta nếu như ngã xuống cũng không có gì."

Tuy nói như vậy, nhưng đáp trên tấm lót đó cũng thảm, nhưng cái loại lời nói nhụt chí kiểu này Phuong Cửu đương nhiên sẽ không nói. Thân thể nữ chính không còn tốt như khi còn trẻ, vừa rồi khẳng định bị hành hạ không ít, có thể chống chịu được đến hiện tại đã rất không dễ dàng.

Ngồi dựa trên ghế ở đằng xa, Trang Mẫn lại phả ra làn khói, đến khi thấy hai bóng người ngoài cửa sân thượng, bà mới đứng dậy cầm chủy thủ đi tới, "Cảnh Thành, chúng ta thanh mai trúc mã, tôi là người thế nào ông rõ ràng nhất, không nói nhiều, vợ cùng con dâu, chọn một."

"Bà cho rằng ngày hôm nay mình còn trốn được?!" Cảnh Thành chau mày, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Ôn Y cùng Phuong Cửu đang bị treo lên, trong ánh mắt tất cả đều là nồng đậm lo lắng.

"Ha ha ha, trốn?" Trang Mẫn cười lạnh một tiếng, chủy thủ chậm rãi trượt tới sợi dây đang trói chặt Ôn Y, "Tôi xưa nay không nghĩ tới việc trốn, cả đời tôi đều bị các người đem phá hủy, coi như chết, cũng phải lỗi các người cùng xuống địa ngục!"

"Không được!" Cảnh Thành sợ hãi bước nhanh đến.

Hai người mặc áo đen ngăn ở trước người ông, một bên Cảnh Liệt sắc mặt cũng cực kỳ âm trầm.

"Tôi không muốn phí lời, tôi đếm tới ba, ông chọn một, nếu không tất cả đều chết!" Trang Mẫn đưa một ngón tay, "Một!"

Cảnh Thành hoàn toàn biến sắc, mặt mày mịt mịt.

"Hai!"

"Ôn Y!"

"Ba!" Cảnh Liệt không dám tin tưởng nhìn Cảnh Thành.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Liệt sau khi trưởng thành mở miệng gọi ba anh. Sắc mặt Cảnh Thành thoáng phức tạp, nhưng vẫn là thờ dài, "Con đừng quên, đó là mẹ con, vợ có thể có thêm, mẹ cũng chỉ có một!"

"Ha ha ha..." Trang Mẫn không nhịn được cười to lên, tựa hồ rất thích xem đến bọn họ tranh chấp như vậy.

Thấy vậy, Cảnh Liệt không khỏi tiến lên kéo cánh tay ông, ánh mắt nghiêm túc, "Vậy nếu như là bà nội cùng mẹ, có phải ba cũng lựa chọn bà nội?"

Cảnh Thành biến sắc, mãnh liệt hất tay anh ra, "Con nói nhăng nói cuội gì đó, đó là mẹ con, hiện tại con có thể vì một người phụ nữ liền không chọn mẹ con?!"

Bên kia Trang Mẫn còn đang cười, Cảnh Liệt đối diện với ánh mắt Cảnh Thành, khẽ gật đầu. Đột nhiên, hai người đồng loạt ra tay đá văng hai người đàn ông kia, lập tức điên cuồng chạy tới bên kia sân thượng!

"A!!!"

Khi rơi tự do, tâm tình Phuong Cửu cực kì khủng hoảng. Cô không biết mình cùng nữ phụ có thù oán gì, tại sao lén lút cắt đứt dây thừng trói cô. Thêm vào cô sợ độ cao, liền đứt khoát nhắm mắt lại, chờ chết!

"Àm!"

Không biết đáp trên cái gì, Phuong Cửu chỉ cảm thấy dịch dụa đầy muốn phun trào, ánh mắt mờ dần, được người đưa lên xe cứu thương.

Tuy rằng biết mình chưa chết, nhưng vẫn khiến Phuong Cửu đau đến hôn mê bất tỉnh.

Không biết mình ngủ bao lâu, chờ lúc cô tỉnh lại xung quanh đều là một mảnh trắng xóa, cái mùi nước sát trùng này không sai đi đâu được.

"Cái con bé này! Làm sao không chết đi nha!"

Cánh tay bỗng nhiên tê rần, khi thấy một người phụ nữ trung niên vành mắt đỏ hồng ngồi bên giường bệnh, Phuong Cửu kéo kéo ống tay áo bà mà lấy lòng, "Mẹ, con không có chuyện gì mà."

"Hiện tại không có chuyện gì, thiếu chút nữa thì con đi gặp cha con rồi!" Phuong mẩu dựng thẳng mặt, nếu không phải nhìn cô vừa tỉnh lại, không phải vậy đã sớm nắm chổi lông gà quất cái mông cô.

Phuong Cửu kéo kéo khóe miệng, không nói gì.

Không biết nghĩ đến cái gì, Phuong mẩu bỗng nhiên nhìn chung quanh một chút, vô cùng thần bí trừng mắt cô nói: "Ngày hôm qua người đàn ông đưa con đến là ai? Cậu ta còn canh con một đêm, có phải là bạn trai? Không đúng, làm sao con có khả năng tìm được bạn trai soái như thế?"

Mặt Phuong Cửu trầm trầm, cảm giác cô bị coi như không đáng một đồng.

"Tôi ngày hôm qua không nói với mẹ rồi sao, là mẹ không tin. Không phải vì muốn cứu mẹ chồng tương lai, mẹ cho rằng con sẽ từ chỗ cao như vậy té xuống?" Phuong Cửu nói xong xoa xoa đầu. Mặc dù ngã trên đệm khí, nhưng cô vẫn cảm thấy văng đầu, không biết sau này có di chứng hay không.

"Thôi đi, còn đi cứu người? Chưa gả đi đã gọi mẹ chồng, không then thùng chút nào, nếu như người ta không muốn chị, xem chị làm thế nào!" Phuong mẩu lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó vỗ vỗ cánh tay cô, "Chờ, mẹ đi mua đồ cho con ăn."

Phuong Cửu: "... " Cô cảm giác mình là đứa con hoang không được thương.

Chờ bà vừa đi, Phuong Cửu liền từ trên giường ngồi dậy. Tìm nửa ngày không tìm được điện thoại di động của mình. Không biết nữ chính thế nào rồi, không phải chết thật rồi chứ?

"Tìm cái gì?"

Giọng nam quen thuộc vang bên tai, Phuong Cửu quay đầu lại nhìn, lại nhìn thấy Cảnh Liệt xách túi đồ ăn đi vào. Cô lập tức nhảy xuống giường, lập tức bắt lấy cánh tay anh, "Mẹ anh sao rồi?"

Nếu như nữ chính chết rồi, như vậy thật khó xử.

Cảnh Liệt kéo bàn tay nhỏ đang đặt trên cánh tay mình, đặt cái túi lên bàn, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, "Bà ấy không sao, nghỉ ngơi một tuần thì có thể xuất viện."

Nhìn thấy anh đột nhiên trở nên dịu dàng như thế, Phuong Cửu có chút không tự nhiên, "Còn Trang Mẫn?"

Cảnh sát đã đến, đừng nói bà ta còn trốn được?

Cúi đầu hôn lên trán cô, anh nhẹ giọng nói: "Bất được rồi, lần này, bà ta đừng hòng ra được."

Hôm nay tâm trạng của anh tốt như vậy, Phuong Cửu không nhịn được đẩy nhanh tiến độ nhiệm vụ, "Không phải hôm qua anh nói ngày nay sẽ đi đăng ký hay sao? Đừng nói anh sẽ không giữ lời?"

Ánh mắt Cảnh Liệt hơi thay đổi, anh thật không hiểu được, tại sao Phuong Cửu lại chấp nhất với chuyện đăng ký kết hôn như vậy.

"Đồng ý với em là được!" Cảnh Liệt cảm áo khoác phủ thêm cho cô.

Không nghĩ tới anh thật sự nói đi là đi, Phương Cửu đặc biệt hưng phấn mặc áo khoác vào, bên trong còn mặc đồ bệnh nhân, lén lút theo anh chuồn khỏi bệnh viện.

Nghe bác sĩ nói mình bị chấn động não, phải ở lại bệnh viện quan sát thêm có di chứng hay không. Có điều vừa nghĩ tới nhiệm vụ cần hoàn thành, Phương Cửu không quan tâm đến cái khác được nữa.

Có lẽ còn mặc trên người bộ đồ bệnh nhân, mọi người bên trong cục dân chính đều nhìn chăm chăm vào cô. Phương Cửu mặc kệ nhưng thứ râu ria kia, sau khi hai người chứng nhận xong, mẹ cô không hẹn mà gọi điện thoại tới.

"Xú nha đầu, con đã đi đâu vậy!"

Phương Cửu trước cổng cục dân chính, đem điện thoại kéo thấp một chút, "Con...Con mới vừa...Về nhà lấy sổ hộ khẩu..."

Phương mẫu: "..."

"Con...Trở về thì sẽ nói với mẹ sau!" Phương Cửu vội vã cúp điện thoại, sau đó lên xe cùng Cảnh Liệt.

Nhìn nhìn tấm giấy đỏ trong tay, khóe miệng đầy ý cười của cô không kìm nén được.

Cảnh Liệt không lái xe, mà lẳng lặng nhìn cô cẩn thận cất giấy chứng nhận đi, sau đó chăm chú che cái túi lại, tựa như sợ bị người ta cướp vậy.

"Anh... Sao không lái xe?" Phương Cửu liếc nhìn về phía đường xá rộng rãi phía trước, phát hiện không có kẹt xe.

Ánh mắt quét qua bộ đồ bệnh nhân trong lớp áo khoác, chợt lóe lên, "Tự em nói, sau khi kết hôn cái gì cũng nghe theo tôi."

Phương Cửu: "... Sau đó thì sao?"

"Em...Hiện tại em còn là một bệnh nhân, không biết có di chứng về sau hay không." Cô nói xong tỏ vẻ khổ sở ôm đầu.

Cảnh Liệt rũ mắt, bỗng nhiên nghiêng người ôm lấy eo cô, ánh mắt thâm trầm đối diện tầm mắt của cô, "Trước đây thư ký Phương không phải người như vậy."

Hiện tại biến thành một cô nhóc lừa đảo!

"Em...Em đau đầu thật mà." Phương Cửu trầm mặt xuống, nhíu chặt lông mày, phảng phất là đau không chịu được.

"Cô nhóc lừa đảo!" Anh không nhịn được cúi đầu hôn môi cô, bàn tay chậm rãi luồn vào bên trong bộ đồ người bệnh, tựa hồ như muốn đòi lại món đồ.

Phương Cửu đẩy anh hai cái, không hiểu người này làm sao có thể bất kì lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng động dục được. Cô còn là một bệnh nhân a!

Có thể vừa nghĩ tới yêu cầu trước đó của anh, Phương Cửu lại cảm thấy đặc biệt xấu hổ. Cô mặc kệ, có đánh chết cô cũng sẽ không làm loại chuyện đó!

Cảm giác được cô đã ngoan ngoãn, Cảnh Liệt lại có chút bức mình, đột nhiên đem rem che cửa kéo lên, Phương Cửu sợ đến nỗi rụt người lại.

"Em còn là một bệnh nhân... A..." Phương Cửu tròn to mắt, trợn mắt nhìn anh đem ghế ngồi nằm ngang, sau đó phát điên không để ý việc hai người còn ở bên đường...

"Tinh! Hệ thống truyền tống!"

Phương Cửu vừa mở mắt, liền phát hiện mình đang ở trong một không gian giả lập, xung quanh là một vùng mênh mông không nhìn thấy bờ bến.

"Kí chủ, bởi vì ngài chưa hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, cho nên quà của ngài mới bị giữ lại!"

Âm thanh lãnh lẽo của hệ thống làm Phương Cửu đặc biệt không thoải mái, thẳng thắn ngồi xếp bằng trên hư không trên lạnh lùng nói: "Tuy rằng ta chưa hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, nhưng thành công ngăn cản nữ phụ mưu hại nữ chính, đây có phải cũng là ưu điểm phải không? Hơn nữa, quà tân thủ đều giao cho kí chủ ở nhiệm vụ đầu tiên, người lại không chịu đưa ra, đã trái với điều 538 trong quy định của Cục Quản lý Thời không, theo lý thuyết, hiện tại người bị trừ ba tháng tiền lương!"

008: "..."

"Không có quy định ưu điểm và khuyết điểm có thể bù trừ, có điều đã từng là đồng nghiệp, ta không tính toán. Còn quà tân thủ, ta cho người có thể lựa chọn nhiệm vụ."

Hệ thống nói xong, trước mặt Phương Cửu xuất hiện ba tấm hình, một tấm cổ trang, hai tấm hiện đại. Có điều mỗi một cái đều rất đẹp đẽ, đặc biệt cái hình cổ trang kia, Phương Cửu xem chăm chú đến nỗi mắt cũng không thêm nháy.

"Ba tấm hình đại diện cho ba thế giới khác nhau, người chọn một cái đi." Hệ thống từ bí nói.

Phương Cửu bộ dạng liêu chết không từ hi sinh, trực tiếp chỉ vào tấm hình cô gái mặc đồ cổ trang: "Tôi chọn cái này."

Người đẹp thì Phương Cửu gặp qua không ít, nhưng đẹp như vậy, vẫn là lần đầu.

Hệ thống dường như biết cô sẽ lựa chọn như vậy, lười biếng nói: "Người cũng biết, đề phòng kí chủ bỏ vào quá nhiều cảm tình vào, ký ức ở mỗi thế giới đều bị lấy đi. Có điều cứ yên tâm, thế giới đã hoàn thành chúng ta sẽ đưa bản thể của người vào."

Dứt lời, không chờ tới lượt Phương Cửu nói chuyện, tất cả mọi thứ trước mắt đều tiêu biến. Đến khi cô mở mắt lần nữa, lại phát hiện mình đang nằm nhoài trên chiếc bàn gỗ mà ngủ. Trong phòng lộ ra mùi thuốc nhân nhật, ngoài phòng không ngừng vang lên tiếng nói chuyện, vô cùng âm ỉ.

Phương Cửu chỉ cảm thấy nếu mình đẹp như vậy công lực sẽ rất dễ dàng, nhưng cô đã quên mất kịch bản vô văn khó khăn rồi.

Đúng, đây là một quyền nữ cường nghịch tập, kiếp trước nữ chủ là đặc công, xuyên vào một người thứ nữ không được sủng trong phủ Thừa Tướng Nam Triều. Thế nhưng nữ chủ không hề đề tâm, vẫn làm mất mặt nữ phụ, tàn nhẫn ngược nam phụ, cuối cùng còn hấp dẫn sự chú ý của nam chủ là Vương gia. Tài hoa của nàng làm người người trong thiên hạ phải khiếp sợ, dẫn các quốc gia liều mạng cướp đoạt. Thế nhưng nữ chủ vẫn cùng nam chủ liên thủ đoạt được ngôi vị hoàng đế, sau đó HE.

Mà nguyên chủ là con gái lớn của nữ phụ, nữ phụ này là đồ đệ của thần y trong giang hồ. Một lần nữ chủ trúng độc, nam chủ liền sai người liên hệ thần y giải độc, thế rồi nữ phụ lại nhất kiến chung tình với nam chủ, lén lút ra tay với nữ chủ. Lúc sau vẫn không chiếm được nam chủ, muốn giết nữ chủ, nhưng bị nam chủ ngăn lại, sự phụ của bà vì cứu mình mà chết, nữ phụ nhẫn nhục cảnh sống tạm bợ bỏ chạy, đến cuối cùng vẫn không xuất hiện.

Nữ phụ thay đổi hoàn toàn, quyết định thoái ẩn giang hồ, vì gả cho một người thầy thuốc. Hai người mở một y quán nhỏ, lấy y thuật của nữ phụ dĩ nhiên là nổi tiếng thiên hạ, có điều bà giấu dốt, vì vậy y quán trong cái trấn nhỏ này cũng chỉ hơi nổi danh mà thôi.

Mà nguyên chủ cũng kế thừa y thuật của nữ phụ, thỉnh thoảng cũng bốc thuốc, bởi vì nữ phụ đã chết vào ba năm trước do vết thương năm đó. Hiện nay thiên hạ thái bình, nam nữ chủ đã thoái ẩn sơn lâm, tại vị chính là nhi tử duy nhất của bọn họ.

Kỳ thực đối với một chuyện xưa như thế, trong lòng Phương Cửu vẫn còn có chút chua xót. Cô cảm thấy đáng thương nhất vẫn là sự phụ của nữ phụ, là một lão nhân hòa ái dễ gần.

Vậy mà nam chủ lại giết ông, Phương Cửu trong lòng có chút không vui đi công lực con trai của nam chính, tuy rằng việc xưa không liên quan con trai của lão ta.

"Cửu nhi, mau ra đây giúp ta bốc thuốc." Ngoài phòng đột nhiên một giọng nói chát phác vang lên.

Phương Cửu đáp một tiếng, liền vén màn che đi ra ngoài, có điều cô lại đeo khăn che mặt. Bởi vì nguyên chủ quá đẹp, để tránh phiền phức nên luôn phải làm như vậy.

Hôm nay ở trên trấn, người tương đối nhiều, trong y quán cũng chỉ có một dược đồng cùng cha cô, Phương Cửu đi tới trước quầy, nói với tiểu thanh niên kia: "Tiểu Ngưu ca, người đi giúp cha ta đi, nơi này có ta rồi."

Người thanh niên đang bốc thuốc cười cười gật đầu, sau đó ngay ngốc đi qua bên chần mạch để hỗ trợ.

Ngày hôm nay rất bận, Phương Cửu vẫn chưa ngừng nghỉ, mãi đến tận giờ Dậu mới có thời gian nghỉ ngơi.

"Bốc cho ta đơn thuốc này."

Tờ giấy ghi một đơn thuốc đặt trên quầy, Phương Cửu nháy mắt mấy cái, nhìn về phía trường kiếm nam tử mặt lạnh đang cầm trong tay, cô cầm đơn thuốc trên quầy liếc một cái, đôi lông mày đẹp không khỏi nhíu lại, "Thanh tử, liên thảo, khuê nguyên, những dược liệu này tính liệt, dùng cùng nhau có thể ức chế thời gian phát độc, ngoại trừ chúng ta, công tử có thể không bao giờ tìm được y quán thứ hai có những dược liệu này."

Nam tử mặt lạnh kia cả kinh, ánh mắt quét thật kỹ vào đôi mắt cô, "Vậy người có biết những thuốc này có thể ức chế độc gì không?"

Phương Cửu không nói gì, chỉ là đem ánh mắt đặt trên nam tử tuy không nói gì nhưng trên người tràn ngập quý khí, âm thanh nhẹ nhàng, "Hồng liên."

Nam tử kia trừng mắt lên, người đang đứng bên bảng hiệu "Diệu Thủ Nhân Tâm" của y quán luôn khoanh tay quan sát không khỏi bước vào, "Công tử..."

Nam tử một bộ âm sắc cảm bào, tóc búi cao, khuôn mặt tuấn tú bất phàm. Tuy chỉ là đứng ở đó nhưng quý khí trên người vẫn khiến cho người ta cảm khái, chỉ nhìn chất liệu y phục trên người hẳn liền biết gia đình hẳn rất giàu có, bách tính ra vào sôi nổi liếc nhìn.

"Diệu Thủ Nhân Tâm, mấy chữ này rất tốt." Nam tử ý tứ sâu xa thu tầm mắt lại, tiện thể cất bước đi tới trước quầy. Thấy Phương Cửu đang bốc thuốc, cũng không đề ý tới mình, nhưng hẳn cũng không giận, âm thanh vẫn lạnh nhạt, "Cô nương biết hồng liên?"

Tại sao lại không biết?

Đây chính là thuốc mà nữ phụ đã hạ nữ chủ, nữ chủ sau khi sinh hài tử, loại độc kia sẽ chuyển qua con trai bà. Vì thế vào mỗi tháng lúc trăng tròn, con trai nam chủ sẽ đánh mất lý trí, biến thành một cỗ máy giết người.

Có điều Phuong Cửu không để ý đến hấn, vẫn tự mình bốc thuốc.

Người hầu bên cạnh nam tử kia thấy vậy lập tức không khách khí vỗ bàn, "Ngươi có ý gì!"

Phuong Cửu vừa bốc một gói thuốc xong, sau đó đặt nó ở trên quầy, nhìn nam tử đang cầm kiểm, "Thuốc đã bốc xong, thứ cho không tiễn xa được."

"Ngươi..."

Vung vung tay, ánh mắt Hiên Viên Phạm nhân nhạ nhìn về phía nữ tử đang che mặt, "Cô nương hình như có hiểu lầm với tại hạ?"

Hấn nhìn ra, cô gái này thực sự không ưa mình, cũng không phải giả vờ.

"Thật xin lỗi, ta chán ghét người có tiền." Phuong Cửu đối diện với ánh mắt của hấn, giọng nói trong trẻo vang lên, "Trúng độc hấn là ngươi đi? Ân đường ân chứa hắc khí, có thể thấy trúng độc rất sâu. Coi như ngươi dùng thuốc ức chế độc tính, không có thuốc giải, cũng chỉ sống được ba năm thôi."

Nói xong, Phuong Cửu xoay người chuẩn bị rời đi, đến khi cánh tay bị bột bàn tay với khớp xương tinh tế bắt lấy, cô khá tức giận trừng mắt về phía người kia, "Kính xin công tử tự trọng."

Hiên Viên Phạm chợt phát hiện, cô gái này có một đôi cực kỳ đẹp. Tuy rằng mỹ nhân gặp qua không ít, nhưng đôi mắt sạch sẽ trong suốt như vậy cũng là lần đầu gặp được.

"Khụ khụ... Công tử..." Minh Nhất không nhịn được dùng chuỗi kiểm đụng vào cánh tay hấn, giống như không chịu được cái cảnh ở trước mặt mọi người mà hấn lại tẩy máy tay chân với con gái nhà người ta. Rõ ràng ở trong cung hoàng thượng nhà hấn không gần nữ sắc, sao vừa ra cung liền biến thành như vậy?

Lấy lại tinh thần, Hiên Viên Phạm lập tức thu tay về, rũ mắt, "Tại hạ thất lễ, cô nương chớ trách."

"Ngươi..."

"Ha ha, Tiểu Cửu Nhi của ta, ngày hôm nay rốt cục nàng cũng chịu ra!"

Lúc này một nhóm đại hấn tử ngoài cửa xông vào, bách tính đang xem bệnh nhìn thấy bọn họ thì bệnh không không thêm xem, chạy thực mạng.

Nam nhân đứng đầu lộ ra cái răng vàng, nhìn chăm chăm như muốn lột khăn che mặt của Phuong Cửu, "Ta còn tưởng rằng lão già nhà nàng còn có thể đem nàng trốn bao lâu đây, cuối cùng cũng phải ra ha ha ha!"

"Chính là, Xú nha đầu, ngày hôm nay ngươi thức thời liền đi theo Lưu gia chúng ta, nếu không chúng ta đập nát cái y quán này!" Tùy tùng đứng phía sau nam nhân kia vênh vao tự đắc chỉ vào Phuong Cửu mà mắng.

Một bên khác Phuong phụ lập tức đi tới bên người Phuong Cửu, kéo cô về phía sau, "Các ngươi đừng quá kiêu ngạo, nếu các ngươi dám bắt Cửu nhi, cho dù cáo kiện lên kinh thành, ta cũng phải báo lão quan gia bắt lấy đám ác bá các ngươi!"

"Ha ha ha..." Đám người kia lập tức cười to, tên Lưu gia kia lắc lư thân thể, nhìn thấy còn có hai người không đi, không nhịn được cả giận nói: "Nhìn cái gì vậy, còn không mau cút đi! Mẹ, ta không ưa thứ tiểu bạch kiểm như các ngươi!"

Phuong Cửu đứng sau Phuong phụ suốt chút nữa cười ra tiếng, kỳ thực ngay cả cô cũng không nghĩ tới, con trai nam chủ dĩ nhiên sẽ đi tới nơi này.

"Đến đến đến, ngươi lập lại lần nữa!" Minh Nhất cười lạnh một tiếng, ánh mắt khát máu đảo qua toàn thân Lưu gia, tựa hồ đang cân nhắc từ đâu ra tay tốt hơn.

Bị ánh mắt của y dọa sợ, Lưu gia lui về phía sau hai bước, chỉ vào Minh Nhất liền chửi ầm lên, "Con mẹ nó ngươi đây là muốn chết!"

Hít sâu một cái, Hiên Viên Phạm nhìn Phuong Cửu một chút, rồi nhìn về phía Minh Nhất, "Chúng ta đi."

Nói xong, hấn thật sự xoay người chuẩn bị rời đi, Lưu gia thấy bọn họ sợ mình, về mặt tất cả đều là đắc ý.

Minh Nhất tròn to mắt, không hiểu hoàng thượng nhà hấn lại thành Bồ Tát như vậy. Coi như phải khiêm tốn, nhưng như vậy người khác đều có thể cười trên đầu rồi nha!

Nhìn thấy hấn thật muốn đi, Phuong Cửu không nhịn được nhú nhú mày, "Ai... Ngươi..."

Khóe miệng Hiên Viên Phạm cong lên, sau đó dừng bước quay đầu lại nhìn, "Cô nương cần trợ giúp?"

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ: Ngươi vẫn chưa trả tiền!

Chương 13: Nhi tử của hoàng đế (1)

Edít: Aya Shinta

Phuong Cửu: "..."

"Công tử, người vẫn chưa trả tiền." Đùa à, trước đây nguyên chủ đùa chơi đùa với đám người ngu xuẩn này, nếu không đã sớm hạ độc chúng chết không toàn thây, cần gì người hỗ trợ chứ.

Minh Nhất suất chút nữa cười ra tiếng, Hiên Viên Phạm liếc y, người sau lập tức lấy lại ẻ mặt đoan chính đem một nén bạc đặt lên bàn.

"Cút hết cho ta!" Luru gia kia vô cùng không kiên nhẫn phát tay một cái.

Khi đi qua gã, Minh Nhất lãnh lẽo nhìn một cái, lúc này mới ra khỏi y quán.

Chờ hai người vừa đi, Luru Gia càng thêm trắng trợn không kiêng dè cười lớn lên, dường như cảm thấy Phuong Cửu đã là người của gã vậy.

"Viên mắt của người trũng sâu, bước chân không có lực, ánh mắt không có thần, có thể thấy được thậm chí không đủ, thân thể hao tổn nghiêm trọng. Giữa trán lại có đốm vàng, có phải ban đêm lại dạ dày đau không chịu được? Nhưng mà đại phu xem không ra bệnh gì?"

Ý cười bên khóe miệng cứng lại, Luru Gia trợn to mắt một mặt khiếp sợ nhìn Phuong Cửu, không nghĩ tới cô lại biết những thứ này.

Người sau cong cong môi, lạnh nhạt nói: "Gan của người bị hao tổn, thậm chí không ổn. Lâu dài về sau, bệnh sẽ di căn ra toàn thân, đến giai đoạn cuối thì cả người sẽ gầy như que củi."

"Lão... Lão đại..." Tùy tùng phía sau đẩy Luru Gia một cái, không hiểu tại sao chuyện của lão đại lại bị tiểu nha đầu này nói trúng.

"Cút ngay!" Luru Gia quăng tên tùy tùng ra, nhanh chân đi tới trước mặt Phuong Cửu, nhìn chăm chăm cô nói: "Lão Trương sát vách xem cũng không ra, một tiểu nha đầu như người lại lợi hại như vậy?"

Phuong Cửu cầm bút vung vẩy ghi một trương bạch chỉ, "Người hỏi thăm mười dặm quanh đây, y thuật của cha ta hay Trương lão đầu sát vách tốt hơn? Ta là nữ nhi của ông, tự nhiên không cần phải nói."

Dứt lời, cô liền đưa phuong thuốc trong tay ra, "Người không tin thì đưa cho Trương lão đầu xem thử, đây chính là phuong thuốc có thể bồi bổ cơ thể cho người. Nếu như sau năm ngày vẫn không có biến chuyển tốt, đến lúc đó có thể tìm ta gây phiền phức."

"Cửu..." Phuong phụ kéo cánh tay cô.

Phuong Cửu nháy mắt với ông vài cái, tỏ vẻ sẽ không có chuyện gì.

Luru gia nửa tin nửa ngờ tiếp nhận phuong thuốc, tựa hồ cảm thấy cô sẽ không chạy, mấy ngày nữa trở lại cũng như nhau. Thân thể không được thì cũng không chơi nữ nhân được nữa.

"Được, vậy ta sẽ tin người. Nếu dám lừa gạt lão tử, đến lúc đó ta sẽ đập nát cái y quán này, sẽ bán người vào Vạn Hoa Lâu!" Luru Gia hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay lên, dẫn đám chó săn nghênh ngang rời đi.

Thấy cảnh này, Phuong phụ khá là nghiêm túc trừng cô nói: "Con chưa khỏi cho hẳn, hẳn cũng không cảm kích con đâu!"

Chưa khỏi?

Phuong Cửu không có ý định chưa khỏi cho gã. Cái phuong thuốc bồi bổ kia, nếu như dùng trong khi còn chạm nữ nhân, chắc chắn sẽ chết ở trên giường.

Cái đức hạnh này Luru Gia làm sao có khả năng không động vào nữ nhân. Đến khi gã chết ở trên giường với nữ nhân, người ta chỉ có thể cho rằng gã tung dục mà chết, làm sao liên quan tới cô được?

"Được rồi cha, con tự có chừng mực, người cảm thấy con sẽ dễ dàng như vậy mà chưa khỏi cho hẳn hay sao?" Phuong Cửu cười hi hi lắc lắc cánh tay ông.

Phuong phụ thở dài, biết con gái là người có chủ kiến, cũng không nói thêm gì nữa.

Hôm nay bị Lưu Gia quấy phá, chuyện làm ăn bắt đầu xuống dốc. Cũng may con trai nam chủ cho một nén bạc, tuy rằng đối với bọn người có tiền như hắn không tính là gì, nhưng cũng là lợi nhuận trong nửa tháng đối với loại y quán nhỏ này.

Nhưng mấy ngày sau, con trai nam chủ cũng không tới nữa. Có điều Phương Cửu biết hắn có thể trở lại, bởi vì trên thế gian này, chỉ có một mình cô mới có thể giải độc trên người hắn.

Tuy rằng con trai nam chủ cũng không đến, có điều cô lại nghe nói Lưu gia chết đuối trong hầm cầu. Bởi vì quá thối, không có chứng cứ là gã bị giết, vì vậy chỉ có thể qua loa kết án. Nhưng gã vừa chết, người dân trên trấn rất vui mừng.

Qua đến tận hai ngày sau, cha cô lại đưa một người đàn ông trung niên có khuôn mặt tang thương đến.

Lúc đó Phương Cửu còn ở trong nhà xem sách y mẹ cô để lại, đột nhiên lại nhìn thấy một nam tử thân hình cao to xông vào. Sau khi nhìn thấy cô, vẻ mặt lập tức khiếp sợ cùng sững sờ, viên mắt thậm chí bắt đầu ửng hồng.

"Cửu nhi, đây là sư huynh của mẹ con." Phương phụ sờ sờ râu mép bên cằm. Đối với việc của thê tử mình, ông ít nhiều cũng biết chút ít.

"Sư muội!" Người đàn ông nhanh chân tiến lên nắm chặt vai Phương Cửu, kích động đến cả người đều run rẩy.

Phương Cửu bị ông nắm có chút đau, không nhịn được nhẹ nhàng lui về sau một bước, "Sư thúc?"

Trong nguyên tác có nhắc đến người sư thúc này. Ông say mê võ thuật, không thích học y, mà nữ phụ lại yêu thích y thuật, không thích học võ. Vốn là một đôi được trời đất tạo nên, đáng tiếc nữ phụ gặp gỡ nam chủ, sau đó thẳng thắn nói với nam phụ. Ông không chịu được trong con tức giận đã rồi đi, đến khi kết thúc vẫn không xuất hiện.

"Sư muội... Muội..." Lý Nguyên không dám tin tưởng lui về phía sau hai bước, nhìn nữ tử có khuôn mặt cực kì giống sư muội trước mặt có chút hoảng hốt. Ông tìm nhiều năm như vậy, không nghĩ tới kết cục lại như vậy.

Cúi đầu, giọng Phương Cửu nghẹn ngào, "Mẹ con... Ba năm trước... Đã qua đời."

Thầy thuốc lại không thể tự chữa cho mình, mẹ cô mắc phải tâm bệnh, sư phụ chết đã cho bà đá kích quá lớn, có thể chống chịu tới lúc đó đã là kì tích rồi.

"Ba năm trước..." Lý Nguyên lui lại vài bước, một ngụm máu tươi bỗng nhiên phun ra.

Phương phụ vội vã đỡ ông ngồi xuống, sau đó bắt mạch. Tuy vẻ mặt không có biểu tình quá lớn, nhưng trong lòng khẳng định cũng khó chịu. Dù sao bọn họ cũng coi như là tình địch, chỉ có điều cuối cùng đều bại bởi một người mà thôi.

"Chân khí của người hỗn loạn, không thể vận khí, ta đi sắc thuốc cho người." Phương phụ thở dài, lắc đầu một cái ra khỏi buồng trong.

Trong phòng còn lại hai người, Lý Nguyên đột nhiên nắm chặt nắm đấm, trong mắt một màu đỏ tươi, "Hiên Viên lâm! Phương Khuynh Thành!"

Đây là tên nam nữ chủ, có thể thấy được vị sư thúc này đã biết việc năm đó.

"Sư thúc, người chết thì không thể sống lại, con tin rằng mẹ trên trời có linh thiêng cũng không muốn thấy thúc thống khổ như vậy." Phương Cửu không biết làm sao để an ủi, chỉ cảm thấy cái chữ tình này không thể định nghĩa rõ ràng được. Có thể cha cô là người thẳng, nhưng thực tế, nam chủ mới là người thẳng lớn nhất.

Một quyền nện ở trên giường, ván giường rõ ràng vỡ vụn một khối. Lý Nguyên đứng dậy đi tới trước bàn ngồi xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn cô nói: "Việc năm đó ta sớm biết, chỉ tiếc vẫn đến chậm một bước, sư phụ vẫn..."

Ông dừng một chút, đè nén sự thù hận trong mắt, "Những năm nay ta vẫn đang tìm kiếm mẹ con, nhưng không nghĩ đã quá muộn rồi. Sư diệt, mẹ người chết sớm như thế, tất vì Phương Khuynh Thành bị trọng thương. Còn có sư tử con, cũng chết dưới tay hai kẻ kia. Mỗi thù này, ta chỉ hỏi con một câu, báo hay không báo!"

Phương Cửu: "... Kì thực cô rất muốn nói một câu oan oan tương báo đến khi nào đây.

"Hơn nữa, năm đó mẹ con hạ độc tiện nhân kia, những năm này bọn họ cũng đang tìm kiếm mẹ con. Tuy rằng mẹ con đã chết, nhưng vẫn còn con. Theo như ta biết, thân phận của con đã bại lộ, nhi tử của Hiên Viên Lâm đã đi tới Hoàng Sa Trấn. Ít ngày nữa, đôi câu nam nữ kia cũng sẽ tới nơi này, đến lúc đó, con nhất định lành ít dữ nhiều!"

Phương Cửu: "..."

Con trai nam chủ biết thân phận của cô?

Chẳng trách nhưng câu nói kia đều mang hàm ý, CMN, làm sao toàn chơi tâm cơ thế này!

"Sư thúc, theo thúc, vậy chúng ta phải làm gì?" Phương Cửu làm ra bộ dáng cực kỳ sốt sắng, kì thực cô thật sự rất hồi hộp, nữ chủ kia không phải

người tốt lành gì. Ai chọc phải bà ta, không chết cũng phải đến nửa cái mạng!

Thấy cô ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, Lý Nguyên khá là thật lòng trầm ngâm chốc lát, "Nhu vậy, trước tiên chúng ta bắt lấy Hiên Viên Phạm. Ta biết lần này hấn xuất hành vẫn chưa mang quá nhiều người ngựa, chúng ta chỉ cần chờ đến đêm trăng tròn lúc hấn độc phát rồi ra tay. Lúc này lý trí của hấn hoàn toàn không có, nhất định không phải là đối thủ của ta. Chúng ta có thể bắt hấn đi uy hiếp đôi cầu nam nữ kia, sau đó báo thù cho sự muội cùng sự phụ!"

Ông lại vỗ lên bàn một cái, bàn gỗ nhất thời chia năm xẻ bảy trên mặt đất, Phung Cửu bị dọa, vẻ mặt tràn ngập sợ hãi.

Lý Nguyên ho nhẹ một tiếng, tựa hồ ý thức được mình quá mức kích động. Đang muốn nói cái gì, sắc mặt ông đột nhiên biến đổi, thân thể khẽ sát góc tường. "Có cao thủ!"

Phung Cửu cho rằng nam nữ chủ đã tìm tới, sợ đến mức lập tức nắm chặt mê dược trong tay áo, sau đó lặng lẽ đi tới sau màn che, một tay chậm rãi vén màn lên, một tay đột nhiên đem thuốc bột tung ra bên ngoài!

Có điều thuốc bột còn chưa tung ra, cánh tay liền bị một bàn tay lớn nắm chặt, một khuôn mặt quen thuộc nhất thời đập vào mi mắt.

"Cô nương đây là làm gì?" Hiên Viên Phạm nhìn đáng vẻ cảnh giác của cô, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích.

Chỉ thấy cô gái trước mắt khuôn mặt thanh lệ tuyệt sắc, da thịt trắng hơn tuyết, đôi mắt thu thủy tính quang sáng lóe lên, bên trong phảng phất còn chiếu bóng người của chính mình...

Đây chính là khuôn mặt dưới khăn che kia?

Nhìn thấy là hấn, Phung Cửu nhất thời thở phào nhẹ nhõm, có điều vừa nghĩ tới hấn đã biết thân phận của mình, vẫn còn ở đó giả mù sa mưa, Phung Cửu nhất thời tức giận hừ lạnh một tiếng. "Câu này ta phải hỏi công tử mới đúng, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi lại nhiều lần động tay động chân với ta, đến cùng muốn như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Nhi tử của hoàng đế (2)

Edit: Aya Shinta

"Khụ khụ..." Minh Nhất đứng sau lại không nhịn được ho nhẹ một tiếng.

Hiên Viên Phạm buông ra cô tay, ánh mắt nhàn nhạt quét vào buồng trong. "Vừa nãy có điểm mạo phạm, cô nương chớ trách."

Phung Cửu nghiêng người sang, ngăn cản tầm mắt của hấn, âm thanh lạnh lùng. "Công tử ở bên ngoài mạo phạm những cô gái khác, có hay không cũng chỉ có một câu nhẹ nhàng xin lỗi?"

Bốn mắt nhìn nhau, Hiên Viên Phạm không nói gì, Minh Nhất cũng đã đưa lên một túi bạc.

Tiếp nhận cái túi bạc nặng trĩu, Phung Cửu liếc hấn, "Nếu như công tử muốn đến khám bệnh, xin mời ra bên ngoài."

"A." Minh Nhất chĩa trường kiếm ra ngăn cản đường đi của cô, cười như không cười nói: "Bên ngoài nhiều người, công tử nhà ta không thích ồn ã."

Ý tứ chính là muốn đi vào bên trong?

Phung Cửu lui về phía sau hai bước, nhìn về phía bên cạnh cao cô một đoạn nam nhân, "Bên trong nơi tôi nghỉ ngơi, công tử không phải muốn xông khuê phòng nữ nhi chứ?"

Nếu sự thúc bị phát hiện, theo cái tính khí hung bạo của ông, nhất định sẽ xông lên, đến lúc cô có thể làm sao?

Trầm mặc trong chốc lát, Hiên Viên Phạm vẫn lui về phía sau hai bước, xoay người bước ra bên ngoài.

Phung Cửu thở phào nhẹ nhõm, lập tức đi theo. Lúc này y quán không có quá nhiều người, cha cô còn ở bên kia bắt mạch cho người ta. Dù tới bên đó thì cũng không tiện, Phung Cửu chỉ đành dẫn hai người đi tới hậu viện bên cạnh, ngồi cạnh cái bàn đá.

Cô nhắc theo ấm trà không nhanh không chậm rót cho hai người chén trà, "Công tử đến vì độc trong người phải không?"

Tuy rằng chỉ là loại trà rẻ tiền, nhưng Hiên Viên Phạm vẫn nhẹ nhàng nhấp một miếng. Thấy cô gái đối diện còn đang nhìn mình, hấn chậm rãi đem chén

trà thả xuống, âm thanh lạnh nhạt, "Nếu cô nương đã đoán được, không biết có thể giải độc hay không?"

Phương Cừ nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt không nhìn ra tâm tình khác, "Ta tên Phương Cừ, người gọi tên ta là được rồi. Độc trong người người nhìn qua nan giải, thực tế chỉ cần nắm được phương pháp, cũng trở nên rất đơn giản."

"Phương pháp gì?!" Minh Nhất không thể chờ đợi được nữa hỏi.

Hiên Viên Phạm nhàn nhạt liếc y, người sau nuốt yết hầu xuống, dang hoàng cầm kiếm đứng một bên canh chừng.

"Ta có thuật châm cứu, chỉ cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, độc trong người người liền có thể hoàn toàn khai trừ." Phương Cừ không nhanh không chậm nói.

Hiên Viên Phạm bình tĩnh nhìn cô, nửa ngày, mới lạnh nhạt nói: "Được, không biết lúc nào có thể bắt đầu?"

Không nghĩ tới hần tin tưởng mình như vậy. Phải biết cô là con gái của kẻ thù, con trai nam chủ không phải cho rằng cô có tâm địa tốt vậy đi?

Dừng một chút, cô mới nhẹ giọng nói: "Y quán chỗ này không tiện, không biết công tử ở đâu, xế chiều ta sẽ đến châm cứu cho người."

"Chúng ta ở phòng thứ ba, lầu hai tại khách sạn Lai phúc, cô nương lúc nào cũng có thể tới." Minh Nhất không thể chờ đợi được nữa. Nếu không nhanh giải độc, kinh thành chắc chắn sẽ loạn lên mất.

"Ta biết rồi, có điều... Giá tiền..." Phương Cừ chống cằm, con ngươi vòng tới vòng lui.

Minh Nhất thảm thán tiểu cô nương này trong mắt chỉ có tiền, nhưng vẫn là móc ra một túi tiền, có điều còn chưa đưa ra, liền bị hoàng thượng nhà hần đưa tay ngăn cản.

Đưa ra một khối ngọc bội, ánh mắt Hiên Viên Phạm nhàn nhạt, "Không biết cái này có đủ hay không?"

Đồ trong cung chắc chắn có giá trị liên thành, Phương Cừ cảm khối ngọc bội kia đặt trong lòng bàn tay nhìn một chút, chính giữa ngọc bội có hoa văn song long xoay quanh ở bên nhau, mỗi nét khắc vô cùng tự nhiên, tinh xảo.

Không nghĩ tới hần lại hào phóng như vậy, có điều cũng đúng, ngược lại thiên hạ này đều là của hần. Thấy vậy, Phương Cừ nhanh chóng thu ngọc bội vào trong tay áo, sau đó nghiêm túc nói: "Đây chỉ là tiền đặt cọc mà thôi, sau khi giải độc, điểm ấy sợ là không đủ."

Minh Nhất: "...". Cô nương người muốn lên trời à.

"Tất nhiên." Hiên Viên Phạm nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Sau khi xong chuyện, tại hạ tất có hậu tạ."

Nói xong, hần liền xoay người rời đi, Phương Cừ bĩu môi, cảm giác ngày hôm nay mình lại có thể thêm thức ăn.

Không biết nghĩ đến cái gì, hần đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn, "Lục Phạm."

Phương Cừ: "...".

Đến khi bóng người hần hoàn toàn biến mất ở trong hậu viện, Phương Cừ mới hừ lạnh một tiếng bụng chén trà uống một ngụm, còn cho cô cái tên giả, có ích không?

Trở lại bên trong nội đường, sư thúc cô còn nắm chặt nắm đấm, tựa hồ không nhận được muốn lao ra bắt người.

Phương Cừ thờ dãi không biết nên nói cái gì, kỳ thực hết thảy đều là nhân quả. Theo đạo lý, sư thúc có loại ý nghĩ này, cuối cùng khẳng định không được chết từ tế, ai kêu ông lại cùng nam nữ chủ đối nghịch?

Có điều vì mẹ cô, Phương Cừ quyết định kéo ông về chính đạo, bắt cóc cái gì, vẫn quên đi.

"Như thế nào, tiểu tử kia nói cái gì?" Vẻ mặt Lý Nguyên âm trầm, cả người đều toả ra một luồng sát ý.

Phương Cừ gật gù, "Hần xác thực là vì giải độc mà đến, con đã quyết định buổi chiều đi châm cứu cho hần."

"Con phải cứu hần?!" Lý Nguyên lập tức đứng lên, trợn mắt.

Phương Cừ nhú nhú mày, "Sư thúc, con tự nhiên có biện pháp, hi vọng thúc không can thiệp vào."

Cô xác thực là chuẩn bị giải độc cho con trai nam chủ, cô không muốn nhiệm vụ không thể hoàn thành được vì đối tượng đã chết.

"Sư diệt, con đừng có quên! Mẹ con chết như thế nào!" Nắm đấm của Lý Nguyên vang lên răng rắc, vẻ mặt nhuốm đầy thù hận.

"Con biết, cũng bởi vì biết, nên con mới cảm thấy không đáng. Mẹ con hạ độc người phụ nữ kia, sau đó còn dẫn vật con trai của bà ấy nhiều năm như vậy, lẽ nào như thế vẫn chưa đủ? Việc đã đến nước này, coi như thúc giết hai người kia, mẹ cùng sư tổ cũng sẽ không trở về nha!"

"Con!" Lý Nguyên giờ tay lên, như chuẩn bị đánh người, mà khi đối diện với đôi mắt không hề sợ hãi của Phương Cừ, cuối cùng vẫn phẩy tay áo bỏ đi.

Chờ ông vừa đi, Phương Cừ lập tức thở phào nhẹ nhõm, cô mặc dù biết y thuật, nhưng không biết võ công. Nếu có đánh, cùng cô gái binh thường yếu đuối cũng không khác gì nhau.

"Cừ nhi, sư thúc con sao lại đi rồi?" Phương phụ vén màn lên, nhìn Lý Nguyên nổi giận đùng đùng đang ra khỏi y quán.

Phương Cừ lắc đầu một cái, "Con cũng không biết, cha không cần lo. Đúng rồi, Con phải ra ngoài một chuyến."

Binh thường nguyên chủ cũng không đi chẩn bệnh, vì vậy nghe được cô muốn đi ra ngoài, Phương phụ phản ứng đặc biệt kịch liệt. Không muốn cô ra ngoài, dường như sợ cô bị người khác bắt nạt.

Phương Cừ khuyên can đủ đường, mới thuyết phục được cha cô. Xong việc, cô liền thu dọn đồ đạc đi khách sạn Lai Phúc.

Tuy cô không biết võ công, nhưng nhạy cảm độ vẫn có. Vừa đến cửa khách sạn, cô liền nhận ra có rất nhiều người đang ẩn thân, như vậy, sư thúc còn muốn bắt cóc hay không?

Trên mặt che khăn, thân thể nhỏ nhắn xách theo hòm thuốc, vừa lên lầu hai, suýt va vào Minh Nhất đang chuẩn bị ra ngoài.

"Phương cô nương mời tới bên này!" Minh Nhất nói xong xaxhs hòm thuốc.

Phương Cừ trực tiếp đưa hòm thuốc cho y, dù sao cũng nhẹ được đôi chút.

"Cốc cốc cốc." Minh Nhất gõ gõ cửa, "Công tử, Phương cô nương đến rồi."

Dứt lời, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Phương Cừ thầm than kỹ thuật này có thể đi đóng phim ma.

Phòng vừa lớn lại sạch sẽ, gió mát thổi qua cửa sổ, Hiên Viên Phạm một bộ cảm bào chấp tay đang đứng phía trước cửa sổ, cúi đầu nhìn cái gì.

Sau khi vào, Phương Cừ đưa tay gõ gõ bàn, "Lục công tử, thời gian của tôi không nhiều, chậm thì phải thêm tiền, người mau cời y phục."

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ: Không cời quần áo làm sao châm cứu!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nhi tử của hoàng đế (3)

Edit: Aya Shinta

"Khụ khụ..." Hòm thuốc trong tay Minh Nhất thiếu chút nữa cầm không chắc, về mặt y mò mịt nhìn Phương Cừ nói: "Cời... Cời quần áo làm cái gì?"

Y thấy tiểu cô nương này lớn lên đẹp mắt như vậy, sao có thể như vậy...

"Không cời quần áo, làm sao châm kim?" Phương Cừ liếc y, "Người lợi hại như vậy, thì người làm đi."

Minh Nhất: "..."

Y không nói gì, chỉ là hơi liếc nhìn bóng lưng hoàng thượng nhà y, sau đó để hòm thuốc xuống, lặng lẽ lui ra khỏi gian phòng, tiện thể đóng cửa lại.

Vén tay áo lên, Phương Cừ mở hòm thuốc, lấy ra một bao ngân châm, "Lục công tử, người nhanh cời y phục, ta còn phải về ăn cơm."

Xoay người, nhìn cái dáng vẻ đã chuẩn bị xong của cô, Hiên Viên phạm cất bước đi tới trước mặt cô, quét đến cái hòm thuốc với đủ loại dược vật, "Người châm cứu cho người khác cũng phải cời y phục?"

Phương Cừ thầm than rằng người cổ đại thật y phiền phức, cô lớn lên đẹp mắt như vậy, chẳng lẽ còn phải chiếm tiện nghi của hân?

"Là thầy thuốc, nếu cứ hay bắn khoãn như công tử, thì vĩnh viễn không làm được việc lớn." Phương Cừ nhú mi, về mặt nghiêm túc.

Được rồi, thực ra nguyên chủ rất ít khi châm cứu cho người khác, càng miễn bàn tới việc cời y phục. Chỉ là lúc này không cời thì sao châm kim được?

Cô bình tĩnh nhìn hân, Hiên Viên phạm không có nhiều lời, thật sự cời áo bào xuống. Phương Cừ len lén liếc cơ bụng của hân, sau đó cúi tay chỉ lên

giường, "Ngươi... Nằm sắp lên đó đi."

Không đúng, sao câu này nghe có vẻ đen tối thế?

Bắt quả người kia rất nghe lời nằm trên giường, Phuong Cửu nuốt nuốt cổ họng lấy lại bình tĩnh, lúc này mới tập trung châm kim cho hắn.

Quay đầu đi, Hiên Viên Phạm liếc mắt là có thể thấy cặp mắt nghiêm túc của cô. Tuy rằng cô mang khăn che mặt, nhưng trong đôi mắt hạnh lại tràn đầy vẻ chăm chú. Bàn tay nhỏ xinh cảm từng cây gân châm cẩn thận từng tí một châm trên lưng hắn.

Thấy hắn nhìn mình chằm chằm, Phuong Cửu nhíu mày, "Rất đau?"

Liếc nhìn đồng ngân châm chẳng chịt trên lưng hắn, Phuong Cửu cũng cảm thấy được có chút đau.

Hiên Viên Phạm không nói gì, chỉ cảm thấy đầu ngón tay đặt trên lưng cực kì mềm mại, nhẹ nhàng ôn nhu lại có chút ngứa.

Dù sao ở đây cũng không có người khác, Phuong Cửu dứt khoát gạt cái khăn che mặt, sau đó tiếp tục châm kim, "Được rồi, ta phải nhắc nhở ngươi một câu, trong bảy tuần tức là bốn mươi chín ngày, ngươi không được phát sinh quan hệ với nữ tử. Nếu không độc đã được áp chế lại một lần nữa bạo phát, đến lúc đó ngươi như thế nào, ai cũng không biết được."

Phuong Cửu không có lừa hắn, đây là lời của mẹ cô trước khi lâm chung.

Nghe vậy, Hiên Viên Phạm lơ đãng ừ một tiếng.

"Ngươi đừng nghĩ rằng ta đang nói đùa, đến lúc đó ngươi sống hay chết cũng đừng tới tìm ta." Phuong Cửu cho rằng hắn không có nghe lọt, nhin không được lại nhấn mạnh lần nữa, "Các ngươi những... công tử có tiền luôn ba vợ bốn nàng hầu, nếu không chịu được thì cũng phải nhin xuống."

Người ta là hoàng thượng, Phuong Cửu chỉ sợ con ngựa giống này phát tình thì còn có cái gì nữa?

Lặng lặng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, âm thanh hắn trầm thấp, "Hình như ngươi biết rất nhiều?"

Hắn chưa từng nghĩ tới việc, một cô nương lại suy nghĩ chu toàn như vậy.

Phuong Cửu đỏ mặt, vừa nghĩ tới mình đang là một nữ tử cổ đại vốn luôn bảo thủ, liền không có ý tứ trừng hắn, "Ai cần ngươi lo!"

Nói xong, cô châm kim càng ngày càng nặng tay. Khóe miệng Hiên Viên Phạm cong lên, cũng không nói tiếng nào.

"Ta không có thể thiệp."

Giọng hắn nhàn nhạt, Phuong Cửu lơ đãng liếc hắn. Một hoàng thượng không có phi tử, coi cô là người ngu à?

"Ngươi có hay không đâu có liên quan gì tới ta." Phuong Cửu bĩu môi, lại tiếp tục đem ngân châm cẩn thận cắm vào huyệt vị trên lưng hắn.

Đến khi châm kim gần xong, Phuong Cửu liếc nhìn sắc trời bên ngoài, hai cây ngân châm cuối cùng trong tay không biết xuống tay thế nào.

"Sao vậy?" Hiên Viên Phạm không hiểu liếc nhìn cô.

Phuong Cửu đỏ mặt, ấp úng nói: "Trước... Trước tiên ngươi ngồi xuống, hai châm cuối phải được cắm vào mặt trước của ngươi... Không... Không phải cái này, là huyệt Thái Ất và huyệt Lương Môn của ngươi..."

Đột nhiên Phuong Cửu rất muốn tự tát mình một cái, vì sao một câu nói đơn giản mà cô lại nói thành đen tối như thế!

Ánh mắt quét đến khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, Hiên Viên Phạm không nghĩ tới cô cũng xấu hổ, rũ đôi mắt xuống, cực kì đáng hoàng ngồi dậy.

Phuong Cửu len lén liếc cơ bụng hoàn mỹ của hắn, đột nhiên cảm giác có chút miệng lưỡi khô khốc, ngay cả tay cầm ngân châm cũng run rẩy.

"Ngươi... Ngươi không nên cử động... Nếu châm sai... Hậu quả sau đó không tưởng tượng nổi..."

Hiên Viên Phạm ý vị thâm trường nhìn cánh tay nhỏ bé đang run run kia, khóe miệng cong lên, "Là ngươi đang động, hay là ta đang động?"

"Nhất...Nhất định là ngươi động, ta mới không có động!" Phuong Cửu cắn răng một cái, tức khắc trấn tĩnh lại, ngân châm trong tay chuẩn xác cắm vào huyệt vị của hắn.

Không cẩn thận chạm vào da thịt của hắn, Phuong Cửu giống như điện giật rút tay về, thực ra cô là một người con gái rất rụt rè.

Hiên Viên Phạm không rõ ý tứ chăm chú nhìn cô, đang muốn mở miệng, khóe mắt bỗng nhiên lóe lên, nháy mắt đẩy Phuong Cửu ngã nhào xuống đất!

"Vút!"

Một thanh phi đao cắm sâu trên giường hẹp!

"Ừm..." Phương Cửu về mặt hoảng sợ đẩy vai hấn một cái, mắt trừng lớn.

Xúc cảm mềm mại trên môi rõ ràng như vậy, đây là loại cảm giác hấn chưa bao giờ nếm qua. Hiên Viên Phạm cũng sững sốt trong chốc lát, mâu quang lóe lên, hấn hơi dòi đầu đi, thoáng cái nghiêm túc nằm xuống nói bên tai cô: "Đừng lộn xộn."

Phương Cửu: "..."

Người này nhất định có ý!

Quả nhiên, hoàng đế tất cả đều là ngựa giống!

Hấn tiện tay lấy cái giày ném lên cao, trong giây lát đó, "Lộc cộc" vài tiếng, giày đã ở trên cột nhà.

Phương Cửu tròn tròn mắt, thở cũng không dám mạnh. Cô đang suy nghĩ, không phải là sự thúc đó chứ?

"Công tử!" Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, Minh Nhất dẫn một đám người hầu cầm kiếm xông vào, "Thích khách..."

Một đám người ngơ ngác nhìn một màn bên trong này.

Không được, một màn hương diễm như vậy, mọi người tỏ vẻ xem nữa sẽ bị đau mắt hột.

"Thích khách ở từ lâu đối diện." Hiên Viên Phạm trầm mặt xuống, tỏ vẻ không vui.

"R...Rõ!" Một đám người liếc mắt cũng không dám, cầm kiếm xông ra ngoài. Nhưng vẫn là có mấy người thủ vệ ở lại, nhưng rất có nhãn lực đóng cửa lại.

Dường như cũng thấy tư thế của hai người rất xấu hổ, Phương Cửu cả giận đỏ mặt, vùng dậy nói: "Ngươi... Ngươi còn không mau đứng lên. Thì ra chính là cái loại nhân mô cầu dạng*, chỉ biết chiếm tiện nghi nữ tử người ta!"

*Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay mặt người thân chó, để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc, nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Hai người kề nhau quá gần, bốn mắt nhìn nhau, Hiên Viên Phạm nhìn chăm chăm vào cánh môi anh đào phấn nộn của cô, mâu quang tối sầm lại.

Nửa ngày sau, hấn mới đứng dậy ngồi lại trên giường, thanh âm trầm thấp, "Vừa nãy việc quá khẩn cấp, nếu như..."

"Không có gì nếu như hết!" Phương Cửu về mặt nghiêm nghị từ dưới đất đứng lên, "Ngươi không nói, ta không nói, sẽ không có người biết!"

Phương Cửu không cần hấn phụ trách. Giờ mà nói đến việc phụ trách, tối đa cũng chỉ tầm tầm mỹ nhân thôi, cô không cần... Cô muốn làm hoàng hậu nhà!

Vừa nãy xấu hổ như vậy nhưng bây giờ cô tự nhiên hơn nhiều, Hiên Viên Phạm đưa mắt nhìn cô, không nói gì.

"Không nên cử động, ta sắp rút châm!" Phương Cửu bình tĩnh rút châm cho hấn, lần này tốc độ cô rất nhanh, không đến một lúc liền rút toàn bộ châm trên người hấn ra.

Hiên Viên Phạm mặc y phục vào, thấy cô bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, không nhịn được vẫn hỏi một câu, "Cô nương thật không cần tại hạ phụ trách?"

Có vẻ như nữ tử dân gian hào phóng?

Phương Cửu đóng hòm thuốc, miễn cưỡng liếc hấn, "Thật ra ngươi có ý đúng không?!"

Chỉ nhỏ một câu kẻ xấu xa, Phương Cửu mặt lạnh ra khỏi phòng.

Đi ra, Minh Nhất lại cầm kiếm đi vào, còn chỉ về phía ngoài nói: "Phương cô nương, cô..."

Cất bước đi tới trước cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm dõi theo bóng dáng bé nhỏ hòa vào trong dòng người trên đường.

Nửa ngày, mới lạnh lùng nói: "Người đâu?"

Minh Nhất nhú nhú mày, "Lúc thuốc hạ đến nơi thì đã không còn ai. Lý Nguyên kia một đường theo đuôi chúng ta, bây giờ rốt cục không nhịn được muốn ra tay. Nhưng không biết... Phương cô nương có biết việc này hay không?"

Nhớ tới tình cảnh mình vừa nhìn thấy, Minh Nhất không nhịn được len lén liếc sắc mặt hoàng thượng nhà y. Nếu như hoàng thượng chỉ dùng mỹ nam kế thì tốt, nhưng nếu như là sự thật, thì nhất định thái thượng hàng cùng thái hậu chắc chắn sẽ không đồng ý đi?

Hơn nữa lấy tính tình của thái hậu nương nương, Phương cô nương có thể sống sót hay không là một vấn đề.

"Mẫu hậu còn bao lâu thì đến?" Ánh mắt Hiên Viên Phạm lóe lên, âm thanh trầm thấp.

"Bên thái thượng hoàng truyền tin tức đến, sợ là nửa tháng sau mới có thể đến." Minh Nhất thành thực trả lời.

Dứt lời, Hiên Viên Phạm bỗng nhiên trầm mặc nửa ngày, quét qua âm thanh đã biến mất tầm đầu đường cái kia, ánh mắt quỷ dị, "Đem vị trí của mẫu hậu nói cho hoàng thúc."

Minh Nhất: "..."

Y không dám tin tưởng trọn to mắt, có chút hoài nghi mình có phải là nghe lầm. Có người nào trong thiên hạ này lại không biết việc năm đó, thái thượng hoàng cùng thân vương tranh cướp thái hậu. Dù vậy, nhiều năm nay thân vương vì thái hậu mà không lập gia đình, thế nên thái thượng hoàng mới đưa thái hậu xuất cung, tránh khỏi dây dưa với thân vương. Bây giờ lại tiết lộ vị trí của thái hậu, thái hậu sẽ bị Húc thân vương quán lấy, sẽ không thể nhanh chóng đến được nơi này. Cho nên... Hoàng thượng... Rốt cuộc có ý gì?

Mà cùng lúc đó sau khi Phương Cửu trở lại y quán, trời mới chạng vạng tối. Vừa vào nhà, cô liền nhìn thấy sư thúc kia trầm mặt khác thường nhìn cô.

"Sư... Sư thúc?" Phương Cửu đặt hòm thuốc xuống, bị ông nhìn thì sau lưng phát lạnh.

"Ta đều nhìn thấy."

Phương Cửu một mặt mơ hồ nhìn ông, không biết ông đang nói cái gì.

Ngồi ở bên bàn trà, Lý Nguyên không rõ ý vị nhìn chăm chăm cô, "Hắn cứu ngươi!"

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thực người sư thúc này là cái thần trợ công...

Bây bảy bốn chín ngày là cái gì chứ, chớp mắt đều sẽ qua (___)

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nhi tử của hoàng đế (4)

Edit: Aya Shinta

"Con..." Phương Cửu biến sắc, sau đó lại nghiêm túc nhìn ông nói: "Vây thích khách vừa nãy chính là sư thúc?"

Quả nhiên!

Lý Nguyên hừ lạnh một tiếng một tiếng, nắm chặt nắm đấm, "Kỳ thực như vậy cũng được, hắn biết rõ ngươi là con gái của kẻ thù nhưng còn phản đầu quên mình tới cứu ngươi, không phải giả vờ giả vịt, chính là thật sự đem ngươi đặt ở trong lòng. Bất kể là loại nào, chỉ cần hắn còn giao thiệp với ngươi, vậy ngươi là có thể càng thuận tiện giải quyết hắn!"

Phương Cửu biết người sư thúc này đã sa chân vào nỗi hận thù không lối thoát, vì thế chỉ có thể qua loa tự gật gù, "Con biết rồi, hiện tại con cũng đang cùng hắn tạo mối quan hệ."

Dứt lời, Lý Nguyên bỗng nhiên đi tới trước người cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô nói: "Nhớ kỹ lời của ngươi nói!"

Nói xong, ông liền nhanh chân bước ra khỏi buồng trong, Phương Cửu thở một hơi, thực sự là không biết làm sao để đối mặt với người sư thúc này.

Đến ngày thứ hai, sư thúc không có trở lại, chờ Phương Cửu xách theo hòm thuốc đi vào trong khách điểm. Rõ ràng hôm qua còn có một vài khách trọ, nhưng hôm nay hầu như chỉ thấy được tùy tùng của Hiên Viên Phạm, về mặt của từng người đều vô cùng căng thẳng, giống như chuẩn bị đón đại địch vậy.

Phương Cửu xách theo hòm thuốc hiếu kỳ nhìn chung quanh, không nhận được quay qua hỏi tùy tùng mặc hắc y đang canh gác bên cầu thang hỏi: "Hôm nay các người bao cả khách điểm?"

Người có tiền trong cái trấn này rất ít, khách điểm Lai Phúc lại rất đắt, một lần bao hết, nhất định khiến cho huyện lão thái gia chú ý, đến lúc này không phải thân phận của hắn sẽ lộ ra sao?

Tùy tùng kia nhìn nhìn cô, nghĩ đến việc hôm qua mọi người bàn luận đến, cho rằng vị này chính là phi tử tương lai của hoàng thượng, lập tức cung cung kính kính trả lời: "Phương cô nương, hôm nay mười lăm, đêm trăng tròn công tử sẽ phát bệnh, vì vậy..."

Phương Cửu vùng vùng tay, biểu thị chính mình đã rõ ràng.

Thật ra cô cũng suất chút nữa đã quên hôm nay là mười lăm, không biết con trai nam chủ phát bệnh thì thành cái hình dạng gì?

Xách hòm thuốc, cô đi lên lầu hai, phát hiện Minh Nhất còn ở cửa bảo vệ, sắc mặt cũng đặc biệt nghiêm nghị.

"Yên tâm được rồi, có ta ở đây, công tử nhà các người nhất định sẽ không phát bệnh." Phương Cửu an ủi vỗ vai y.

Minh mấp má mấp má, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, cuối cùng vẫn không có mở miệng, chỉ là thay cô mở cửa.

Kỳ thực y rất muốn nói, hoàng thượng nhà y mà phát thì thái thượng hoàng cùng hoàng thái hậu cũng dám giết. Chỉ có điều vừa nghĩ tới y thuật của Phương Cửu, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Vào cửa, Phương Cửu liền nhìn thấy Hiên Viên Lâm đang nằm trên nhuyễn tháp đọc sách. Tuy hấn ăn mặc một thân áo bào trắng, nhưng khí thế quanh người lại đặc biệt thô bạo, cùng cái khí chất ôn hòa hôm qua như một trời một vực.

Phương Cửu biết, đây là dấu hiệu sắp phát độc, vì vậy cô nhanh chóng đặt hòm thuốc xuống, nói với Minh Nhất: "Sao các người không trói hấn lại?"

Minh Nhất: "...". Ngay ở trước mặt hoàng thượng nói cái này có được không?

"Hôm nay không cần chăm cứu."

Nghe được giọng nói lạnh nhạt của hấn, Phương Cửu nháy mắt mấy cái, lấy khăn che mặt xuống, sau đó đi đến trước mặt hấn, lấy đi quyển sách trên tay hấn, "Bây giờ mới chỉ tác dụng lên tâm tưởng của người mà thôi, không bằng ta cho người liều thuốc để người ngủ một giấc?"

"Vô dụng, trước kia chúng ta cũng cho công tử dùng mê dược, có điều trời vừa tối, ngài ấy vẫn đứng gờ mà phát độc." Minh Nhất nhíu mày mà nói, nhưng đến khi nhìn thấy gân xanh nổi trên mu bàn tay hoàng thượng nhà y, sợ đến nỗi lập tức đi ra khỏi phòng.

Hiên Viên Phạm cúi đầu, lúc này bất luận âm thanh gì lọt vào tai, cũng làm cho hấn buồn bực mất tập trung.

Cho đến lúc này, mu bàn tay bỗng nhiên ấm áp, hấn hơi nâng mắt, chỉ thấy một bàn tay nhỏ trắng nõn đặt ở phía trên.

"Trước tiên người bình tĩnh đi, hiện tại ta sẽ thi châm cho người." Phương Cửu trong lòng có chút hồ thẹn, hấn biến thành như vậy, tất cả đều do mẹ cô mà ra, kỳ thực hấn mới là vô tội nhất.

Hiên Viên Phạm ngẩng đầu lên, thấy cô còn nắm tay của mình, không nhận được lòng mảy mảy vừa nhíu, "Người làm cái gì."

Ngữ khí của hấn rất nguy hiểm, nhưng thông cảm cho hấn là một bệnh nhân, Phương Cửu cũng không tính toán với hấn nhiều như vậy, chỉ là tách nắm đấm của hấn ra, "Người như vậy là đang lo lắng trước khi độc phát, kỳ thực người hoàn toàn có thể thả lỏng. Ta sẽ thi châm cho người, đêm nay nhất định sẽ không phát độc."

Tựa hồ không thích bị người nói như vậy, Hiên Viên Phạm trực tiếp buông tay cô ra, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, "Cút!"

Trong giọng nói của hấn toả ra một luồng sát ý, Phương Cửu biết, vào đúng lúc này, hấn có thể thật sự muốn giết mình.

"Người muốn ta cút thì ta liền cút chắc? Cũng không biết hôm qua là ai cầu ta giúp hấn giải độc. Ta nói cho người, nếu ta đi rồi, sau này đừng đến tìm ta nữa!" Phương Cửu không nhận được có chút tức giận, nhìn bóng lưng cô tịch của hấn thì lại cảm thấy hấn rất đáng thương.

Cất bước đi tới bên cạnh hấn, Phương Cửu có chút khó chịu nhìn hấn: "Người..."

"Cút!" Ánh mắt của hấn vẫn lạnh lẽo.

Phương Cửu ở trong lòng mắng câu thô tục, thật sự sợ hấn sẽ động thủ, chỉ đành nhắc hòm thuốc lên cầm giận đi ra khỏi phòng, còn hướng về phía Minh Nhất lớn tiếng mắng: "Công tử nhà các người không có thuốc nào cứu được nữa, chờ độc phát thân vong đi!"

Nhìn bóng người cô nhanh chân rời khỏi khách điểm, Minh Nhất về mặt mơ hồ, nhưng y không dám hỏi. Trước đây hoàng thượng nhà y ngày hôm đó đều vô cùng bất thường, ai nói một câu không hợp ý đều bị chặt đầu, vì thế mười lăm mỗi tháng không ai dám đối nghịch hấn một câu.

Sau khi trở lại y quán, Phương Cửu vẫn rất tức giận, cho tới bây giờ cô chưa bị người ta kêu cút bao giờ. Cho rằng là hoàng thượng thì ngon chắc, không có cô giải độc, chờ chết đi!

"Cửu nhi, hôm nay sao con về sớm như vậy?" Phương phụ một bên bốc thuốc, vừa nói.

Phương Cửu vùng vùng tay, "Sau này con không chữa cho tên thần kinh đó nữa!"

Dứt lời, cô liền tiến vào buồng trong, sau đó tức giận đi ra hồ trợ bốc thuốc.

Buổi trưa hôm nay tâm tính Phuong Cửu không hề tốt đẹp gì. Cô không biết con trai nam chủ phát bệnh thì đến cùng là như thế nào, nhưng đối phuong kêu cô cắt đi, vì thế cái chuyện náo nhiệt này cô không muốn đi xem.

Buổi tối, vàng trắng to tròn vành vạnh treo trên bầu trời, phu canh thỉnh thoảng đi qua, toàn bộ trấn nhỏ đều yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi.

Nằm trong chăn, Phuong Cửu lăn qua lộn ngù không được. Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cô khẽ cắn răng, cuối cùng vẫn từ trên giường ngồi dậy.

Tiền liền tiền đi, ai kêu cô tâm tính thiện lương đây!

Mặc y phục vào, cô phủ thêm một cái áo choàng, sau đó xách theo hòm thuốc lén lén lút lút chuồn khỏi phòng. Sợ sẽ đánh thức cha cô, cửa lớn cũng không dám dùng sức đóng lại.

Trên đường không có bất kỳ người nào, Phuong Cửu có chút sợ sệt, nhưng vẫn là cắn răng đi về phía khách điểm Phúc Lai.

Chỉ là chờ cô đi tới cửa khách điểm, chỉ nghe bên trong truyền đến nhưng tiếng thét chói tai, hơn nữa ở cửa lại không có thủ vệ nào?

Chẳng lẽ không sợ có thích khách?

"Cốc cốc cốc!"

Phuong Cửu gõ gõ cửa khách điểm, nhưng đến nửa ngày lại không có ai mở cửa cho cô, thế nhưng qua khe hở lại có thể nhìn thấy ánh nến, chắc chắn bên trong có người.

"Cốc cốc cốc!"

"A... Giết người rồi!"

Cửa lớn đột nhiên bị người đẩy ra, Phuong Cửu bị người va vào một phát. Chỉ thấy một bóng người lao đảo chạy từ bên trong ra, Phuong Cửu định thần nhìn lại, thật giống như chuông quỷ!

Cửa vừa mở ra, tiếng thét chói tai trong đó liền càng ngày càng lớn. Phuong Cửu nuốt nuốt cổ họng, xách hòm thuốc lặng lẽ tiến vào, đã thấy trong đại sảnh vết máu loang lổ, còn có mấy bộ thi thể, Phuong Cửu một chút liền nhận ra bọn họ là tùy tùng bên cạnh Hiến Viên Phạm!

"A!"

Hai cỗ thi thể đột nhiên từ lầu hai lần xuống, hơn nữa lại hoàn toàn tắt thở. Phuong Cửu mặc dù là đại phu, nhưng cũng sợ người chết, nhìn trên lầu không ngừng truyền đến tiếng gào thét, cô lại nuốt nuốt cổ họng, vẫn cất bước đi lên.

Chính là nếu cô không xuống địa ngục thì ai sẽ vào, nếu như không ra tay, không biết còn phải chết bao nhiêu người.

Vừa lên lầu hai, thi thể trên hành lang lại càng hơn nhiều, Phuong Cửu che miệng từng bước từng bước đi về phía căn phòng kia. Vào đúng lúc này, cuối cùng cô đã rõ ràng vì sao hôm nay bọn họ lại có cái bộ dạng như sắp phải đại địch.

"Àm!"

Một bóng người đột nhiên từ trong phòng bay ra, nện ở dưới chân Phuong Cửu!

"Minh... Minh Nhất?" Phuong Cửu nhìn thấy nam tử trên miệng đang phum máu tươi trên đất, lập tức ngồi xổm người xuống thay y bắt mạch.

"Nhanh... Đi mau..." Minh Nhất gian nan từ trên mặt đất ngồi dậy, vết máu ở khóe miệng lại càng ngày càng nhiều.

"Người bị nội thương rất nặng, trước tiên ăn cái này!" Phuong Cửu nhú chặt lông mày ném cho y một bình thuốc, đứng dậy còn không nhận được lại dặn một câu, "Thuốc này rất đắt, sau này ta tìm người thêm tiền!"

Nói xong, cô liền xách hòm thuốc dán vào ván cửa đi vào phòng..

"A!"

Lại là một người ngã xuống trước mặt cô, chỉ thấy bài trí trong phòng trang trí đã vô cùng hỗn loạn, Hiến Viên Phạm bị một đám thủ hạ của hắn vây vào giữa, nhưng trên đất không biết đã bao nhiêu người ngã xuống thành nhưng cỗ thi thể, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

"Phuong cô nương, người đi mau, công tử hấn lực thân đều không nhận!" Một người thị vệ không nhận được hô một câu, sau một khắc trước ngực bị người một quyền đánh trúng, thân thể người đó như điều đứt dây ngã xuống dưới chân Phuong Cửu.

Vành mắt Phuong Cửu hồng hồng, lập tức cho y cho ăn một viên thuốc, sau đó lấy một bao thuốc bột trong hòm ra, đột nhiên ném về phía Hiến Viên Phạm!

Gói thuốc bị hấn đập nát, trong giây lát đó, mấy cái thị vệ kia không biết người thấy được cái gì, đồng loạt ngã trên mặt đất, nhưng Hiền Viên Phạm lại không bị gì!

Trên người hấn tất cả đều là máu tươi của người khác, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy sát ý, đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm Phương Cửu, từng bước từng bước đi trước mặt cô.

Phương Cửu nhớ tới loại thuốc này người công lực càng cao thì tác dụng càng mạnh, mẹ cô cũng từng nói, dùng cái này đối phó với người trúng hồng liên cũng có tác dụng.

"Người... Người... Đừng tới... Người đừng tới..." Phương Cửu rụt trên đất, ôm đầu không dám ngẩng lên.

Cảm giác mẹ lừa dối cô, tại sao thuốc này lại không có tác dụng!

Ngồi xổm người xuống, hấn một tay bóp lấy cổ cô, nâng cô lên.

"A!" Phương Cửu vô lực phát tay giấy giũa, lực đang đặt trên cổ mình càng lúc càng mạnh hơn

Ánh mắt lóe lên, Phương Cửu bỗng nhiên một châm đâm vào huyết bách hội của hấn!

Vừa mới xuống tay xong, trong ánh mắt Hiền Viên Phạm lấy lại tia thanh minh. Chờ đến lúc đã nhìn thấy toàn bộ, dường như có chút kinh ngạc. Buổi chiều mình đã cố ý đuổi nàng ấy đi như vậy, không nghĩ tới nàng ấy thật sự bất chấp nguy hiểm chạy tới. Còn chưa nói tiếng nào, hấn lại đột nhiên ôm Phương Cửu ngã nhào xuống đất!

Ba thanh phi đao thỉnh linh cắm ở ván cửa!

Nhìn bóng người từ trên bệ cửa sổ bay vào, Phương Cửu lập tức ôm Hiền Viên Phạm, sau đó đưa tay ngăn ở trước người ông, "Sư thúc, thúc không thể giết hấn!"

Nắm chặt trường kiếm trong tay, áo bào đen của Lý Nguyên bị gió đêm thổi rầm vang lên, ông nhìn chăm chăm tình cảnh trước mắt này, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, "Ta biết ngươi là một kẻ ăn cây táo rào cây sung, lẽ nào ngươi đã quên mối thù của mẹ ngươi rồi à!"

Phát tay kéo cô về phía sau, đáy mắt Hiền Viên Phạm vẫn đỏ tươi một mảnh, "Nếu ngươi muốn tìm chết, trẫm sẽ giúp ngươi!"

Dứt lời, đột nhiên một chương đánh tới, hình bóng của hai người trong nháy mắt tranh đấu cùng nhau.

Phương Cửu không biết võ công, không nhìn ra ai mạnh ai yếu, chỉ nhìn thấy cô sư thúc không ngừng lui về phía sau. Không lâu sau, một nhóm thị vệ từ bên ngoài xông vào. Bọn họ vốn chỉ là nhóm thứ ba phòng ngừa hoàng thượng đi ra ngoài hại người, bây giờ nhìn thấy có thích khách, đồng loạt tiến lên hỗ trợ.

Không đến hai lần Lý Nguyên bị Hiền Viên Phạm một chương đánh trúng ngực, đột nhiên ngã nhào trên đất.

"Không được!"

Phương Cửu liền vội vàng tiến lên kéo cánh tay hấn, trong mắt xuất hiện vẻ cầu khẩn, "Chỉ đánh ngất sư thúc thôi, đừng giết ông ấy?"

Ngược lại thân phận đã bại lộ, Phương Cửu cũng không muốn sư thúc thật sự chết ở đây.

"Hoàng thượng, thích khách này một đường theo dõi chúng ta, lần này không thể lưu lại!" Một người thị vệ trực tiếp đặt kiếm lên cổ Lý Nguyên.

Quay đầu, trong mắt Hiền Viên Phạm vẫn có chút màu đỏ tươi, hấn thẳng tắp nhìn Phương Cửu, âm thanh hơi trầm xuống, "Trẫm tha hấn, ngươi được gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Lúc đầu hoàng thượng để nữ chủ lẫn, kỳ thực chỉ là sợ xúc phạm tới cô mà thôi..

Có điều nữ chủ sẽ thù dai rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nhi tử của hoàng đế (5)

Edit: Aya Shinta

Ánh mắt Phương Cửu ngưng lại, không nhìn được nhìn sự thúc cô, "Nhưng... Vừa nãy ta đã cứu ngài, không lấy công chuộc tội hay sao?"

Ngần tính vạn toán, Phương Cửu không nghĩ tới sự thúc này lại động thủ thật!

"Vậy vì sao ngươi phải trở lại đây?" Hiên Viên Phạm nghiêng đầu đi, nhìn thẳng vào ánh mắt đang không ngừng tránh né của cô.

Khẽ cắn răng, Phương Cửu trực tiếp không thèm đến xía, giống như trừng hấn nói: "Ta tiện, được chưa!"

Dứt lời, cô cũng không muốn tiếp tục quản cái khác nữa, xoay người rời đi.

Kéo cánh tay nhỏ gầy của cô lại, Hiên Viên Phạm cúi đầu, âm thanh trầm thấp, "Vì sao ngươi lại không nghe theo sự thúc mình?"

Phương Cửu căng thẳng nắm chặt tay lại, ánh mắt sáng quắc quét Lý Nguyên một chút, "Chúng ta là bách tính thường dân vốn nhất gan, không gánh nổi cái tội danh hành thích vua!"

Nắm chặt cánh tay cô, khí lực của hấn từ từ gia tăng, "Cứu ông ta, có thể, nhưng phải đáp ứng trăm một điều kiện."

Khỏe mắt hấn thoáng nhìn, mấy thị vệ kia tuy rằng rất không cam lòng, nhưng vẫn phải buông kiếm xuống. Lý Nguyên đang nằm trên đất che ngực, ánh mắt phần hận trừng Hiên Viên Phạm, cuối cùng tung người từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Các thị vệ cũng rất có nhãn lực, từng người lập tức lui khỏi gian phòng, tiện thể kéo thi thể trong phòng ra ngoài.

"Nếu như ngài muốn ta giải độc, xin lỗi, ta đi!" Phương Cửu lúi lắt lấy hòm thuốc, cười lạnh một tiếng trực tiếp xoay người rời đi.

Vừa mới mở cửa, ván cửa lại đột nhiên ầm ầm đóng lại, Phương Cửu tức giận quay đầu lại, nhìn về phía nam nhân phía sau lưng mình, "Là ngài kêu ta rút, hiện tại ta liền rút vẫn chưa được hay sao!"

Đưa tay nắm chặt vai cô, đầy mắt Hiên Viên Phạm còn ẩn hiện tia đỏ tươi, "Đến rồi liền muốn đi, ngươi thật sự cho rằng chỗ của trăm muốn tới thì tới muốn đi thì đi?"

Đối diện với ánh mắt quỷ dị của hấn, Phương Cửu tự nhiên có chút sợ hãi, rất sợ hấn lại phát bệnh. Nhưng vì mặt mũi, trực tiếp nghiêng đầu đi hừ lạnh một tiếng, "Ngài giết ta, chính mình cũng sống không được bao lâu!"

Ánh nến xa xôi, chiếu vào gương mặt trắng noãn, đôi mắt anh đảo khẽ đóng mở. Hiên Viên Phạm cúi đầu, bỗng nhiên hôn môi cô. Đến khi cái xúc cảm quen thuộc kia truyền đến, hấn chỉ có thể dựa vào bản năng mà hành động.

"A... Kê điên..." Phương Cửu cảm thấy con ngựa giống lại động dục, nhân lúc đối phương không có phòng bị, trực tiếp châm một châm trên huyết thái quy của hấn.

Đột nhiên một thân hình cao lớn đổ rạp trên người mình, sau lưng Phương Cửu áp sát trên ván cửa, sau đó ném tên kia lên mặt đất. Nhìn cái bộ mặt muốn ăn đấm kia, suýt chút nữa không nhìn được đá hai cái!

Nhưng sợ người này sẽ tỉnh lại, Phương Cửu vội vã nhấc theo hòm thuốc rời khỏi gian phòng. Thị vệ phía ngoài nhìn thấy cô còn muốn nói cái gì, Phương Cửu lập tức đang hoảng hốt vội vàng nói: "Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, tuyệt đối không được quấy rầy ngài ấy."

Thấy cô nghiêm túc như vậy, mọi người lập tức gật đầu.

Thoát khỏi đám người kia, Phương Cửu nhanh chóng trở lại y quán, nhưng lúc này y quán thế nhưng có ánh nến sáng rực, cha cô đang ngồi ở đó lẳng lặng nhìn cô.

Phương Cửu có chút chột dạ, đứng cửa có chút không dám đi vào.

Thở dài, Phương phụ xách theo ngọn đèn, nhìn đôi mắt muốn nói lại thôi của cô, "Cha không hy vọng... Con lại đi theo gót chân của mẹ con."

Nhìn bóng dáng già nua từ từ đi vào, tâm tình Phương Cửu nhất thời có chút phức tạp, kỳ thực tất cả những thứ này đều là nhân quả, ai có thể nói rõ được?

Ngày kế, ngay lúc Phương Cửu cho rằng con trai nam chủ sẽ tới gây phiền phức, thì đối phương lại chưa từng xuất hiện, ngay cả sự thúc cô cũng như bốc hơi khỏi thế gian này.

Mãi đến tận giờ Dậu, hai bóng người quen thuộc mới bước vào y quán.

Nhìn nữ tử đang bận bịu bốc thuốc bên quầy, ánh mắt Hiên Viên Phạm nhìn qua, đặt quạt giấy trong tay trên quầy, Minh Nhất ở phía sau lập tức khí thế hùng hổ vỗ lên bàn một chương, "Rõ ràng nói sẽ cẩn thận chẩn bệnh, vì sao hôm nay không đến? Thu tiền đặt cọc của công tử nhà ta nhiều như vậy, các ngươi làm ăn như vậy hay sao!?"

Trong giây lát, nhưng người bên trong y quán đều nhìn về phía này, từng người từng người lập tức thấp giọng bắt đầu nghị luận xôn xao.

Phuong Cửu: "... Con trai nam chủ bị cô châm một kim nên đầu óc choáng váng hay sao?

Dĩ nhiên lại tới đây gây sự!

"Hôm qua người ăn của ta một bình dược, ta còn chưa thu tiền người, nếu người đã nhắc đến, tiện thể trả tiền thuốc đây!" Phuong Cửu hừ lạnh một tiếng, không sợ chút nào trừng qua.

Tựa hồ cảm giác mình đuối lý, Minh Nhất có chút chột dạ liếc Hiên Viên Phạm bên cạnh. Người kia không nói gì, trực tiếp đi về hậu viện.

"A, người đứng lại!" Phuong Cửu đặc biệt không ưa cái hành vi tự tiện xông vào nhà dân của hắn, gói xong thuốc, lập tức đuổi theo.

Vừa đến hậu viện, không chờ cô mở miệng, ánh mắt sâu thẳm của Hiên Viên Phạm chăm chăm đặt trên cô, "Không lâu nữa, mẫu hậu ta sẽ tới."

Phuong Cửu bị lời nói vừa rồi làm mình không thể bình tĩnh nổi. Nữ chủ biết thân phận mình, thêm vào mối hận với mẹ cô, bảo đảm bà ta rất muốn cái mạng nhỏ này của mình nha!

"Ngày mai ta sẽ về kinh, người đi cùng ta."

Khi đang nói chuyện, Minh Nhất sớm đi ra tiền viện, vô cùng có nhãn lực, y sẽ không làm cái việc sát phong cảnh như vậy.

Phuong Cửu nhú nhú mày, dưới khuôn mặt nhỏ nhắn dưới khăn che nhú nhú, "Về kinh để ngài giết sao?"

Dứt lời, rồi cô nói tiếp: "Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta biết ngài vì sao lại tiếp cận ta. Ta sẽ giải độc cho ngài, chỉ là không muốn oan oan tương báo, còn cái khác, ai nếu dám gây bất lợi với ta, cùng lắm thì cá chết lưới rách!"

Trên người cô, không chỉ có riêng y thuật!

Tiến lên một bước, hắn cúi đầu ở trên cao nhìn xuống cô nói: "Vậy vì sao ngày hôm qua người lại quay trở lại?"

Lấy tính cách của nàng ấy, bị mình xua đuổi như vậy, cả đời sẽ không dính dáng tới nhau nữa.

Có lẽ là do quá gần, không khỏi làm cho cô lại nghĩ tới đêm qua. Vừa nghĩ tới đối phương là con ngựa giống chỗ nào cũng có thể động dục, ngữ khí Phuong Cửu lập tức không tốt.

"Đều do tôi không có tự trọng được chưa!" Phuong Cửu bị hắn hỏi đến phiền, xoay người đi về tiền viện.

Hiên Viên Phạm kéo cánh tay cô, lại nắm chặt lấy vai cô, ánh mắt sáng quắc, "Nói một đằng làm một nẻo!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Nhi tử của hoàng đế (6)

Edit: Aya Shinta

Một câu bệnh thần kinh này không biết có nên nói ra hay không?!

Phuong Cửu thoát khỏi tay hắn, vẻ mặt vẫn vẹ, đầu ngón tay kẹp lấy một cái ngân châm, "Ta cảnh cáo người, không được tiếp tục động tay động chân với ta, đừng tưởng rằng ta sẽ quên việc đêm qua đi!"

Ngân châm dưới ánh mặt trời lóe lên hàn quang, trong ánh mắt cô lại ghét bỏ rõ ràng như vậy, Hiên Viên Phạm lông mày nhú lại, "Đêm qua có chuyện gì?"

Phuong Cửu: "..."

"Không nói chuyện với người nữa!" Phuong Cửu tức giận xoay người rời đi, gặp phải lưu manh, chưa từng thấy tên nào lưu manh như vậy!

Dám làm không dám nhận, còn là nam nhân à!

Tiếp tục bốc thuốc ở trước quầy, Phuong Cửu chỉ nhìn thấy tên lưu manh kia nói với cha cô cái gì đó. Đường như chú ý tới ánh mắt của cô, hai người đồng loạt tiến vào buồng trong, Minh Nhất lại canh gác chặt chẽ ở phía trước.

Đường đường là một hoàng đế, lại lén lút làm chuyện mờ ám, Phương Cửu cũng không muốn để ý tới. Không lâu sau, cô liền nhìn thấy hai người kia đi ra y quán, cái bắt chuyện đều không thêm làm.

Thấy hiện tại không ai, cô liền đi vào nội đường, liền nhìn thấy cha cô đang cau mày đang trầm tư.

"Cha, các người thần thần bí bí đang nói gì vậy?" Cô hiếu kỳ hỏi.

Phương phụ bình tĩnh nhìn cô, thờ dài, "Mẹ con xác thực không đúng, sự thúc con cũng quá mức cực đoan, con lại còn trẻ, làm sao đấu lại hai người kia?"

Đây là lần đầu cha cô đề cập chuyện năm đó, Phương Cửu cũng biết ý của ông. Nữ chủ không phải là thánh mẫu Mary Sue, bà ta thấy ngựa mất người nào thì sẽ không nương tay, mình lại là con gái của kẻ thù, hậu quả sẽ như thế nào có thể tưởng tượng được.

"Con sẽ giải độc cho hắn, sau khi độc giải xong, người phụ nữ kia chắc sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức nữa." Lúc này Phương Cửu chỉ có thể an ủi mình như vậy, nữ chủ tuy rằng lòng dạ độc ác, nhưng sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Mình giải độc cho con trai bà ta, mối ân oán nên hóa giải đi?

Phương phụ không nói gì, lắc đầu một cái, liền đi ra nội đường.

Phương Cửu luôn cảm thấy Hiên Viên Phạm cùng cha mình nói cái gì. Làm hoàng đế thì vị nào lại chẳng có tâm cơ, không biết hắn đã nói cái gì, nếu không cha cô làm sao sẽ đa sầu đa cảm như vậy?

Đến buổi tối, kỳ quái chính là cha cô lại tự mình xuống bếp nấu cơm cho mình, Phương Cửu tự nhiên lại có chút thụ sủng nhược kinh.

Ánh nến xa xôi, nhìn cái miệng nhỏ cầu cô đang ăn miếng khoai tây, đôi mắt của Phương phụ nhắm lại, nghiêm túc nói: "Ở bên ngoài phải có tâm phòng bị, dù cho là người thân cận nhất bên người cũng vậy."

Về mặt Phương Cửu mơ hồ cảm thấy, không hiểu sao cha mình lại nói cho mình mấy cái đạo lý này?

Một khắc sau, cô liền cảm thấy trời tối tăm, còn chưa mở miệng, trước mắt nhất thời tối sầm lại.

...

Đến khi cô tỉnh lại, chỉ cảm thấy xung quanh loạn choạ loạn choạ. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, đầu tiên đập vào mắt là màn xe dày nặng, làn hương bay nhàn nhạt trong buồng xe lớn. Cô đang nằm trên một chiếc giường mềm, trên bàn gỗ ở bên cạnh bày một chút điểm tâm tinh xảo cùng trà, làn gió mát lạnh không ngừng luồng qua màn xe mà thổi vào...

Phương Cửu xoa xoa ấn đường, tiện tay sờ sờ, đột nhiên phát hiện không thấy ngân châm trên người mình nữa!

Vén màn xe lên, cô liền nhìn thấy Minh Nhất đang đánh xe ở phía trước. Phía trước cách đây không xa, một bóng người quen thuộc đang cưỡi ngựa, dường như vì phối hợp với tốc độ của xe ngựa, con ngựa kia đi đặc biệt chậm rãi.

"Đây là thế nào?!" Phương Cửu một phát nắm lấy cổ áo Minh Nhất, ánh mắt phần nộ không ngừng đảo quanh cây cối chung quanh.

Trong giây lát, thị vệ xung quanh xe ngựa đều quay đầu lại nhìn cô.

"Cái này..." Minh Nhất mặt công sức đem cổ áo mình lôi về, có chút chột dạ liếc cô, "Chắc là cha người cảm thấy làm hoàng phi so với làm một nữ đại phu tốt hơn, vì thế liền..."

"Cmn!" Phương Cửu không nhịn được văng tục, "Mau dừng lại!"

Bây giờ suy nghĩ một chút, Phương Cửu biết cha cô đã hạ thuốc. Theo lý thuyết thì cô nên cảm giác được, nhưng bởi vì quá thân cận, lúc đó cô cũng không nghĩ đến mấy chuyện này, cũng không hay biết cha cô lại thật sự bỏ thuốc!

Bị cô hét đến nỗi tai đau đớn, Minh Nhất chỉ đành dừng xe ngựa. Sau một khắc, Phương Cửu liền nhảy xuống xe ngựa, không để ý vùng hoang dã này, trực tiếp chạy về.

Nhưng không chạy được bao lâu, vó ngựa đột nhiên đi tới trước gót chân cô, chỉ thấy Hiên Viên Phạm ngồi ở trên ngựa ở trên cao nhìn xuống cô: "Đây là ý của cha nàng."

"Người cho rằng ta sẽ tin tưởng người?" Phương Cửu cười lạnh một tiếng, bên trong đôi mắt hạnh tràn đầy trào phúng.

Được rồi, tuy cô đã rõ ràng ý của cha mình, hơn nữa cô chỉ có theo con trai nam chủ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nếu như nhẹ nhàng đáp ứng như thế, chẳng phải là không còn mặt mũi hay sao!

"Nếu nàng không đi theo ta, đến lúc đó chỉ có thể chết trong tay mẫu hậu." Không biết nghĩ đến cái gì, Hiên Viên Phạm bỗng nhiên tung người xuống ngựa, không chờ Phương Cửu mở miệng, liền ôm lấy cô đặt ở trên ngựa!

Ngồi sau lưng cô, sắc mặt hắn lạnh nhạt, quát roi ngựa, bắt đầu chạy đi.

Trong kinh có việc, hấn đã trì hoãn quá lâu, lúc này đã không thể trì hoãn nữa.

"Ngươi... Ngươi thả ta về!" Lần đầu Phương Cửu cười ngửa, bị lắc đến hoa mắt chóng mặt.

Chăm chú bảo hộ cô trong lòng, Hiên Viên Phạm cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sau khi giải độc xong, ta sẽ đưa nàng về."

Thấy hấn nói nghiêm túc như vậy, Phương Cửu trong lòng có chút ảo não. Xem ra bây giờ con trai nam chủ chỉ xem cô là một đại phu, xem ra, cô phải nỗ lực hơn nữa.

"Ngươi... Nếu như nói không giữ lời thì làm sao bây giờ?" Lòng mày đẹp khẽ nhíu, tựa hồ có chút không tin.

Ánh mắt lóe lên, giọng hấn trầm thấp, "Quân vô hí ngôn."

Mới là lạ!

Thấy hấn xem ra rất nghiêm túc, Phương Cửu nháy mắt mấy cái, nhìn cảnh vật không ngừng bị bỏ xa, không nhìn được gấu gao đỡ lấy lưng ngựa, "Ngươi... Chậm một chút... Để ta về trên xe ngựa đi chứ?"

"Ta có chuyện khẩn cấp cần trở lại kinh thành, xe ngựa quá chậm." Nhìn bộ dạng căng thẳng đang đỡ lấy lưng ngựa kia, ánh mắt Hiên Viên Phạm bỗng nhiên lóe lên, kéo dây cương. Con ngựa đột nhiên tung chân trước lên, sau đó chạy trời chết.

Thị vệ cũng theo sát phía sau, trên đường lớn bụi bay mịt mù.

Đột nhiên Phương Cửu nện ở trên người hấn, cái ót có lẽ là đụng vào cằm của hấn. Ngựa lại chạy quá nhanh, sợ ngã, cô chỉ đành một tay xoa đầu, một tay tóm chặt lấy cánh tay hấn kinh ngạc nói: "Ngươi có thể chậm hơn một chút được hay không."

Đưa tay che hai mắt cô, âm thanh hấn trầm thấp, "Ngủ đi, tỉnh lại sẽ đến khách điểm."

Ngựa này chạy thực sự quá nhanh, Phương Cửu đành nhắm mắt lại, miễn cưỡng tựa ở trong lòng ngực của hấn, hình như thật sự ngủ thiếp đi.

Tựa như chưa từng gặp đáng vẻ yên tĩnh này của cô, Hiên Viên Phạm không nhìn được lại cúi đầu ở bên tai cô nói: "Ngày ấy vì sao nàng phải trở lại cứu ta?"

Lắm bảm nói nhỏ như thế khiến Phương Cửu có chút bất đắc dĩ, tại sao một vấn đề lại hỏi nhiều như vậy!

Không để ý tới hấn, cuối cùng Phương Cửu vẫn thật sự ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm ở trên một cái giường lớn, xem cách bài trí gian phòng, nơi này hấn là khách điểm.

Ngồi dậy, cô liền nhìn thấy hai cô gái mặc áo đen ngồi cạnh bàn trà. Nhìn thấy cô tỉnh lại, họ lập tức đứng dậy hỏi: "Phương cô nương muốn dùng bữa chưa?"

Cảm thấy họ có thể là người của Hiên Viên Phạm, Phương Cửu đi tới trước cửa sổ nhìn xuống đường xá bên ngoài. Tuy rằng trời đã đen, nhưng kiến trúc bên ngoài còn có thể ngờ ngợ thấy rõ, chỉ nhìn một chút, Phương Cửu liền biết các cô đã vào trong thành.

Chỉ là không biết sự thúc đã đi đâu?

Không cần nghĩ, Phương Cửu cũng đoán được bây giờ ông nhất định đang ở trong bóng tối dò xét, nhưng nếu nữ chủ dễ dàng bị giết như vậy, Bà sẽ không được gọi là nữ chủ.

"Còn bao lâu nữa chúng ta mới có thể đến kinh thành?" Phương Cửu quay người lại, liếc nhìn hai cô gái.

"Đại khái tầm mười ngày nữa." Một người trong đó lập tức trả lời.

Phương Cửu gật gù, nhắm mắt đi đến cửa. Chỉ có điều còn chưa mở cửa cô liền bị hai người kia kéo lại.

"Phương cô nương, ngài muốn dùng bữa thì dặn dò chúng ta thì được rồi." Hai người cản ở trước cửa, tựa hồ không muốn để cho cô đi ra ngoài.

Nhìn cái cảnh này, thật giống như cô đang bị giam lỏng, Phương Cửu nhíu nhíu mày, "Ta đã đáp ứng với hoàng thượng các ngươi trở lại kinh thành với hấn, các ngươi như vậy là có ý gì."

Đùa à, coi như cho cô đi, cô cũng sẽ không đi nha. Nếu không thì làm sao hoàn thành nhiệm vụ!

"Không phải, chỉ có điều... Hôm nay có chút đặc biệt, chỉ một đêm mà thôi!" Hai cô gái dường như cũng có chút khó khăn.

Thấy vậy, Phương Cửu lại càng thêm nghi hoặc, chỉ một đêm?

Lẽ nào... Con ngựa giống kia đang tìm nữ nhân?

Nhưng nghĩ tới căn dặn của cô, vì thế sợ bị cô mắng, lúc này mới không cho cô ra ngoài?

Càng nghĩ càng quá đáng, Phương Cửu trợn trừng mắt với hai người kia nói: "Tránh ra!"

Hai người nhìn nhau, vẫn không có dự định cho cô rời đi.

"Ta nói cho các ngươi biết, hiện tại ta phải đến thi châm cho hoàng thượng các ngươi, nếu như xảy ra chuyện gì, các ngươi chính là tội nhân của toàn bộ triều đình!" Phương Cửu vẻ mặt nghiêm túc.

Dứt lời, hai người do dự mãi, vẫn là hơi bước chân đi, Phương Cửu lập tức đẩy cửa xông ra ngoài.

Hiên Viên Phạm luôn không thích phô trương lúc này lại bao toàn bộ khách điểm. Trong bóng tối tất cả đều là ánh vệ, ngay cả trên hành lang cũng bố trí một loạt thị vệ, xem ra đặc biệt nghiêm ngặt.

"Phương cô nương, coi như ta van cầu ngươi, ngươi mau trở về đi thôi!" Minh Nhất vừa đi ngang qua lập tức ngăn trước người cô, vẻ mặt hiện lên thần sắc sốt sắng.

Sắc mặt Phương Cửu hơi thay đổi, càng ngày càng xác định ngựa giống kia khẳng định là đang tìm nữ nhân!

"Ngươi tránh ra..."

"Thiếu chủ, nếu là như vậy, thuộc hạ liền về trước phục mệnh."

Cửa phòng Hiên Viên Phạm bỗng nhiên bị đẩy ra, một nam tử mặt lạnh thân mang áo bào đen cầm trường kiếm trong tay đi ra. Không biết nghe được cái gì, y bỗng nhiên nghiêng đầu đi, nhưng chỉ nhìn thấy Minh Nhất đứng ở đó lúng túng cười.

"Minh Nhất, phía sau ngươi là ai?" Giọng nói của nam tử đặc biệt lạnh lẽo.

Người kia sợ đến vội vã gắt gao chắn trước Phương Cửu, sắc mặt vô cùng không ổn, "Người thương của ta, được chưa!"

Phương Cửu: "... Người này điên rồi hay sao?"

"Ăn nói linh tinh, mau giao nàng ta ra!" Nam tử vùng trường kiếm lên, một luồng khí đánh trên lan can, trong giây lát đó, lan can bỗng vỡ vụn thành hai nửa.

Hiên Viên Phạm cũng theo sát, liếc nhìn Minh Nhất bên kia, ánh mắt hần ám trầm nhìn nam tử, "Tuy rằng ngươi là người của mẫu hậu, nhưng nếu như trảm giết ngươi, tin rằng mẫu hậu cũng không có ý kiến."

Nam tử lui về phía sau hai bước, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Hiên Viên Phạm, trường kiếm trong tay nắm hơi rung động.

Đến giờ khắc này, Phương Cửu cơ bản rõ ràng chuyện đã xảy ra, vội vã xoay người, rất sợ bị người kia nhìn thấy tướng mạo mình.

Trong nguyên tác có ghi chép, nữ chủ tự mình huấn luyện một tổ chức sát thủ, người thuộc tổ chức lấy một địch trăm, từ khi thành lập tới nay, chưa bao giờ thất bại.

Phương Cửu chỉ cảm thấy đầu mình có chút đau, xem ra cô phải mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không cái mạng nhỏ này sớm muộn sẽ được nữ chủ thương nhớ đi.

"Thiếu chủ, chủ nhân cũng là vì muốn tốt cho ngài. Lâm Âm tâm địa ác độc, độc trên người ngài cũng do ả ta làm. Năm đó lúc chưa sinh ra ngài thì chủ nhân cũng chịu không ít đau khổ, lúc phát tác còn suýt nữa giết phụ thân ngài, tất cả những thứ này đều là nữ nhân kia giờ trò quỷ. Người có tâm địa ác độc như vậy, con gái của ả ta nhất định cũng như thế, ngài không thể bị ả mê hoặc!" Nam tử cau mày nói một tràng.

Minh Nhất bảo đảm, đây tuyệt đối lời nói dài nhất mà người kia từng nói ra.

Hiên Viên Phạm cất bước đi tới trước Phương Cửu, sau đó kéo cô về phía sau, ánh mắt sắc bén nhìn về phía nam tử, "Lăn!"

So với lần trước không giống, Phương Cửu bây giờ chỉ cảm thấy cái chữ "Lăn" này là dễ nghe như vậy!

Nắm chặt trường kiếm, ánh mắt âm trầm của nam tử quét đến Phương Cửu, "Thiếu chủ, chờ chủ nhân tới đây, nữ tử này vẫn như cũ, khó thoát khỏi cái chết!"

Dứt lời, y liền phi thân nhảy đến lầu một, khéo mắt Hiên Viên Phạm thoáng nhìn, sau một khắc, Minh Nhất ngấm hiểu cũng nhảy xuống lầu một, rất nhiều thị vệ vây quanh nam tử.

Quay đầu lại, nam tử kinh ngạc nhìn Hiên Viên Phạm trên lầu, "Thiếu chủ, ngài có ý gì?"

"Ý gì?" Minh Nhất cười lạnh một tiếng. "Một nô tài cũng dám quơ tay múa chân trước mặt hoàng thượng, lão tử đã sớm không ưa ngươi!"

Dứt lời, nhất thời một chiêu kiếm đâm tới, nam tử nhanh chóng lùi lại phía sau, thị vệ khác trong nháy mắt bao quanh y.

Trong ngày thường Phương Cửu chỉ cảm thấy Minh Nhất cáo mượn oai hùm, nhưng nhìn chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu, Phương Cửu nhất thời cảm thấy đây quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng.

"Công phu của hần chỉ là bình thường thôi mà thôi." Nhìn thấy ánh mắt thương thức kia của cô, sắc mặt Hiên Viên Phạm có chút không tốt.

Dứt lời, Phương Cửu không nhìn được nhân nhật liếc hần, không nói gì.

Bị ánh mắt kia của cô làm có chút không cao hứng, Hiên Viên Phạm kéo cánh tay cô vào gian phòng của mình.

"Ai, tại sao ngài lại tẩy máy tay chân?" Phương Cửu muốn tránh tay hần ra, nhưng sau đó vai mình lại bị đè lại.

Bốn mắt nhìn nhau, âm thanh hần trầm thấp, "Tại sao ngày đó lại quay trở lại?"

Phương Cửu: "... Con trai nam chủ đối với vấn đề này có chấp niệm sâu bao nhiêu thế?

"Ngài không muốn ta chết, có đúng hay không?" Hần từng bước một ép cô đến góc tường, hai tay nắm chặt vai cô, ánh mắt sáng quắc, "Ta biết, ngài chính là không muốn ta chết."

"..."

Nghiêng đầu đi, Phương Cửu không muốn nhìn hần, "Thị vệ của ngươi đều là vô tội, bọn họ không nên chết thảm dưới tay chủ tử mình như vậy. Hôn nữa, độc này do mẹ ta hạ, bây giờ, cũng nên do ta đến giải."

Nếu như cô trúng độc, sau đó giết người bên cạnh mình, Phương Cửu cảm giác mình có thể sẽ điên mất. Khó có thể tưởng tượng được, nhưng năm này Hiên Viên Phạm làm sao chịu đựng được, loại độc này không nên tồn tại trên đời.

"Ta biết ngài là một người nói một đằng làm một nẻo, nếu không thì ngày ấy cũng không quay trở lại!" Xong, hần bỗng nhiên đưa tay nâng cái cằm tinh xảo của cô, giọng nói trầm thấp, "Trẫm muốn đối với ngươi phụ trách."

Phương Cửu mơ hồ: "..."

"Vài năm này, mẫu hậu cùng phụ hoàng dạy ta một chuyện." Ánh mắt của hần sâu thẳm, "Một đời một kiếp một đôi người."

Dứt lời, Phương Cửu chỉ cảm giác cảm mình bỗng nhiên bị nâng lên, một vật ấm áp in lên...

Hiên Viên Phạm nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi mềm mại kia, khóe mắt hơi nheo lại, tựa hồ nhận ra cô không có phản kháng, tức khắc hôn lên...

"Ai... Muốn... A..." Phương Cửu hé miệng, liền cảm giác có vật gì đó tiến vào, nhất thời trợn mắt lên cắn!

"Tê..." Hần lau đi vết máu bên khóe miệng, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

"Cái miệng này của ngươi đã chạm qua bao nhiêu phi tử?" Hai tay Phương Cửu dùng sức đẩy bả vai hần, "Ngươi đi ra, thật sự cho rằng ta là con nít ba tuổi dễ dàng bị dao động như vậy... A!"

Tròng mắt cô trợn to, hai tay bị kéo cao đến đỉnh đầu, vẻ mặt đối phương vô tội nhìn cô, "Ta không chạm qua những nữ nhân khác."

Nếu không phải lần kia vô ý hôn cô, đến nay hần cũng không biết tư vị nữ nhân là gì...

"Ngươi cho rằng ta sẽ tin?" Phương Cửu nghiêng đầu đi, nhưng âm thanh yếu đi không ít.

Cô nào có biết, hóa ra một lần đi rồi quay lại, thế mà để vị đại ca này bỏ nhiều như thế!

"Vậy làm sao thì ngài mới tin tưởng?" Hần vừa nói vừa khẽ hôn lấy khóe môi cô, nụ hôn lại ôn nhu rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Phương Cửu không ngừng đẩy đẩy bả vai hần, khuôn mặt nhỏ càng ngày càng hồng, "Ngươi đi ra..."

"Ngài không nỡ để ta chết, có đúng hay không?" Hần ôm lấy cái eo nhỏ nhắn mềm mại, những cái hôn rơi vào làn da trắng mịn, "Ta cũng không nỡ để ngài chết..."

"Nhưng mẫu hậu ngươi muốn giết ta..." Phương Cửu khó chịu rụt cổ lại, luôn cảm thấy người này giống như mấy trăm năm chưa từng thấy nữ nhân.

Ánh nền xa xôi, nhìn vào khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, Hiên Viên Phạm yết hầu khô khốc, ngày thường hơi thở luôn bình thản giờ đây cũng trở nên nóng hầm hập.

"Sẽ không... Có ta ở đây..." Hắn ngậm lấy cánh môi anh đào mềm mại, bàn tay dần xiết chặt vòng eo thon nhỏ, còn có xu hướng lên trên.

"Hoàng thượng, cái tiểu tử thú kia đã bị thần... Chúng ta..." Minh Nhất ngờ ngác đứng trước cửa, y xin thề, trước đây y vào ngự thư phòng đều không cần thông báo, nhưng bây giờ...

"Nha!" Phương Cửu cúi đầu, cảm thấy bị tên tiểu tử Minh Nhất này bắt gặp được đặc biệt mất mặt.

Hiên Viên Phạm hít sâu một cái, hắn nắm chặt tay Phương Cửu, nhìn người có vẻ mặt tái nhợt đứng trước cửa, "Đẹp mắt không?"

Tiếng nói của hắn lạnh tới cực điểm, Minh Nhất nuốt yết hầu xuống, trong nháy mắt khép cửa lại!

Phương Cửu ngẩng đầu lên, ho nhẹ một tiếng, "Đừng tưởng rằng ta sẽ tin tưởng miệng lưỡi của ngươi, mau cỡi y phục, châm cứu xong ta phải về dùng bữa!"

Bụng cô hiện giờ cũng đói đến lép kẹp.

Hiên Viên Phạm rũ mắt, âm thanh cực kỳ tự nhiên, "Ta cũng không dùng bữa."

"Mắc mớ gì đến ta! Nhanh cỡi y phục!" Phương Cửu nói xong, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên trừng mắt, "Hòm thuốc của ta đâu?"

Tự nhiên bị trói đi, hòm thuốc chắc chắn không có mang theo!

Hiên Viên Phạm không nói gì, chỉ là lấy hòm thuốc từ một gian tủ trong gian phòng, sau đó "đang hoàng" cỡi y phục.

Là một người đại phu, Phương Cửu con lâu mới bị mê hoặc, chỉ là nhìn cơ thể hoàn mỹ, còn có đường nét rõ ràng của cơ bụng, cô vẫn cắn răng để cho mình không nhìn loạn.

Thật vất vả thì châm xong, cô mới thờ một hơi xoay người đi thu thập đồ đạc của mình.

"Bảy bảy bốn mươi chín ngày không thể cùng phòng?"

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng thờ dài, Phương Cửu nhắc hòm thuốc, tức giận quay đầu lại trừng hắn, "Nếu như ngươi chán sống, thì đi tìm phi thử của ngươi rồi thử xem, chờ ngươi chết rồi, ta nhất định sẽ đốt cho ngươi chút vàng mã!"

Nói xong, cô lập tức mở cửa đi ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa liền đụng vào Minh Nhất, ánh mắt người kia lơ lửng không cố định, chính là không dám nhìn.

"Vừa nãy ngươi nói cái gì? Ta là người thương của ngươi?" Phương Cửu nhàu mày lại, dứt lời, lập tức đi về gian phòng của mình.

Tựa hồ nhận ra ánh mắt lạnh lẽo từ trong phòng bắn ra, Minh Nhất chỉ cảm thấy trên trán đầy mồ hôi lạnh, sau đó y cũng không dám nói lung tung nữa!

Tùy tiện ăn một chút, Phương Cửu lại cất mê được cùng ngân châm trên người, nếu không cô sẽ không có cảm giác an toàn.

Từ nơi này đến kinh thành còn mười ngày, nhưng bởi trong kinh có việc, vì thể lộ trình của Hiên Viên Phạm rất nhanh, Phương Cửu cũng vứt bỏ xe ngựa, một đường ở trên lưng ngựa xóc nảy sống qua ngày.

Lúc đến được kinh thành, vì để tránh làm người khác chú ý, cô cùng Hiên Viên Phạm mới ngồi vào xe ngựa. Nhìn dòng người ngang dọc trong thành, Phương Cửu không nhìn được hạ màn xe xuống quay đầu lại liếc nhìn người bên cạnh, "Thái y viện thái y y thuật thế nào?!"

Người sau đặt tấu chương trong tay xuống, con ngươi vừa nhắc, "Nàng cảm thấy thế nào?"

Ngược lại xưa nay hắn chưa từng truyền thái y bao giờ.

"Vậy thì thật đáng tiếc, ta còn muốn bàn luận y thuật với bọn họ." Phương Cửu thờ dài, tiếp tục lật cuốn sách y.

Kéo tay cô qua, Hiên Viên Phạm hôn một cái, "Sau này nàng chỉ có thể trị liệu cho ta."

Phương Cửu: "..."

"Ngươi lại không phải ma ốm, bệnh thần kinh!" Cô rút tay về, cho hắn ánh mắt không hiểu ra sao.

Ngay lúc người kia định mở miệng, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của Minh Nhất cùng thị vệ.

Ai cũng biết Minh Nhất là tâm phúc của hoàng thượng, lúc này căn bản không có người dám can, còn xe ngựa cũng trực tiếp đi qua, những thị vệ kia còn phải cười làm lành.

Phương Cửu lén lút vén màn lên, chỉ nhìn thấy từng toà từng toà cung điện lộng lẫy tráng lệ, còn có cung nữ cùng thái giám nghiêm cẩn cúi đầu. Đường như bầu không khí toàn bộ hoàng cung vô cùng ngọt ngào, Phương Cửu đột nhiên cảm giác thấy câu "Cửa cung vừa vào sâu như biển"* cũng không phải

là không có đạo lý.

*"Cửa sung vừa vào sâu như biển" xuất phát từ [Tặng tỷ] - Thôi Giao ở thời Đường, phản ánh xã hội phong kiến bởi vì dòng dõi cách xa tạo thành bi kịch tình yêu. Người đời sau dùng để chỉ người hiền quý nhà cao cửa rộng, gác cổng nghiêm ngặt, người bình thường khó có thể ra vào, bạn tốt ngày xưa cũng vì vậy mà dần xa cách. (dịch tạm là vậy)

Tặng tỷ - Thôi Giao

Vương công tử mãi theo bụi trần,

Nàng Lục Châu lệ tràn khăn voan.

Cửa vào vương hầu sâu như biển,

Chàng Tiêu Lang giờ tựa khách nhân.

(chém đại)

Xe dừng lại, Phương Cửu mới phát hiện mình đến trước một tiểu viện không người, xung quanh vắng ngắt, cũng không có cung nhân đi ngang qua, chỉ là có một lão thái giám canh giữ ở kia.

"Phương cô nương, bây giờ người không có thân phận, trước hết theo Lý công công đi phủ nội vụ đăng ký một, hẳn sẽ sắp xếp người đến Càn Thanh cung." Minh Nhất bây giờ nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Phương Cửu liếc nhìn lão thái giám một bên, sau đó lại liếc nhìn Hiên Viên Phạm trong phòng dường như đang thay y phục, khóe miệng lập tức nhếch lên, "Tôi muốn làm nữ y!"

Đừng tưởng rằng cô không biết, thái y viện này cũng có nữ y!

Không dám đắc tội vị tiểu tổ tông này, Minh Nhất chỉ đành lặng lẽ nói nhỏ nên tai Lý công công vài câu. Không biết y nói cái gì, ánh mắt Lý công công nhìn Phương nhảy mắt thay đổi.

Phát trần vung một cái, lão tức khắc cười híp mắt đi tới trước mặt Phương Cửu, "Cô nương không đăng ký cũng được, chỉ là cái tên tuổi mà thôi, dù sao sau này cũng phải sửa."

Phương Cửu bị lão nhìn đến tê dại, cũng lười tính toán nhiều như vậy, trực tiếp phát tay một cái không nói lời nào.

Thấy vậy, Lý công công lập tức mang theo cô đi sâu vào trong nội cung.

Dọc theo đường đi gặp phải rất nhiều cung nữ thái giám, mọi người đều vấn an Lý công công, có thể thấy được địa vị lão ở trong cung tuyệt đối không thấp. Mới vừa rẽ qua ngự hoa viên, hai nữ tử xinh đẹp đi đến, nhìn thấy y phục tinh xảo trên người họ, Phương Cửu cũng sẽ không ngạc nhiên đến mức cho rằng đây là cung nữ!

"Ồ, đi sau Lý công công là nữ nhân nào vậy? Lớn lên như vậy, không lẽ được tiến cung?" Nữ tử một thân cung trang màu lam đáng vẻ đầy đà quái gở nói.

Nữ tử khuôn mặt điểm lệ một bên cũng che miệng nở nụ cười, "Luu tỷ tỷ nói lời này, nữ nhân được tiến cung khi nào lại ăn mặc giản dị như vậy?"

Phương Cửu cúi đầu nhìn y phục của mình, cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp, bộ này bên ngoài còn phải tra năm lạng bạc một bộ đây!

"Việc này hai vị nương nương sau đó sẽ hiểu, nô tài dẫn người đi trước." Lý công công cũng khách khí đôi lời, sau đó liền dẫn Phương Cửu đi qua người các nàng, tựa hồ cũng không kiêng kỵ thân phận của hai người.

Mãi đến khi bóng dáng của hai người biến mất sau ngự hoa viên rực rỡ sắc màu, nữ tử đầy đà kia mới oán hận phun một câu, "Phi, lão già, một nô tài cũng dám ra vẻ trước mặt bốn cung!"

"Cũng không hẳn vậy, cô gái kia đẹp như vậy, chính là không biết hoàng thượng..." Lòng mảy của nữ tử điểm lệ kia khẽ nhú, tựa hồ có hơi lo lắng.

"A, nhiều năm như vậy cũng không thấy hoàng thượng tới hậu cung, một tiện tỷ mà thôi, không đáng nhắc đến." Nói xong, thân hình đầy đà nữ tử liền dẫn một đám cung nữ thái giám theo hầu lúc la lúc lắc đi về một hướng khác.

Người còn lại thể nhưng cười lạnh một tiếng, "Ngu xuẩn!"

Theo Lý công công đi tới một gian phòng của cung nữ thì sắc trời ngoài kia đã hơi tối tăm. Lý công công kia còn đang nói quy củ trong cung gì gì đó, Phương Cửu mệt mỏi vô cùng, không muốn nghe, đuổi lão ra ngoài, lúc này mới thay đổi y phục của cung nữ, sau đó ngã ở trên giường chợp mắt một chút.

Khi tỉnh lại, Phương Cửu liền nhìn thấy Lý công công âm hồn bất tán đứng bên giường, sợ đến mức tim muốn nhảy ra.

"Phuong cô nương, hoàng thượng gọi người qua một chuyện." Kỳ thực Lý công công đã đến mấy lần rồi, nhưng Minh Nhất nói tốt nhất đừng đánh thức vị cô nương nà. Là một sống trong cung bao nhiêu năm, đương nhiên lão sẽ không làm việc ngu ngốc như thế.

Thở phào, Phuong Cửu liếc nhìn sắc trời tối đen, cảm thấy đây là thời điểm nên đi tìm người tính sổ!

Ngự thư phòng tuyệt đối là nơi canh gác cực kì nghiêm ngặt trong cung, không gì sánh được!

Phuong Cửu nhìn tầng tầng thủ vệ bên ngoài, tự nhiên cảm thấy mình đến hoàng cung hình như là cái quyết định sai lầm.

"Hoàng thượng, người ngài muốn tìm đã đến rồi." Lý công công đứng trước cửa kính cẩn nói.

Sau một khắc, cửa phòng mở ra, gió đêm không ngừng thổi qua một thân hoàng bào của hắn, khuôn mặt vốn tuấn tú giờ khắc này càng thêm uy nghi.

Nhìn cô đã đổi một bộ y phục cung nữ xanh lam, Hiên Viên Phạm không để ý đến Lý công công, lập tức kéo tay cô, sau đó đóng cửa lại.

Lý công công còn muốn nói có muốn truyền lệnh hay không, nhưng nhìn dáng vẻ vô cùng lo lắng của hoàng thượng, đành thở dài không nói lời nào.

Ôm lấy eo cô đè sau cửa, Hiên Viên Phạm cúi đầu hôn môi cô, "Tại sao phải làm cung nữ?"

Sau khi hồi cung, nhìn đồng tấu chương chất chồng như núi, Hiên Viên Phạm phát giác những đồ vật này dần dần vô vị, chẳng trách trong lịch sử lại có nhiều hôn quân vì ham mê sắc đẹp mà mất nước như vậy, vào đúng lúc này, đột nhiên hắn có thể lĩnh hội được cảm thụ của họ.

"Cái này cần hỏi Minh Nhất, là hắn để ta làm cung nữ!" Nói, Phuong Cửu nghiêng đầu đi, tránh khỏi nụ hôn của hắn, "Cũng không biết là ai nói mình không có thể thiếp, hôm nay ta còn đựng phải hai vị phi tử xinh đẹp như hoa, lẽ nào là từ trong tảng đá đựng phải?!"

Càng nói càng tức, Phuong Cửu cố sức gạt đi bàn tay bên hông, "Người chính là một tên lừa gạt! Mau thả ta ra!"

Nhìn dáng vẻ tức giận này, Hiên Viên Phạm cũng không có gấp gáp, trái lại nằm ghé bên tai cô khẽ cười một tiếng, "Nàng ghen?"

"Không biết xấu hổ!" Phuong Cửu uốn gối hướng về phía trên mà đá!

Nhưng ngay tức khắc, cô liền bị ôm ngang lên, hai ba bước liền đặt ở trên giường mềm.

Hắn đè cô xuống, cúi đầu chôn ở giữa cổ cô cô lẩm bẩm nói: "Ta không có chạm qua các nàng, tự nhiên không tính thê thiếp."

Dứt lời, hắn rồi nói tiếp: "Phụ hoàng có thể hứa với mẫu hậu một đời một kiếp một đôi người, ta cũng có thể."

Ánh mắt Phuong Cửu nhưng lại, kỳ thực có lúc, cô có cảm giác Hiên Viên Phạm về mặt tình cảm chính là một hải tử chưa va chạm nhiều. Nếu không sẽ không bởi vì cô một lần rời đi mà quay trở lại liền để ý như vậy, có điều chắc chắn hắn đã đánh giá sự tàn nhẫn của nữ chủ. Loại người như vậy, làm sao có khả năng tiếp nhận con gái của kẻ thù làm con dâu?

Hơn nữa bây giờ sự thúc cô còn chưa thấy bóng dáng đâu, không có đại chiêu gì ở phía sau hay không. Nếu như ông thật sự phải giết nam nữ chủ, mình nên làm gì đây?

Trầm tư, Phuong Cửu chỉ cảm giác có thứ gì luôn trong y phục mình, sợ đến mức cô nhanh chóng đè lại bàn tay bên hông, "Người không thể đụng vào nữ nhân!"

Hôn lên cần cổ trắng mịn, hắn âm thanh đặc biệt u ám, "Thái y nói căn bản không có chuyện này, nàng gạt ta?"

T.T sắp thi rồi...Cổ lễ tốc độ của mình lại chậm hơn nữa rồi, nhưng vì tương lai về biên dịch viên về sau, mình phải học nhiều hơn nữa rồi, các bạn thông cảm cho mình nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nhi tử của hoàng đế (7)

Edit: Aya Shinta

"...Y thuật của bọn họ có bằng ta hay không?" Về mặt cô nghiêm túc.

Hiên Viên Phạm hít mắt bán tín bán nghi nhìn cô, sắc mặt đặc biệt vi diệu.

"Nếu người không tin, thì đi tìm phi tử của người thử xem, ngược lại chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu." Phương Cửu nghiêng đầu đi không nhìn tới hắn.

Thấy vậy, Hiên Viên Phạm lúc này mới nhẹ nhàng hôn một cái ở trên mặt cô, "Coi như muốn chết, cũng chết ở dưới đóa mẫu đơn là nàng đây."

Phương Cửu: "..."

Mãi đến khi người kia rời khỏi, Phương Cửu mới đứng dậy quét trái quét phải một vòng. Toàn bộ ngự thư phòng rất lớn, bên trong có đốt hương, đồ trang trí xung quanh đều có giá trị liên thành, nếu lấy ra đi bán, nhất định có thể phú quý một đời.

Thấy hắn đã ngồi trước bàn đọc sách tiếp tục phê duyệt tấu chương, Phương Cửu cũng ngồi trên cái ghế tròn bên cạnh.

"Nếu như nàng mệt mỏi thì lên giường nghỉ ngơi một chút, sau đó theo ta cùng về Càn Thanh cung." Hiên Viên Phạm ngẩng đầu nhìn cô, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên hỏi: "Có đói bụng hay không?"

Phương Cửu không có trả lời vấn đề của hắn, chỉ là một mặt nóng bỏng nhìn cái ghế hắn đang ngồi, "Ta còn chưa bao giờ ngồi qua long ý, có thể cho ta ngồi thử hay không?"

Ai mà không có cái mộng làm hoàng đế cơ chứ!

Dứt lời, Hiên Viên Phạm chỉ là cười khê kéo cánh tay cô, cho cô ngồi ở bên cạnh mình.

Cái ghế rất rộng, hai người ngồi vừa vặn, Phương Cửu nhìn tấu chương chất chồng như núi trên bàn, không nhịn được lật xem một hai bản, phát hiện đều là nói phương Bắc gặp nạn đói, bách tính không no bụng, khẩn cầu triều đình phát lương cứu nạn.

"Người còn chưa phát lương?" Phương Cửu thấy hắn sắc mặt cũng không thoải mái, nhìn qua dường như gặp phải vấn đề nan giải gì.

"Cũng không phải không phải người, chỉ có điều... Mẫu hậu tựa hồ muốn tự mình làm, vì thế chỉ có thể trước tiên đề đó." Hiên Viên Phạm cũng rất bất đắc dĩ, tính cách mẫu hậu hắn luôn mạnh mẽ, ai đối nghịch với bà, nhất định sẽ trở thành cái gai trong mắt bà. Nếu mình không chờ bà trở về xuất phát, sợ lại sẽ chọc cho bà không cao hứng, còn việc của Phương Cửu...

Không biết hắn nghĩ đến nhiều như vậy, Phương Cửu cũng rõ ràng tính tình của nữ chủ, chỉ đành vỗ vỗ vai hắn, "Kéo dài thêm một ngày thì lại có thêm một ngày dân chúng phải chịu khổ, người là con trai của bà ấy, bà coi như không cao hứng thì có thể thế nào?"

Khóe mắt thoáng nhìn qua, hắn bỗng nhiên nắm chặt tay cô, "Coi như nàng không nói, ngày mai ta cũng sẽ phái người đi giúp nạn dân. Ta cũng không phải lo lắng mẫu hậu tức giận, có điều là lo lắng bà đối với nàng vẫn có phiền diện."

Tính tình mẫu hậu, không ai so với hắn rõ ràng hơn.

"Được rồi được rồi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, không nói với người, ta phải đến tìm Lý công công truyền lệnh." Phương Cửu cảm thấy long ý này cũng ngồi cũng không tốt như tưởng tượng, cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Trong hoàng cung cơm nước tự nhiên là tốt nhất, sơn hào hải vị cũng chỉ đến như thế. Phương Cửu một người ăn uống no đủ, Hiên Viên Phạm còn ở bên kia phê duyệt tấu chương, thần sắc hắn nghiêm túc, tuần tú bất phạm nhưng mang lại theo tia tức giận, tựa hồ gặp phải chuyện gì.

Ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước, vầng trăng huyền ảo treo trên nền trời rực rỡ ánh sao, Phương Cửu không có tinh lực như hắn, liền dứt khoát nằm ở trên nhuyễn塌 ngủ.

Chờ đến khi tinh lực lại thì sắc trời ngoài kia đã sáng choang, ánh nắng chói chang chiếu qua khe cửa, trong phòng một mảnh ấm áp, cô nhìn qua một vòng, phát hiện mình đang nằm trên cái giường lớn màu vàng, màu sắc có thể sử dụng trong hoàng cung, nhất định chính là long sàng Càn Thanh cung!

Không biết mình làm sao mà lên được đây, cô xoa viền mắt, xuống giường đi đến tới cửa. Vừa mới mở cửa, bên ngoài có hai người mang theo trường kiếm lãnh lẽo ngăn cản mình.

"Phương cô nương, hoàng thượng có mệnh, người không thể đi ra ngoài!" Một người thị vệ trong đó lạnh lùng nói.

Trải qua việc lần trước, Phương Cửu sẽ không tùy ý suy đoán, Hiên Viên Phạm đột nhiên giam lỏng cô, 80% là nữ chủ đến rồi...

Liếc nhìn một vòng cấm quân vây quanh bên ngoài, cô nháy mắt mấy cái, vẫn không có cường cầu, trở về phòng.

Không bao lâu, liền có cung nữ đi vào hầu hạ cô rửa mặt, Phương Cửu muốn hỏi cái gì, nhưng những này người kín như bưng, một chữ cũng moi không ra.

Lúc dùng bữa, Phương Cửu đều gọi các cung nữ ra, chỉ giữ lại một cung nữ có vẻ nhỏ tuổi, sau đó nhét một nén bạc vào tay nàng.

"Vị cô nương này, bây giờ hoàng thượng ở chỗ nào?" Phương Cửu không chút biến sắc nhấp một hớp cháo, dường như việc đứt lót vừa rồi không hề tồn tại.

Cung nữ kia tay mát lạnh lẹ thu bạc vào ống tay áo, sau khi nhìn chung quanh một chút, lúc này mới ghé bên tai cô nói: "Hiện tại hoàng thượng đang ngự thư phòng, hơn nữa thái thượng hoàng cùng thái hậu cũng trở về cung!"

Phương Cừ: "..."

Quả thế!

"Phương cô nương, nô tỳ đến khuyên nhủ người một câu. Ở cõi đời này, đắc tội ai cũng không được đắc tội thái hậu nương nương, kết quả chắc chắn..." Cung nữ không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên rùng mình một cái.

Tuy rằng nhìn ra Phương cô nương này rất được hoàng thượng sủng ái, nếu không sẽ không để cho nàng ấy ở Càn Thanh cung. Chỉ có điều nàng nghe người ta nói, thái hậu nương nương tựa hồ vô cùng không thích Phương cô nương. Có thái hậu nương nương, Phương cô nương có thể tiến vào hậu cung hay không còn là một ẩn số.

Coi như nàng ấy không nói, Phương Cừ cũng biết đạo lý này. Có thể cô cũng không còn cách nào, có nên đắc tội hay không, cũng đã sớm đắc tội mất rồi.

"Cái kia..."

"Àm!"

Cửa phòng bỗng nhiên bị đá văng ra, ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào, cùng lúc đó, một nữ tử khuôn mặt tú lệ cũng tiến vào.

Nữ tử ước chừng khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt tú lệ lạnh lạnh, mặt mày mang theo một tia ác liệt khiến người ta không thể nghi ngờ. Tuy trên người đang mặc một bộ xiêm y phổ thông màu xanh lam, nhưng khí thế trên người không cách nào che giấu được, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Nô... Nô tỳ thỉnh an thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!" Người cung nữ kia sợ hãi đến mức ngã quỵ trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy.

Phương Cừ nhìn người vừa tới, thân thể cũng chấn động, nữ chủ này hình như so với cô tưởng tượng còn dọa người hơn.

Khóe mắt thoáng nhìn qua, Phương Khuynh Thành đi tới trước Phương Cừ trước, tầm mắt ác liệt quét trên người cô một vòng, bỗng nhiên đưa tay bóp lấy cổ cô, dón cô lên trên tường, trong mắt tràn ngập sát ý, "Lâm Âm?"

Hồ hập Phương Cừ có chút khó khăn, nhưng cũng biết thân thủ mình ở trong tay nữ chủ cũng chỉ một chiêu là đi đời, vì thế chỉ có thể ngắt quãng nói, gương mặt ửng đỏ: "Mẹ... Là mẹ ta, ta là con..."

"Câm miệng!" Tay Phương Khuynh Thành nắm chặt lại, không để ý đến sắc mặt đỏ ửng của Phương Cừ, bên khóe miệng treo ý cười lạnh lẽo tận xương, "Câu dẫn con trai của ta? Lần sau có phải là muốn giết ta báo thù cho mẹ ngươi? Hà?"

Phương Cừ thật sự muốn thờ nhưng thờ không nổi, chỉ đành hỏn hển gạt cổ tay, "Người giết ta, độc trên người con trai người sẽ không ai có thể giải được!"

"Vậy thì như thế nào?" Phương Khuynh Thành bóp lấy cổ cô, lòng bàn tay càng bóp chặt, "Bình sinh ta, ghét nhất bị uy hiếp!"

Nhận ra được trên người bà ta chợt lóe lên sát ý, Phương Cừ đành phải mò ngân châm trong tay áo. Nhưng chưa mò được ngân châm, cô liền cảm giác mình bị kéo vào trong cái lồng ngực quen thuộc.

"Khụ khụ khụ..." Phương Cừ hung hăng ho khan, sắc mặt thoáng tái nhợt.

Nhìn thấy cô như vậy, mi tâm Hiên Viên Phạm nhíu lại, có chút không vui nhìn về phía người đối diện, "Mẫu hậu, ngài rảnh rồi thì đi quản phụ hoàng, việc của nhi thần không cần ngài bận tâm!"

Dù cho tính khí hấn có tốt đi chăng nữa thì giờ khắc này cũng biến mất hầu như không còn!

"Con lặp lại lần nữa!" Con người Phương Khuynh Thành híp lại, nhìn Phương Cừ với ánh mắt đã không thể dùng hai từ "giết chết" mà hình dung được nữa.

Đưa con trai chưa bao giờ ngộ nghịch của bà, bây giờ lại vì một người phụ nữ mà nói với bà như vậy?!

Vào đúng lúc này, Phương Khuynh Thành đột nhiên ý thức được, nữ nhân trước mặt này tựa hồ so với mẹ nàng ta còn khó hơn đối phó hơn!

"Nàng ấy là người nào ta còn rõ ràng hơn so với mẫu hậu, bất luận mẫu hậu có đồng ý hay không, nàng đều chính là hoàng hậu của trẫm!" Giọng nói Hiên Viên Phạm lạnh lẽo, trong giọng nói lộ ra sự chắc chắn đến không thể nghi ngờ.

Thấy vậy, Phương Khuynh Thành thế nhưng cười to lên, nhìn nữ tử tuyệt sắc khuynh thành đối diện đối diện, bà chỉ cảm thấy Lâm Âm kia coi như tính toán tường tận, chết rồi, cũng phải để con gái ả đến gieo vạ cho con trai của mình!!

"Trẫm?" Bà cười lạnh một tiếng, ánh mắt trào phúng nhìn về phía Hiền Viên Phạm, "Nếu ta không muốn, cái vị trí hoàng hậu này, vĩnh viễn cũng đừng mong ngồi được!"

Âm thanh hai người không lớn không nhỏ, nhưng thị vệ phía ngoài cơ bản đều có thể nghe thấy, về mặt từng người đều lộ vẻ quái dị, dường như không nghĩ tới hoàng thượng cùng thái hậu dĩ nhiên sẽ vì một cô gái mà nháo đến mức độ này.

Nghe bà nói xong, Hiền Viên Phạm chỉ ôm sát Phương Cửu, về mặt lạnh lạnh, "Cái kia mẫu hậu có thể thử xem, thiên hạ này đến cùng là ngài định đoạt, hay vẫn là trẫm?"

Phương Khuynh Thành hơi hít mắt lại, trên mặt đã mang theo vẻ thâm ý. Bà liền nghĩ vì sao những mật thám bà sắp xếp trong cung những năm này, còn có người trong triều tất cả đều bị điều đi, xem ra đứa con trai này của bà cũng không ngoan ngoãn giống mặt ngoài!

Phương Cửu: "... Lúc này có phải cô nên đứng ra nói cái gì?

"Phạm nhi!"

Lúc này một người đàn ông trung niên cường tráng bước vào, khí thế nội liễm, tuy qua tuổi bốn mươi, nhưng năm tháng phẳng phất chỉ làm ông thêm phần thành thực và ôn trọng, khí thế uy nghiêm bất phàm.

Đi tới bên người Phương Khuynh Thành, nam tử không hài lòng nhìn hấn, "Lại vì một đứa con gái của kẻ thù mà nói chuyện cùng mẫu hậu con như vậy, hấn là con đã quên, thiên hạ này là ai đưa cho con!"

"Chỉ là phụ hoàng không muốn mà thôi!" Hiền Viên Phạm tựa như cũng nổi giận, sắc mặt hơi trầm xuống, "Là phụ hoàng bắt buộc, ngài thật sự cho rằng ta muốn ngồi trên vị trí này?!"

Mỗi ngày phê duyệt tấu chương, Hiền Viên Phạm cũng không biết trước đây mình làm sao chịu được. Nếu như có thể, hấn cũng muốn cùng Phương Cửu đi du sơn ngoạn thủy. Nếu không phải vì cái lý do này thì phụ hoàng cũng sẽ không thoái vị khi hấn mới mười sáu tuổi, bây giờ lại đến chỉ trích hấn?

"Con quả thực là không thể cứu chữa!" Hiền Viên Lâm tức giận nắm chặt nắm đấm, suýt chút nữa không nhịn được mà đánh một quyền!

Thấy vậy, rốt cuộc Phương Cửu không nhịn được mà đầu lệch đi, triệt để "ngất".

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, Hiền Viên Phạm lập tức ôm cô lên, sau đó nhanh chóng đặt cô trên long sàng, quay đầu liền hô: "Truyện thái y!"

Vì phòng ngừa mình bị thái y tra được, Phương Cửu còn cố ý lén lút dùng ngón châm châm dưới huyệt ngủ của mình, sau một khắc cô liền thật sự ngất đi.

Đêm, ánh sao lấp lánh tỏa khắp hoàng thành rộng lớn, nhiều đội cấm quân đi tuần tra thành quảng bước qua, nhưng không người nào phát hiện chỗ tối tăm kia chợt lóe lên một bóng người...

Khi Phương Cửu tỉnh lại chỉ cảm thấy thân thể có chút cứng ngắc, cho rằng chính mình ra tay quá nặng, không khỏi có chút hối hận. Mà khi cô làm sao cũng không nhắc cánh tay lên được thì hoàn toàn rơi vào mơ hồ.

Nhìn dưới một chút, cô liền nhìn thấy bóng người cao lớn quen thuộc đang đứng trong điện, trong tay bưng một chén trà, ánh nến xa xôi, vật trường bào khẽ đung đưa dưới chân.

Không nhanh không chậm đi tới bên giường, về mặt Lý Nguyên ki lạp, nhìn cô nói: "Yên tâm đi, bây giờ Hiền Viên Phạm đang tranh chấp cùng mẫu hậu hấn ở ngự thư phòng. Sư diệt nha sư diệt, không nghĩ tới con trai của ả đàn bà kia thực sự động lòng với người, chính đáng tiếc..."

Nói, ông còn lắc đầu một cái, về mặt đáng tiếc ngồi ở bên giường, giờ tay nắm cầm của nàng, "Sư thúc cũng không muốn làm như vậy, chỉ có điều con phải thông cảm cho người sư thúc này. Sau khi báo được thù, sư thúc sẽ xuống cùng mẹ con, cũng nên bồi tội với con."

"Sư... Sư thúc..." Phương Cửu tròn to mắt, trơ mắt nhìn ông rót chén trà vào miệng mình. Tuy không muốn uống, thế nhưng nước trà vẫn xuôi theo cổ họng mà chảy xuống, "Khụ khụ khụ..."

Đứng lên, Lý Nguyên liếc nhìn sắc trời bên ngoài với vẻ mặt phức tạp, "Hoàng cung tiến vào được nhưng ra không được, sư thúc còn phải dựa vào con mà ra ngoài."

"Khụ khụ khụ..." Phương Cửu hung hăng ho ra toàn bộ nước trà trong miệng, nhưng lại không được, chỉ có thể phần nộ trùng Lý Nguyên, "Sư thúc, uống cho con kính trọng người như vậy, người lại bỏ thuốc con!"

Là một đại phu, Phương Cửu đương nhiên biết trong trà có chứa cái gì!

Hoan nhạc tán, được tính mãnh liệt, là loại thuốc mà trong vòng một canh giờ không cùng người giao hợp, nhất định thất khiếu chảy máu mà chết!

Đây đã từng là một loại dược vô cùng bí ối được lưu truyền rộng rãi trên giang hồ, bởi vì khó giải, vì thế có rất nhiều hái hoa tặc yêu thích. Phương Cửu

không nghĩ tới sự thúc vì báo thù lại làm như vậy với mình!

"Sự diệt, sự thúc cũng vì báo thù cho mẹ con mà thôi, mấy ngày nay con vẫn thi châm cho Hiền Viên Phạm, trong lúc này nếu như đụng vào nữ nhân, độc tính của hân sẽ phản phệ. Nếu hân yêu thích con như vậy, nhất định sẽ không để con chết, chỉ cần hân giải độc cho con, chính hân thì sẽ gặp phải phản phệ, đến lúc đó có hân chôn cùng mẹ con, cũng coi như là dễ dàng cho đôi câu nam nữ kia!"

Nói xong, Lý Nguyên lại còn mang về mặt bất đắc dĩ thờ dài, ở trên cao nhìn xuống cô nói: "Mặc dù đối với con không công bằng, có điều... Sự thúc cũng không có biện pháp, nếu hân chết rồi, sự thúc sẽ giao con cho cha con, rồi xuống cùng mẹ con luôn!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nhi tử của hoàng đế (8)

Edit: Aya Shinta

"Sự thúc, người quả thực điên rồi!" Phương Cửu tức giận, hận không thể chửi ầm lên, một luồng cảm giác khác thường lại xông thẳng đại não. Là một người đại phu, Phương Cửu lần đầu tiên cảm nhận được cái cảm giác có độc không thể giải vô lực cỡ nào.

Lý Nguyên thờ dài, tiến lên giải huyết đạo của cô.

Ngay lập tức, Phương Cửu mò ngón châm trong áo, nhưng Lý Nguyên trực tiếp không chế cổ cô, lòi xềnh xệch ra ngoài.

"Sự diệt, con so với ta càng rõ ràng thuốc này là không có giải, đừng giãy dụa nữa." Trong lúc nói chuyện, ông mở cửa, bên ngoài tức khắc xuất hiện một đám thị vệ.

Nhìn thấy có thích khách xông vào Càn Thanh cung, những thị vệ kia đồng loạt rút kiếm vây quanh cửa, đứng đầu là Minh Nhất đang nhủ chặt lồng mày quát: "Lý Nguyên ngươi hân là điên rồi, nàng là sự diệt người!"

Gió đêm phát qua, nhìn cấm quân dày đặc bên ngoài, Lý Nguyên vẫn không chế Phương Cửu đi ra ngoài. Muốn ra khỏi vòng vây, hoàng cung này không có người nào có thể ngăn cản ông.

"Ta dĩ nhiên biết nàng là sự diệt ta, chỉ muốn các người tránh ra, ta nhất định sẽ thả nàng!" Tay Lý Nguyên tiếp tục khống chế cổ Phương Cửu, từng bước từng đi về phía vòng vây ở bên ngoài.

Những cấm quân kia đều đưa ánh mắt nhìn về phía Minh Nhất, người sau dừng chốc lát, lúc này mới phát tay một cái.

Chỉ cần đối phương chịu thả người, Lý Nguyên có đi hay không cũng không có vấn đề gì quá lớn, dù sao lúc trước cũng đã thả một lần. Chỉ là Minh Nhất không rõ, vì sao Lý Nguyên lại xuất hiện ở đây?

Trong giây lát đó, vòng vây nhất thời tránh ra một con đường, Lý Nguyên lúc này mới cười kìm chặt Phương Cửu đi về phía kia.

"Giết hân!"

Trong bầu trời đêm, giọng nữ ác liệt vang vọng bên tai mọi người, chỉ thấy một bóng người vững vàng cách đó không xa đi tới đây.

Nhìn người tới, mọi người lập tức quỳ một chân trên đất, "Nô tài ra mắt thái hậu nương nương!"

Ánh lửa chói mắt trong bóng đêm, bóng người tản ra khí thế ác liệt tiến tới, đến khi nhìn thấy Lý Nguyên trong vòng vây, lại cười lạnh một tiếng, "Nếu người tới cửa chịu chết, làm sao ta có thể không thành toàn cho người!"

Nghiêng đầu đi, bà nhìn về phía Minh Nhất, "Chém chết hai người này, tại chỗ, ngay lập tức!"

Minh Nhất không nhúc nhích, cấm quân khác cũng là hai mặt nhìn nhau không biết như thế nào cho phải.

"Ha ha ha, Phụng Khuyết Thành, hiện tại người vẫn coi mình một tay che trời! Hiện tại là thiên hạ của con trai người, lời người nói đã không có tác dụng!" Lý Nguyên không nhịn được cười to lên, nhìn nữ tử đối diện với ánh mắt đầy thù hận.

Phương Cửu lắc lắc đầu, sự dị thường trong sơ thể càng ngày càng mãnh liệt, cô chỉ có thể dùng kim đâm mình để duy trì tỉnh táo.

Thấy vậy, Phụng Khuyết Thành trực tiếp rút ra một cái roi dài đỏ rực bên hông ra, chậm rãi đi vào trong vòng vây, "Chỉ cần con gái Lâm Âm chết, thẳng góc kia tự nhiên sẽ tỉnh táo, mà các người, liên tất cả đều xuống bồi Lâm Âm đi!"

Roi dài vung một cái, Lý Nguyên lập tức buông Phuong Cừ, rút ra trường kiếm chắn trước mặt!

Roi dài tạo ra từng tiếng vun vút vang lên trong bóng đêm, mọi người đều biết năm đó thân thù thái hậu nương nương bắt phạm, còn đã từng từ trong loạn quân cứu thái thượng hoàng ra. Bây giờ vừa nhìn, tất cả mọi người là không nhận được than thở một tiếng hảo tiên pháp.

Lý Nguyên công phu không yếu, nhưng đối với tiên pháp quý dị của Phụng Khuynh Thành vẫn còn có chút không chống đỡ được, liên tục lui lại, đột nhiên một mũi tên dài phá không tách hai người ra.

Bên hông bỗng nhiên bị nắm chặt, Phuong Cừ quay đầu lại, đột nhiên đối diện với một đôi mắt đen nhánh.

"Không có chuyện gì." Hiên Viên Phạm hôn một cái ở giữa trán cô, sau đó đem ánh mắt đặt trên người Minh Nhất bên cạnh, "Đề ông ta đi."

"Hiên Viên Phạm!" Phụng Khuynh Thành tức giận tròn mắt nhìn, trong đôi mắt phượng tràn đầy lửa giận.

"Ha ha ha!" Lý Nguyên không nhận được cắt tiếng cười to, sau đó ném cho Phụng Khuynh Thành đối diện một ánh mắt trào phúng, "Hừ, tiện nhân, người hại chết sư phụ cùng sư muội, hôm nay, ta cũng phải để người trở mặt nhìn con mình chết trước mắt người!"

Dứt lời, ông bay lên không trung, hòa cùng bóng đêm lần đi mất.

Bởi vì có hoàng thượng, vì vậy không có người nào dám can, mọi người chỉ có thể cầm kiếm ngơ ngác đứng ở đó.

Trên đùi Phuong Cừ không biết bị chính mình đâm bao nhiêu lần, có thể hơi thở nam tính trên người hần như cây thuốc phiện hấp dẫn cô, cuối cùng cô vẫn cố nén nhịn đẩy hần ra, "Người... Người cách ta xa một chút."

Âm thanh cô khàn khàn mê hoặc, phối hợp với khuôn mặt ửng hồng, Hiên Viên Phạm liếc mắt là đã nhìn ra cô bị làm sao, nhưng lại là khó nhận được sự tức giận, "Ông ta bỏ thuốc nàng?!"

Phụng Khuynh Thành lập tức biến sắc, kích động đi về phía hai người, lại bị Minh Nhất tay mát lạnh lẹ ngăn lại.

"Tránh ra!" Phụng Khuynh Thành vừa vung roi, trên người Minh Nhất lập tức xuất hiện một vết roi, có điều y vẫn ngăn ở trước người của bà, "Thái hậu nương nương, Phuong cô nương không giống với mẹ nàng, bây giờ nàng ấy giải độc cho hoàng thượng, nàng tuyệt đối không thể hại hoàng thượng!"

"Sẽ không?" Phụng Khuynh Thành tức giận, khuôn mặt vẫn luôn tinh xảo đều có chút vặn vẹo, bà trừng Hiên Viên Phạm cả giận nói: "Ta đã tìm ra phương pháp giải độc cho con, coi như không cần nữ nhân này cũng giống như vậy. Nàng ta bây giờ đã thi châm cho con, nếu như con dụng nàng ta, con đừng liều mạng như thế!"

Phụng Khuynh Thành chưa từng yếu thế như vậy, vừa nghĩ tới câu nói kia của Lý Nguyên, lúc này bà còn có cái gì là không hiểu!

Dứt lời, ngay cả Minh Nhất đều sửng sốt.

Dùng chốc lát, Hiên Viên Phạm vẫn ôm lấy Phuong Cừ, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Minh Nhất, "Hôm nay, ai cũng không được tiến vào!"

"Hoàng thượng..." Minh Nhất muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến phiến cửa phòng đã bị khép lại, khẽ cắn răng, phát tay để rất nhiều cấm quân ngăn ở cửa.

Ánh lửa chói mắt trong bóng đêm, hoàng thành yên tĩnh nhưng cũng không thật sự yên tĩnh, nhìn phiến cửa đã đóng, trong mắt Phụng Khuynh Thành lần đầu xuất hiện một tia đỏ hồng. Bà nằm mơ cũng không nghĩ tới, nhĩ tử mà chính mình tỉ mỉ bồi dưỡng, bây giờ vì một người phụ nữ, ngay cả mạng cũng không muốn!

Hít thở sâu một hơi, ánh mắt sáng như đuốc nhìn về phía Minh Nhất trước cửa, "Tránh ra!"

Minh Nhất không nói gì, vẫn ngăn ở cửa.

Thấy vậy, ánh mắt Phụng Khuynh Thành lóe lên tia tàn ác, bà lui về phía sau hai bước, móc ra một kíp thuốc nổ trong tay áo, kéo kíp, giữa bầu trời đêm đen kịt lập tức phóng ra một vệt sáng.

Đồng tử Minh Nhất co rút lại, y biết, đây là huyết vệ dưới tay thái hậu nương nương. Năm đó thế nhưng dựa vào đội binh ngũ nho nhỏ này mà cùng thái thượng cướp lại giang sơn này!

Không giống với không khí nghiêm trọng ngoài phòng, ánh nến sáng rực trong phòng lại tràn ngập sự mê ly...

Phuong Cừ cắn răng co trong góc giường, chôn đầu giữa hai đầu gối quắt: "Người đừng đụng vào ta!"

Nếu như con trai nam chủ chết rồi, nhiệm vụ của cô làm sao bây giờ...

Ánh nến xa xôi, hần lên ga giường vàng rực là một mảnh ái muội, nhìn bóng người nhỏ nhắn co lại bên một góc giường, Hiên Viên Phạm kéo cánh tay cô đặt dưới thân, nhìn khuôn mặt nhỏ đã ửng đỏ, hần không nhận được hôn một cái lên giọt nước bên khóe mắt đẹp của cô, "Không có chuyện gì, nếu ta thật sự chết rồi, bên dưới giá sách ở Càn Thanh cung có một cái mật đạo, nàng từ đó đi ra ngoài, cố gắng trốn đi, đừng để bị mẫu hậu phát hiện."

"Không... Người sẽ chết..." Phương Cửu cắn chặt lấy môi dưới, dùng hết sức lực toàn thân xô đẩy hắn.

Nhìn đôi môi đỏ rực kiêu diễm, hắn không nhịn được cúi đầu ngăn lại, ánh mắt cực nóng cạy hàm răng cô...

Phương Cửu vốn vẫn còn một tia lý trí, nhưng lúc này triệt để tan biến...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nhi tử của hoàng đế (9)

Edit: Aya Shinta

Trời đêm rực rỡ ánh sao, vầng trăng lưỡi liềm treo lừng lừng trên cao, chiếu sáng khắp nơi, hoàng cung uy nghiêm lại một lần lâm vào bầu không khí căng thẳng, bóng người không ngừng chạy chôn theo ánh đuốc lửa mắt chiếu sáng khắp không gian.

Lúc này, sau lưng Phương Khuynh Thành xuất hiện một đội hắc giáp nhân cầm kiếm, cùng với cấm quân đang vây ngoài cửa tạo thành thế đối lập, bầu không khí dần trở nên túc sát.

"Minh Nhất, người được ta cứu ra từ đám ăn mày, người tung thành với Phạm nhi, ta không trách người. Nhưng người đừng quên, lòng ngu trung của người sớm muộn gì cũng sẽ hại nó!" Bàn tay cầm roi của Phương Khuynh Thành càng nắm chặt, mà nhãn nại của bà cũng càng ngày đạt đến cực hạn.

Minh Nhất cúi đầu, Âm thanh có chút cô tịch, "Đại ân của thái hậu nương nương Minh Nhất suốt đời không quên, chỉ có điều.. Hoàng thượng đã dặn dò, thuộc hạ không dám không nghe theo!"

Y nắm chặt chuôi kiếm, viên mắt ửng hồng, dường như đang nhìn thấy cảnh chủ tử nhà mình bị độc phản phệ.

Gió đêm lạnh lạnh, bỗng nhiên Phương Khuynh Thành cười lạnh thành tiếng, trong đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy ý lạnh, "Nếu như vậy, chớ có trách ta không có tình người!"

Dứt lời, bà lập tức vung tay lên, "Vọt vào!"

Trong giây lát, huyết vệ sau lưng bà lập tức vung kiếm nhắm phía cấm quân, đêm đen tĩnh lặng lập tức rơi vào một mảnh chém giết...

Cùng lúc đó, ánh nến xa xôi bên trong điện lại nhuộm một mảnh ám muội, trên rèm che kia hần lên hai bóng người đang quấn quít lấy nhau, mê ly dụ hoặc...

"Ai nói sẽ chết..."

Hiên Viên Phạm hôn xuống cái cổ trắng nõn của cô, nhưng nọ hôn nóng bỏng rơi xuống xương quai xanh tinh xảo rồi dần dần xuống phía dưới...

"M... Mẹ ta kể... Ah... Đau..." Đầu óc Phương Cửu mơ mơ màng màng, cái lý trí thật vất vả mới tìm về được cũng bị nhưng làn sóng đang rung động này mà chia năm xẻ bảy.

"Tôi ở giải độc cho người, không sao cả..." Giọng hắn khàn khàn, bàn tay luồn vào bên trong mảnh lụa mỏng mềm mại, muốn làm gì thì làm.

Bên trong điện tức khắc vang lên âm thanh kiêu diễm mê người...

Chỉ cách một cánh cửa nhưng bên ngoài lại là cảnh chém giết không dứt. Tuy nói người của Phương Khuynh Thành lợi hại, nhưng dù sao ở cái chốn hoàng cung này, cái gì không nhiều chỉ có thị vệ là nhiều nhất, đến lúc Hiên Viên Lâm đến thì liền thấy cảnh tượng như vậy.

"Dừng tay!"

Nhìn thấy hắn, tất cả mọi người đồng loạt ngừng tay, Phương Khuynh Thành tròn mắt nhìn, "Phạm nhi sắp xảy ra chuyện rồi, chàng còn không mau đi vào!"

Mọi người vẫn rất tôn kính với người đã từng hoàng thượng này nên ngập ngừng không biết có nên can hay không, ngay cả Minh Nhất cũng mang vẻ mặt xoắn xuýt. Y không muốn Hiên Viên Phạm chết, nhưng bây giờ chỉ có thể thủ ở đây.

Quét qua một vòng, Hiên Viên Lâm vẫn tiến lên kéo Phương Khuynh Thành, thấp giọng nói: "Tình tình Phạm nhi giống nàng, một chuyện khi đã quyết định thì nhất quyết không thay đổi, hay là... Cũng có thể không xảy ra chuyện gì đâu."

"Hiên Viên Lâm!" Phương Khuynh Thành gạt tay ông, trong đôi mắt phượng tràn đầy lửa giận cùng không ngờ được, bà chỉ vào ánh nến xa xôi cửa

phòng nói: "Bên trong là con trai của chàng, vậy mà chàng có thể nói ra những lời này. Đúng, chàng có thể thờ ơ không động lòng, nhưng nó là cốt nhục nhiều năm bồi dưỡng của ta, ta không thể máu lạnh như chàng được!"

Dứt lời, bà xoay người, chuẩn bị vọt vào. Nhưng còn chưa cất bước, thân thể liền chấn động mạnh một cái, liền giận dữ hét lên: "Hiên Viên Lâm, cmm người mau thả ta ra!"

Người sau ôm bà lên, quay đầu nhìn về phía Minh Nhất, "Đề thái y chờ ở đây."

Nói xong, ông vác lấy Phụng Khuyết Thành đang không ngừng vùng vằng biến mất sau màn đêm, đám huyết vệ kia cũng lui ra theo.

Tối nay hoàng cung chắc chắn không hề yên bình, người có nhãn lực thấy căn bản sẽ không đi qua đi lại. Mà tin tức bạo động trong cung không biết sẽ gây nên bao nhiêu chú ý đây...

Ngày kế, mặt trời đã lên cao, ánh nắng vàng óng xuyên qua cửa sổ vào bên trong phòng, hiện lên những mảng y phục rải rác đầy đất...

Phụng Cửu xoa xoa đầu, muốn xoay người, nhưng phát hiện người mình như muốn nát ra!

Quơ quơ tay, nhưng chỉ thấy trên giường lạnh lẽo, trong lòng cô cứng lại. Đè ép nội tâm đang cực kỳ khủng hoảng ôm chần cổ sức ngồi dậy, lại phát hiện trên long sàng chỉ còn cô lẻ loi một mình.

Nhớ tới sự mê loạn vào đêm qua, sắc mặt cô xám trắng như tro tàn.

Lẽ nào... Hiên Viên Phạm thật sự chết rồi?

Cùng lúc đó, bên trong Kim Loan điện lại vô cùng nghiêm trọng, triều thần nghị luận sôi nổi, cau mày không biết đang nói cái gì.

Lúc này, một lão đầu râu bạc phơ rớt cục không nhin được tiến lên một bước, khom người tâu: "Hoàng thượng! Lại không nói đến thân phận nữ tử kia không rõ ràng, huống hồ, từ cổ chí kim, nào có bình dân nữ tử làm hoàng hậu, như vậy chẳng phải là mất hết thể diện hoàng gia chúng ta hay sao!"

"Đúng đấy hoàng thượng, nếu thật sự lập nữ tử kia, chẳng phải là trò cười lớn nhất trong thiên hạ hay sao!"

"Hoàng thượng xin cân nhắc lại!"

Một đám người tranh nhau chen lấn nói xong, đồng loạt cùng quỳ xuống kêu lên, "Kính xin hoàng thượng cân nhắc!"

Âm thanh đình tai nhức óc vang vọng toàn bộ trong điện, Hiên Viên Phạm ngồi trên long ý, bình tĩnh nhìn đám đại thần đang can gián!

Một lúc lâu, chờ trong điện khôi phục lại yên lặng, hần lạnh giọng nói: "Trẫm nhớ, năm đó mẫu hậu cũng là thứ nữ phủ thừa tướng, phủ thừa tướng mưu phản thành tội thần, mẫu hậu cũng là nữ nhi của tội thần, lẽ ra nên đi đầy nô tịch, sau đó lại không lường được mà trở thành hoàng hậu. Huống hồ, trẫm muốn lập ai là hoàng hậu đó là việc của trẫm, các ngươi muốn thay trẫm làm chủ?"

Âm thanh không có độ âm vang vọng toàn bộ đại điện, mọi người quỳ trên mặt đất hai mặt nhìn nhau, hoàng thượng đều đã lấy thái hậu ra, bọn họ còn có thể nói cái gì?

Hơn nửa đêm qua trong hoàng cung lại náo động lớn như vậy, hoàng thượng vì người phụ nữ kia thì cũng có thể đối nghịch với thái hậu nương nương, bọn họ có thể làm gì?

Có điều, vẫn có một người không sợ chết đứng ra, lão bày ra bộ dáng không thèm đếm xỉa tiến lên quỳ xuống dập đầu tâu, "Hoàng thượng! Tuyệt đối không thể! Thái hậu nương nương tốt xấu cũng có xuất thân danh môn, huống hồ sau đó vụ án của phủ thừa tướng xử lại thì chứng minh họ không phải là tội thần. Còn nữ tử nọ thân phận không rõ, không hề có danh tiếng, nếu hoàng thượng thật sự muốn lập hậu nữ tử kia, thần... vì giang sơn Nam Triều này... Thần chỉ có thể lấy chết mình giám!"

Tiếng dập đầu vang lên, Hiên Viên Phạm ngồi trên cười lạnh một tiếng, "Nếu Vương đại nhân trung can nghĩa đảm như thế, trẫm sao lại có thể không thành toàn cho ngươi?"

Dứt lời, hần lập tức biến sắc mặt, "Đến, kéo ra ngoài chém!"

Trong giây lát, tất cả mọi người như muốn ngừng thở, lập tức có hai thị vệ từ ngoài cửa đi vào, lời Vương đại nhân đang mơ mơ hồ hồ ra ngoài

Trong nháy mắt, đại điện liền yên tĩnh lại, không có người nào dám nói.

Thấy vậy, Hiên Viên Phạm lúc này mới lạnh lùng hơi lườm bọn họ, "Nửa tháng sau cử hành đại điển phong hậu, ai còn có ý kiến cứ việc nói, trẫm nghe!"

"..."

Thấy không có người nói chuyện, lúc này Hiên Viên Phạm mới chậm rãi đứng dậy, "Đã như vậy, nếu trẫm nghe được điều gì không tốt, lập tức lập tội nhiều loạn triều cương mà xử trí!"

Nói xong, hắn lập tức ra khỏi điện, mọi người quỳ trên mặt đất một chữ cũng không dám hó hé.

Trở lại Càn Thanh cung, ngoài cửa vẫn có rất nhiều cấm quân đang. Sau khi Hiên Viên Phạm đi vào thì chỉ nghe thấy từng tiếng khóc nức nở trong phòng.

Đến khi nhìn thấy bóng người trên giường, khóe miệng không nhịn được cong cong lên, hắn đi tới cạnh cô.

"Khóc cái gì? Còn đau hay sao?" Hắn nâng khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt lên, đưa tay thay cô lau lau giọt nước cạnh khóe mi.

Đột nhiên đối diện với một khuôn mặt quen thuộc, Phương Cửu ngẩn người, sau đó mơ hồ đưa tay ra xoa xoa nắn nắn trên mặt hắn. Sau khi phát hiện có co có dãn, không nhịn được cau mày giờ tay lau khô nước mắt trên mặt, vẻ mặt ghét bỏ nhìn hắn, "Làm sao ngươi còn chưa có chết a!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nhi tử của hoàng đế (hoàn)

Edít: Aya Shinta

Hiên Viên Phạm "..."

"Vậy vừa nãy nàng khóc cái gì?" Hắn nhủu mày lại, ánh mắt không tự giác lại rơi lên hồng ngân chẳng chịt trên cổ cô

"Ta... Ta chỉ là đáng tiếc sự trong sạch của ta thôi." Phương Cửu hừ lạnh một tiếng, sau đó nằm xuống, kéo chăn lên tới tận đầu, trầm giọng nói: "Tuy ngươi không có chết, nhưng cũng không thể xí xóa cái hành vi lợi dụng lúc cháy nhà mà đi hỏi của của người!"

Phương Cửu cũng rất phiền muộn, cô rõ ràng nhớ trước khi lâm chung, mẹ mình cho cô biết cái phương pháp giải độc rồi mới đem cái cấm kỵ không thể chạm nữ nhân nói ra, lúc đó mẹ không thể lừa cô được. Nhưng xem cái bộ dạng xuân phong rạng rỡ kia, có điểm nào giống người sắp chết?

"Ta đã cứu nàng, lẽ nào nàng đã quên, tối hôm qua là nàng..."

"Câm miệng!" Phương Cửu đột nhiên ló đầu ra, khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng, "Ngươi nói hươu nói vượn!"

Nhìn cái dáng vẻ thẹn quá hóa giận của cô, Hiên Viên Phạm vẫn kìm khóe miệng đang cong lên, cúi người vùi đầu vào giữa cổ cô hít sâu một cái, "Được, ta nói hươu nói vượn, ta lợi dụng lúc cháy nhà mà đi hỏi của. Nhưng việc đã đến nước này, nàng chỉ có thể thành hôn với ta."

Trong lòng Phương Cửu giật nảy lên, kết hôn có phải là đại biểu nhiệm vụ này sắp hoàn thành?

"Nàng không nói lời nào chính là đáp ứng rồi." Hắn đưa tay xoa xoa bên hông cô, âm thanh trầm thấp, "Có đau hay không?"

Hắn không nói cũng được, nhưng khi nhắc đến, Phương Cửu chỉ cảm thấy cả người đều muốn tan nát, cũng còn tốt là ký ức đêm qua chỉ là mơ mơ hồ hồ, cô không muốn nhớ bản thân khi trúng được thì thành cái hình dạng gì!

"Ngươi để ta đánh một trận, xem ngươi có đau hay không?" Phương Cửu hừ một tiếng, sau đó đưa tay đẩy hắn ra, "Ngươi xuống nhanh, đừng đụng ta."

Nếu không phải biết mình đêm qua làm gì, Phương Cửu đã muốn coi mình té từ trên lầu xuống, nếu không thì làm sao động dẩy một chút, liền nghe thấy tiếng xương liền răng rắc vang lên như vậy.

"Tối hôm qua nàng đâu có nói như vậy." Môi mỏng nhếch lên, hắn khề thì thầm bên tai cô: "Nàng còn nói phải sinh cho ta thật nhiều hài tử."

Cái màu ửng đỏ lan đến cổ, Phương Cửu cũng lại không chịu được dùng sức đẩy bả vai hắn ra, "Ta chưa từng nói qua, ngươi đi ra!"

"Cộc cộc cộc!"

Tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên, âm thanh Minh Nhất cung kính, "Hoàng thượng, có người ở kinh thành phát hiện tung tích của phụ thân Phương cô nương."

Dứt lời, sắc mặt Phương Cửu không khỏi hơi thay đổi, làm sao cha cô vô duyên vô cớ đến kinh thành? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

"Nàng mệt rồi thì nghỉ ngơi nhiều một chút, ta sẽ cho người đưa cha nàng vào." Hiên Viên Phạm sờ sờ đầu cô, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn hắn ra ngoài, lúc này Phương Cửu mới bực chán lại gọi cung nữ bên ngoài múc nước vào cho cô tắm rửa.

Sau khi tắm gội một phen đã là buổi trưa, đang lúc dùng bữa, liền nhìn thấy Minh Nhất mang theo một người đi vào. Nhìn thấy bóng người quen thuộc, Phương Cửu không nhận được đứng dậy gọi: "Cha!"

"Phương cô nương, các người ôn chuyện." Minh Nhất nói, ngay cả những cung nữ đang hầu hạ cũng lui ra theo.

Phương phụ nhìn chung quanh một chút, nhìn cung điện tráng lệ không khỏi có chút hoảng hốt, ông thở dài, lập tức đi tới ngồi đối diện với Phương Cửu, quét mắt đến son trên hải vị trên bàn, âm thanh tang thương, "Sư thúc con đều nói cho ta..."

Phương Cửu không biết giải thích thế nào, có một số việc căn bản là không nói được, cho nên nàng chỉ có thể nói một câu: "Xin lỗi."

"Đời trước là việc đời trước, huống hồ mẹ con cũng có lỗi, bất luận con có cùng với nhi tử Phụng Khuynh Thành hay không, đều do con quyết định, chỉ cần con vui vẻ là được rồi." Phương phụ nói xong, liền lấy ra một phong thư từ trong tay nải để trước mặt nàng, "Đây là sư thúc giao cho con."

Sư thúc?

Phương Cửu nghi hoặc tiếp nhận lá thư đó. Vừa mới mở ra, nội dung trong lá thư làm cô kinh ngạc không thôi

"Sư diệt, khi con nhận được bức thư này, sư thúc đã xuống cùng mẹ con.

Là ta để cha con tới đón con, bất luận Hiên Viên Phạm có chết hay không, sư thúc đều có lỗi với con. Cha con nói rất đúng, hết thảy đều là chấp niệm của ta quá sâu, nhưng làm sao ta buông bỏ được đây?

Sư muội là người mà ta yêu thương nhất, cho dù người nàng yêu không phải ta, cho dù người cùng nàng đi tới cuối đời cũng không phải ta. Rất nhiều lúc ta đều đang nghĩ rằng, vì sao ta cùng sư muội sẽ đi đến bước đường này, nhưng là cho tới bây giờ cũng nghĩ không rõ ràng được.

Hay tất cả đều do mệnh, Phụng Khuynh Thành cùng Hiên Viên Lâm nắm giữ tất cả, nhưng nhược điểm trí mạng vẫn là Hiên Viên Phạm. Mẹ con vì Hiên Viên Lâm mà trả giá nhiều như vậy, cuối cùng vẫn không nhận được một lời hồi đáp, nếu mẹ con biết được nhi tử Hiên Viên Lâm yêu con gái của mình, không biết muội ấy sẽ nghĩ thế nào?

Thôi, hết thảy đều nên kết thúc, sư thúc biết, bất luận ta nói cái gì đều không bù đắp được lỗi lầm của sư thúc đối với con, con hận thì hãy hận ta, ta cũng sẽ xuống bồi tội cùng mẹ người con!

Lý Nguyên!"

Xem xong phong thư này, tâm tình Phương Cửu cũng phức tạp, tuy rằng người sư thúc kia làm việc quá cực đoan, nhưng ông đã đi rồi, trong lòng cô vẫn còn có chút không thể tin được, vì có gì mà tất cả lại đi tới bước đường cùng này?

"Ai, bất luận con có ở lại hoàng cung hay không, y quán mãi mãi là nhà con. Sau này nếu muốn trở về thì cứ trở về, trong hoàng cung không giống như bên ngoài, con không có gia thế, nhất định sẽ bị xa lánh. Nếu Hiên Viên Phạm kia không tốt với con thì trở lại tìm cha, hoàng hậu nương nương gì đó chúng ta không làm cũng được." Phương phụ vỗ về bàn tay cô, về mặt từ ái.

Nhìn vàng trán từ lâu đã nhiễm gió sương của cha, vành mắt Phương Cửu không tránh khỏi đỏ lên, gật đầu không nói gì nữa.

Đại diện phong hậu vẫn đứng hạn cử hành, có điều Phụng Khuynh Thành cùng Hiên Viên Lâm đã đi rồi, trước khi đi còn tìm Phương Cửu thả một câu hung ác, chính là nói "Dù cho Phạm nhi thừa nhận người, chúng ta cũng sẽ không thừa nhận người con dâu như người, người tự lo lấy đi!"

Nghĩ đến nhưng cũng không thể làm gì khác, lại không muốn ở lại nhìn cô được phong hậu, vì vậy dứt khoát tiếp tục cùng Hiên Viên Lâm đi du sơn ngoạn thủy.

Trước cái lễ phong hậu một ngày Phương Cửu sớm đã bị cung nữ kéo lên, tắm rửa huân hương, dẫn vật rồng rã hai canh giờ, rốt cục tới khi trời gần sáng thì mới xong.

Nhìn nữ tử mặc phụng bào đỏ rực trong gương, Phương Cửu không khỏi có chút hoảng hốt. Nhiệm vụ thực sự là làm cô kinh tâm động phách, cử tử nhất sinh, cái hệ thống chết tiệt kia còn nói cái gì dễ dàng, dễ dàng đến mức suýt chút nữa thì mất mạng.

Tế tổ xong xuôi, Phương Cửu cùng Hiên Viên Phạm nhận lễ của triều thần. Sau khi một loạt nghi thức hoàn thành thì đã đến giờ hội, cô một người một mình ngồi bên trong hi phòng... Ăn đồ ăn.

"Ai u, hoàng hậu nương nương của ta, hoàng thượng sắp đi qua rồi, ngài... ngài cũng không thể bị bắt gặp như vậy a!" Lão ma ma kia đoạt lấy bánh ngọt trong tay cô, sau đó phát tay với những cung nữ khác nói: "Mau mau, nhanh chóng trang điểm lại cho nương nương!"

Phương Cửu mới cắn một miếng, lại bị bắt đến trước gương đồng trang điểm lại, lão ma ma kia còn thần thần bí bí nói: "Nương nương ngài phải nhớ kỹ, ngài là hoàng hậu nương nương, cùng phi tử không giống nhau. Bất cứ lúc nào cũng phải đoan trang, đợi đến khi viên phòng là được, nếu không sẽ bị Ngự Sử kết tội ngài họa loạn hậu cung!"

Phương Cửu: "... Hệ thống chưa từng nói qua không cho phép ly hôn đúng không?

"Ngài chính là bộ mặt cho lục cung, không thể bình thường tùy ý như những phi tử kia, mỗi tiếng nói cử động của ngài có thể đều bị toàn hậu cung nhìn

đấy!" Lão ma ma ra về tận tình khuyên nhủ nói.

Phuong Cửu không biết nên nói cái gì, nhin lại nhin tiếp, chỉ có thể mặc cho cung nữ tô tô vẽ vẽ ở trên mặt mình.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Đến khi âm thanh lạnh lạnh của thái giám từ bên ngoài truyền vào, người trong phòng đều đồng loạt quỳ xuống, đến khi cửa bị đẩy ra, tức khắc hô: "Nô tỳ thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Phuong Cửu lại không có quỳ xuống, dù cho lão ma ma kéo ống tay áo cô, cô cũng bất động như núi ngồi ở đó.

Quý?

Cái tên này nếu không có mình giải độc, đã sớm chết, thế nào còn có cơ hội ở đây làm hoàng đế!

"Lui xuống cả đi." Hiền Viên Phạm vùng vung tay, long bào đỏ rực tôn lên phong thái đặc biệt, cung nữ khác cũng chỉ đành lập tức nhỏ giọng lui ra.

Chờ đến khi trong phòng yên tĩnh chỉ còn dư lại hai người, lúc này Hiền Viên Phạm mới cất bước đi tới phía sau cô, nhìn gương mặt khuynh thành mờ ảo in trên tấm gương đồng, hẳn không nhìn được cúi đầu nhẹ giọng bên tai cô nói: "Hoàng hậu của trăm quả nhiên đẹp nhất."

Phuong Cửu: "... Bệnh thần kinh!

Cô không chút khách khí lấy mũ phượng trên đầu xuống, lông mày đẹp nhú lại, "Ta nói cho ngươi, mấy ngày nữa ta cùng cha trở về trong trấn, ta sẽ không ở lại trong cái hậu cung này, cả ngày cùng nhưng phi tử kia của ngươi suốt ngày tranh tranh đấu đấu."

Tâm tình Hiền Viên Phạm vốn đang vô cùng tốt nhất thời đến quay ngược trở lại, sắc mặt khê biến, "Vậy còn ta?"

Làm gì có hoàng hậu không ở trong hoàng cung!

"Ngươi ở đâu thì mắc mớ gì đến ta." Phuong Cửu cho hẳn một cái liếc xéo, sau đó lại tiếp tục gỡ mấy cái thứ linh ta linh tinh trên đầu xuống, có trời mới biết trên đầu cô cấm bao nhiêu thứ.

Đội làn tóc đen như thác nước được thả xuống, Hiền Viên Phạm cũng không nhìn được nữa ôm ngang cô lên, nhanh chân bước tới giường lớn.

"Vì sao phải tranh đấu, mỗi ngày trăm sẽ sung hạnh năng." Hắn đặt cô lên giường, nhìn khuôn mặt tinh xảo, không nhìn được cúi đầu chặn lấy đôi môi anh đào, trần trọc thâm nhập...

"Ai... Muốn ngươi... Sung hạnh..." Phuong Cửu hung hăng muốn đẩy hắn ra, cô chưa từng, chưa từng gặp phải cái loại không biết xấu hổ như vậy!

Không để ý đến cô đang giãy dụa, hắn tiếp tục hai ba lần liền kéo phượng bào đỏ thẫm ra. Phượng bào vốn rất kiên cố trong tay hắn thì chưa tới một hiệp thì bị xé thành hai nửa. Phuong Cửu nguội lạnh, cô không hiểu, trên mặt mình thoa nhiều phấn như vậy, làm sao hắn nuốt vào bụng được?

Mãi đến khi bàn tay to nóng bỏng đặt trên hông mình, đột nhiên cô giống như một cái bánh rán bị người lật lại!

"Hôm nay chúng ta đổi cái tư thế..." Hắn rù rì bên tai cô.

Trong lòng Phuong Cửu muốn chửi một câu, nhưng chưa kịp mắng người, tiết khô trên người đột nhiên bị kéo xuống, hơi lạnh ngay tức khắc chui vào...

"Ngươi chờ xem, ngày mai ta cùng cha trở về, sau này ngươi đừng tới tìm ta... A!"

Trong giường lớn bỗng nhiên vang lên một tiếng thốt kinh ngạc, cùng lúc đó còn chen lẫn vào tiếng thở dốc ái muội của nam nhân, ánh nến chiếu vào trong điện trần đầy chữ hỉ, lại tạo nên một sắc thái kiều diễm...

Trở lại trong không gian thì Phuong Cửu đã lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn là không nhìn được hỏi: "008, có phải chúng ta từng có cừu oán?"

Hệ thống: "Kí chủ, vì sao lại hỏi như vậy?"

Phuong Cửu: "... Không muốn nói chuyện cùng ngươi!

"Nhiệm vụ này xác thực là nguy hiểm một chút, có điều cái này cũng là tùy cơ, chúng ta không có quyền hạn điều khiển nhiệm vụ." Bên trong cái giọng lạnh băng máy móc của hệ thống còn phảng phất sự bất đắc dĩ.

Phuong Cửu không muốn tin nó, chỉ là vô cùng lạnh lùng hỏi: "Vậy ta phải làm bao nhiêu cái nhiệm vụ mới có thể trở về?"

Hệ thống trầm mặc một hồi, lúc này mới nghiêm túc trả lời: "Chúng ta không có quyền hạn được biết việc này, có điều xem như đã từn là đồng nghiệp, sau khi tan việc ta giúp ngươi hỏi cục trưởng một chút."

"Được rồi, không nói nữa, trước tiên ngươi tiến vào nhiệm vụ đi. Nhớ kỹ, nếu như thất bại, sóng não của ngươi chỉ có thể vĩnh viễn tồn tại ở trong không

gian giả lập!"

Hệ thống âm trầm nói xong, Phương Cửu liền cảm thấy mắt tối sầm lại, tỉnh lại lần nữa thì chỉ phát hiện mình ở trên một chiếc xe.

Nhìn cảnh vật không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ, nội tâm của cô tan vỡ!

Thất bại thì vĩnh viễn ở lại nơi này? Có bịp bợm hay không vậy!

"Tiểu Cửu, lát nữa phải nhớ khách khí với người ta một chút, cô mới ra mắt, có thể không đắc tội thì đừng có đắc tội người ta, tất cả người trong bộ phim đều có vai về cả, phải tạo mối quan hệ thật tốt với bọn họ." Một nữ nhân mặc âu phục trắng từ ghế trước quay đầu lại, lời nói mang hàm ý sâu xa.

Phương Cửu nghiêng đầu đi, giả vờ thật lòng gật gù.

Thấy vậy, người phụ nữ kia mới bán tín bán nghi quay đầu lại.

Đây là một quyển giải trí văn. Do gia đình khó khăn nên nữ chủ không đậu được đại học chính quy, lại có ma xui quỷ khiến trở thành trợ lý của nam chủ. Tuy rằng không phải xuất thân chính quy, nhưng bà vẫn rất có thiên phú diễn xuất, nam chủ lại vô tình hay cố ý giúp đỡ cho bà một vài vai diễn, cuối cùng chậm rãi có tiếng có tăm, sau đó được đạo diễn vừa ý, thêm vào có sự giúp đỡ nam chủ hỗ trợ, một đường vượt ngũ ai chém lức tướng, trở thành diễn viên hạng hai trẻ nhất trong nước.

Tuy rằng quá trình này nhìn qua có vẻ đơn giản, nhưng những tranh đấu trong giới giải trí cũng không ít. Nữ chủ cũng từ cái loại thiên chân vô tà mà lột xác thành khôn khéo giả dạn, mà nam chủ vẫn ở sau lưng yên lặng bảo vệ bà. Mãi đến khi nữ chủ bị người hâm mộ hận rằng bà đã tiềm quy tắc cùng đạo diễn để giành lấy vai diễn, nam chủ lúc này mới không nhịn được đứng ra tuyên bố ông có quan hệ cùng nữ chủ. Mặc dù là giả, nhưng đã phá bỏ tầng ngăn cách này, hai người họ trong một ngày mưa mà thật sự ở bên nhau.

Bây giờ nam nữ chủ đã kết hôn, nam chủ đã sớm mang hai cái danh hiệu ảnh đế, không nói đến trong nước mà trên quốc tế đều có địa vị nhất định. Có điều bây giờ không có ai thỉnh ông đóng phim, đây cũng là rất nhiều đạo diễn tiếc nuối.

Nữ chủ thì lại tiếp ở giới giải trí, cũng không tính quá nổi bật, chính là thỉnh thoảng tham dự hoạt động, khách mời đều là người quen trong giới. Bởi vì vị trí của bà trong nước đã rất vững chắc, cơ hồ đã là hàng đầu, vì thế nếu như không phải là kịch bản cực kì tốt thì bà sẽ hầu như không đóng phim.

Mà con trai của bọn họ không phải diễn viên, mà là làm đạo diễn!

Con trai của bọn họ thế nhưng rất trâu bò, tuổi còn trẻ mà đã nhận được giải đạo diễn mới suất sắc nhất của thế giới, giải thưởng này có tầm hơn cái khác nhiều, mà ở trong nước cũng đã nhận được hai giải đạo diễn suất sắc nhất. Nhưng đứa con trai này cũng là kỳ quái, anh chưa bao giờ làm phim điện ảnh, tuy phim điện ảnh rất dễ nhận giải, nhưng anh toàn làm phim thương mại, tiền phòng bán vé bộ sau lại cao hơn bộ trước. Bây giờ những vai diễn trong tay anh, tất cả đều là những cú khai lang nóng bỏng tay, muốn kịch bản có kịch bản, muốn diễn viên có kỹ thuật thì có kỹ thuật. Hơn nữa anh ta lại không chấp nhận nhét người, quán họ có phải tiềm hay không, không thu chính là không thu, nhưng không ai dám nói cái gì.

Bây giờ địa vị đạo diễn rất cao, trừ mấy người hàng đầu đã vươn ra tầm thế giới, trên căn bản sẽ không có ai ngu đến mức đắc tội đạo diễn. Có điều con trai nam chủ cũng không có để lộ quan hệ giữa mình và cha mẹ, chuyện này chỉ có phần nhỏ người biết mà thôi.

Mà nguyên chủ...

Tâm trạng Phương Cửu phức tạp, nguyên chủ là con gái bạn của nữ chủ, cái loại rất thân thiết kia, khi còn bé còn chơi đùa cùng con trai nam chủ một quãng thời gian. Nhưng sau đó lại theo bà nội ra nước ngoài, đến khi về nước thì anh ta đã ra nước ngoài học lớp đạo diễn chuyên nghiệp, hai người căn bản không có thời gian gặp mặt, vì lẽ đó nguyên chủ cũng đi học diễn xuất. Có điều thiên phú của cô tốt vô cùng, ngay cả nữ chủ cũng cảm thấy rất có linh khí, sau đó liền giới thiệu nguyên chủ tiến vào vòng tròn này.

Có nữ chủ hỗ trợ, nguyên chủ cũng coi như thuận buồm xuôi gió, công ty người mẫu cũng là do bà làm chủ, sau đó đóng một vai ngọc bạch ngọc trong phim thần tượng liền ra mắt. Hiện tại cũng coi như là tích lũy được một chút nhân khí, bây giờ cô đang đi tới phim trường!

Không sai, bộ phim này chính là do con trai nam chủ làm đạo diễn, mà cô, bị nữ chủ nhét vào!

"Đến rồi!" Lưu tỷ phía trước quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô nói: "Tính khí Cố Tích không được tốt, cô lại được nhét vào, nếu như anh ta không cho mẹ mình chút mặt mũi thì cô cũng nhịn một chút, đừng có trẻ con nữa."

Nhìn công nhân viên đi lại bên ngoài, Phương Cửu gật đầu, sau đó cùng xuống xe với Lưu đi vào trong.

Vai nam nữ chính trong bộ này đều có vai về cả, nhan sắc có kỹ thuật có, ngay cả vai phụ cũng là người có thâm niên, mà cô lại là nữ phụ số 2, một vũ cơ xinh đẹp mê hoặc, sau đó thành công cầu dẫn hôn quân, trở thành quý phi trong lục cung.

Càng đi sâu vào trong, Phương Cửu nhìn thấy càng nhiều người nổi tiếng, có khi chỉ là khách mời, nhưng đều biết Cố Tích không thích người đến muộn, vì lẽ đó đều sẽ đến sớm.

Có một người đàn ông mặc áo đen đang ngồi nhân nhả trước màn hình theo dõi, anh ta đội mũ màu đen, lúc này đang chăm chăm nhìn vào màn hình đang chiếu lại, gương mặt kia so với mình tình không kém chút nào.

Phuong Cửu còn chìm đắm với cái suy nghĩ rằng nhiệm vụ này rất dễ hoàn thành lại nhìn thấy anh ta bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng quay về nói với nữ nhân đang quay: "Chu Tuyền, cô đang mắc chứng tắc nghẽn cơ tim hay thiếu não vậy?"

Phuong Cửu: "..."

Thế nhưng, bên trong trường quay không ai dám cười, tựa hồ đã quen về ác miệng của anh, người đang diễn chính là nữ số 3, cũng là một hoa đán có tiếng. Ai cũng biết phim của Cố Tích thì tiền phòng bán vé cao, đối với phát triển của cô nhất định sẽ có ích, nếu không cô ta cũng sẽ không nhẫn nhịn như vậy.

Phuong Cửu đột nhiên có chút kích động mà lùi lại, cô là dân nửa đường bị nhét vào, không biết sẽ ra sao đây?

"Lo lắng làm cái gì, đi a!" Lưu tỷ trực tiếp lôi cô đi về phía màn theo dõi.

Vì vai nữ số 2 là một vai quan trọng nhưng tần suất xuất hiện không cao, hơn nữa mấy ngày trước mẹ của cô bị bệnh, nên ở nhà đợi mấy ngày, mãi đến giờ mới đến trường quay. Có điều nguyên chủ đã học kịch bản trước, nên trong lòng Phuong Cửu cũng không phập phồng mấy.

"Cố đạo diễn, đã lâu không gặp." Hình như Lưu tỷ quen biết Cố Tích, vừa nói còn kéo Phuong Cửu lên.

Thu tầm mắt từ máy theo dõi trước mặt lại, Cố Tích ngồi ở trên ghế nhìn Phuong Cửu một chút. Mẹ anh đã sớm nói đến diễn xuất của vị thanh mai trúc mã này tốt ra sao, không cần cô nhất định sẽ hối hận cả đời, bây giờ vừa nhìn, Cố Tích lại không muốn lên tiếng.

Hôm nay Phuong Cửu không có trang điểm, chỉ mặc một bộ quần áo thể thao đơn giản, buộc tóc đuôi ngựa. Tuy rằng khuôn mặt rất tinh xảo, nhưng lại thoáng chút ngây ngô, giống như một sinh viên đại học chưa tốt nghiệp.

"Xem kịch bản chưa?" Anh không mặn không nhạt nói.

Nhân viên xung quanh tiếp tục công việc trong tay, đối với việc Cố Tích lạnh nhạt đã tập mãi thành quen. Người này, cho tới bây giờ không biết cái gì là thương hoa tiếc ngọc cả.

Phuong Cửu gật đầu, đành hoàng trả lời: "Đã xem rồi!"

Người sau nhàn nhạt liếc một cái, phát hiện bé gái luôn đuôi theo mình trong ký ức dường như yên tĩnh đi rất nhiều, cũng không biết làm sao lại luẩn quẩn tiến vào cái giới giải trí này.

Thấy nhân viên xung quanh đều đang bận rộn chuyện của mình, Phuong Cửu bỗng nhiên thò đầu qua nhẹ giọng nói: "Cố Tích ca ca, mẹ anh nhờ em mang cho anh đồ mà bà mua từ nước ngoài về."

Cố Tích: "..."

Lưu tỷ: "...". Đứa nhỏ này làm sao không biết điều như vậy!

Hít sâu một cái, Cố Tích nhìn chung quanh một chút, phát hiện hình như không có ai nghe được, lúc này mới cau mày thấp giọng nói: "Buổi tối tôi qua đó lấy!"

Aya: Oái quá đi~~~ Mai thì rồi T.T

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Con trai ảnh đế (1)

Edit: Aya Shinta

Lưu tỷ chỉ lo đứa nhỏ này lại phát nhôn thêm cái gì gây sốc nữa, vội vã kéo cô về phía sau, sau đó nói với Cố Tích: "Tôi dẫn cô ấy đi thay quần áo."

Cố Tích không nói gì, đỡ cái trán nhìn về phía máy theo dõi, đến khi nhìn thấy cô gái bộ dạng cứng nhắc không sinh động, không nhận được đập cuốn tập lên bàn, "Cát!"

Mọi người đều biết Cố đạo diễn lại nổi giận, từng người từng người chỉ có thể thảm thấp nén cho Chu Tuyền.

Sau khi thay đổi trang phục, Phuong Cửu an vị ở trong phòng hóa trang tùy ý cho chuyên gia trang điểm hóa trang cho cô, mà Lưu tỷ thì lại khoanh tay từ ngoài cửa đi vào, không biết nghĩ đến cái gì, ý cười treo bên khóe miệng không lấy xuống được.

"Luu tý, chị cười gì vậy?" Phương Cửu không thể động đậy, chỉ đành cố liếc qua chỗ cô ấy.

Người sau ngồi xuống một cái ghế, sau đó trưng ra cái vẻ mặt vì diệu mở một chai nước suối, nhưng không có nói gì.

Chuyên gia trang điểm kia thấy vậy không nhịn được lặng lẽ nói: "Cố đạo diễn của chúng ta, cô đừng có nhìn anh ta cao cao soái soái, anh ta lúc quay phim thì lục thân không nhận. Chu tuyến kia, bởi vì hôm nay cô ta đã NG* vài lần rồi, khẳng định trong bụng Cố đạo diễn đều là hỏa, lát nữa Phương tì phải cẩn thận cố gắng một chút."

*NG (No good): là những cảnh quay hỏng, phải quay lại.

Đối với người lớn tuổi còn hơn cả mình mà lại gọi mình một tiếng "tì", Phương Cửu cũng khá khó chịu. Nhưng cái giới giải trí vốn không phải để xem tuổi, chỉ là vừa nghĩ tới vừa bộ dạng Cố Tích mắng người, Phương Cửu chỉ cảm giác trong lòng mình tự nhiên có chút chột dạ.

"Tiểu Mã nói rất đúng, sau này cô không hiểu gì thì cứ hỏi, không nên cảm thấy bất tiện, Cố Tích không phải giống như những đạo diễn kia, đối với diễn xuất đã tốt con yêu cầu phải tốt hơn, chỉ cần cô diễn đúng chỗ anh ta sẽ không mắng cô đâu." Lưu tý đặt bình nước xuống, nghiêm túc nói.

Phương Cửu ừ một tiếng, sau đó cầm kịch bản lên xem, chu tuyến còn là một đại nhiệt Tiểu Hoa đều bị như vậy mắng, cô - một tiểu hoa đán mới xuất đạo, hậu quả có thể tưởng tượng được...

Hóa trang xong, khuôn mặt thoáng nét ngây ngô của Phương Cửu nhất thời trở nên phong tình vạn chủng, điểm hồng giữa vầng trán trắng trẻo lại tăng thêm một phần xinh đẹp, chuyên gia trang điểm nhìn xong cũng không nhịn được khen cô xinh đẹp.

Bởi vì sợ bị mắng, Phương Cửu chăm chú nghiên cứu kịch bản, tuy rằng nguyên chủ đã nghiên cứu kỹ, nhưng cô cảm thấy mình phải thuộc càng thêm thuộc hơn nữa.

Trước khi quay cô cũng nhìn thấy diễn viên sẽ cugf diễn với cô cảnh này, cũng chính là Triệu Thích đóng vai hôn quân. Triệu Thích có thể nói là bây giờ đầy nhiệt khí, có điều trước kia anh ta đi theo con đường trên màn ảnh nhỏ, nhưng bây giờ muốn nhận được danh hiệu ảnh đế-hậu toàn đi từ màn hình rộng, nghe nói anh ta vì muốn vào bộ này mà con chấp nhận giảm cát-xê. Nhưng anh ta chỉ là nam số 2, nam chính là một ảnh đế hơn anh ta một tuổi.

Lúc Phương Cửu đi ra ngoài thì thấy Cố Tích đang chỉ đạo cho Triệu Thích, cô lập tức khoác áo khoác chạy tới.

Nhìn thấy cô lại đây, Cố Tích miễn cưỡng liếc cô, thấy cô hóa trang xong xác thực có thần thái của nữ số 2, lúc này mới cầm kịch bản nói với cô: "Tôi sẽ nói cho cô về tiết tấu, lúc diễn liền đi chúc rượu, cô..."

Nói đến đây, Cố Tích có chút không nói ra được, sau đó nữ số 2 sẽ đi câu dẫn hoàng thượng, nhưng anh thực sự không biết làm sao để mở miệng với cô bé này.

"Tôi rõ rồi!" Phương Cửu thật lòng gật đầu.

Triệu thích đứng một bên liếc nhìn tiểu cô nương này, cảm thấy có chút buồn cười, xem ra cảnh này phải diễn cả buổi sáng rồi.

Cố Tích không có nói gì nữa, sắc mặt chỉ là khá vì diệu phát tay để bọn họ vào chỗ.

Phương Cửu cời áo khoác cho trợ lý, vũ y mỏng rực làm đáng người uyển chuyển của cô thoát ẩn thoát hiện, Triệu thích ăn mặc một thân hoàng bào ngồi dựa vào long ý, ánh mắt híp lại, say mê nhìn chăm chăm vũ cơ phía dưới, hiển nhiên đã nhập tâm vào vai diễn rồi.

Cố Tích đã quyết định, nếu như tiểu nha đầu kia diễn không được thì trả ngay cho mẹ mình, một cô bé tiến vào cái giới này làm gì!

"Tất cả chuẩn bị..." Cố Tích nhìn chăm chăm máy theo dõi, "Diễn!"

Máy tạo gió thổi lên, vũ y của Phương Cửu lập tức phát phơ, vũ cơ xung quanh đã bắt đầu nhảy. Cô đeo khăn che mặt, bước chân nhẹ nhàng, thắt lưng mềm mại hơi uốn một cái, một đôi câu người đến phong tình vạn chủng, vũ cơ xung quanh xoay tròn, thế rồi vũ y đổ rực liền hạ xuống.

Bên trong điện còn có các vai đại thần đang nói chuyện, lúc này mỗi một người đều phối hợp với nội dung vở kịch, ánh mắt kinh diễm nhìn Phương Cửu, ngay cả hoàng đế ngồi phía trên cũng nhìn chăm chăm không nháy mắt từ dưới kia.

Ở trong trường, Phương Cửu đã từng học vũ đạo, vũ đạo của bộ phim này cũng đã tập qua rất nhiều lần, lúc này cũng coi như là quen tay, chỉ cần coi cảnh diễn này giống như một cái nhiệm vụ thì sẽ không căng thẳng nữa.

Mãi đến khi nhạc tấu lên xong xuôi, lúc này bàn chân trần của Phương Cửu nhẹ bước lên điện, sau đó bung một chén rượu quý xuống đất, cúi đầu kính cẩn nói: "Nô tỳ kính hoàng thượng một chén ~"

Âm cuối còn ngân nga như vậy khiến người ta có chút ngứa ngáy, Triệu Thích thần sắc say mê nhận lấy chén rượu trong tay cô, dựa theo kịch bản lại háo sắc sờ soạng mu bàn tay trắng nõn của Phương Cửu.

"Hoàng thượng ~" Phương Cửu hơi nghiêng người muốn đi, tay Triệu Thích vỗ một cái, nhưng chỉ lấy được khăn che của cô xuống, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc liền lộ rõ mồn một trong mắt mọi người làm họ hít một ngụm khí lạnh.

Không thể không nói, Phương Cửu sau khi hóa trang tuyệt đối phù hợp với hình tượng yêu cơ này. Những nhân viên khác đều khó mà tin nổi nhìn tình cảnh này, hình như cũng không nghĩ tới một tân nhân lại có diễn xuất sinh động như vậy, hơn nữa gặp phải tình cảnh như vậy mà không hề luống cuống.

Cố Tích nhìn chăm chăm máy theo dõi, tâm tình anh cũng phức tạp. Diễn xuất của Phương Cửu không tính là tốt nhất, nhưng đối với một tân nhân mà nói đã là rất tốt, không nghĩ tới bé gái sún răng năm nào đã lớn rồi...

"Mỹ nhân... Đừng đi a!" Triệu Thích đóng vai hôn quân lập tức lao đảo đuổi theo, Phương Cửu quay đầu cười mê hoặc với anh ta, sau đó lại đi chạy đi nơi khác.

Cô chạy không nhanh, Triệu Thích rất nhanh bắt được cô, còn gắt gao ôm cô vào lồng ngực, "Cuối cùng trăm cũng coi như bắt được nàng rồi!"

"Hoàng thượng ~" Phương Cửu đỏ mặt, xấu hổ lại e lệ cúi đầu.

"Cát!"

Trong giây lát, Phương Cửu đẩy Triệu Thích ra, trợ lý lập tức phủ thêm áo khoác cho cô, sau đó chạy về phía Cố Tích.

Triệu Thích: "... " Minh bị người ta ghét bỏ vậy sao?

"Cố... đạo diễn, tôi có chỗ nào xử lý không tốt hay không?" Phương Cửu đứng sau ghế ngồi, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm máy theo dõi đang chiếu lại cảnh quay vừa rồi.

Cố Tích không nói gì, tâm trạng của anh vẫn rất phức tạp, anh cảm thấy buổi tối này mình cần phải đàm luận nhân sinh với Phương Cửu.

Một cô gái nhỏ lại tiến vào cái giới giải trí này, còn học người ôm ấp áp, quả thực mẹ mình đang đẩy người ta vào hố lửa!

"Không có, cô diễn rất tốt." Giọng anh vẫn lạnh nhạt.

Về mặt những nhân viên khác vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Phương Cửu, phải biết rằng đây là lần đầu Cố đạo diễn khen người khác!

Phương Cửu nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, không biết nghĩ đến cái gì, cô không nhận được chuyển ghế ngồi ở bên cạnh anh, bộ dạng muốn nói lại thôi: "Tôi có một yêu cầu nho nhỏ."

Cố Tích nhìn cô, cô không giống với vẻ xinh đẹp mê hoặc vừa nãy. Bây giờ tuy cô được hóa trang vô cùng tinh xảo, nhưng ánh mắt lại trong suốt sáng ngời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ e lệ, hình như là không biết làm sao để mở miệng.

"Nói đi." Ngữ khí anh vẫn lạnh nhạt.

Phương Cửu do dự rất lâu, lúc này mới áp ứng nhìn anh nói: "Tôi... Cảnh quay dưới bể tắm, tôi có thể tìm thể thân hay không?"

Cảnh quay trong bể tắm có lộ lưng, Phương Cửu không muốn như vậy. Tuy rằng đối với diễn viên, chuyện này hết sức bình thường...Nhưng... Không chuyên nghiệp thì cứ coi như không chuyên nghiệp đi!

Dứt lời, phó đạo diễn đang nhìn chăm chăm một bên cũng không nhận được mà nhìn cô nhiều thêm nhiều một chút, hình như đã lường trước được cái cảnh Cố đạo diễn mở miệng mắng người.

Cố Tích trầm mặc vài giây, mới lạnh nhạt nói: "Có thể."

Hơn nữa cũng không cần lộ lưng, phân cảnh ám muội có Chu Tuyên kia lo một hồi là được rồi.

Không biết anh đang suy nghĩ gì thế nhưng Phương Cửu nghe được có thể tìm thể thân thì lập tức cảm kích xem phân cảnh khác.

Về mặt phó đạo diễn vô cùng mơ hồ mà nhìn tình cảnh này, có người nào lại không biết Cố đạo diễn ghét nhất loại diễn viên chuyên đi tìm diễn viên đóng thế đâu?

Hai phân cảnh sau cũng không có gì khó khăn, cơ bản Phương Cửu chỉ cần một lần là qua được. Có điều ngày mai cô còn có một cảnh múa trên yến hội, tối về còn phải luyện tập thêm một chút.

Công việc xong xuôi thì đã tới sáu giờ. Cố Tích tuy ác miệng, chế độ làm việc và nghỉ ngơi không hề bạc đãi nghệ sĩ, chỉ cần không phải bắt buộc quay vào ban đêm thì công việc sẽ không kéo lê tới bữa ăn khuya, vì thế người khác vẫn rất khâm phục anh ở điểm này.

Thay quần áo xong, trợ lý Tiểu Kỳ liền hỏi cô muốn đi đâu ăn cơm, Phương Cửu vẫn muốn trở về luyện múa, cảm có hộp cơm tiện lợi là được rồi.

Vừa ra khỏi phòng hóa trang, cô liền nhìn thấy Triệu Thích tựa ở cửa nói chuyện cùng trợ lý. Nhìn thấy cô đi ra, anh ta bỗng nhiên tiến lên nói rằng: "Sau này chúng ta con rất nhiều cảnh quay chung, cô có muốn ra ngoài ăn cơm làm quen một chút?"

Triệu Thích chính là loại người chân thành, thân hình cường tráng cao mét tám lăm phối hợp với gương mặt sắc cạnh đặc biệt có phong vị, ít nhất đã khiến cho cô nàng trợ lý Tiểu Kỳ thần hồn điên đảo.

"Lần sau đi? Ngày mai tôi có một phân cảnh quan trọng, lát nữa còn phải về luyện múa." Phương Cừ liếc nhìn sắc trời tối mịt, cảm thấy bên ngoài chắc chắn có rất nhiều paparazzi xuất quỷ nhập thần, đối với việc tạo scandal thì cô không hề có hứng thú gì.

Thấy cô phải đi, Triệu Thích kéo cánh tay cô lại, nghiêm túc nói: "Vậy ngày mai?"

Trợ lý của Triệu Thích vẫn im lặng tại chỗ không lên tiếng. Anh ta không nghĩ tới, cái người chưa bao giờ làm trò ám muội cùng với nữ diễn viên bây giờ lại hẹn người ta ăn cơm?

Không biết cái kỹ năng này lén lút từ nơi nào học ra.

Phương Cừ nhủ nhủ mảy, liếc nhìn cánh tay đang bị người khác tóm lấy, tức khắc người kia buông tay ra, có chút bất tiện cười cười.

"Ngày mai không biết có thời gian hay không, nếu không có thời gian thì để sau?" Phương Cừ không muốn đắc tội người khác, nhưng cũng không muốn quá thân cận với người khác. Tuy Triệu Thích rất tuần tú, nhưng thế giới giải trí lại không bao giờ thiếu những anh chàng đẹp trai.

Không nghĩ tới lần đầu hẹn người khác lại bị cự tuyệt, Triệu Thích có chút thất bại, không khỏi hoài nghi mình có phải đã già? Vì thế không được nhưng cô gái trẻ yêu thích?

"Hai người đang làm gì?" Cố Tích đang cầm ly trà vừa vặn đi ngang qua thấy cảnh này thì không khỏi dừng bước lại, lạnh lùng nói với hai người: "Hiện tại vẫn chưa tới lúc tuyên truyền!"

Thực sự là thói đời càng ngày càng đổi thay!

Phương Cừ: "..."

Không dám ở lại nữa, Phương Cừ lập tức đội mũ lên, mang khẩu trang, cúi đầu chuồn ra khỏi phim trường.

Bởi vì đội hình đoàn phim hùng hậu, những paparazi kia ngày ngày đều muốn đào được chuyện để viết, dù cho chỉ là tin vặt trong phim trường thôi cũng đủ cho họ viết được cái bản thảo dài dằng dặc. Nên trên đường từ trường quay về đến khách sạn, Phương Cừ không biết đã gặp bao nhiêu paparazi theo dõi cô, có điều cuối cùng đều bị ngăn ở ngoài cửa khách sạn. Những người kia chụp một lúc thì còn được nhưng cũng không thể thật sự ngồi xổm ở cửa canh giữ như vậy, trừ phi đặt máy quay mini ở hành lang. Nhưng chó* bình thường cũng không phát điên như vậy, chỉ có số cực ít người mới biết.

*"chó" ở đây là nguyên văn của tác giả luôn nhé.

Trở lại phòng, Phương Cừ để Tiểu Kỳ mua com hộp rồi đi tắm, tắm xong thì com cũng vừa vặn đến, com nước xong cô liền để Tiểu Kỳ trở về, chính mình một người bắt đầu làm bầm lều kịch bản.

Cùng lúc đó, trong phòng tổng thống tầng trên, Cố Tích cũng vừa đi ra từ trong phòng tắm, nhìn xuống lịch diễn vào ngày mai, điều chỉnh lại một chút. Đang chuẩn bị ngủ sớm anh chợt nhớ tới dưới lầu còn có thanh mai trúc mã đang đợi mình nhận đồ.

Anh biết chắc chắn mẹ mình lại mua mấy thứ linh ta linh tinh, nhưng vẫn khoác cái áo đen, đội mũ đi xuống lầu dưới.

Phương Cừ đang tập múa, bỗng nhiên chuông cửa vang lên, cô đành lau mồ hôi lập tức đi mở cửa. Vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Cố Tích mặc nguyên một cây đen đứng trước cửa.

"Đồ đâu?" Cố Tích nhìn cô, phát hiện bé gái luôn thích đuổi theo mình đã lớn rồi.

Phương Cừ đang mặc một cái váy ngủ rộng rãi, lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn, gương mặt mộc nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi. Cô nhìn thấy là anh, lập tức nghiêng người sang, "Anh vào đi, để người khác thấy thì không hay."

Do dự một chút, Cố Tích vẫn cất bước đi vào, xưa nay chỉ có người khác gõ cửa anh, đây là lần đầu tiên anh gõ cửa phòng người khác.

Phòng cô còn thoang thoang mùi sữa tắm, có chồng kịch bản được phân loại được đặt trên bàn kính, trên đó có chi chít đánh dấu cùng ghi chú. Xem ra, cô cũng không phải ngây ngô như bề ngoài, mà đang cố gắng nắm lấy cơ hội học hỏi.

Lúc này Phương Cừ cũng đưa một cái túi màu xanh ra, "Đây là đồ cô nhờ em đưa cho anh, còn nói anh phải chú ý thân thể, đừng quá cố sức."

Cố Tích nhận lấy cái túi, nhìn kịch bản kia giống như đang muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Phương Cừ lấy lon coca trong tủ lạnh ném cho anh, hiểu kỳ nói: "Không nghĩ tới anh lại đi học đạo diễn, trước đây anh không phải nói muốn làm phi hành gia sao?"

Cố Tích: "... Ai mà không cái mộng phi hành gia!

"Không biết em đã thuyết phục họ thế nào, có điều nếu như bị mẹ em nhìn thấy con gái mình cùng đàn ông ôm ấp thì sẽ nghĩ như thế nào?" Xách túi, Cố Tích không có nhìn, liền đi tới cửa, khi chuẩn bị mở cửa thì lại quay đầu nhìn cô, "Thích diễn xuất thì làm diễn viên hay sao, cái giới giải trí này không thích hợp với em đâu."

Nói xong, anh liền mở cửa đi ra ngoài, để lại Phuong Cửu bất đắc dĩ ngồi ở đó.

Không tiến vào thế giới giải trí, làm sao tiếp cận anh nha!

Sáng sớm hôm sau Phuong Cửu đã tới phim trường chuẩn bị. Ngày hôm nay cô có phân cảnh quan trọng, múa trên đài cao, nam chính nữ chính nam số 2 gì gì đó đều sẽ xuất hiện ở phân cảnh này, tuy rằng cô không phải là nhân vật trung tâm, nhưng cũng sẽ có vài cảnh đơn độc trên màn ảnh, kỳ thực cái này mới là khó nắm nhất.

Cố Tích không thích người đến muộn, vì lẽ đó mọi người đến đều rất đúng giờ. Nhìn thấy Phuong Cửu đang tập múa ở đó, Chu Tuyền đang bụng ily cà phê nóng không nhịn được dừng bước lại, một đôi mắt phượng trên dưới quét cô một vòng, "Nghe nói Hạ Khê là cô của cô?"

Động tác dừng lại, nhìn ánh mắt đánh giá của những nhân viên khác, Phuong Cửu lập tức phản bác: "Tôi cũng không có người cô tốt như Hạ tiền bối."

Giải trí luôn luôn lợi hại về cái khoản nghe sai đồn bậy này. Ngày hôm nay nói nữ chủ là cô mình, ngày mai sẽ có người nói nữ chủ là mẹ của mình mất.

Chu Tuyền nhấp một ngụm cà phê nóng, miễn cưỡng ngồi dựa trên ghế quý phi nhìn xuống cô, "Có một người cô tốt thì lại không giống nhau, nói nhảy vào thì cứ nhảy vào, phần diễn cũng có thể tùy tiện hủy bỏ."

Hiện tại không người nào lại không biết cái phân cảnh trong bể tắm kia đã bị bỏ đi, ngay cả Cố Tích cái loại mềm cứng đều không được cũng phải cho Phuong Cửu nẩy phần mặt mũi, có thể thấy được sau lưng cô nhất định là Hạ Khê!

Phuong Cửu vờn vai một cái, nhận lấy áo khoác từ trợ lý, không nói gì, yên lặng rời đi.

Lúc nghe đạo diễn chỉ đạo tất cả mọi người đều phải tới. Bọn họ đều biết thời điểm Cố đạo diễn ác miệng xuất hiện đã tới.

"Tề lão sư, lát nữa chỉ cần theo tiết tấu của tôi là được." Cố Tích nói với nam chính hơi lớn tuổi xong, sau đó nhìn về phía Chu Tuyền vẫn còn đang hóa trang, lập tức vút kịch bản trên bàn, về mặt lạnh lùng, "Cô trét phấn nhiều như vậy là đang đóng vai xác chết hay sao?"

Mọi người: "..."

Không được rồi, Phuong Cửu công lực yếu, nhịn không được thấp giọng bật cười.

Chu Tuyền lập tức đặt hộp phấn xuống mà trừng cô, Triệu Thích ở một bên vội vã đi ra thay cô giăng hòa, "Tiểu Chu cô vốn rất trắng, lại đánh thêm thì như đang phát sáng."

Ai cũng thích được khen, huống chi người khen lại là Triệu Thích vốn không bao giờ khen người khác. Chu Tuyền nghe vậy lập tức thỏa mãn cảm lấy kịch bản, bày ra dáng vẻ khiêm tốn thỉnh giáo, liếc mắt đưa tình với Cố Tích, "Cố đạo diễn, chỗ này này tôi còn có chút không hiểu, anh có thể giảng cho tôi hay không?"

Cố Tích không thèm liếc cô ta lấy một cái, âm thanh vẫn lạnh lùng, "Cô đem thời gian tô trát trát đặt trên kịch bản, đảm bảo có thể hiểu ra."

Nói xong, không biết nghĩ đến cái gì, tầm mắt sâu thẳm đặt trên Triệu Thích cùng Phuong Cửu quét một vòng, cuối cùng ngừng lại trên bộ y phục trên người Phuong Cửu, "Vũ y này quá khó coi, tổ trang phục đổi lại đi."

Aya: Mới đổi lại cái bìa truyện, thấy rất uổng thời gian 2 tiếng đồng hồ chỉ để chọn cái font chữ cho cái tựa đề...T.T...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Con trai ảnh đế (2)

Edit: Aya Shinta

Dứt lời, tất cả mọi người đều sửng sốt, Triệu Thích nhìn về phía Phuong Cửu. Chỉ thấy cô đã hóa trang tinh xảo, tóc đen dài mềm mại tuôn như thác, trân ngọc rực đỏ khẽ rung động, khuôn mặt vốn mang nét ngây ngô đơn thuần giờ đây lại cực kỳ yêu kiều. Chỉ là vũ y trên người đẹp thì có đẹp, nhưng mà lụa mỏng không thể che giấu những đường cong tinh xảo mơ hồ, khiến người ta nhìn đến suy nghĩ viển vông.

"Đúng, này vũ y quá khó coi, không biết tổ trang làm ăn thế nào nữa." Triệu Thích lập tức phụ họa một câu.

Những người khác cũng không nói gì, dù sao thẩm mỹ của mỗi người không giống nhau, thế nhưng bọn họ lại không thể hiểu nổi thẩm mỹ của Cố đạo diễn và Triệu Thích. Chu Tuyền kia lại hừ lạnh một tiếng không nói gì, Phuong Cửu mặc vào càng xấu cô ta lại càng hài lòng.

Cố Tích nói đổi liền đổi, lập tức để phó đạo diễn gọi người của tổ phục trang tới, chỉ vào vũ y trên người Phuong Cửu cau mày nói: "Mấy người làm việc thế nào vậy? Cho mấy người nhiều tiền vậy chính là để tiết kiệm vải vóc hay sao?"

Về mặt của mấy người bên tổ phục trang mơ hồ nhìn vũ y trên người Phuong Cửu, có trời mới biết bộ trang phục này họ đã yêu cầu làm rất lâu mới xong, rất đẹp nha!

"Còn xem!" Cố Tích sầm mặt lại.

Người bên tổ phục trang lập tức thu hồi tầm mắt trên người Phuong Cửu lại, sau đó cúi đầu khom lưng, giọng tay đảm bảo: "VẬY ĐỂ TÔI NHỜ TRƯỞNG LÃO SƯ CẢI TIẾN LẠI."

"Tôi muốn chính là sự hoa mỹ về thị giác, không phải lộ ngực lộ lưng!" Cố Tích càng nói càng tức, lập tức nhìn Phuong Cửu nói: "Nhanh đi đổi bộ quần áo!"

Ngữ khí của anh vô cùng không ổn, thậm chí là có chút hung bạo, Cố đạo diễn trong truyền thuyết không hề biết thương hoa tiếc ngọc, Phuong Cửu xem như là đã lĩnh giáo được. Minh ăn mặc đẹp như vậy, anh ta lại mắng người!

Bầu môi, cô chỉ có thể cúi đầu cùng trợ lý đi về phòng hóa trang, Chu Tuyền một bên cũng không nhịn được cười ra tiếng, cô ta cực kỳ không ưa cái dáng vẻ có hậu trường thì có tất cả này.

Nhìn thấy cô ta cười, Cố Tích lạnh mặt nhìn cô ta nói: "Lời kịch đã nhớ kỹ chưa?"

Sắc mặt Chu Tuyền hơi thay đổi, "Nhớ... Nhớ rồi."

Cố Tích tuyệt đối là người đàn ông không hiểu phong tình nhất mà cô ta từng gặp, không có "một trong những" đâu nhé!

Sau khi nhân viên bận bịu cả tiếng đồng hồ, Phuong Cửu lại thay đổi vũ y, bộ này được thay đổi hoàn toàn, nghe nói là do một bậc lão sư trong mảng phục trang thay đổi lại. Lần này xem ra hoa mỹ lên rất nhiều, phần cúp ngực cũng đổi thành có cổ áo, nhưng vẫn rất đẹp.

Làm lỡ thời giờ lâu như vậy, tất cả mọi người biết chắc chắn Cố đạo không vui, vì thế lúc này Chu Tuyền cũng phải chuẩn bị đằng hoàng.

Tràng cảnh lần này vô cùng lớn, ở phim trường này lấy cảnh một ngày cũng tốn rất nhiều tiền, vì vậy thời gian là vàng bạc. Sau khi tất cả được sắp xếp xong, Phuong Cửu liền đứng trên đài cao, trong miệng ngâm một nhánh hoa, Xung quanh là một số diễn viên quần chúng có khả năng vũ đạo.

Nhìn chằm chằm máy theo dõi, Cố Tích ở Phuong Cửu trên người quét hai vòng, lập tức nói: "Tất cả chuẩn bị...Action!"

Clapper Board* cách một tiếng, máy tạo gió lập tức hoạt động, đại thần bốn phía đài cao xi xầm, Triệu Thích lười biếng ngồi dựa trên long ý. Tề Hoa đóng vai nam chủ - một tướng quân ngồi bên dưới, lúc này hấn một thân nhung giáp, tay cầm bảo kiếm về mặt vi diệu nhìn hoàng thượng trên kia, hình như đối với người mà mình luôn trung thành như vậy thật đáng thất vọng.

* Clapper Board: Một clapper là một tấm bảng được sử dụng để đồng bộ và xác định một cảnh trong phần hậu kỳ. Một clapper là phụ kiện mang tính biểu tượng nhất trên bất kỳ phim trường nào. Thông thường một clapper sẽ có chỗ để viết cảnh, phân đoạn, và cảnh quay với một số thông tin khác như tên nhà sản xuất, đạo diễn, và DP...

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương vẫn chưa phạm sai lầm, vì sao phải phế hậu?" Tề Hoa hơi nhướng mày, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Triệu Thích.

Người sau lập tức lười biếng ngồi dựa trên long ý, mỹ nhân một bên lại dựa vào trong lồng ngực của y, tươi cười quyến rũ chúc rượu y. Triệu Thích sắc lệnh trí hôn*, lập tức hôn trên mặt mỹ nhân một cái, nụ cười của mỹ nhân vang lên như tiếng chuông bạc.

*Sắc lệnh trí hôn: không thể giữ vững lí trí được trước dục vọng.

"Hoàng thượng!" Tề Hoa đột nhiên đứng dậy.

Triệu Thích miễn cưỡng liếc hần, không để ý nói: "Nhiều năm như vậy mà hoàng hậu vẫn chưa mang được long thai, như thế vẫn chưa đủ?"

Nói xong, hấn lại dầm tà sờ soạng trên mặt mỹ nhân một cái, Tề Hoa dưới kia siết chặt bảo kiếm, vẻ mặt thất vọng, "Dù cho như vậy, nhưng Hoàng hậu nương nương lo liệu cho lục cung nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, hoàng thượng bây giờ một câu phế hậu, khiến bao tâm nhiều người phải lạnh lẽo!"

Ánh mắt Triệu Thích tầm mắt, đẩy mỹ nhân ra, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Tề Hoa, "Đây là việc nhà của trẫm, khi nào đến phiên Triệu tướng quân nhúng tay? Hay là, người coi mình đánh thắng được hai trận thì có thể trèo lên đầu trẫm hay sao?!"

"Vi thần không dám!" Tề Hoa lập tức quỳ một chân trên đất.

Đám đại thần bên dưới cũng không dám ho he lời nào. Cho đến lúc này, tiếng đàn thánh thót vang lên, mọi người không nhịn được nhìn về phía đài cao.

Ông kính chuyển động, Phương Cửu biết đã tới lượt mình, theo bước chân không ngừng biến hóa của bạn diễn, bỗng nhiên cô vung tay áo một cái. Cánh hoa tung đầy trời, cô ngậm một nhành hoa thu lại ống tay áo, diễn viên quần chúng đều lui ra, trên đài cao chỉ còn lại mình cô.

Dựa theo nội dung kịch bản, về mặt Triệu Thích lập tức si mê nhìn về phía đài cao, quần thần bên dưới cũng mê đắm, chỉ có Tề Hoa nhú chặt lông mày, hần nghiêng đầu đi, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của nữ tử trên đài cao.

Chiều theo kịch bản, Phương Cửu nở một nụ cười xinh đẹp với hắn, sau đó uốn người một cái, ống tay áo như du long mà phất lên, bóng người uyển chuyển theo gió mà lay động. Bề tôi dưới kia đều say mê, mà Tề Hoa lại thất vọng vỗ một chưởng lên bàn, sau đó cầm lấy kiếm nhanh chân rời đi.

Trong giây lát đó, tất cả mọi người đều lấy lại tinh thần, ông kính lại chuyển về phía Triệu Thích, thế nhưng y không hề để tâm, mà quay về phía thái giám bên cạnh nói: "Đêm nay bãi giá Ngọc Hoa điện."

Nói xong, tiếp tục một mê nhìn về phía nữ tử trên đài cao.

"Cát!"

Trong nháy mắt, Phương Cửu lập tức ngồi phịch trên mặt đất, sau đó liều mạng dùng tay áo lau mồ hôi. Y phục cổ đại rất nặng nề, cô còn nhảy lâu như vậy, hiện tại cũng không hề muốn nhúc nhích.

Có điều sau đó, người khác đều đi thu dọn hiện trường, cũng không ai cho Phương Cửu đang ngồi một mình ở trên đài cao lấy một cái thang. Cô muốn tìm trợ lý, thế nhưng Tiểu Kỳ này lại chạy đến bên Triệu Thích. Nếu như Phương Cửu không có nhìn lầm, cô ấy lại đi theo người ta đòi chụp hình chung!

Cảnh này quay rất tốt, hành động của Triệu Thích cùng Tề Hoa hành động đều không có vấn đề, Cố Tích xem xong phần chiếu lại, tầm mắt quét qua, phát hiện Phương Cửu còn ngồi ở trên đài cao.

Bình thường thì cái giới giải trí nếu dựa vào những mối quan hệ. Phương Cửu mặc dù là dân nhảy dù vô, nhưng nhưng nhan viên này không phải nghệ sĩ nên không có kiêng kỵ nhiều, bên trong đoàn làm phim đều là những người có thâm niên, vào lúc này không ai để ý đến cô cũng rất bình thường.

"Đi lấy cái thang." Cố Tích liếc nhìn bên kia.

Phó đạo diễn nhìn theo hướng đó, thầm than Cố đạo diễn của bọn họ vẫn rất có nhân tính, lập tức phát tay gọi nhân viên đi lấy thang qua bên kia.

Lại nhìn cảnh chiếu lại, dặn dò phó đạo diễn vài câu, Cố Tích lại không nhìn được nhìn về phía Phương Cửu bên kia. Lúc này cây thang vừa mới đem ra, Phương Cửu nhắc theo y phục nặng nề muốn xuống dưới lại không dám.

Không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên anh lại đứng dậy đi về phía bên đó.

Trong lòng Phương Cửu lúc này đang cực kỳ gay gắt. Kỳ thực không ai biết, cô có chứng sợ độ cao, hơn nữa cây thang này có vẻ không chắc chắn, nếu như té xuống thì biết làm sao.

Cố Tích đi về phía đài cao, nhìn về phía đài cao độ khoảng ba bốn mét, bỗng nhiên dõng thang đi.

Phương Cửu: "..."

"Nhảy xuống." Anh ngẩng đầu cười cợt.

Về mặt những nhân viên khác đều kỳ dị nhìn về phía này, chỉ sợ đây là lần thứ nhất bọn họ nhìn thấy đạo diễn nở nụ cười đi?

Triệu Thích vừa mới đổi y phục bên kia cũng nhìn về phía này, phát hiện Phương Cửu vẫn chưa có đi xuống, đang muốn đi tới, lại bị trợ lý kéo lại, "Triệu ca, Phương Cửu kia là dân nhảy dù, chắc chắn đạo diễn không thích cô ta, bây giờ người ta muốn chinh cô ấy, anh cũng đừng đi tham gia trò vui."

Triệu Thích trợn mắt, "Cố đạo diễn không phải loại người như vậy!"

Trợ lý: "Anh chắc chắn chứ?"

Triệu Thích: "..."

Phương Cửu bên này vẫn ngồi ở trên đài cao, còn thỉnh thoảng ghé đầu nhìn xuống dưới, nhìn ánh mắt kì dị của những người khác quăng về phía cô, chỉ đành trừng mắt về phía Cố Tích, "Anh... Đem thang lại cho tôi!"

Nhân viên: "...". Vậy mà có người dám nói chuyện như vậy cùng Cố đạo diễn!

Đuôi lông mày Cố Tích hơi động, ngữ khí hững hờ, "Ngược lại không có cao bao nhiêu."

Phương Cửu khẽ cắn răng, cô nhớ ra rồi, khi họ treo tường hồi còn bé, cô cố ý giấu thang của Cố Tích đi, cuối cùng hại anh ta ngã xuống, một mặt đầy bùn, lúc đó chỉ cảm thấy thật khôi hài, hiện tại...

"Tiểu Kỳ!" Phương Cửu gán cô hô Tiểu Kỳ bên kia phòng hóa trang.

Thấy cô gọi người, Cố Tích nhất thời có lòng tốt trả thang về chỗ cũ cho cô, Phuong Cửu cho rằng anh ta có lương tâm, cũng không để ý đến thang không chắc chắn, vội vã nhắc theo làn váy đi tới.

Mãi đến khi Cố Tích đặt một cái tay trên thang, Phuong Cửu sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, "Anh... Đừng nhúc nhích nó!"

Cố Tích cười cợt, vẫn là giúp cô nhắc làn váy rườm rà lên, làm cô có thể thuận lợi đi xuống.

Những nhân viên khác chỉ cảm thấy tình cảnh này làm sao lại quý đi như vậy. Đây cũng không giống như đang chinh người, mà giống như...Liếc mắt đưa tình?

Chu tuyến đang trang điểm cách đó không xa, sắc mặt lại xanh mét. Không ai so với cô hiểu rõ Cố Tích này, mình lấy lòng nhiều lần như vậy, trừ phi giằng kịch bản thì anh ta cũng không nhiều lời, hơn nữa... Cố Tích còn không tệ nhạt đến mức tự mình đi chinh người, còn ở trước mặt mọi người!

Tề Hoa ngồi dưới tán cây lớn nhìn kịch bản, trong tay có một diu thuốc, ý tứ sâu xa nói với phụ tá nói: "Hóa ra Cố Tích yêu thích cái loại hình này."

Trợ lý cười rạng rỡ, "Hon nữa diễn xuất không sai, nội tình lại được, sau này theo Cố đạo diễn sau đó khẳng định không lo."

"Phuong tỷ, chị làm sao vậy!" Lúc này Tiểu Kỳ rốt cục mới thở hồng hộc chạy tới.

Phuong Cửu nhìn cô, không biết nên nói cái gì, có lúc fans thực sự là một sinh vật kỳ diệu. Có điều lần này cũng coi như thôi, nếu như sau này Tiểu Kỳ chỉ lo đuổi theo thần tượng mà mặc kệ cô, cô sẽ nhờ Lưu tỷ thay trợ lý a.

"Tràng cảnh này chỉ thuê một ngày, buổi tối sẽ diễn phân cảnh cô bị giết." Cố Tích nhàn nhạt liếc cô, sau đó lấy mũ xuống đi về phía máy theo dõi.

Phuong Cửu cắn răng hung tợn trừng anh, nhưng giận mà không dám nói gì, chỉ đành nhắc váy lên đi tới phòng hóa trang bên kia để thay quần áo.

Chắc chắn kết cục của nữ số 2 là cái chết. Đó là một đêm mưa, nghĩa quân công phá hoàng cung, sau khi nàng trúng độc, đi lang lang khắp hoàng cung không mục đích. Nghĩa quân vây quanh nàng, nàng gặp phải nam chính, nằm nhoài dưới ngựa của hắn, cười hỏi một câu, "Ta nhảy cho chàng một điệu, được chứ?"

Sau đó nàng chết.

Thân thế nữ số 2 vô cùng thâm, cũng bị người khác lợi dụng mà tiến thân vào hoàng cung. Thế nhưng nàng sớm nhất kiến chung tình với nam chính, lên nắm quyền thì giúp nam chính rất nhiều.

Bởi vì họ chỉ thuê phim trường này một ngày, nên các cảnh khác cũng đã quay xong, cũng chỉ còn cảnh của cô. Ngày mai còn phải đi lấy cảnh khác, hơn nữa hôm nay lại không có mưa, vì vậy chỉ có thể tạo mưa nhân tạo.

Ngày hôm nay không thể không đóng cảnh đêm, Phuong Cửu còn để Tiểu Kỳ đưa rất nhiều đồ uống cho nhân viên, xem như là tạo mối quan hệ.

Lúc ăn cơm, cô mang một đôi đũa bưng một phần cơm hộp, lén lút đi tới trước máy theo dõi trước, nhìn thấy Cố Tích vừa ăn cơm còn phải vừa sàng lọc hình ảnh, bất thành lời nói một câu, "Phân cảnh ở trên núi ngày mai không có phần em, em có thể nghỉ một ngày hay không?"

Diễn viên có chút chuyên nghiệp cho dù không có phân cảnh của mình thì vẫn đi theo đoàn làm phim. Có điều ngày mai Phuong Cửu thật sự có việc, mai là đại thọ của bà nội cô, cái này thì cô nhất định phải quay về.

Cố Tích ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp đặt trên người cô, "Hẹn hò?"

Một ngày cũng muốn đi ra ngoài, chắc chắn là đi hẹn hò với người khác!

"Không phải, là đại thọ bảy mươi của bà nội em, em phải quay về chúc thọ bà." Phuong Cửu vội vã giải thích.

Cố Tích nhàn nhạt liếc cô, sau đó thông thả nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới không mặn không nhạt nói: "Lý nãi nãi đã bảy mươi rồi."

Nói xong, lại hững hờ nói: "Bà nội em thích gì?"

Khi còn bé anh cũng làm phiền lão nhân gia rất nhiều lần, vì lẽ nghĩa, anh nhất định phải đáp lại phần lễ nghĩa này.

Phuong Cửu ngồi trên băng ghế của phó đạo diễn, lại tiếp tục ăn cơm, "Bà nội em không thích thứ gì, có điều bà rất thích xem kịch nói, đặc biệt là kịch của Vu Kình lão sư, có điều vé khó kiếm quá, mẹ em hỏi nhiều người mà vẫn chưa kiếm được."

Kịch nói?

Đuôi lông mày Cố Tích khẽ nhúc nhích, chợt nhớ tới đã từng có người đưa cho anh vài vé, không biết mẹ anh có lấy đi hay chưa.

"Biết rồi, chỉ là một tấm vé mà thôi, lão nhân gia cao hứng là tốt rồi." Anh nói xong, không khỏi nhìn tới hộp cơm của cô, sắc mặt khẽ thay đổi, "Ăn ít thịt như vậy, chẳng trách gây giở xương như vậy."

Đoạn, anh liền đưa thịt kho tàu mà mình còn chưa đựng vào tới trước mặt cô, "Ăn nhiều một chút, có thể cao thêm."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Con trai ảnh đế (3)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cửu sững sờ, hơi nhú mồm, kỳ thực cô không thích ăn thịt, đặc biệt là cái loại thịt kho tàu nhìn ngầy ngầy này.

Ánh mắt xoay một vòng, bỗng nhiên cô tha thiết mong chờ nhìn vào thức ăn chay trong bát anh: "Tôi... Muốn ăn cái này."

Lông mày Cố Tích nhíu lên, đặt khay thức ăn trước mặt cô, Phuong Cửu lập tức gấp một miếng vào trong bát.

Chắc chắn phần ăn của đạo diễn không giống với diễn viên, Phuong Cửu đang ăn lại phát hiện Cố Tích còn nhìn mình chăm chăm, cô cho rằng tướng ăn của mình quá khó coi, lập tức gấp thêm hai miếng rồi lùi đi.

Công nhân viên trong phim trường xem như đã thấy rõ, hậu trường của Phuong Cửu chẳng phải là Cố đạo diễn hay sao!

Bọn họ còn tưởng rằng Cố đạo diễn trong sạch không yêu đương, không nghĩ tới anh ta cũng thích chơi quy tắc ngầm. Có điều dựa vào hậu trường là Cố đạo diễn, không biết Phuong Cửu đỡ được bao nhiêu năm phải lăn lộn đây.

Com nước trong những ánh mắt khác thường của nhân viên xong, Phuong Cửu liền đi hóa trang, bất quá lần này trang điểm khá nhẹ nhàng, ngay cả trang phục cũng tao nhã, đây cũng coi như một bộ mặt khác của nữ số 2.

Sắc trời bên ngoài sắc trời đã tối đen, đã dựng xong tràng cảnh, Phuong Cửu xem kịch bản rất lâu, Cố Tích giăng kịch bản cho cô cùng Tề Hoa thì cô cũng nghe rất chăm chú, dù sao phân cảnh này cũng rất quan trọng.

Sau khi tất cả được sắp xếp, cô liền đứng dưới mái hiên cung điện, máy tạo mưa ở bên ngoài hoạt động. Giống như trời đang trút nước, một giọt cũng như đang đánh vào lòng người.

Phuong Cửu hít sâu một hơi, mãi đến khi Cố Tích hô bắt đầu, viên mắt cô hồng lên, vẻ mặt thần thờ đi ra ngoài.

Nước mưa lạnh lẽo ào ào đổ trên người mình, hình như cô không cảm thấy lạnh. Cô bước từng bước, lang thang không mục đích. Những giọt nước trên gương mặt kia, không biết là nước mắt hay chỉ là những giọt mưa? Cô vẫn không hề có biểu cảm gì, tựa hồ tất cả đều không hề quan trọng.

Ở một ngã rẽ, tiếng vó ngựa ở phía trước bỗng nhiên vang rền, không lâu sau cô bị một đám binh sĩ vây lại. Cô dừng bước, nhìn nam nhân cách đó không xa, dừng hồi lâu, bỗng nhiên nở một nụ cười trong trẻo, "Chàng đến rồi."

"Yêu hậu! Ngươi sát hại trung lương, mê hoặc hoàng thượng, tội không thể tha, bây giờ còn có cái gì để nói!" Một binh lính ngay tức khắc trừng lên, quát.

Phuong Cửu không nói gì, liền từng bước một bước tới dưới ngựa của hắn, ngược đầu, vẻ mặt kính mộ nhìn hắn, "T...Ta nhảy cho chàng...một điệu...Có được hay không?"

Nước mưa lạnh lẽo dội trên mặt cô, hình như đã tẩy trôi đi toàn bộ lớp mặt nạ, chỉ còn dư lại sự tinh khiết vốn có.

Tề Hoa ngồi ở trên ngựa, không nói gì, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như vậy.

Cô tiến lên một bước, cắn nát túi máu trong miệng, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, sau đó cô chậm rãi ngã dưới chân ngựa, nhưng vẫn khó khăn đưa tay ra, vẻ mặt ước ao, "T...Ta nhảy cho chàng...một điệu...Có được hay không?"

Không một người mở miệng, đêm mưa này dường như chỉ còn có thể nghe thấy tiếng nước vang vọng trên đất, một thân cung trang trắng thuần của Phuong Cửu đã sớm ướt nhẹp dưới làn mưa, dính dất trên người, tóc đen uốn lượn như đang múa trên nền đất, thê mỹ cùng xót xa.

Phuong Cửu chậm rãi nhắm mắt lại, giọt nước mắt đọng lại bên khóe mi...

Ông kính chậm rãi kéo xa, lúc này Cố Tích trước màn theo dõi mới hô một câu: "Cắt!"

Trong chốc lát, máy tạo mưa ngừng lại, Tiểu Kỳ lập tức khoác một cái khăn tắm lớn trên người cô.

Phân cảnh này Phuong Cừ diễn rất tốt, chỉ ít những công nhân viên kia cảm thấy rất thê lương. Cố Tích đang ngồi trước màn giám sát không biết đang suy nghĩ gì, mi tâm nhíu chặt.

Đứng lên, Phuong Cừ trùm khăn tắm đi về phía Cố Tích, thấy anh còn đang xem cảnh chiếu lại, không nhận được cùng xem với anh.

Một giọt nước bỗng nhiên rơi vào cằm cô, Cố Tích quay đầu lại, thấy cả người Phuong Cừ ướt đẫm, dùng chổi lau, lúc này mới đứng dậy nói với phó đạo diễn: "Mau hủy trang cảnh đi, ngày hôm nay tôi đi trước."

Phó đạo diễn liếc nhìn Phuong Cừ, ngẫm hiểu gật đầu.

Hiếm khi nào đạo diễn của bọn họ muốn buông lỏng một chút, bọn họ còn ước gì anh nhanh nhanh một chút!

"Em thay quần áo, tôi đưa em đi." Cố Tích nói xong nhìn xuống đồng hồ.

Tiểu Kỳ đứng một bên hít một hơi thật sâu, sau đó thật thà đi ra.

Phuong Cừ gạt đầu, rồi vào phòng nghỉ thay đồ, lúc đi ra thì Cố Tích đang đứng trước cửa lướt đi động. Phuong Cừ len lén liếc mắt, phát hiện anh đang lướt weibo, hơn nữa là trang [điện ảnh v].

"Cố Tích ca ca... Đi thôi ~" Cô ghé sát tai anh thổi một hơi.

Cố Tích quay đầu lại, cảm thấy bỗng nhiên đụng vào mũi cô, Phuong Cừ đầu đến mức lùi lại mấy bước.

"Trẻ con." Anh khẽ cười một tiếng, sau đó đi ở phía trước.

Phuong Cừ xoa mũi thầm mắng một câu "Đến cùng thì ai trẻ con?"

Mọi người trong đoàn làm phim đều nhìn thấy Phuong Cừ vào xe của Cố đạo diễn, tất cả đầu bắt đầu cười cợt bàn luận. Chỉ có Triệu Thích trong bóng tối về mặt phức tạp nhìn chiếc Land Rover kia từ từ rời khỏi.

Trợ lý thờ dài, vỗ vỗ vai anh, "Thế gian có thiếu gì người tốt đẹp, tại sao cứ nhất định phải yêu một người*."

* "Thiên nhai hà xử vô phương thảo, hà tất đan luyện nhất chi hoa": câu trước thì trích trong bài "Điệp luyện hoa" của Tô Đông Pha. Câu sau được một người vô danh thêm vào. Cuối cùng hai câu gộp lại trở thành "khẩu hiệu" giúp những người thất tình phấn chấn trở lại. Kiểu như "núi còn xanh thì không lo thiếu củi đốt".

Triệu Thích: "Không nhất định, chắc chắn bọn họ sẽ chia tay."

Dù sao thì thứ tình cảm dài lâu trong cái giới giải trí chẳng được mấy cái, anh sẽ an vị chờ cho đến khi Phuong Cừ chia tay với Cố Tích!

Trợ lý lắc đầu một cái không nói gì, chỉ cảm thấy Triệu ca của bọn họ thật đáng thương, thật vất vả mới coi trọng một người phụ nữ lại vẫn bị đạo diễn cướp đi, vận may này thực sự là...

Ngồi ở trong xe, Phuong Cừ lướt điện thoại, phát hiện ra không biết ai phát tán vài tấm hình của cô chưa qua chỉnh sửa, hơn nữa góc chụp siêu xấu, vòng hữu đều nói cô chỉnh đến tàn...

Có điều sự tình không làm lớn lên, [điện ảnh v] liền phát ra vài tấm hình của cô, chính là cảnh khiêu vũ. Bình luận của vòng hữu trong nháy mắt lại thay đổi, làm bộ phim trở thành mục hot search.

Theo lý thuyết thì chưa tới lúc tuyên truyền, chưa thể phát ảnh trong phim. Có điều xem thời gian của trạng thái này, Phuong Cừ không nhận được nhìn về phía nam nhân đang lái xe kia.

"Về tôi nhờ người ta đưa tôi, lát nữa đưa cho em." Về mặt Cố Tích lạnh nhạt, dường như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Phuong Cừ há miệng, đang muốn nói cái gì, nhưng xe bỗng nhiên dừng ở ven đường.

Cố Tích quay đầu lại nhìn về phía chiếc xe bánh bao vẫn luôn theo xe mình, sau đó mở cửa đi về phía đó.

Phuong Cừ không dám thò đầu ra, chỉ nhìn thấy Cố Tích đang nói gì đó với người trong xe thông qua kính chiếu hậu, rồi lấy đồ gì đó, cuối cùng mới quay người trở về.

Sau khi lên xe, anh ném đồ trong tay cho cô, lạnh nhạt nói: "Lát nữa xé đi."

Không thể dừng ven đường qua lâu, rất nhanh anh lại đạp ga phóng xe đi. Phuong Cừ nhận xấp bức ảnh kia nhìn một hồi, phát hiện đều là ảnh cô ở trên xe Cố Tích, có điều lại là từ một góc chụp khác, có thể thấy được người chụp trộm là một người khác.

"Anh làm sao lấy được ảnh?" Cô có chút ngạc nhiên, theo lý thuyết thì những paparazzi đều dùng nhưng bức hình như thế này mà kiếm cơm.

Cố Tích nghiêng đầu đi, cười mà không phải cười nói: "Lão sư không có nói cho em biết một câu nói?"

"Cái gì?" Cô không hiểu hỏi.

"Tiền có thể sai khiến được ma quỷ."

Phương Cửu: "... " Lão sư vẫn đúng là đã không dạy cô cái này.

"Một tám 50 ngàn, em trả tôi thế nào?" Đường như anh vô cùng chân thành mà nói.

Phương Cửu bĩu môi, cảm thấy người này cũng quá hẹp hòi. Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, giả vờ hào phóng nghiêng đầu nhìn anh nói: "Bản về tiền thì quá mất cảm tình, như vậy đi, có thời gian em mời anh ăn bữa cơm?"

Cố Tích không nói gì, chỉ là cong khóe miệng tiếp tục lái xe.

Thấy anh không nói lời nào, Phương Cửu cho rằng anh đã đáp ứng, tiếp tục lướt đi động.

Sau khi đến khách sạn, cô lại phát hiện có paparazzi. Cũng may có bảo an, những người này không dám trắng trợn mà chụp trộm.

Trở về phòng thì Lưu tỷ lại gọi cho cô một cú điện thoại, ý tứ chính là cô không cần quan tâm ngôn luận trên internet, không được người để ý mới chính là đáng sợ nhất, hơn nữa hiện tại dòng trạng thái kia cũng như và vào mặt mấy người kia, còn lại có công ty xử lý, cô không cần quan tâm nữa.

Phương Cửu không bận tâm chút nào, cô có cây đại thụ để tựa lưng hóng gió, có nữ chủ làm chỗ dựa cho mình, cô còn có cái gì mà lo lắng nữa.

Sau khi cúp điện thoại, cô đi tắm rửa sạch sẽ, không biết có phải vừa mới đóng phim đến phát lạnh hay không, Phương Cửu chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng. Có điều trong khách sạn không có thuốc cảm, cô lại gọi điện thoại nhờ Tiểu Kỳ mua cho cô liều thuốc cảm.

Chuông cửa vang lên, cô cho rằng là Tiểu Kỳ mua đồ tới, nhưng vừa mở cửa phát hiện lại là Cố Tích. Anh vẫn diện một cây đen xì, đội mũ đen, thoát nhìn đơn giản.

"Em làm sao vậy?" Ánh mắt anh biến đổi, phát hiện thấy vẻ hồng hào không bình thường trên mặt cô.

Đầu Phương Cửu choáng váng vô cùng, cũng không để anh đi vào, chỉ là liếc nhìn tám vé trong tay anh, "Chỉ là cảm mạo mà thôi, ngủ một giấc là tốt rồi, anh đưa vé cho em đi."

Không đưa vé cho cô, mà Cố Tích trực tiếp đi vào, Phương Cửu bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đóng cửa lại.

Hai bóng người quen thuộc lại đi ra ngay khúc quanh chỗ hành lang. Chu Tuyên nhìn cửa phòng Phương Cửu oán độc hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía trợ lý, "Anh chờ ở đây, lát nữa Cố Tích ra ngoài, anh liền lên chụp vài tấm, sau đó nặc danh phát tán lên internet."

Trợ lý gật gù, hình như đã quen với hành vi của cô ta. Giới giải trí vốn là như vậy, hôm nay anh giẫm tôi, ngày mai tôi lại giẫm anh.

Sau khi Cố Tích vào, đột nhiên xoay người kéo cánh tay Phương Cửu, giờ tay sờ soạng trán cô một hồi, mi tâm hơi nhú lại, "Em bị sốt."

Quả nhiên người gầy, tổ chất thân thể kém.

Phương Cửu cách anh rất gần, nhìn nhìn bàn tay lớn, cô bỗng nhiên mơ mơ màng màng lấy tay che lại, "Sốt nhẹ mà thôi, uống thuốc là tốt rồi."

Lòng bàn tay mềm mại của cô đặt trên mu bàn tay của mình, ánh mắt Cố Tích khẽ biến, nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ửng đỏ một chút, tầm mắt lơ đãng rơi vào xương quai xanh của cô, lập tức thu tay về.

"Em nhờ người khác mua thuốc à?" Anh nói rồi đặt vé lên bàn.

Phương Cửu bĩu môi, nặng nề dựa trên sofa ôm gối, "Vẫn chưa có đưa qua, em đau đầu quá."

Giọng cô hơi sục sục, hình như rất nghiêm trọng, Cố Tích vào nhà bếp rót cho cô ly nước nóng, lại phát hiện cô đang híp mắt nhìn mình chăm chăm, không nhìn được nhú mày lại, "Không phải nói chỉ là sốt nhẹ sao?"

"Sốt nhẹ là sốt nhẹ... Thế nhưng sau đó sốt cao." Cô tiếp tục lên lút híp mắt nhìn anh.

Cố Tích đi tới ngồi xuống cạnh cô, lấy cái gối ôm trong ngực cô rồi đưa ly nước nóng, "Uống nhiều nước vào, nếu như không chịu được thì đi bệnh viện."

Ở trong ký ức của anh, Phương Cửu thể nhưng sợ nhất đi bệnh viện.

"Không được!" Quả nhiên, cô phản ứng đặc biệt kịch liệt lắc đầu một cái, sau đó nằm nhoài trên ghế sofa giả chết, "Anh đi đi, em không cần anh."

Cố Tích: "... "

"Uống nhiều nước nóng, đừng có trẻ con như thế, đã đến tuổi kết hôn rồi."

Nói xong, anh ngẩn người, luôn cảm thấy mình đang nói đến một cái đề tài gây lúng túng. Vậy là Phuong Cửu bên kia nháy mắt mấy cái, sau đó ngoan ngoãn ly nước nóng trong tay anh, tiện thể nắm chặt tay anh luôn.

Cố Tích: "..."

"Nếu như em kết hôn, anh sẽ chúc phúc cho em chứ?" Nói xong, cô không chút biến sắc buông tay anh ra, dường như tất cả vừa rồi chỉ là trùng hợp.

Cố Tích nghiêng đầu đi ho nhẹ một tiếng, đang muốn nói cái gì, lại phát hiện lại không nói ra được. Giới giải trí không có nữ nghệ sĩ vào tuổi của cô mà kết hôn, có điều vừa nghĩ tới sau này cô có thể sẽ gả cho người khác, trong lòng anh có chút khó chịu.

"Em có kết hôn hay không đâu có liên quan đến tôi?" Anh trầm mặt xuống, đột nhiên đứng lên nói: "Bệnh một chút liền kêu thiên gọi địa, thân thể như vậy mà tiến vào giới giải trí."

Nói xong, anh liền đi ra. Sau khi cửa phòng đóng lại, Phuong Cửu vẫn trưng ra cái vẻ mặt mơ hồ ngồi đó.

Anh ta lật mặt... So với cô chớp mắt còn nhanh hơn.

Cô có nói sai cái gì không? Hay là cô quá nóng vội, hiện tại nên duy trì khoảng cách với anh ta sau đó lại làm điều làm bộ?

Vào lúc này chuông cửa lại vang lên, Phuong Cửu cho rằng là lương tâm Cố Tích trời dậy, tới an ủi mình, nhưng vừa mở cửa, thành linh lại là một mình Tiểu Kỳ.

"Phuong tỷ, thuốc của chị." Tiểu Kỳ đẩy mắt kính một cái, còn muốn đi vào.

Phuong Cửu nhận thốc nói: "Em về nghỉ ngơi đi, mai chị về B thị, cho em nghỉ một ngày."

Nghe nói có thể nghỉ, Tiểu Kỳ lập tức cười gât đầu, sau đó liền đi xuống lầu.

Đãi ngộ bên trong đoàn làm phim vô cùng thực tế, trợ lý như Tiểu Kỳ chỉ được ở trong phòng bình thường, nam nữ diễn viên chính thì ở căn hộ hạng sang, những cái này thì khi ký hợp đồng đã bàn xong xuôi. Có điều như Phuong Cửu cũng chỉ có thể ở phòng doanh nhân*, dù sao thì lai lịch của cô cũng là dân nhảy dù, nếu làm quá thì bên phía nhà sản xuất cũng sẽ có ý kiến. Không giống Cố Tích, anh lại ở phòng Tổng thống, phải nói, Đãi ngộ của đạo diễn trong đoàn làm phim là tốt nhất, trừ phi trong đoàn lại có nghệ sĩ hàng đầu.

*Phòng doanh nhân: Đây là loại phòng cao cấp với diện tích lên đến 80m². Phòng được trang bị cả bồn tắm đứng và bồn tắm nằm, bàn làm việc cỡ lớn, điện thoại quốc tế, hồ bơi ngoài trời, phòng khách và khu vực bếp riêng biệt...

Uống thuốc, Phuong Cửu liền nằm ở trên giường ngủ thiếp đi, có điều cô tuổi trẻ thân thể tốt, khi tỉnh lại vào ngày hôm sau thì đầu không còn đau nữa, chỉ là giọng còn hơi sứt sứt.

Bởi vì một giờ chiều phải bay, Phuong Cửu lại ở trên giường ngủ thêm hai tiếng. Vừa mở di động lên, liền có mấy chục cuộc gọi nhỡ, phần lớn đều là của Lưu tỷ, Phuong Cửu cho rằng trên internet lại xảy ra chuyện gì, vội vã gọi lại.

Rất nhanh điện thoại được kết nối, bên kia lập tức truyền đến một giọng nói ngập tràn bất đắc dĩ, "Bà cô của tôi, làm sao lại không biết khiêm tốn một chút?"

Trong giọng Lưu tỷ tràn ngập một mối cùng bất đắc dĩ, Phuong Cửu đứng dậy kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời lập tức liền chiếu rọi vào.

"Làm sao? Chẳng lẽ lại có ai phát hình tôi?" Phuong Cửu nói, một bên mở laptop ra, Lưu tỷ bên kia cũng nhất thời vô lực trả lời: "Tự mình xem tin tức, ngược lại ngày hôm nay điện thoại tôi đều bị người bên truyền thông gọi muốn cháy máy, dư luận khẳng định không khống chế được. Hoặc là tôi tìm đi Hạ giúp cô ép xuống, hoặc là cô tìm Cố Tích tự mình giải quyết."

Phuong Cửu vừa mở máy lên, lướt một cái thì liền thấy một cái tiêu đề tin tức!

Cố Tích nửa đêm ra vào phòng Phuong Cửu, hai người cùng ở một đêm trong phòng chưa ra!

Phuong Cửu: "... Ai lấy cái tiêu đề này vậy, Cố Tích chỉ ở mười mấy phút thôi mà!

Mười phút có thể làm gì!

Không đúng, rốt cuộc là ai truyền đi?

Nhìn hình ảnh, người đàn ông bên trong chỉ nhìn được nửa mặt mà còn nhìn ra được là ai. Xem góc chụp, hình như là bên hành lang trong khách sạn, gần như vậy, những paparazzi kia quả thật có phép thần thông!

"Tôi biết rồi, tôi gọi điện thoại hỏi anh ta một chút rồi nói tiếp." Phuong Cửu nói xong cũng cúp điện thoại, sau đó vội vã gọi cho Cố Tích, có điều bên

kia lại là ngoài vùng phủ sóng!

Đột nhiên nhớ tới, ngày hôm nay đoàn làm phim lấy cảnh trong núi, bên kia sẽ không phải là không có tín hiệu chứ?

Vào lúc này bình luận trên Weibo của cô phân thành hai luồng ý kiến. Có cái khen cô tìm được bạn trai vừa soái vừa tài, còn có cái nói cô chỉ biết bồi ngủ để leo lên, còn nói Cố Tích chỉ là vui đùa cô một chút mà thôi, chắc chắn sẽ không kết hôn với cô.

Bình thường phát sinh chuyện như vậy, chịu thiệt đều là nữ nhân, cơ bản không ai mắng Cố Tích, tất cả đều là đang mắng cô dựa vào người khác mà leo lên, sau đó nhảy dù cướp vai diễn gì đó.

Trước khi sự thật được phơi bày thì có cả hàng vạn cái loại "suy đoán", không biết cái đầu đề này đã lên hot search bao lâu, Phương Cửu không muốn xem nữa. Không cần nghĩ cũng biết dưới kia đều là phóng viên, cô tuy rằng không phải rất hot, nhưng vẫn được người yêu mến, hơn nữa Cố Tích là đạo diễn mới suất sắc, độ nóng lại tức khắc tăng thêm.

Biết ngày hôm nay Phương Cửu còn phải đi B thị chúc thọ bà nội, Lưu tỷ liền dẫn bảo tiêu theo cô xuống dưới, vừa ra đến cửa chính, phóng viên liền cầm microphone ủa lên.

"Phương Cửu cô có quan hệ cùng Cố đạo diễn hay sao?"

"Hai người đã được bao lâu rồi?"

"Bởi vì yêu thích nhau hay sao?"

"Có người nói cô dựa vào Cố Tích mới có vai diễn này, có thật hay không?"

Một loạt vấn đề khiến Phương Cửu muốn hôn mê, Lưu tỷ thì lại gắt gao ngăn cản phóng viên, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: "Hiện tại không tiện phỏng vấn, xin mọi người không tùy tiện phỏng đoán, tất cả những tin đồn thất thiệt chúng tôi sẽ dùng pháp luật xử lý."

Nói xong, cô liền che chở Phương Cửu lên xe, phóng viên ở phía sau vẫn gõ cửa xe, đến khi xe chạy thật xa thì những nhân tài này mới không đuổi kịp.

Thấy vậy, lúc này Phương Cửu mới lấy kính râm xuống thở phào nhẹ nhõm, đây cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, quả nhiên làm mình tỉnh vẫn phải có nội tâm thật mạnh mẽ.

"Cô với Cố Tích đến cùng là xảy ra chuyện gì." Lưu tỷ phía trước vẻ mặt nghiêm túc quay đầu lại.

Phương Cửu dựa vào ghế uống một hộp nước, không mặn không nhạt nói: "Chúng tôi là thanh mai trúc mã nha, có điều tôi vẫn không có quyền rũ đến anh ta, đến khi quyền rũ được sẽ nói cho cô biết."

Lưu tỷ: "..."

Chuông điện thoại bỗng nhiên reo lên, Phương Cửu lúc này mới ấn nhận, ngay lập tức bên kia nhất xuất hiện giọng nói quen thuộc của Cố Tích, "Em thế nào rồi?"

Nghe được tiếng nói của anh, Phương Cửu không khỏi câu câu môi, âm thanh oan ức, "Em nguy mất, anh không thấy bọn họ mắng em trên kia hay sao? Vừa xuống khách sạn thì phóng viên vẫn ở nơi đó mà hỏi, nói không chắc khi trở về thì họ sẽ viết ra cái dạng gì."

Cố Tích đang ở bên sườn núi, xem tín hiệu điện thoại di động trên này như ẩn như hiện đột nhiên có loại xúc động muốn đi mắng người.

"Tôi biết rồi, em không cần phải để ý, tôi sẽ xử lý." Tiếng nói của anh dứt quãng, rồi giống như không có tín hiệu.

Phương Cửu bĩu môi, quay đầu nhìn về phía cảnh vật không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ lẩm bẩm nói: "Lần này em ăn thiệt thòi lớn như thế, có phải anh nên bồi thường em hay không?"

Dứt lời, bên kia không biết có phải là không tín hiệu, đột nhiên liền không còn âm thanh nữa. Mãi đến tận khi Phương Cửu chuẩn bị nói cái gì nữa, giọng nam đó lại trở nên khác thường, "Vậy em muốn cái gì?"

Aya: mới sót xong, có thể đầu pcs không bình thường cho lắm, nếu có lỗi gì trong chương này mọi người bỏ qua cho nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Con trai ảnh đế (4)

Edit: Aya Shinta

"Em... Đương nhiên...Đền khi em nghĩ ra thì sẽ nói cho anh." Giọng nói của cô nghiêm túc, dường như thật sự đang suy tư.

Bên kia không nói gì, qua vài giây liền cúp điện thoại, Phương Cửu bấu môi với cái điện thoại, tiếp theo lại lướt Weibo

Vào lúc này trên Weibo đã có hơn 30 vạn bình luận, ý kiến cho rằng hai người bọn cô là chân thành rất ít, chủ yếu là mắng cô dựa vào dựa vào đàn ông mà leo lên, nhưng vẫn có mấy người thay cô nói chuyện.

Võng hữu A: Với gương mặt của Cố đạo diễn, tôi không cần tiền cũng có thể □□(mỉm cười).

Võng hữu B: Chỉ cần Cố đạo diễn đồng ý, tôi lại cấp năm trăm khối ngũ với anh ta ($\geq \leq$)

Võng hữu C: @ Cố Tích bao nhiêu tiền một đêm?

Võng hữu D: Một cái Bạch Liên Hoa nào đó dựa vào nam nhân mà leo lên, lại mua thủy quân để tẩy trắng thật sự rất buồn nôn!

Võng hữu E: Ngồi đợi công bố tình yêu, rồi treo mấy cái mặt đen xì lên mà đánh! (mỉm cười)

Võng hữu F: Vừa vào nghề mà tất cả đều là tài nguyên tốt, còn đề lên Chu Tuyền nắm lấy vai nữ số 2, nói rằng bên trong không có vấn đề thì ai sẽ tin?

Võng hữu G: Có chút bạch liên hoa thực sự là buồn cười, mỗi ngày đều khoa khoang diễn xuất, diễn xuất của Chu Tuyền kém hơn cô ta hay sao? Người ta còn nhận được giải nữ chính xuất sắc, bạch liên hoa này chỉ diễn qua một vai ngốc bạch ngọt trong phim thần tượng cầu huyết, dựa vào cái gì mà cướp vai nữ 2 của Chu Tuyền? Tiếp theo có phải là vai nữ chính phim Hollywood?

Phương Cửu lướt qua một chút bình luận thì không xem nữa. Kỳ thực theo lời Lưu tỷ, giới giải trí không sợ bị người mắng, chỉ sợ mình làm ra cái việc gì khiến người ta mắng chửi mà cũng không có ai để ý đến mình, chỉ cần sau này chống đỡ được, không thể nghi ngờ cũng là một cơ hội tốt để tăng độ nổi. Thế nhưng đối với Phương Cửu mà nói, cô cũng không muốn đi trên con đường hắc hồng này, bây giờ liền coi chừng bên kia xử lý như thế nào.

Có điều tuy rằng Cố Tích đang ở nơi quay phim không có tín hiệu, nhưng tốc độ vẫn rất nhanh, chờ cô mới vừa xuống máy bay, anh liền phát ra một cái Weibo làm sáng tỏ.

Cố Tích v: @ Phương Cửu tham diễn [Loạn Thế] xác thực là tôi giới thiệu, tôi tin tưởng cô ấy sẽ thể hiện tốt nhân vật này. Mặt khác, khi năm tuổi chúng tôi đã quen biết, chính là đã cùng nhau chơi búp bê (mỉm cười).

Anh vừa mới phát ra Weibo, bình luận trên đó liền bắt đầu xoay ngược lại, một ít bình luận ác ý cũng bị ép xuống, những Weibo v kia cũng bắt đầu chuyển Weibo đi thay bọn họ làm sáng tỏ, fans Phương Cửu cũng lập tức nhảy ra ngoài.

Võng hữu A: Mặt đen xì, đau không?

Võng hữu B: Tôi... Cũng muốn có một trúc mã như Cố đạo diễn vậy ☺☺.

Võng hữu C: Trúc mã trúc mã... Chơi đùa từ nhỏ đến lớn sao?

Võng hữu d: Nhìn lâu trên, xin lỗi, thấy mình thật đen tối (___)

Mất thấy bình luận càng ngày càng bay xa, Phương Cửu không có biểu hiện gì. Tuy nhìn qua đơn giản, kỳ thực những dư luận kia không phải dễ dàng mà áp xuống được, trước tiên không nói đến dùng tiền giảm độ nóng, còn phải không chế truyền thông dư luận. Có thể không chế dư luận nhanh như vậy, bên trong không biết trải qua bao nhiêu thao tác.

Chỉ lát nữa là phải đến khách sạn ăn cơm, Phương Cửu sẽ không gọi cho Cố Tích. Sau khi đến khách sạn, những thân thích bên trong nhìn cô bằng vẻ mặt khác thường, hiển nhiên đều đã nhìn thấy tin tức ngày hôm nay.

Hơn nữa nữ chủ dĩ nhiên cũng ở đây!

Nữ minh tinh giới giải trí từ trước đến giờ đều sẽ bảo dưỡng, năm - sáu mươi tuổi bảo dưỡng còn giống như hơn ba mươi tuổi thôi, không phải xóa nếp nhăn thì cũng đi kéo da. Có điều Hạ Khê cũng không có làm những cái này, có lẽ bởi vì có vàng sáng nữ chủ, bà xem ra như ngoài ba mươi, ăn mặc một thân áo đầm vàng nhạt, tóc dài nâu ánh hơi rồi, khuôn mặt tinh xảo, đặc biệt có khí chất, chỉ cần ngồi ở đó, cũng làm người ta không thể lơ là, chỉ ít Phương Cửu vừa vào cửa liền ở trong đám người chú ý tới cô.

"Bà nội sinh nhật vui vẻ!" Cô cười tiến lên, sau đó còn lấy ra một tấm vé từ trong ví, "Kịch nói của Vưu lão sư!"

Lão nhân gia ăn mặc một thân quần áo màu đỏ sậm ngồi ở vị trí đầu, nhìn thấy tấm vé trong tay Phương Cửu, lập tức cao hứng đứng lên, "Vẫn là cháu gái của ta hữu dụng, không giống bà mẹ con, làm nhiều như vậy cũng không có lấy một tấm vé!"

Phương ba Phương mẹ một bên vẽ mặt mỉm cười ngồi ở đó, chỉ là sắc mặt khẽ biến một hồi.

Phương Cửu cười cười, tránh đi hai mươi mấy tầm mắt bên trong gian phòng lạng lẽ nói bên tai bà nội: "Đây là Cố Tích cho, chính là con trai dì Hạ, anh

ấy đã từng qua nhà chúng ta đập nát bình hoa đó."

Dứt lời, vẻ mặt lão nhân gia ngay tức vi diệu nhìn cô, cuối cùng vẫn vỗ vỗ tay cô, ý tứ sâu xa cười cợt, "Tin tức ta đã nhìn thấy, tâm lý người trẻ tuổi ta lý giải được, Cố tiểu tử lại là người biết gốc biết rễ. Có điều các con còn chưa có kết hôn, nhớ phải chú ý đừng có làm cho bụng lớn lên, đến khi mặc áo cưới lại không dễ nhìn."

Phuong Cửu: "..."

"Cô cô, tiểu cô nương người ta da mặt mỏng, người cũng đừng nói nữa." Một phụ nữ trung niên khoác áo choàng vàng nhạt bên kia không nhịn được cười một tiếng.

Những người khác cũng lập tức nở nụ cười, Phuong Cửu có chút quần bách tìm vị trí ngồi xuống, phát hiện một vòng trên dưới chỉ còn chỗ ngồi bên cạnh nữ chủ, không có cách nào, cô chỉ có thể qua đó ngồi xuống.

Hạ Khê vén lại tóc mai, tựa như cười mà không phải cười gợn tay vỗ sau lưng cô, "Tiểu tử Cố Tích này không xử lý sự tình, con yên tâm, sau này khi trở lại đi liền bắt nó công bố chuyện của các con."

Phuong Cửu: "..."

"Không... Không phải như vậy đâu dì Hạ, con cùng Cố Tích ca ca kỳ thực không có gì, chỉ là ngày hôm qua anh ấy đưa vé cho con, không biết bị ai chụp được." Phuong Cửu không biết nên giải thích thế nào, con trai nữ chủ nhân cô còn chưa nắm được, hiện tại nữ chủ nói như vậy nhất định sẽ có tác dụng ngược, làm Cố Tích chán ghét cô.

Thấy cô có chút cuống lên, lúc này Hạ Khê mới cười nhạt, ngầm hiểu vỗ vỗ lưng cô, "Được rồi được rồi, việc của mấy người trẻ tuổi đi không dính líu, có điều nếu như tiểu tử kia bắt nạt con, phải nói với dì, nhất định dì sẽ thay con cẩn thận giáo huấn nó!"

Nói xong, không biết nhớ tới cái gì, trong mắt lập tức lóe lên tia tinh quang, "Chuyện lần này dì sẽ thay con tra ra kẻ đứng sau, dám giờ trò với con cháu của ta, không trả giá một chút sao được!"

Phuong Cửu nháy mắt mấy cái, nhìn nữ chủ khí phách như vậy nhất thời có chút vui mừng, tuy rằng giới giải trí bình thường đều dựa vào hậu trường mà leo lên, có điều hậu trường của cô tựa hồ có hơi khùng bô.

Sau khi com nước xong trời đã tối, ngày mai còn có phân cảnh của mình, vì vậy Phuong Cửu lập tức chạy về đoàn làm phim.

Vào lúc này bình luận trên internet cơ bản nghiêng về một phía, nhìn bình luận có ý xấu giống như bốc hơi, có điều Lưu ty nói cô vẫn phải đáp lại thì tốt hơn.

Sắp lên máy bay, Phuong Cửu có ý tag Cố Tích vào một cái Weibo.

Phuong Cửu v: @ Cố Tích Anh đã quên lúc ta năm tuổi còn cùng ngủ trên bùn à [nhe răng]

Sau khi đăng xong cô liền lên máy bay, sau khi xuống đã tầm chín giờ, Lưu ty phái tài xế tới đón cô, sau khi lên xe cô lại bắt đầu xem bình luận, phát hiện đề tài của cô cùng Cố Tích lại nóng lên!

Võng hữu A: Cầu lương lung tung đập trên mặt ta, thật lạnh lẽo...

Võng hữu B: Vì lẽ đó, hiện tại hai người có muốn thăm lại chốn xưa một hồi hay không? Nói không chắc lại càng kích thích a (che mặt).

Võng hữu C: Ta lấy năm phân tiền cá rằng, tuyệt đối bọn họ không phải thanh mai trúc mã đơn giản như thế!

Võng hữu D: Trên lầu có cái người đang hoảng, mọi người nhanh cô lập hần!

Võng hữu E: Ta đang nghĩ, nếu như Cố đạo diễn nhìn thấy thanh mai của mình diễn cảnh hôn với người khác, anh ta có thể tuyên NG một lần hay không?

Võng hữu F: Ha ha ha ha ha ha. Cố đạo diễn có thể sẽ nói: "Thà cô ấy ra, để cho tôi tới!"

Phuong Cửu đã không muốn nhìn bình luận nữa, trở lại khách sạn đã gần mười giờ, cô tắm rửa sạch sẽ rồi rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai bắt đầu từ tám giờ sáng, bảy giờ cô liền đến hoá trang, lại phát hiện ánh mắt những người kia nhìn cô đều lộ ra cổ quý dị, ngay cả chuyên gia trang điểm cũng đặc biệt nhiệt tình với cô.

Phân cảnh này ghi hình ở trong nhà, vì thế không cần sợ sẽ có paparazzi trà trộn vào, Phuong Cửu hóa trang cùng một chỗ với vai nữ chính Đường Đình Đình. Đường Đình Đình so với cô thì không lớn hơn mấy tuổi. Thế nhưng khôi điểm người ta cao, vừa vào nghề liền diễn phim điện ảnh, sau đó nhận được rất nhiều thưởng. Sau này đi thăng trên con đường điện ảnh, vị trí của cô ấy bây giờ đã rất cao, đảm đương vai nữ chính này cũng là thực sự xứng đáng.

Đến lúc diễn, Đường Đình Đình nháy mắt với cô, nhân lúc xung quanh không có ai, tức khắc nói nhỏ với cô: "Người khác đều nói cô là thân thích của Hạ Khê, không nghĩ tới dĩ nhiên cô lại là thanh mai của Cố đạo diễn, chẳng trách anh ta đều không màng cô."

Đường Đình Đình là người phương bác, tính tình luôn luôn tùy tùy tiện tiện, chỉ là Phương Cửu không nghĩ tới cô ấy lại quá trực tiếp như vậy!

"Anh ta... Cũng không có mắng cô nha." Phương Cửu lúng túng nhìn cô ấy.

Dứt lời, Đường Đình Đình nhất thời kích động nói: "Nào có, chỉ là cô không nhìn thấy mà thôi, anh ta mắng người thế nhưng cực kỳ ác miệng, cô xem Chu Tuyên liền biết rồi."

Phương Cửu: "... " Cô biểu thị rằng mình đã thấy.

"Đường Đình Đình."

Không biết thấy cái gì, Đường Đình Đình đột nhiên ngồi dậy, cười gơ kịch bản lên nói: "Cố đạo diễn, anh xem chỗ này tôi còn có chút không hiểu, anh nói là nên biểu hiện lạnh lùng hay là thất vọng tốt hơn?"

Phương Cửu cứng ngắc quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Cố Tích đứng phía sau mình, trong tay còn cầm theo một ấm trà, một tay cầm kịch bản sâu kín nhìn hai người.

"Cô đem thời gian cân nhắc việc tôi mắng người vào việc suy nghĩ nhân vật nhất định sẽ rõ ràng." Anh nói xong, còn nhàn nhạt liếc nhìn Phương Cửu, "Sáng sớm không đổi trang phục ở nơi này nói chuyện phiếm, cô muốn đến mọi người chờ một mình cô?"

Phương Cửu: "... " Ai nói Cố Tích không mắng cô!

"Vậy thì tôi đi." Cô cúi đầu, yếu nhược đi về phía phòng hóa trang bên kia.

Sau khi đổi đồ diễn xong, bên kia đã bắt đầu quay, kế tiếp mới đến phiên cô, do vậy Phương Cửu liền nhắc theo cung trang rườm rà đi về phía máy theo dõi.

Vừa mới đi tới, cô muốn nói cái gì đó, liền nhìn thấy Cố Tích lạnh lùng nói: "Chu Tuyên, cô bị đổ oan, không phải bị mưu sát!"

Chu Tuyên đang nằm trên đất lớn tiếng kêu la lập tức dừng lại âm thanh, sau đó lúng túng lau nước mắt trên mặt một cái, trong mắt nhất thời lóe lên một tia không cam lòng.

Sau khi mình bị đổ oan nhất định sẽ chết a, như vậy cùng bị mưu sát khác nhau ở chỗ nào?

Chỉ biết mắng mình, làm sao không thấy anh ta mắng Phương Cửu!

Rũ mắt xuống, cô ta lập tức từ trên mặt đất đứng lên, "Xin lỗi đạo diễn, làm phiền thêm một lần nữa."

Mở ấm trà nhấp một ngụm, dường như nhận ra được bên cạnh còn có người, Cố Tích nghiêng đầu đi thì nhìn thấy là Phương Cửu, sắc mặt lập tức hơi thay đổi, "Cô không đi chuẩn bị, tới nơi này làm gì."

Phương Cửu: "... " Tại sao anh ta hung như vậy!

"Tôi... Tôi đang nhìn người khác diễn, sau đó học tập kinh nghiệm." Cô nói xong, lại yếu ớt bồi thêm một câu, "Bà nội nhờ em cảm ơn anh về tấm vé."

Phó đạo diễn bên cạnh yên lặng đi ra...

"Thuận tiện mà thôi." Anh nói xong, lại thêm một câu, "Em cảm mạo sao rồi?"

Phương Cửu kéo một cái ghế qua ngồi xuống, sau đó gục xuống bàn nghiêng đầu nhìn anh nói: "Đầu em vẫn rất đau, anh còn mắng em..."

Công nhân viên khác cũng yên lặng đi ra...

Cố Tích: "... "

"Tôi mắng em lúc nào, là một người diễn viên em phải có kỹ năng nghề nghiệp cơ bản nhất!" Anh tiếp tục trầm mặt, nhưng vẫn đưa tay lên trên trán cô xem nhiệt độ.

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, có chút chần chờ nhìn anh, "Vậy ngày mai có phân cảnh hôn thì làm sao bây giờ? Có phải không thể đóng thế hay không a?"

"Không cần đóng thế."

Phương Cửu tròn tròn mắt, thật thân a!

Cố Tích: "Sửa lại kịch bản."

Chu Tuyền không biết kêu bao nhiêu lần có thể bắt đầu rồi, nhưng nhìn thấy Phương Cửu lặng lẽ nói chuyện cùng Cố Tích bên kia, cô liền không nhịn được nổi giận trong bụng, lập tức nhắc váy nhanh chân đi về bên kia.

"Cố đạo diễn! Chúng ta có thể bắt đầu rồi!" Cô ta tận lực mỉm cười.

Cố Tích ngẩng đầu nhìn, ngữ khí lạnh lùng, "Bắt đầu đi."

Thật giống như một quyền đánh vào cây bông, Chu Tuyền tức giận đến mức vẻ mặt mỉm cười không duy trì được nữa, chỉ đành mạnh mẽ trừng Phương Cửu một chút, lúc này mới trở lại chuẩn bị quay.

Đến phiên Phương Cửu cùng Chu Tuyền, đây là phân cảnh nữ số 3 bị nữ số 2 vu oan giá họa. Nữ số 2 không ưa nữ số 3 ngày ngày ở bên người nam chủ, sau đó liền thiết kế hãm hại cô đã hại chết một vị hoàng tử nào đó trong cung, đây là phân cảnh lúc mưu hại, Phương Cửu biểu hiện vô cùng tàn nhẫn.

Ngồi ở trên nhuyễn tháp, chờ Cố Tích hô bắt đầu, cô liền từ từ rót cho mình chén trà, không để ý Chu Tuyền kêu la bên dưới, vô cùng hưởng thụ nhấp một ngụm nước chè xanh.

"Việc uống trà cùng làm người giống nhau, để có chút trà uống, chỉ có thể khổ người khác... còn có chính mình." Cô nói, liền đưa tay ra, dựa vào cung nữ đỡ từ trên giường mềm đi xuống. Sau đó đi đến bên người Chu Tuyền, cúi người sai hộ giáp nâng cầm cô ta lên, tự tiểu phi tiểu nói: "Có vài người nguoi không nên bảm lấy. Bằng không... sẽ không toàn mạng."

"Yêu phi! Nguoi tàn hại trung lương, hãm hại hoàng hậu, một ngày nào đó nguoi nhất định sẽ không được chết từ tể!" Chu Tuyền tròn to mắt, bên trong viên mắt đỏ hồng lộ ra sự thù hận nồng đậm, mà cánh tay thì bị hai cái cung nữ chặt chẽ kéo lại, bất kể cựa quậy như thế nào cũng không tránh thoát.

Nghe được lời cô ta, Phương Cửu chợt cười to thành tiếng, sau một khắc nắm chặt cầm cô ta, một đôi con nguoi trong suốt xinh đẹp tràn đầy ác độc, "Thực sự là đáng tiếc, nguoi không nhìn được cái ngày ta không được chết từ tể, có điều ta có thể tận mắt nhìn được làm thế nào mà nguoi sẽ không được chết từ tể!"

Dứt lời, ông tay áo bỗng nhiên vung một cái, xoay người lạnh như băng nói rằng: "Mạng nàng ta xuống, ném vào hầm rắn!"

"A! Các nguoi thả ta ra!" Chu Tuyền liều mạng giãy giụa, thế nhưng vẫn bị kéo xuống.

Khi máy quay lia tới mình, khoe miệng Phương Cửu bỗng nhiên cong lên, trong mắt bắn ra một tia trào phúng, "Không biết tự lượng sức mình!"

"Cắt!"

Trong giây lát, Tiểu Kỳ lập tức đưa chai nước cho cô uống, chờ Phương Cửu trang điểm lại còn phải quay phân cảnh kế tiếp. Đương nhiên, nữ số 3 khẳng định không dễ chết như vậy, cuối cùng vẫn được nam chính cứu ra.

Buổi tối, sau khi trở lại khách sạn, Phương Cửu còn phải tiếp tục nghiên cứu kịch bản. Ngày mai cô còn có một phân cảnh trước khi nữ số 2 tiến cung, vào lúc này nữ số 2 còn là một thường dân chạy nạn cùng cha mẹ, bởi vì bị quan binh bắt nạt, sau đó được nam chủ thuận lợi cứu giúp, tuy nam chủ không thêm để ý, nhưng nàng vẫn ghi vào trong lòng.

Vào lúc này độ nóng trên internet đã giảm đi rất nhiều, dù sao mỗi ngày đều có tin tức của nghệ sĩ khác. Sau khi Phương Cửu tắm rửa sạch sẽ, lại lướt Weibo, phát hiện phía dưới càng ngày càng đen tối, không biết Cố Tích có thấy hay không?

Cảm giác mình nên chủ động xuất kích, Phương Cửu lập tức cầm kịch bản, lặng lẽ lên trên phòng Tổng Thống trên tầng cao nhất, sau đó nhìn chung quanh, nhấn chuông cửa.

Một lát sau cửa được mở ra, còn vang theo giọng nói thiếu kiên nhẫn của Cố Tích, "Nói bao nhiêu lần, tôi không đi uống rượu."

Phương Cửu: "..."

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn nửa thân trên đang để trần của anh, hình như còn có từng giọt nước, dọc theo đường nét trên cơ thể anh chậm rãi chảy xuống...

"Em.. Sao em lại đến." Cố Tích có chút không dễ chịu liếc nhìn bên ngoài hành lang, phát hiện không có ai, lúc này mới nghiêng người sang để cho cô đi vào.

Phương Cửu lập tức chạy vào, sau đó ngồi ở trên ghế salông giờ giờ kịch bản trong tay lên, "Anh nói một chút về phân cảnh vào ngày mai cho em đi!"

Nếu như là người khác khuya khoắt đến gõ cửa mình, Cố Tích nhất định sẽ cảm thấy cô có mưu đồ khác, có điều người này là Phương Cửu...

"Người khác không có nói cho em biết, nửa đêm không thể gõ cửa phòng đạo diễn hay sao?" Anh trầm mặt, âm thanh vẫn lạnh lùng.

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, có chút oan ức nhìn anh nói: "Nhưng là... Anh không phải người khác nha... Hơn nữa... Chẳng lẽ anh không biết không thể trước mặt nữ sinh mà không mặc quần áo sao?"

Cố Tích: "... Ai biết em sẽ nửa đêm chạy tới!

Cho cô một ánh mắt khác thường, Cố Tích lập tức bước chân vào trong phòng.

Phương Cửu thờ phào nhẹ nhõm, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện phòng Tổng Thống cùng phòng của bọn cô quả nhiên khác nhau, đãi ngộ của đạo diễn vô cùng tốt.

Lần thứ hai Cố Tích đi ra thì đã mặc vào áo sơ mi trắng cùng quần lửng, nhìn thấy Phương Cửu ngồi ở trên ghế salông ôm gối nhìn chung quanh, váy ngủ mới miễn cưỡng che khuất bắp đùi của cô, da thịt trắng nõn nhất thời lộ ra, cô còn không tự biết mà còn ở đó nhích tới nhích lui!

Biến sắc mặt, hẳn không nhìn được đi qua kéo tóc đuôi ngựa của cô, "Sau này không cho phép đem hòm khuya khoắt gõ cửa phòng đàn ông, ban ngày cũng không được!"

Aya: Bệnh cả tuần...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Con trai ảnh đế (5)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu bị anh kéo rất không thoải mái, tuy rằng anh ta không dùng nhiều lực, nhưng vẫn phải trở tay lôi tóc mình về, "Tại sao em lại muốn gõ cửa phòng người khác, anh không cho em lại đây thì cứ nói thẳng đi, em đi là được rồi!"

Nói, cô hừ lạnh một tiếng đứng lên, "Sau này không tìm đến anh nữa!"

Thấy cô phải đi, Cố Tích vẫn bất đắc dĩ kéo cánh tay cô, "Tôi giảng kịch bản cho em"

Phương Cửu nhú mày lại, sau đó đắc ý, rồi lại nằm nhoài trên ghế salông mềm mại.

Người kia bất đắc dĩ đi vào nhà bếp, lấy một chai sữa bò từ trong tủ lạnh ném cho cô.

Ngồi ở một bên, anh cầm qua kịch bản cô mang đến nhìn mấy lần, phát hiện trên tuy rằng rải rác có đánh dấu cùng ghi chú, thế nhưng có nhiều chỗ còn chưa đủ lão luyện và chuẩn xác.

"Chỗ này cũng không phải yêu thích, mà là kính ngưỡng, ban đầu nữ số 2 cũng chỉ có kính ngưỡng với nam chủ mà thôi. Nàng cho rằng không có nữ nhân có thể xứng với anh hùng mà nàng kính ngưỡng, nhưng đại đa số nhìn qua sẽ cho rằng đó là yêu thương. Chúng ta phải đưa ra loại ảo giác như thế, để khán giả đi bàn luận cùng lý giải, mà không phải cho bọn họ một cái đáp án." Cố Tích nói xong, liền nhìn thấy Phương Cửu sắp đầu lại lẳng lặng nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần đang ngẩng lên mang theo một tia... Kính ngưỡng?

"Có phải là loại ánh mắt này?" Cô nháy mắt mấy cái, lập tức lại nở nụ cười.

Cố Tích liếc cô, sau đó ném kịch bản cho cô, "Trở về đi."

"Anh sốt ruột đuổi em đi như vậy để làm cái gì? Lẽ nào tí nữa còn có người khác gõ cửa?" Con người cô hơi chuyển động, ý tứ sâu xa liếc nhìn cửa.

Hiện tại nữ nghệ sĩ vì muốn leo lên thì chuyện gì cũng có thể làm ra, ai biết phía sau có người khác lại đây "gõ cửa" hay không?

"Tuổi còn nhỏ, mà trong đầu toàn là mấy thứ linh tinh ta linh tinh." Cố Tích kéo cánh tay cô, làm bộ muốn mang cô ra bên ngoài.

Phương Cửu không muốn đi, chỉ đành gắt gao nắm lấy sô pha, "Anh kích động như thế làm cái gì? Bị em nói trúng rồi đúng không?"

Ngao ~ hóa ra anh là người như thế, nhìn đáng vẻ là em quấy rối chuyện tốt của anh?" Phương Cửu bĩu môi, không cần anh kéo, hừ lạnh một tiếng liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng giận dữ của cô, Cố Tích thờ dài một tiếng, cuối cùng vẫn bước nhanh kéo cánh tay cô. Thế nhưng Phương Cửu lại hung hăng đi về phía trước, tựa hồ thực sự tức giận.

"Em làm cái gì đó?" Anh nắm chặt nắm đấm cửa, ngăn cản động tác mở cửa của cô.

Phương Cửu lui về phía sau hai bước, tròn to mắt, "Em về phòng của mình a!"

Nhìn đáng vẻ giận dữ này, Cố Tích chỉ đành vỗ vỗ cánh tay cô, "Đừng có như trẻ con thế nữa, lát nữa tôi còn phải xem biên tập bên hậu kỳ, trở về ngủ

sớm một chút, ngủ trễ sẽ già đi đó."

Phương Cừ: "... Thật sự coi mình là một đứa nhóc à?

Nháy mắt mấy cái, cô bỗng nhiên tiến lên một bước, ngược đầu, đưa tay vòng lấy hông anh, cảm nhận được thân thể người trước mặt cứng đờ, lập tức cô liền đắc ý lui về phía sau hai bước phất tay một cái, "Vây em trở về đây, ngủ ngon ~ "

Nói xong, cô liền lấy cái tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mở cửa đi ra ngoài, mày ở lầu trên cùng không có ai, cô đi thang máy cũng sẽ không có người biết cô từ lầu nào đi xuống.

Nhìn bóng lưng cô vội vã rời đi, Cố Tích thờ dài, bất đắc dĩ khép cửa lại, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên vào trong phòng, cầm điện thoại đi động lên bấm một cú điện thoại.

"Sửa phân cảnh của Chu Tuyền lại một chút, lúc sau không cần nam chủ cứu, trực tiếp chết trong hầm rắn."

Ngữ khí lạnh nhạt làm biên tập bên kia mơ hồ, ở trong ấn tượng của cô, xưa nay vị Cố đạo diễn này sẽ không lấy việc công trả thù tư xóa giảm phân cảnh của người khác, lẽ nào Chu Tuyền này đắc tội anh ta?

"Nhưng... Kịch bản vốn đã phát ra, hiện tại sửa lại... sẽ khó giải thích với Chu Tuyền được." Biên kịch liếc nhìn máy tính, cảm giác đêm nay mình lại phải tăng ca.

Cố Tích đi vào nhà bếp rót cho mình cốc nước, ngữ khí lạnh lùng, "Không cần giải thích."

Biên kịch: "... Được rồi."

Ngày thứ hai, lúc Phương Cừ đi đến đoàn làm phim liền nhìn thấy một ít công nhân viên nghị luận sôi nổi ở đó, thật giống như lại phát sinh đại sự gì đó. Cô sợ đến nỗi vội vã đưa sữa đậu nành trong tay cho Tiểu Kỳ, sau đó lấy ra đi động tự mình tìm kiếm, sau khi phát hiện không có tin của mình mới thở phào nhẹ nhõm.

Có điều cô nhìn thấy một cái tin tức, là liên quan với Chu Tuyền. Nói rằng trước kia cô ta đóng một bộ phim đã lấy việc công trả thù tư cho một tiểu hoa đán một cái tát. Hiện tại bị người đời ra ngoài ánh sáng, hai phe xâu xé lợi hại, những Weibo v kia cũng toàn đứng bên phía vị tiểu hoa đán kia, không biết Chu Tuyền bị mắng thảm đến bao nhiêu.

Cầm sữa đậu nành hút một cái, cô chợt thấy Chu Tuyền đi ra từ trong phòng nghỉ của cô ta, trợ lý còn xách theo một cái túi, giống như phim đã đóng máy vậy.

Dường như nhìn thấy Phương Cừ, cô ta lập tức biến sắc mặt, nhanh chân bước tới trước mặt cô, do dự một chút, cuối cùng vẫn cúi đầu, "Xin lỗi."

Phương Cừ: "... Xảy ra chuyện gì vậy?

"Tôi... Tôi thật sự không phải cố ý." Chu Tuyền kéo tay cô, gấp đến mức nước mắt đều muốn trào ra.

Là mình đánh giá thấp hậu trường của Phương Cừ, nếu như chỉ là một hai việc còn ngờ được, nhưng là hôm nay người đại diện nói rằng mình đã chọc phả người không nên chọc, hiện công ty muốn bỏ mình.

Càng đáng sợ hơn chính là, công ty trước muốn chiêu mộ mình bây giờ cũng không có tin tức gì nữa, thật như sợ chọc phả phiền phức.

"Cô... Cô đừng vội, không có chuyện gì, tất cả rồi sẽ qua thôi." Phương Cừ không biết phải an ủi cô ấy như thế nào, nghĩ thầm lẽ nào là uy lực của nữ chủ?

Càng nghĩ càng có thể, chỉ là không có nghĩ đến người chụp hình lại là Chu Tuyền, có điều phải cần khoan dung mà độ lượng, phải có điểm dừng. Nhìn cô ta như vậy, sau này Chu Tuyền khẳng định cũng không dám gây phiền phức với mình nữa.

"Phương Cừ."

Triệu Thích từ bên kia bỗng nhiên đi tới, nhìn hai người một chút, bỗng nhiên quay về Phương Cừ giờ giờ kịch bản trong tay lên, "Chúng ta bàn thử một chút?"

"Ách." Phương Cừ tránh thoát tay Chu Tuyền, sau đó liền uống ngụm sữa đậu nành cùng Triệu Thích qua bên kia.

Giới giải trí lại lớn như vậy, một ngọn gió thổi cỏ lay mọi người đều biết, Triệu Thích cũng nghe được chút phong thanh. Ahh ta vốn cho rằng Phương Cừ chỉ là một người mới bình thường mà thôi, không nghĩ tới mình lại nhìn lầm.

"Cô không cần phải để ý đến Chu Tuyền, là bản thân cô ấy tự làm tự chịu, không trách người khác được." Anh nói xong đưa cô một cái túi nhỏ, "Hương vị không tồi, thử xem?"

Xem ra rất thơm, Phương Cừ không nhịn được cười nhận lấy nói câu cảm ơn, sau đó an vị ở trên một cái ghế trong phim trường bắt đầu ăn.

Lúc Cố Tích đến liền nhìn thấy cô ngồi cùng một chỗ với Triệu Thích vừa nói vừa cười, con mắt đều muốn híp lại đến không còn.

Biến sắc mặt, anh nhắc theo ẩm trà nhanh chân đi tới, từ trên cao nhìn xuống nhìn hai người nói: "Hiện tại còn không đi hoá trang, không biết trang cảnh ngày hôm nay chỉ thuê một ngày à!"

Công nhân viên xung quanh về mặt bất thường yên lặng đi ngang qua, mặc dù biết Cố đạo diễn của bọn họ ác miệng, nhưng lúc nào đã quản việc không đầu đến cái trình độ này?

Phương Cửu ngẩng đầu lên, yên lặng nuốt xuống miếng bánh bao trong miệng, sau đó trực tiếp đi về phòng hóa trang.

Hoá trang thì cô mới nghe thấy chuyên gia trang điểm đề cập, hóa ra phân cảnh của Chu Tuyền đã hết rồi. Vốn là sau này phân cảnh của cô ta còn rất nhiều, nếu như tính theo như hiện tại, nữ số 3 cũng chẳng phải nửa.

Không biết tại sao phân cảnh của cô ta bị sửa lại, sau khi đối y phục, Phương Cửu lấy cớ giăng kịch bản đi về phía Cố Tích bên kia.

Vào lúc này chính là phân cảnh giữa nam chủ cùng nam số 2, hai người rất có năng lực, Phương Cửu nhìn rất lâu, mãi đến khi xong cảnh này, mới đến bên người Cố Tích. Có điều cô không có tìm được ghế, chỉ có thể đứng ở phía sau anh nói rằng: "Cái kia... Làm sao Chu Tuyền hết phân cảnh nhanh như vậy?"

Nhìn thấy cô lại đây, công nhân viên xung quanh Cố Tích lập tức yên lặng đi ra.

"Hết liền hết đi, nào có cái tại sao nhiều như vậy." Anh lạnh lùng nói xong, lại ngẩng đầu nhìn cô, "Nếu cô muốn, ngày hôm nay cũng có thể xong việc rồi."

Phương Cửu: "..."

Cô cầm kịch bản cũng yên lặng trở lại.

Sau khi mấy ngày không còn Chu Tuyền, trong đoàn làm phim cũng không xảy ra chuyện gì, có điều việc của Chu Tuyền ở trên internet càng lúc càng kịch liệt, nghe nói đã ở cùng công giải ước hẹn đồng, có điều sau khi giải trừ khả năng cô ta phải bồi thường một số tiền lớn.

Phân cảnh của Phương Cửu cũng đóng gần đủ rồi, phân cảnh cuối cùng tồn tại đã lâu, là một phân cảnh trên giường. Điện ảnh mà, bình thường bên trong sẽ xuất hiện mấy cái mảnh lới như vậy. Cố Tích rất bảo thủ, màn ảnh chỉ có hai, ba giây, có điều đóng có thể sẽ khoảng một phút.

Là một yêu phi, cảnh cô lộ lưng cùng cảnh hôn trên căn bản đã được xóa, cái này lại xóa đi thì chẳng còn gì để xem nữa. Hơn nữa phân cảnh này chỉ là làm dáng một chút mà thôi, cũng không phải rất thân mật, cho nên cô không nói với Cố Tích sửa lại.

Phân cảnh này quay trong một trang cảnh trong nhà, bên trong đã bố trí xong, lựa mỏng phát phơ, xa xỉ đến tột độ, đặc biệt kiều diễm.

Bởi vì xong phân cảnh cuối cùng là cô là có thể xong việc, vì vậy Lưu tỷ sớm tới đón cô. Sau khi thay xong quần áo, cô liền khoác áo khoác ngồi trong phim trường mà uống nước, nghĩ đến việc của Chu Tuyền, cô liền không nhịn được hỏi Lưu tỷ: "Chu Tuyền thế nào?"

Lưu tỷ đang nhắn tin cho ai đó, nghe được cô hỏi đến cũng chỉ nhẹ nhàng trả lời: "Chuyện không liên quan tới mình thì cũng đừng hỏi, nếu như cô cảnh giác, thì sẽ không bị người đâm dao găm ở sau lưng."

Phương Cửu: "..."

Nghiêng đầu đi, cô không tiếp tục nói nữa, tiếp tục chiến đấu với ly trà sữa trong tay.

Chờ Cố Tích đến, Triệu Thích liền qua đó nghe giăng kịch bản, Phương Cửu cũng theo đi tới.

Cùng dĩ vãng không giống nhau, hôm nay Cố Tích đặc biệt chậm rãi, sau khi rót ẩm trà, còn cẩn thận xem kịch bản, sau đó hỏi dò pho đạo diễn những chuyện khác, tiếp theo lại uống mấy ngụm trà. Phương Cửu cùng Triệu Thích hai người ở một bên không biết ngồi chờ bao lâu, hình như anh mới nhớ tới rồi quay đầu lại nhìn về phía hai người.

"Ủm... Phân cảnh này xong xuôi chỉ có vài giây, vì thế diễn qua một lần là được." Anh thật lòng nhìn chăm chăm kịch bản lâu lắm rồi mới nói được một câu như vậy.

Triệu Thích ở một bên nhú nhú mày, "Nhưng bên trong không phải còn có hai câu lời kịch sao?"

"A... Hoàng thượng... Ngài tới bắt nô tì a... Ha ha ha..." Phương Cửu đọc kịch bản xong liền nhìn về phía Cố Tích, "Cái này nên làm cái tư thế gì?"

Triệu Thích: "...". Tại sao tìm mình đập có chút nhanh?

Mặt Cố Tích biến sắc, đoạt lấy kịch bản trong tay cô, trầm giọng nói: "Cô muốn cái tư thế gì?"

Phó đạo diễn đang ăn bữa sáng yên lặng đi ra...

Phuong Cừu bấu môi không nói gì, cô có thể lấy cái tư thế gì?

Đột nhiên đứng dậy, Cố Tích cất bước đi tới tràng cảnh, "Đi theo tôi."

Thấy vậy, Phuong Cừu cùng Triệu Thích đều đi theo, sau khi đi vào trong cung điện, Cố Tích chỉ vào cái cái giường lớn nói với Phuong Cừu: "Cô nằm trên đó."

Không có còi áo khoác, Phuong Cừu trực tiếp nằm lên, liền nhìn thấy Cố Tích ngoắc ngoắc tay với người quay phim, sau đó chỉ một vị trí, "Lát nữa quay ở vị trí này, không cần di động."

Người quay phim đã hiểu đưa tay làm cái dấu ok, coi như cho anh ta quay ám muội một chút, đạo diễn cũng sẽ không tha nha!

"Triệu Thích, anh nhìn động tác của tôi." Cố Tích nói xong, liền cúi người nằm nhoài trên người Phuong Cừu, hai tay chống bên cạnh người cô, sau đó cúi đầu sượt qua cổ cô hai lần, tiếp theo liền ôm eo cô lần một cái.

"Gần như vậy, xem hiểu chưa?" Anh nói đằng hoàng trịnh trọng đứng lên, Phuong Cừu cũng lập tức ngồi dậy.

Kỳ thực Cố Tích thật sự rất lịch sự, vừa nãy không có sàm sỡ cô.

"Ừm, tôi biết rồi." Triệu Thích gật gù, đáng vẻ hoàn toàn hiểu.

Thấy vậy, Cố Tích bỗng nhiên ngoắc tay với phó đạo diễn, "Có thể, gọi thể thân đi."

Triệu Thích: "..."

Về mặt anh ta mơ hồ nhìn phó đạo diễn dẫn ra một cô gái có thân hình gần giống với Phuong Cừu, ngay cả trang phục cũng đối xứng!

"Được rồi, bắt đầu quay đi, nếu chưa quen thuộc hai người có thể luyện tập thêm mấy lần." Cố Tích nói xong, lại nhìn Phuong Cừu nói: "Còn ngốc ở đây làm cái gì, cô còn không đi mau!"

Phuong Cừu sững sờ nhìn thể thân kia đã nằm trên giường, tựa hồ thật sự muốn cùng Triệu Thích luyện tập mấy lần. Lúc này Lưu tỷ cũng đi tới, nhìn bóng lưng lạnh nhạt của Cố Tích nói: "Được rồi, thay quần áo đi thôi, buổi tối cô còn có cái hoạt động."

Phuong Cừu: "...". Tại sao Lưu tỷ cũng yên lặng như vậy?

Vốn tưởng rằng còn phải đóng xong phân cảnh này, không nghĩ tới cuối cùng không cần đóng nữa. Sau khi Phuong Cừu thay quần áo xong, liền chạy tới nói với Cố Tích một tiếng, thuận tiện lấy tiền lì xì.

Bình thường sau khi vai diễn của một người kết thúc thì đoàn làm phim sẽ tượng trưng cho tiền lì xì, tuy rằng không nhiều, khả năng chỉ có một hai trăm khối, nhưng cũng tượng trưng may mắn. Như cô là nữ số 2 sau khi kết thúc vai diễn sẽ có cái tiệc, có điều tối hôm nay cô có hoạt động, do vậy liền không tổ chức.

"Ừm, đúng, chính là như vậy, cúi đầu, lộ vai, không cần lộ mặt." Cố Tích quay về máy theo dõi chỉ đạo động tác của thể thân kia, xem ra vô cùng chăm chú.

Phuong Cừu cầm theo túi xách ngồi xuống cạnh anh, liếc nhìn máy theo dõi, sau đó chậm chậm nói: "Anh tìm thể thân lúc nào vậy? Làm sao em không biết?"

Nhìn thấy cô lại đây, phó đạo diễn lại yên lặng đi ra. Cho hán gan to bằng trời cũng không dám quấy nhiễu đạo diễn cùng bạn gái nói chuyện yêu đương nha.

"Cái gì cũng đều nói cho em, tôi còn làm đạo diễn làm cái gì?" Cố Tích nghiêng đầu liếc cô, sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm máy theo dõi.

Phuong Cừu nhú nhú mày, tiếp theo sau đó nhìn anh nói: "Trước kia anh còn nợ em một điều kiện, còn nhớ sao?"

Cố Tích không quay đầu lại, chỉ là nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nhìn bên mặt góc cạnh tuấn đạt của anh, Phuong Cừu không nhịn được đến gần ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: "Em muốn ngày mai anh đi xem đi với em~"

Cố Tích sững sờ, sắc mặt tựa hồ có hơi cứng ngắc, con ngươi thật lâu không có chuyển động.

"Làm sao, không được à?" Cô nâng cằm, chăm chú theo dõi anh.

Người sau nửa ngày mới quay đầu lại nhìn cô, "Tôi không có thời gian."

Phuong Cừu: "...". Người như vậy, cô làm sao công lược?

"Đạo diễn, có thể bắt đầu rồi!" Đường như Triệu Thích không ưa hai người họ ở nơi đó kề tai nói nhỏ, lớn tiếng hô một câu.

Trong giây lát đó, tất cả mọi người đều nhìn tới máy theo dõi bên này, Phương Cửu có chút quần bách, xách theo túi liền chuẩn bị đi.

Cố Tích kéo cánh tay cô lại, "Đêm nay tôi có thời gian."

Phương Cửu: "... " Cô không có thời gian!

"Được, vậy hôm nay em không trở về, em ở khách sạn chờ anh." Phương Cửu nói xong liền xách túi đi về phía Lưu tỷ.

Nhìn thấy cô lại đây, Lưu tỷ không nhịn được nhú nhú mày, "Nói cái gì mà lâu như vậy."

Phương Cửu đi ở phía trước, cười nói: "Không có gì, có điều đêm nay tôi có việc, chị giúp tôi hoãn hoạt động kia đi."

Lưu tỷ biến sắc mặt, một cái kéo lại cánh tay cô, "Cô nói hoãn liền hoãn, muốn phải bồi thường tiền à?"

"Tôi..."

"Phương tỷ!"

Phương Cửu quay đầu lại, liền nhìn thấy phó đạo diễn cầm trong tay một bao tiền lì xì chạy tới, còn cười híp mắt đem tiền lì xì đưa cho cô, "Cố đạo diễn cho."

Bình thường tiền lì xì đều là nhà sản xuất cho, có điều Cố Tích cũng tham dự đầu tư bộ này, anh ta cho thì cũng giống vậy.

"Mỏng vậy?" Phương Cửu cầm phong tiền lì xì mỏng tang không nhịn được nhú nhú mày, "Quá hẹp hòi."

"Ha ha, quan trọng là tấm lòng mà." Phó đạo diễn nói xong cũng xoay người rời đi.

Phương Cửu vừa đi về phía trước, vừa rút ra một tấm... Màu trắng... Chi phiếu?

Mất liếc thấy con số trên phiếu, Phương Cửu lập tức nhét phiếu vào trong hồng bao, còn không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn về phía phim trường.

"Bao nhiêu tiền?" Lưu tỷ không nhịn được hỏi một câu.

"Không nói cho chị!" Phương Cửu đem tiền lì xì bỏ vào trong bao, sau đó lại nói tiếp: "Tiền bồi thường chắc không quá nghiêm trọng, bắt quá lần sau tham gia hoạt động của họ thì không lấy tiền là được."

Cô từng ký một hợp đồng phát ngôn, ngày hôm nay phải đi dự hợp một hoạt động tuyên truyền, có điều hợp đồng đã đến kỳ mà chưa được gia hạn. Hoạt động lần này vốn nê tình lúc trước mà tham dự, coi như không đi tham gia khẳng định cũng sẽ không phải bồi thường tiền, chính là gia hạn thì khó nói.

"Tùy cô vậy!" Lưu tỷ tựa hồ cũng rất bất đắc dĩ, lắc đầu một cái liền không nói gì nữa.

Trở lại khách sạn, Phương Cửu liền ở trong phòng ngủ một giấc, khi tỉnh lại nhờ Tiểu Kỳ đặt cho cô một phần thức ăn ngoài, lại lên internet tìm vé xem phim vào tối này.

Cô thích xem phim ma, có điều trong nước cơ bản không có phim ma gì hay cả, gần nhất cũng chỉ có một bộ xem ra không tồi. Diễn viên chính là một nam diễn viên đã qua thời, đã từng hồng, tướng mạo cùng diễn xuất cũng không tệ, có điều giới giải trí đổi mới quá nhanh, không cẩn thận liền tụt lại. Nữ diễn viên chính lại là một người mới, xem ra diễn xuất còn được, bộ gần nhất cũng được như vậy.

Đêm nay không cần quay cảnh đêm, vì vậy Cố Tích rất nhanh sẽ có thể trở về, Phương Cửu lập tức mua hai vé điện ảnh lúc chín giờ, xem vào lúc đó mới có không khí.

Bảy giờ rưỡi, cô liền thay xong quần áo lên lầu gõ cửa. Rạp chiếu bóng tối, cô lại không phải đặc biệt nổi tiếng, sẽ không có người nhận ra cô.

Nhấn chuông cửa, không đến hai giây đồng hồ cửa phòng liền mở ra, có điều đi ra cũng không phải Cố Tích, mà là nam chủ!

Cố Hạo liếc nhìn cô bé trẻ tuổi mỹ lệ bên ngoài, sau đó quay đầu nói vọng vào bên trong: "Đừng bắt nạt tiểu cô nương người ta, đều là người quen."

Phương Cửu: "... "

"Cố... Cố thúc thúc." Cô có chút quần bách lui về phía sau hai bước, tựa hồ không nghĩ tới sẽ ở chỗ này đụng phải ông.

Hiện tại Cố Hạo cơ bản đã không xuống núi, đạo diễn nổi danh cũng không mời nổi ông. Có điều càng là như vậy, địa vị của ông liền càng ngày càng cao, đương nhiên, nếu như con trai của ông xin ông xuống núi liền không nhất định.

"Ừm, con vào đi thôi." Cố Hạo nhìn cô, sau đó liền bước hướng về phía thang máy.

Nhìn bóng lưng cao to thành thực kia, Phương Cửu không nhận được cảm thán một tiếng, nam chủ quả nhiên là nam chủ!

"Nhìn cái gì!" Cố Tích không thích kéo cửa, liếc nhìn khẩu trang bên tai cô, không nhận được thấp giọng nói: "Lấy tiếng tăm của em, em cho rằng muộn như vậy sẽ có người nào nhận thức em?"

Phương Cửu: "... " Cô nhớ tới Cố Tích khi còn bé không phải đáng vẻ như vậy, anh ta đến cùng là trải qua cái gì vậy?

"Em coi như lại không nổi danh, fans cũng nhiều hơn anh, không muốn một ít người cả ngày liền biết mặt người, kỳ thực cho chính anh ta diễn, anh ta còn không bằng người khác!" Phương Cửu hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu đi.

Cố Tích sâu sắc nhìn cô, không nói gì, liền xoay người vào trong nhà.

Thấy vậy, Phương Cửu vẫn đi vào theo, thuận tiện đóng cửa lại.

Cố Tích đã thay quần áo, vẫn là một cây đen, thả ở trong góc sẽ không có người chú ý tới, không giống Phương Cửu còn mặc vào một cái váy.

Từ trong phòng đi ra, anh liền nhìn thấy người nào đó đang đổi giày, đi tới trên bàn cầm lấy bóp tiền lạnh nhạt nói: "Không cần thay đổi, đi thôi."

Cuối cùng, lại không nhận được liếc nhìn trên người nàng, "Em không lạnh?"

Không phải nói người gây đều sợ lạnh hay sao?

"Em..." Phương Cửu bĩu môi, cảm thấy người này thực sự là không rõ phong tình, cô chưa từng thấy một người như thế.

"Đi đổi bộ quần áo, tôi chờ em." Anh lôi kéo cánh tay cô liền hướng ra bên ngoài.

Phương Cửu xoay người ngăn ở trước mặt anh, ngược đầu nói: "Tại sao phải cho em nhiều tiền như vậy?"

Nhiều số 0 như vậy, cát-xê của cô mới được có chừng đó nha!

Cố Tích nghiêng đầu đi không tự nhiên liếc những nơi khác, "Xem như là bồi thường cho em."

Cô biết anh nói chính là lời đồn đãi sự tình lần này, có điều...

"Em không muốn cái gì bồi thường, lẽ nào anh không biết ngày hôm nay tại sao em hẹn anh đi xem phim sao?" Cô khẩn trương nhìn chằm chằm đôi mắt anh, ngữ khí tràn ngập nghiêm túc.

Ánh mắt đụng nhau, Cố Tích ho nhẹ một tiếng, sau đó vỗ vỗ vai cô, "Đi thay quần áo đi."

Phương Cửu: "... "

"Nếu anh từ chối em, vậy thôi, coi như em tưởng bở!" Cô hồng hồng viền mắt, cố nén không cho con ngươi hạ xuống, xoay người liền đi kéo cửa.

Cố Tích thờ dãi, kéo lại cánh tay ấn cô lên lưng cửa, cúi đầu nghiêm túc nói: "Em chỉ có cảm giác ỷ lại với tôi thôi, cũng không phải tình yêu nam nữ."

Bốn mắt nhìn nhau, Phương Cửu tròn to mắt, bỗng nhiên nhón chân lên mạnh mẽ hôn một cái trên môi anh, sau đó đỏ mặt cúi đầu, "Em.. Chúng ta lâu như vậy mà không nhìn ra sao, nào có cảm giác ỷ lại gì, trừ phi anh đang lấy cớ từ chối em."

Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, ánh mắt Cố Tích tối sầm lại, bỗng nhiên cúi người nói khẽ bên tai cô: "Tôi chưa bao giờ mở cửa cho bất kì nữ nhân nào."

Dứt lời, không chờ Phương Cửu mở miệng, liền gạt gao đề cô lên cánh cửa, cúi đầu mạnh mẽ hôn môi cô...

Aya: Aiza, lúc mình đọc thì không thấy gì, sao lúc edit lại thấy nó sến sẩm như vậy cơ chứ???

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Con trai ảnh đế (6)

Edit: Aya Shinta

"A..." Cô tròn to mắt, sững sờ nhìn anh.

"Đừng nhìn..." Anh che mắt cô lại, nhẹ nhàng ngậm môi dưới của cô trần trọc thâm nhập...

Phuong Cừu nhắm mắt lại, hàng mi mềm mại xẹt qua lòng bàn tay của anh, Cổ Tích hít sâu một cái, bàn tay lớn nắm chặt vòng eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt nhẹ.

Bầu không khí ám muội quanh quần giữa hai người, một lúc lâu, anh mới buông môi cô ra, ánh mắt cực nóng, "Xem phim gì?"

Phuong Cừu cúi đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ chót một mảnh, cuối cùng nhỏ như muối kêu mà trả lời: "Ph... Phim ma."

"Đi thay bộ quần áo." Anh sờ sờ cánh tay lạnh lẽo nhắn nhủ của cô.

Phuong Cừu ngẩng đầu lên, trừng mắt bất mãn nói: "Anh có ý có đúng hay không?"

Còn muốn chờ cô chủ động xuất kích, người đàn ông này thật có tâm cơ!

Đuôi lông mày Cổ Tích khẽ động, "Tôi bị em làm cho cảm động."

"Cút đi!"

Phuong Cừu quay người lại liền kéo cửa phòng ra, "Tự anh xem phim của anh đi!"

Cổ Tích kéo cánh tay cô lại, chăm chú ôm cô vào lồng ngực, "Không có, em cả nghĩ quá rồi."

Mình nào có cái gì tâm cơ, tất cả không phải đều "thuận theo tự nhiên" hay sao?

Phuong Cừu giãy giụa gạt tay anh đi, một bên hung tợn nói: "Em không phải người ngu, anh thật là quá đáng, dĩ nhiên để con gái như em mở miệng, sau này em cũng không tiếp tục để ý đến anh nữa!"

Cổ Tích đang muốn nói cái gì, chân đột nhiên tê rần, liền nhìn thấy Phuong Cừu giẫm đôi giày cao gót cộp cộp cộp đi ra.

Anh đỡ trán cười nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn không có đuổi theo ra ngoài, anh biết con giận của cô gái nhỏ này trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không tiêu.

Đêm đó Phuong Cừu liền trả phòng đi, tuy rằng vẫn bỏ qua hoạt động kia, nhưng ngày tiếp theo cô còn phải đi tham gia chụp ảnh cho một tạp chí.

Cô có tài nguyên rất tốt, cơ bản không cần cướp thì Lưu tỷ cũng sẽ đưa việc tới cửa, nữ chủ còn nói muốn xuống núi tiếp một bộ lớn, sau đó cho cô làm nữ hai, ý tứ chính là muốn nâng cô lên. Có điều cuối cùng Phuong Cừu vẫn không có đáp ứng, cô không muốn làm phiền đến nữ chủ nữa, nhiều quá thì thật không tiện a.

Liên tiếp mấy ngày Phuong Cừu đều không có liên lạc qua lại với Cổ Tích, Cổ Tích cũng không có liên lạc với cô, Phuong Cừu quyết định nếu như anh ta không tìm đến mình, cô vẫn không chịu nhượng bộ!

Khi đoàn phim đóng máy, cũng bắt đầu phân đoạn tuyên truyền, đóng vai nữ số 2 thì cô nhất định phải dự họp. Hơn nữa lần này toàn bộ hành trình trong buổi tuyên truyền đều được trực tiếp, một điểm sai lầm cũng không được phép làm ra.

Bởi đội hình đoàn phim quá hùng hậu, cùng ngày thì rất nhiều ký giả truyền thông đã đến, Phuong Cừu cũng mặc vào một cái đầm hở vai hồng nhạt, khi ở phía sau phòng hoá trang còn có phóng viên đi vào phỏng vấn, có điều đều bị Lưu tỷ cản ở bên ngoài.

Đóng lại cửa phòng nghỉ, Lưu tỷ liền nghiêm trang nói: "Lát nữa liên quan với việc tình yêu thì cô cũng không cần trả lời, càng không cần lộ ra cái vẻ mặt chán chờ gì hết, cô còn trẻ, yêu đương quá sớm chỉ có thể tiêu hao sự nổi tiếng của cô, vì vậy nhớ rằng một chữ cũng đừng có nói!"

Về mặt Lưu tỷ rất nghiêm túc, Phuong Cừu nhìn vào gương hai lượt, lúc này mới nhẹ nhàng trả lời: "Biết rồi."

Nói xong, cô hương đầu về phía Lưu tỷ, "Chị xem màu son này thế nào?"

Lưu tỷ: "..."

Quét mắt đến bả vai của cô đang lộ ra, Lưu tỷ ý tứ sâu xa cười cợt, "Rất đẹp, tuyệt đối áp đảo toàn bộ."

Cho rằng mình thật sự rất ưa nhìn, Phuong Cừu lại soi gương rất lâu, mãi đến tận khi công nhân viên nói đã tới lúc, cô đi ra ngoài.

Vào lúc này phía trước đã ngồi đầy phóng viên, từng người một xem ra đều có chuẩn bị mà đến, một loạt nhà sản xuất đều ngồi ở phía hàng đầu, đến khi người chủ trì hâm nóng bầu không khí, Phuong Cừu mới tìm đến vị trí có đề tên mình.

Vị trí này cũng rất được chú trọng, bình thường đều dựa theo phiên vị, là nữ số 2 thì tự nhiên Phuong Cừu sẽ ngồi cạnh Triệu Thích. Khi người chủ trì ở phía trên còn đang hâm nóng, máy quay liền từ trên người chủ trì đảo qua, Phuong Cừu mỉm cười, xem như chào hỏi với khán giả bên kia màn ảnh.

"Cô lộ hàng kia." Triệu Thích nhẹ giọng nói một câu bên tai cô. (khụ...chém)

Phương Cửu sợ đến lập tức nhìn xuống, lại phát hiện quần áo cũng không có rơi xuống!

Triệu Thích cười cười, không nói gì, chỉ là cởi áo khoác đưa cho cô.

Phương Cửu không rõ ra sao rồi lại quét một vòng trên người mình, phát hiện khi ngồi xuống thì váy mình có chút ngắn, tuy rằng mặc quần an toàn nhưng cô vẫn còn có chút không dễ chịu. Do dự một chút, cô vẫn là nhận áo vest của Triệu Thích khoác lên trên đùi, sau đó đến gần nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Xung quanh đều là phóng viên, thỉnh thoảng ở phía trước còn có máy quay lia tới, Triệu Thích không dám lớn tiếng, cũng chỉ có thể thấp giọng nói bên tai cô: "Ngày hôm nay cô rất đẹp."

Phương Cửu sững sờ, có chút lúng túng nghiêng đầu đi không tiếp tục nói nữa.

Ngay ở hàng đầu tiên bên kia, Cố Tích ngồi bên Tề Hoa, nhưng ánh mắt âm trầm liên tục nhìn chằm chằm vào Phương Cửu bên này, đặc biệt nhìn áo khoác trên đùi cô, sắc mặt kia...

Tề Hoa bên cạnh vẫn luôn ho khan, đối với loại ánh mắt này của Cố Tích hẳn có vẻ hơi khó chịu, cái gì khác hẳn không biết, nhưng hiện tại hẳn biết một chuyện, Triệu Thích xem như là triệt để đắc tội vị Cố đạo diễn này!

"Được rồi, bây giờ chúng ta hãy mời những thành viên chủ chốt trong [Loạn Thế]!" Người chủ trì nói xong, liền lập tức đưa ánh mắt hướng về phía dưới.

Theo màn ảnh quét lại đây, Phương Cửu cũng đứng lên, thuận tiện đem áo trả lại Triệu Thích.

Vì đi giày cao gót lên cầu thang, Triệu Thích còn đỡ cô một cái, Phương Cửu nhất thời có chút không dễ chịu thu tay về.

Người chủ trì khá là lạ mặt, chờ tất cả diễn viên đều lên, không nhận được cười: "Oa, đây là một rừng hoa nha!" (lại chém)

P phía dưới phát ra từng trận tiếng cười, người chủ trì liền đưa ánh mắt tìm đến Cố Tích ở chính giữa, "Tôi rất hiểu kì, giá trị nhan sắc cao như Cố đạo diễn như thế, tại sao không mình tự mình ra trận?"

Bên trái Cố Tích là Tề Hoa, bên phải là Đường Đình Đình, anh đứng ở chính giữa đối diện dưới đáy vô số ánh đèn flash, ngữ khí vẫn bình tĩnh, "Làm bác sĩ có thể trị cảm mạo cho mình, nhưng vĩnh viễn không thể tự mình làm giải phẫu cho chính mình được."

Anh không thích đi diễn nhân sinh của người khác.

"Hình như Lưu đạo diễn từng làm giải phẫu vậy." Người chủ trì cười, nhưng đề tài lại rất sắc bén, vừa nhìn thì biết chính là có chuẩn bị.

"Vì thế nên giải phẫu của bọn họ thất bại." Cố Tích khẽ cười một tiếng.

Nhưng dưới kia lập tức sôi trào, các ký giả nôn nóng chụp chụp, được rồi, ngày mai liền có cái tiêu đề!

Người chủ trì tựa hồ có hơi lúng túng, có điều Cố Tích nói cũng không sai, những cái kịch bản tự biên tự diễn cơ bản đều bị nhào đi nhào lại. Coi như không nhào lại, cũng tuyệt đối không khá hơn bao nhiêu, lại tuyệt đối không có để cho những nghệ sĩ kia thành công được.

Tự cười cười, người chủ trì hướng microphone đưa cho Tề Hoa, "Được, tiếp theo chúng ta hãy nghe những người khác giới thiệu về vai diễn của họ."

Người chủ trì này vừa nhìn chính là đã thành tinh rồi, cũng không biết được tìm ở đâu ra. Phương Cửu bĩu môi không muốn nói cái gì, Triệu Thích cũng cho cô ánh mắt đồng dạng.

Chờ đến phiên Phương Cửu, cô mới tiếp nhận microphone mỉm cười nhìn màn ảnh, "Chào mọi người, tôi là Phương Cửu, lần này ở [Loạn Thế] đóng vai Lan Hinh, một yêu dân họa quốc hại dân."

Nói xong, cô còn ngượng ngượng cười cợt.

Người chủ trì kia lập tức dựa theo vấn đề đã được chuẩn bị kỹ càng trước đó mà hỏi: "Nhưng Phương Cửu cô nhìn qua thật giống không phải một yêu phi yêu diễm, nhân vật này làm sao cô diễn được?"

Ánh đèn flash bên dưới còn ở chớp lóe, Phương Cửu chỉ có thể cười trả lời: "Tôi cảm thấy là một người diễn viên chung quy phải có những sự trải nghiệm khác nhau, còn làm sao diễn...Khi đó mọi người có thể đi rạp chiếu bóng xem."

"Ha ha ha, nhất định!" Người chủ trì nói xong, đưa microphone cho người kế tiếp.

Ngày hôm nay Chu Tuyền không đến, cũng không phải cô ta không muốn, hơn nữa đoàn phim không có mời cô ta trở về. Hiện tại cùng với công ty đưa nhau lên tòa, phiên toái thành một đồng lớn, tuy rằng cô ta có hồng, nhưng sức hấp dẫn của bộ phim khẳng định cũng sẽ chuyển đến trên người cô ta, vì lẽ đó không mời cô ta tới đây là lựa chọn tốt nhất.

Chờ mọi người đều giới thiệu nhân vật của mình xong, người chủ trì kia lại bắt đầu trò chuyện, còn ý vị không rõ nhìn về phía Phuong Cửu bên kia, "Vừa này tôi thấy Triệu Thích thì thăm nói chuyện với cô ở bên đó, xem ra quan hệ của hai người tựa hồ rất tốt?"

Bên truyền thông thích nhất những scandal này, từng người lại bắt đầu nhấn máy ảnh, đôi mắt Phuong Cửu bị lóa sắp muốn rơi ra.

"Phuong Cửu là diễn viên có có ý tưởng rất tốt, chúng tôi bàn luận trao đổi kinh nghiệm." Triệu Thích rất khách quan mà trả lời.

Dứt lời, người chủ trì kia rõ ràng có chút không tin nói: "Tôi thấy anh đem áo khoác cho Phuong Cửu, thế nhưng Đường Đình Đình hôm nay cũng mặc vậy, tại sao anh lại không cho cô ấy?"

Đèn flash chớp lóe càng thêm lợi hại, trên mặt Triệu Thích tuy rằng vẫn là vẻ mặt mỉm cười, nhưng Phuong Cửu cũng có thể cảm giác được nội tâm anh ta lúng túng, cũng không biết người chủ trì tìm ở đâu ra, rõ ràng cứ hỏi những vấn đề không được chuẩn bị!

"Vậy tại sao tôi cũng ở đây, anh chỉ hỏi Phuong Cửu, nhưng không hỏi tôi?" Đường Đình Đình đột nhiên cười rồi nói một câu.

Mọi người đều biết cô ấy đang đối người chủ trì kia, bầu không khí lại một lần trở nên rất lúng túng, người chủ trì kia cũng cười cười nói: "Lát nữa tôi sẽ lưu lại cô cùng Tề lão sư chậm rãi tán gẫu."

Không biết buổi truyền truyền lúng túng này làm sao tiếp tục tiến hành. Chờ đến khi Phuong Cửu ngồi xuống, vị nam chủ trì đã xuống và thay bằng một vị nữ chủ trì. Vị nữ chủ trì này cũng khá có danh tiếng, rất nhanh liền làm nóng bầu không khí.

Đường Đình Đình cùng Tề Hoa đang ở phía trên tiếp thu phỏng vấn còn rất lâu mới xuống, bởi vì nam nữ vai chính còn có mấy cái trò chơi nhỏ chưa thực hiện, Phuong Cửu liền chuẩn bị đi đổi quần áo.

Trở lại phòng nghỉ, Lưu tỷ liền ném quần áo đã chuẩn bị kỹ càng trước đó cho cô, "Nhiều người như vậy, cô còn lặng lẽ nói chuyện với Triệu Thích, cô không biết chung quanh đều là máy quay sao?"

Phuong Cửu nháy mắt mấy cái, cầm quần áo ôm vào trong ngực lạnh nhạt nói: "Anh ấy cho ta một bộ y phục để che lại, tôi liền nói câu cảm tạ với anh ấy mà thôi, bằng không lát nữa liền xấu hổ à."

"Thế nhưng..." Lưu tỷ còn chuẩn bị nói cái gì, thế nhưng khi thấy người ngoài cửa đang tiến vào, lập tức im lặng đi ra ngoài.

Nếu mình nói không nghe, luôn có người có thể làm cho Phuong Cửu nghe lời!

Phuong Cửu còn đang kinh ngạc tại sao Lưu tỷ không nói chuyện, còi giầy quay đầu lại, cô liền nhìn thấy Cố Tích đen mặt đi vào.

Nhìn thấy vẻ mặt anh đen như đáy nồi, Phuong Cửu tự nhiên có chút chột dạ, có điều vừa nghĩ tới rõ ràng mình cũng không có làm gì, trái lại là người này tâm cơ đưa mình vào trông, vừa nghĩ như thế, cô liền tự tin lên.

"Anh tới làm cái gì?" Khóe mắt cô thoáng nhìn, vẻ mặt không cao hứng ôm quần áo muốn đi vào trong phòng thay quần áo.

Cố Tích kéo cánh tay cô lại, ánh mắt sáng quắc, "Em nghĩ tôi chết rồi?"

Phuong Cửu: "..."

"Tôi chưa đụng vào em, em lại để hấn ta chạm vào chân em?" Cố Tích mặt tối sầm lại, còn cúi đầu liếc nhìn đôi chân trắng nõn kia.

Phuong Cửu lui về phía sau hai bước, thế nhưng Cố Tích lại giữ cô rất chặt, không có cách nào, cô chỉ có thể giơ chân trần đá anh một cái, "Anh xem, đây không phải đụng vào à!"

Nhìn chân cô, sắc mặt Cố Tích lại đen, trực áp cô lên tường, ngữ khí tràn ngập bất mãn, "Em không cho tôi một lời giải thích, ngày hôm nay đừng hòng đi ra ngoài."

Chính mình cũng không kịp ra tay, dĩ nhiên lại để cho quần áo của người khác đụng tới chân em ấy?!

"Tại sao anh lại ấu trĩ như vậy, là anh không để ý tới em. Nếu như anh thật lòng yêu thích em, tại sao nhiều ngày như vậy mà đều không để ý đến em?" Phuong Cửu bĩu môi, vẻ mặt oan ức.

"Cái tốt không học, lại học nói hươu nói vượn, em đếm xem hai ngày nay tôi gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại?" Cố Tích hơi nhướng mày, lần đầu bị người ta oan uổng như vậy.

Phuong Cửu tròn to mắt, đang định nói cái gì, trong đầu đột nhiên lóe lên.

Cô... Ngày đó cãi nhau với Cố Tích rồi... Kéo số anh vào sổ đen...

"Cái kia... Vậy anh không gọi cho Lưu tỷ sao? Vạn nhất em xảy ra vấn đề rồi làm sao bây giờ?" Phuong Cửu chuẩn bị trả đũa!

Cố Tích hít sâu một cái, thấp giọng nói bên tai cô: "Lưu tỷ nói em còn đang tức giận, nói tôi hai ngày nữa lại tới tìm em."

Phuong Cừu: "... Khi nào cô nói với Lưu tỷ câu này vậy?

"Nói đi, em chuẩn bị giải thích với tôi thế nào?" Anh cau mày, đối với chuyện này vẫn canh cánh trong lòng.

Phuong Cừu nháy mắt mấy cái, bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thờ dài, "Đừng nghịch, em đi thay quần áo rồi ra ngoài."

Nếu như lát nữa người chủ trì gọi mà chưa lên, thật là lúng túng?

"Ra cái gì!" Cố Tích vô cùng bất mãn với thái độ này của cô, không nhịn được ghé bên tai cô không vui nói: "Ngày hôm nay em nhất định phải cho tôi một câu trả lời."

Phuong Cừu không biết nên nói như thế nào với cái người này, chỉ đành ôm lấy cổ anh, hôn một cái bên khóe môi anh, "Được chưa?"

Nhìn khuôn mặt nhỏ đang ửng đỏ, ánh mắt Cố Tích tối sầm lại, lập tức cúi đầu hôn cô, cạy răng cô ra, nhẹ nhàng mút vào, ngậm chặt...

"A..." Phuong Cừu có chút thở không được, thế nhưng bàn tay lớn trên eo vẫn đang dòi xuống, dường như muốn tẩy đi những vị trí mà cái áo khoác kia đã chạm vào cô, từng cái từng cái một...

Chân cô mềm mại lại nhẵn mịn, Cố Tích chỉ cần nghĩ tới cô bị y phục của nam nhân khác chạm qua, trong lòng rất không thoải mái. Nhưng nhận ra được hình như cô muốn thờ không nổi, lúc này mới chậm rãi buông cô ra, "Nhớ kỹ, mỗi sợi tóc của em, từng cái, đều là của tôi!"

Phuong Cừu rất muốn trợn trắng mắt, có điều một hơi vẫn thờ chưa xong. Sau khi Cố Tích đi ra ngoài, cô mới uống ngụm nước, nhanh nhẹn thay quần ngắn cùng T-shirt. Khi đi ra ngoài còn chưa ngồi vững vàng, người chủ trì kia mời cô cùng Triệu Thích lên.

Phóng vấn đôi lời, người chủ trì liền đề cho hai người chơi game, có điều Phuong Cừu có chút sợ Cố Tích lại phát rồ, cùng đề tránh hiềm nghi, nữ chủ trì kia cũng không có như nam chủ trì chơi trò đột ngột, xong một trò chơi nhỏ sau liền đề bọn họ xuống.

Sau khi buổi tuyên truyền kết thúc tất cả mọi người cùng chụp một tấm ảnh liền tách ra. Không cần nghĩ cũng biết bên ngoài đều là phóng viên, Lưu tỷ đã bố trí cho cô mấy bảo tiêu, bằng không căn bản không ra được.

Nhưng là mãi đến tận khi ra cửa những phóng viên kia vẫn đang ủa lên, "Phuong Cừu cô cùng Triệu Thích quan hệ rất tốt sao?"

"Hai người có khả năng phát triển hay không?"

"Cô cùng Cố đạo diễn thật sự chỉ là quan hệ thanh mai trúc mã quan hệ hay sao?"

Một loạt vấn đề trên Phuong Cừu đều không hề trả lời, bởi vì những người này đều bị Lưu tỷ ngăn lại, thật vất vả mới lên xe được, những phóng viên kia mới dần dần tản đi.

Nhìn xe càng ngày càng xa, Phuong Cừu không nhịn hỏi Lưu tỷ phía trước: "Có phải Cố Tích đã gọi điện thoại cho chị?"

Trong buồng xe rất yên tĩnh, Lưu tỷ đang lướt điện thoại di động, nghe được cô cũng chỉ là nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

"Tại sao chị không nói cho tôi?" Nếu không phải cô nhanh trí trả đũa lại, vậy vừa nãy không biết có bao nhiêu lúng túng.

"Vốn cô đang tức giận, tôi chỉ là nói Cố Tích hai ngày nữa gọi điện thoại cho cô mà thôi." Lưu tỷ có vẻ rất không để ý lắm.

Phuong Cừu bĩu môi không nói gì, cũng cúi đầu lướt di động, lại phát hiện dưới Weibo của mình có rất nhiều bình luận.

Võng hữu A: Vừa nãy lúc Phuong Cừu nói chuyện cùng Triệu Thích, Cố đạo diễn mặt đen [ảnh]

Võng hữu B: Ha ha ha, tại sao tôi lại muốn cười như vậy?

Võng hữu C: Có khả năng trong lòng Cố đạo diễn đang nghĩ, chờ sau khi trở về lại trừng trị em tiểu yêu tinh này!

Võng hữu D: Lẽ nào chỉ có một mình ta cảm thấy Triệu Thích cùng Phuong Cừu có cảm giác cp sao?

Võng hữu E: Không thể không nói, người nam chủ trì này thực sự là buồn nôn, chẳng trách không nổi (mỉm cười)

Võng hữu F: Đường Đình Đình tự nhiên bị kéo vào, thật đáng giận!

Võng hữu G: Ta mặc kệ, ta an vị chờ Cố đạo diễn cùng Phuong Cừu công bố tình yêu! Dù sao cũng "chơi đùa từ nhỏ đến lớn" (cười xấu xa)

Buổi tuyên truyền vừa rồi là trực tiếp, rất nhanh sẽ nóng lên, một là Cố Tích trào phúng Lưu đạo diễn, một là cái nam chủ trì kia. Nam chủ trì kia không biết bị bao nhiêu người nhả nước bọt, bất quá đối với ngôn luận của Cố Tích đều là khen chê nửa nọ nửa kia.

Có người nói anh quá mức tự phụ, không biết tôn trọng tiền bối, còn nói bộ phim này sớm muộn sẽ nhào lại. Cũng có người nói Cố Tích rất ngay thẳng,

nói không có sai, những bộ phim điện ảnh tự biên tự diễn không có một cái thành công. Cố Tích chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Phương Cửu không một chút nào lo lắng rằng Cố Tích sẽ đắc tội những đạo diễn lớn kia, bởi vì những đạo diễn kia rất quen thuộc với anh, không chỉ có rất quen, cùng nam nữ chủ càng quen hơn. Liên nói Lưu đạo diễn kia, năm đó khi Cố Tích sinh ra, Lưu đạo diễn còn ôm lấy anh, hai người thường thường thảo luận tâm đắc trong việc làm đạo diễn. Đừng nói Phương Cửu làm sao biết được, những thứ này đều do nữ chủ lôi kéo cô nói chuyện phiếm, việc từ lớn đến nhỏ của Cố Tích đều nói cho cô.

Cho tới những ngôn luận trên internet, Phương Cửu an vị chờ bọn họ bị Cố Tích đánh rớt thế nào.

Mấy ngày sau không có hoạt động gì, Phương Cửu liền trở về nhà, mẹ cô nhìn thấy cô trở về lại dò hỏi việc của cô cùng Cố Tích, Phương Cửu lập tức trốn lên lầu tắm rửa.

Tắm xong rồi ra ngoài, cô liền nhìn thấy Cố Tích gọi video tán gẫu, Phương Cửu không có suy nghĩ nhiều liền gọi lại.

Rất nhanh video liền được kết nối, Phương Cửu đưa điện thoại di động tựa trên bàn trang điểm, một bên lau tóc, "Làm sao? Lễ nào anh không chịu được bạo động trên mạng muốn tìm em cầu an ư?"

Cố Tích không nói gì, chỉ là nhìn hình ảnh bên trong màn hình có chút không bình tĩnh nổi.

Không nghe thấy anh nói chuyện, Phương Cửu cho rằng là tín hiệu không tốt, liền thả khăn mặt xuống cầm di động trên bàn nhắm ngay mặt mình, "Nghe được không?"

Cố Tích: "... Anh không chỉ có nghe được, hơn nữa còn thấy được.

Dường như phát hiện hình ảnh mình phản chiếu lại, Phương Cửu sợ đến mức lập tức vứt điện thoại di động trên giường, sau đó lấy cái áo khoác mặc vào.

Lần thứ hai cầm điện thoại di động lên, cô không nhận được phản nộ quát lên: "Cố Tích, anh lúc nào trở nên hạ lưu như thế!"

Nhìn thấy cô mặc ít như thế lại không nhắc nhở cô!

Người bên kia ép độ cong bên khóe miệng xuống, còn đang hoàng trình trọng quay về màn hình nói: "Tôi không có nhìn thấy gì hết."

"Anh lừa gạt ai đó! Anh đều nhìn thấy..." Phương Cửu dừng miệng lại, tức giận đến mức mặt đều đỏ lên.

Dù sao có cái miệng, tùy anh ta nói thế nào!

"Được rồi, tôi chỉ là nhìn thấy một chút mà thôi, ngược lại sớm muộn gì rồi cũng sẽ thấy hết." Nói xong, hình như anh nhớ tới cái gì, thoáng câu nệ nói: "Minh Thiên thúc thúc a đi có ở nhà không?"

Phương Cửu cười lạnh một tiếng vốn là muốn mắng người, thế nhưng nghe được câu tiếp theo của anh, ngay tức khắc có chút ngờ vực nhìn anh, "Anh muốn làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Con trai ảnh đế (7)

Edit: Aya Shinta

"Đã lâu không gặp, gặp gỡ bình thường mà thôi." Sắc mặt Cố Tích không hề thay đổi, còn rót cho mình chén trà.

Xem cảnh vật phía sau thì hình như đã về đến nhà, Phương Cửu không nhận được bổ sung: "Làm sao không thấy trước đây anh cùng ba mẹ em lui tới? Đứng rồi, em cho anh biết, đến lúc hậu kỳ giúp em chỉnh sửa cho đẹp một chút, trên màn ảnh mặt em khá tròn, tốt nhất chỉnh sửa cho gầy một chút."

Cố Tích nhú nhú mày, đặt chén trà xuống, quay đầu lại liếc nhìn notebook trên bàn, "Nói hư nói vượn."

Gầy như thế, đến khi đó làm sao sinh con! (Chặc)

"Này, em không phải đang nói đùa anh." Phương Cửu nói xong xoa xoa mặt của mình, "Anh xem, gần đây em có phải là mập lên rất nhiều? Còn có eo em đều to ra một vòng, đến lúc đó Lưu tỷ lại bắt em giảm béo."

Cố Tích: ". . ."

Liếc nhìn vòng eo thon nhỏ kia, giọng Cố Tích hơi trầm xuống, "Nếu như em dám giảm béo, thì thay đổi người đại diện đi."

Lưu Lộ ở trong giới cũng mang danh người đại diện nổi tiếng, từng mang theo vài ảnh để ảnh hậu, hơn nữa cô ấy làm người cũng đặc biệt lão luyện, giao thiệp cũng không cần phải nói, vì vậy mẹ anh mới giao Phương Cửu cho cô ấy. Có điều Lưu Lộ quá chú trọng công việc, quen việc không chểnh mảng, dưới trướng, chuyện này đối với Phương Cửu - một người không đặt sự nghiệp lên hàng đầu, thì việc này chắc chắn sẽ không tốt.

"Giảm béo làm sao? Anh hỏi xem có nữ nghệ sĩ nào trong giới không giảm béo hay không? Đường Đình Đình lúc đóng phim mỗi ngày chỉ ăn rau uống nước không dầu." Phương Cửu bĩu môi, lại cúi đầu liếc nhìn vóc người của chính mình, cảm giác mình eo mình hơi thô một chút.

"Tiểu Cửu, con đang nói chuyện với người nào vậy, gọi con xuống dưới uống nước hoa quả cũng không nghe." Phương mẫu bỗng nhiên đẩy cửa đi vào.

Phương Cửu sợ đến mức tay run lên, di động đột nhiên rơi trên mặt đất.

"Không. . . Không có ai." Cô giả vờ trấn định ngồi xổm người xuống nhặt di động, sau đó yên tĩnh video call.

Phương mẫu nửa tin nửa ngờ đi tới bên người cô, quét mắt đến mái tóc ướt sũng của cô, "Tắm xong cũng không biết nhanh sấy tóc một chút, nếu như cảm mạo thì làm sao bây giờ."

Thấy mẹ mình giống như muốn giúp cô lau tóc, Phương Cửu lập tức cầm máy sấy lui về sau hai bước, nở nụ cười dưới, "Tự con làm được."

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên nghiêng đầu ra hỏi: "Mẹ, ngày mai mẹ cùng ba có ở nhà không?"

Cô biết Cố Tích khẳng định không phải ghé qua đơn giản như vậy, nhưng nếu như cầu hôn thì lại quá sớm, dù sao quan hệ của bọn cô cũng chưa ổn định.

"Làm sao? Con có việc?" Phương mẫu thu tay nhàn nhạt liếc cô.

Phương Cửu cười dùng khăn mặt tiếp tục lau tóc (màu thuần, này xài máy sấy mà), ngữ khí hững hờ, "Không phải, con chính là. . . Ngày mai có bạn con lại đây, cho nên muốn hỏi một chút ngày mai mẹ có ở nhà không."

"Là Cố Tích chứ gì?" Phương mẫu trung ra vẻ mặt "mẹ hiểu hết".

Phương Cửu: ". . ."

"Con có mấy người bạn mà mẹ còn không biết? Mấy ngày trước dì Hạ còn đề cập với mẹ một câu, nói muốn đem chuyện của các con làm sớm một chút, nếu như ngày mai Cố Tích tới được thì chúng ta ra ngoài ăn, tiện thể gọi cô chú Hạ đến, bàn chuyện của hai đứa luôn." Phương mẫu vẻ mặt thật thà.

Phương Cửu sợ, vội vàng kéo tay bà, "Không không không, mẹ bình tĩnh đi! Việc của con với Cố Tích tự chúng con sẽ xử lý, nếu mẹ làm vậy, không chừng anh ấy sẽ nghĩ chúng ta bức hôn đấy!"

Đến lúc đó lại xảy ra tác dụng ngược, nếu như Cố Tích không muốn cùng cô kết hôn thì làm sao bây giờ!

Phương mẫu cho cô một ánh mắt đe dọa, "Con cho rằng mẹ đồng ý gả con sớm như vậy? Nếu không phải cậu ta là con trai của dì Hạ, mẹ còn không nỡ gả con cho cậu ta sớm như vậy, được được, con muốn tự mình xử lý liền tự mình xử lý đi, ngược lại mẹ muốn xem xem tiểu tử kia ngày mai muốn qua làm cái gì!"

Phương mẫu nói một cái buông tay cô ra, xoay người liền ra ngoài phòng, bóng lưng đặc biệt có khí thế.

Phương Cửu sững sờ đứng ở đó, cảm giác sự tình lại phiền phức, thở dài, cô tiếp tục cầm máy sấy tóc, chỉ hy vọng ngày mai không xảy ra chuyện gì.

Buổi tối cô ngủ tương đối sớm, ngày tiếp theo khi tỉnh lại, internet liên quan tới ngôn luận của Cố Tích ngày hôm qua đã bị triệt gần đủ rồi, chỉ có buổi tuyên truyền vẫn còn độ nóng. Phương Cửu xem qua, hậu kỳ làm poster của cô vô cùng đẹp, vì lẽ đó sáng sớm cô cũng được hưởng theo, bản poddter này cũng được những Weibo v kia chuyển tiếp.

Võng hữu A: "Làm sao bây giờ, ta thật giống như bị nhan sắc của Phương Cửu làm điên đảo (che mặt) "

Võng hữu B: Ta. . . Ta thật giống nhìn thấy cảnh giường chiếu (trợn mắt ngoác mồm)

Võng hữu C: Tại sao phản cảnh của Chu Tuyền ít như vậy? Quả nhiên có hậu trường thì không giống nhau(ha ha)

Võng hữu D: Phương Cửu treo Chu Tuyền lên đánh kìa? Đặc biệt Phương Cửu bóp cằm Chu Tuyền, quả thực thô bạo a!

Võng hữu E: Cố đạo diễn tâm thật to lớn quảng đại, dĩ nhiên để Tiểu thanh mai cùng người đóng cảnh giường chiếu! Nhìn rất giống thật a!

Võng hữu F: Tôi cảm thấy người trên giường cũng không giống Phương Cửu, khéo mắt Phương Cửu không có một nốt ruồi [ảnh]

Võng hữu G: Ha ha ha, bạch liên hoa cùng kẻ tự cao tự đại thật đúng là trời sinh một cặp, Tuyền Tuyền của chúng ta không với tới nổi [tạm biệt]

Võng hữu H: Đáng sợ, dĩ nhiên lại xóa nhiều phân cảnh của Chu Tuyền như vậy, không biết cuối cùng Đường Đình Đình lại sẽ còn lại bao nhiêu [nôn mửa]

Lướt Weibo một hồi, Phương Cửu liền không muốn nhìn nữa, ngôn luận không tốt cũng không thể nhờ Lư tỷ ngăn lại, còn Chu Tuyền, cô ta hiện tại đang bận lên tòa cùng với công ty đại diện, bao nhiêu phân cảnh chắc cũng sẽ không có thời gian xé ra.

Liếc nhìn ánh mặt trời bên ngoài, cô xuống giường kéo màn cửa sổ ra, đi vào toilet rửa mặt.

Chờ chuẩn bị đi ăn sáng thì thật giống như nghe được dưới lầu có tiếng gì đó, không tự giác đưa đầu hướng xuống, đã thấy một công người quen thuộc trên ghế salông!

"Nghe nói phòng bán vẽ của Cố đạo diễn không tệ, cô cùng Phương thúc thúc tuy rằng không phải người bên trong, nhưng có một số việc cũng là biết đến, cảm dỗ trong nghề đối với các cháu cũng rất nhiều, cháu còn trẻ như vậy, không biết có thể gánh vác hay không?" Phương mẫu ngồi dựa ở trên ghế salông, cầm tạp chí trong tay, tầm mắt lại chăm chú vào Cố Tích diện.

Ngày hôm nay Cố Tích không có mặc một cây đen, mà là một thân tây phục khá nhàn nhã, bình thường anh không thích ăn diện, nhưng kiểu tóc ngày hôm nay đặc biệt đẹp trai, so với tiểu thị tươi trên Tv lại đẹp hơn không ít.

"Cô cứ nói giỡn, cháu chỉ có thể bảo đảm tuyệt đối sẽ không có cái ngày kia." Cố Tích ngữ khí ôn hòa, cùng cái dáng vẻ ác miệng trong ngày thường quả thực là khác nhau một trời một vực.

Phương mẫu thay đổi cái tư thế ngồi, tiếp tục liếc mắt miết anh, "Tiểu Cửu là cái diễn viên, nếu như có một ngày con bé cùng người khác diễn cảnh thân mật cháu có thể chịu đựng không?"

Phương Cửu ở trên lầu chỉ có thể lúc ẩn lúc hiện nghe được một ít âm thanh, vội vã trốn to mất chạy xuống dưới lầu.

Sắc mặt Cố Tích không hề thay đổi, mỉm cười, "Không thể chịu đựng."

Anh có thể chịu mới có quý!

"Mẹ! Cố Tích đến rồi làm sao mẹ không nói cho con!" Phương Cửu hô to vào trong phòng khách, sau đó ngồi cạnh Cố Tích, hai mắt quét một vòng trên bộ dáng ngày hôm nay của anh, "Anh. . ."

Phương Cửu: ". . ." Cố Tích muốn tiến quân vào giới nghệ sĩ hay sao?

"Mẹ lên xem đã vài lần rồi, mẹ cố ý để Vương a đi không gọi con, chính là muốn nhìn xem con có thể ngủ được bao lâu." Phương mẫu ngồi dựa vào đó, nhàn nhạt quét đến hai người đối diện một chút.

Phương Cửu bĩu môi, sau đó che cái bụng, "Con vất vả thế này mới được về nhà ngủ mà, muộn thế này, có phải nên ăn cơm trưa?"

"Ha ha, ăn, chỉ có biết ăn thôi, đến thời điểm lại kêu giảm béo." Phương mẫu thở dài, cuối cùng vẫn quay đầu lại hướng nhà bếp bên kia nói: "Vương tỷ, phiền phức giúp tiểu Cửu nấu bát sủi cảo."

"Được rồi!" Trong phòng bếp truyền đến giọng nữ chất phác.

"Giảm béo?" Cố Tích quét đến cánh tay nhỏ xinh của cô một chút, ngữ khí tràn ngập nghi vấn.

Phương Cửu nhú nhú mày, ngồi xếp bằng tựa trên ghế salông trừng anh nói: "Lời hay ai cũng sẽ nói, chờ sau này em thành một bà béo, chắc anh sớm đã tìm những tiểu yêu tinh kia."

Nam nhân đều là ngoài miệng nói một chút, Phương Cửu biểu thị rằng đã sớm nhìn thấu chiêu trò của bọn họ.

Ánh mắt Cố Tích lóe lên, e ngại Phương mẫu ở đây vẫn cứ không nói gì.

Phương mẫu một bên cũng rất thức thời, cầm tạp chí liền quét đến hai người một chút, "Mấy người trẻ tuổi các con cứ tán gẫu, mẹ đi ra sau vườn xem ba con tưới cây xong chưa."

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, mãi đến tận khi nhìn thấy bóng mẹ mình khuất sau cánh cửa lớn, lúc này mới rướn cổ lên sờ soạng mái tóc Cố Tích một hồi, "Oa, kiểu tóc này của anh là mời nhà tạo mẫu tóc làm sao?"

Cố Tích tối sầm mặt lại, đặt cô lên ghế salông, ngữ khí âm trầm, "Sau này không cho phép giảm béo!"

Phương Cửu rút cổ một cái, theo bản năng khuất phục ở dưới dâm uy của anh, "Không giảm béo là được rồi, có điều sau này đừng chê em mập."

"Không mập." Anh ôm vòng eo mềm mại của cô, đầu chôn ở cần cổ, "Càng mập càng tốt."

Phuong Cừu còn lâu mới tin câu nói phét của anh ta, có điều vừa nghĩ tới lát nữa bất cứ lúc nào mẹ mình cũng có thể đi vào, chỉ đành vội vã đẩy vai anh ra, "Mau đứng lên, anh không biết ngược!"

Trong đại sảnh trống rỗng, hình như còn nghe thấy tiếng vọng lại, Cố Tích cắn một cái trên cổ cô, nhẹ giọng nói: "Xem ra mẹ em cũng không yêu thích tôi như vậy."

Đây là lần đầu tiên Phuong Cừu nghe được Cố Tích dùng ngữ khí không tự tin như vậy để nói chuyện, vừa cảm thấy buồn cười lại hiểu kỳ mẹ cô đến cùng muốn làm cái gì?

"Không có chuyện gì đâu, mẹ em chính là nói năng chua ngoa nhưng lại mềm yếu, bà cũng chỉ là sợ em chịu thiệt mà thôi, ngày hôm qua còn ở hỏi chúng ta lúc nào đính hôn. . ." Nói đến đây, Phuong Cừu lập tức dừng lại, phảng phất giống như nói tới đề tài mẫn cảm vậy.

Cố Tích hơi động đuôi lông mày, bỗng nhiên ngồi thẳng người, nhìn cô, "Em muốn kết hôn với tôi?"

Phuong Cừu: ". . ." Được rồi, Cố Tích muốn ăn đòn lại trở về!

"Ai muốn kết hôn với anh, em còn trẻ như vậy, không muốn đi vào nấm mồ hôn nhân đâu!" Phuong Cừu nghiêng đầu qua chỗ khác, trên mặt tuy rằng một bộ không muốn, nhưng trong lòng lại ngứa ngáy.

Lúc này đi Vương bỗng nhiên bùng một bát sủi cảo đi tới, nhìn thấy Cố Tích, lập tức cười nói: "Tiểu Cừu, đây chính là Cố tích ca ca mà con nói thích nhất sao?"

Phuong Cừu: ". . ." Cô đã quên, nguyên chủ vẫn nhắc tới Cố Tích trước mặt đi Vương.

"Khụ." Cố Tích ho nhẹ một tiếng ngăn chặn khóe miệng đang cong lên, nhưng trên mặt lại hết sức chính kinh nhìn về phía đi Vương, "Em ấy thường thường nhắc đến cháu?"

Dứt lời, đi Vương lập tức nói: "Cũng không phải sao, lúc đọc sách liền mỗi ngày nháo muốn ra nước ngoài tìm Cố Tích ca ca, chờ đóng phim sau. . ."

"Đi Vương, Người ta còn là một cô gái!" Phuong Cừu đỏ mặt lên.

Phảng phất nhận ra được cái gì, đi Vương lập tức dừng miệng lại, về mặt ý tứ sâu xa đi ra.

Không dám nhìn Cố Tích, Phuong Cừu chỉ dám cúi đầu ăn sủi cảo, có điều sủi cảo quá nóng, cô vừa mới bỏ vào trong miệng, khóe miệng liền bị bỏng, cô vội vã buông đĩa xuống.

"Cô giáo không dạy em ăn phải thôi hả?" Cố Tích kéo cánh tay cô qua, nâng cằm cô lên, "Há miệng."

Khóe miệng không biết có sưng lên chưa, Phuong Cừu đau không thể làm gì khác hơn là hơi mở miệng ra, Cố Tích lập tức đè lại môi dưới mềm mại của cô, chỉ thấy bên trong môi dưới đã đỏ lên một mảnh.

"Có bỏng không?" Phuong Cừu mồm miệng không rõ hỏi một câu.

Ấn lại bờ môi mềm mại, ánh mắt Cố Tích tối sầm, cuối cùng vẫn buông tay lạnh nhạt nói: "Không có."

Nghe vậy, Phuong Cừu vẫn rất không thoải mái chạy vào phòng bếp uống nước lạnh.

Phuong mẫu cũng là vào lúc này trở về, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Phuong Cừu đang tìm đường chết thổi sủi cảo, một bên Cố Tích thì lại vô cùng bất đắc dĩ thay cô dùng cây quạt mà quạt quạt.

"Khụ khụ." Bà ho nhẹ một tiếng, cùng Phuong phụ đồng thời đi tới trên ghế salông ngồi xuống.

Phuong Cừu liếc hai người một chút, tiếp theo sau đó lại ăn sủi cảo, cô thật sự đang đói bụng.

Phuong phụ cơ bản vốn là cái nền, mãi đến tận khi Phuong mẫu đẩy cánh tay ông một cái, lúc này mới cười nói: "Tiểu Cố a, sau này cháu cùng tiểu Cừu có tính toán gì hay không?"

"Khụ khụ khụ. . ." Phuong Cừu lập tức nghẹn, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ lên một mảnh.

Cố Tích yên lặng đưa cho cô một chén nước, sau đó vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Phuong phụ, "Cháu dự định chờ hậu kỳ của bộ phim này hoàn tất, đưa việc của bọn cháu ra."

Phuong Cừu uống ngụm nước lập tức muốn phun ra ngoài, tại sao cô không biết chuyện này?

"Ừm, cái này các cháu làm quyết định là tốt rồi, có điều. . . Sau khi thành hôn. . . Các cháu định ở đâu?" Phuong phụ đẩy kính mắt, ngữ khí vô cùng ôn hòa.

Cố Tích sắc mặt bất biến, vẫn nghiêm túc trả lời: "Công chiếu của chúng cháu đều ở A thị, bên kia cháu có mấy gian nhà, nếu như em ấy không thích, thì

có thể mua một căn khác."

Phuong Cửu yên lặng cắn chiếc đũa, khóe mắt vẫn đặt ở trên ba mẹ cùng Cố Tích.

"Cái này chính các cháu quyết định cũng được, có điều. . . Tuy rằng chúng ta cùng ba mẹ cháu đều quen biết đã lâu, nhưng có một số việc nhưng không thể không nói. Giới giải trí quá loạn, mê hoặc lại nhiều, ta cùng dì Phuong đều hi vọng các con có thể giữ vững tâm mình. Nếu cháu làm chuyện có lỗi với tiểu Cửu, ta cùng dì Phuong cũng sẽ không quản cảm tình gì đó nữa." Phuong phụ nói hết sức nghiêm túc, Phuong Cửu lại có chút cảm động, dù sao giới giải trí xác thực quá loạn, muốn tìm được một cặp có kết thúc viên mãn có thể đếm được trên đầu ngón tay, huống chi là đạo diễn mỗi ngày đều đối mặt vô số mê hoặc.

"Cô chú yên tâm, sau khi kết hôn cháu sẽ đem toàn bộ tài sản chuyển đến danh nghĩa của tiểu Cửu, cháu chỉ có thể bảo đảm, chắc chắn sẽ không có một ngày kia." Cố Tích cũng vô cùng nghiêm túc.

Phuong Cửu nháy mắt mấy cái, cảm thấy lấy chính mình, một cái người lãng phí có thể xài hết tiền của Cố Tích.

Tựa hồ đối với câu trả lời của anh rất hài lòng, cuối cùng vẫn là do Phuong mẩu mở miệng, vẻ mặt hòa ái cười nói: "Nói thật, cháu cũng là ta cùng Phuong thúc thúc từ nhỏ nhìn lớn lên, cháu là người nào ta cùng Phuong thúc thúc còn không biết hay sao. Chính là sợ xú nha đầu này giờ thói trẻ con, có thể tha thứ thì đừng tính toán với con bé."

Phuong Cửu: ". . ." Tại sao lửa đạn lại chuyển đến trên người cô?

Cố Tích cười cợt, sau đó liền nói câu "Sẽ không".

Mọi người tán gẫu không bao lâu liền đi ăn cơm, Phuong Cửu còn no, tuy rằng ăn không vô, thế nhưng nhìn ánh mắt uy hiếp của Cố Tích, cuối cùng vẫn là yên lặng bôi nửa bát cơm.

Cuối cùng cô cũng coi như là phát hiện, Cố Tích người này chính là coi cô dễ ức hiếp!

Thật vất vả mới cơm nước xong, Cố Tích cuối cùng cũng coi như phải đi, Phuong Cửu cũng bị mẹ cô buộc đi ra ngoài hẹn hò với anh, còn nói cái gì coi như tối nay không trở về cũng không có sao.

Phuong Cửu đã không muốn nói cái gì nữa, thay quần áo, trang điểm cũng không tốn thời gian mấy, cùng Cố Tích lên xe.

Mới vừa thắt dây an toàn, cô liền không nhịn được nhỏ nước bọt một câu, "Cảm giác em bị bán như thế."

Mẹ lẽ nào liền không lo lắng cô theo Cố Tích như vậy sẽ chịu thiệt sao?

Liếc nhìn biệt thự, Cố Tích néo mặt cô một cái, "Nhưng tôi lại lấy toàn bộ gia sản mua em về."

Phuong Cửu bĩu môi, vuốt ve bàn tay trên mặt một hồi, "Anh nói chuyện êm tai, anh còn đem tiền cho em, em bảo đảm xài hết tiền của anh!"

Bởi vì giữ tiền không được, vì thế tiền Phuong Cửu vẫn giao cho mẹ quản, mỗi tháng liền lưu một chút tiền tiêu vặt cho mình, dù sao cái khác đều có công ty chi trả.

"Chỉ sợ em không tiêu hết." Anh cúi đầu hôn cái miệng nhỏ một cái, nụ hôn này không tự giác lại sâu thêm.

Phuong Cửu có chút thờ không nổi, chỉ đành vỗ vỗ vai anh, người sau xoa eo cô một cái, lúc này mới hơi buông cô ra, sau đó lại cúi đầu hôn một cái.

"Nhanh lái xe!" Cô che miệng không cho anh hôn nữa.

Cố Tích khẽ cười một tiếng, chuyển người đạp cần ga.

Mãi đến tận khi nhìn thấy cảnh sắc đang không ngừng thay đổi, Phuong Cửu mới hiếu kỳ hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

Lẽ nào là đi xem phim?

"Về nhà." Anh tiếp tục chuyển động tay lái, cũng không quay đầu lại.

"Nhà anh? A? ! Nhưng mà em đều không có chuẩn bị, chuyện này làm sao gặp ba mẹ anh!" Phuong Cửu cuống lên, vội vã cúi đầu đến xem một thân váy vàng nhạt đơn giản của mình.

Cố Tích cong khóe miệng, âm thanh nhàn nhạt, "Nhà riêng của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Con trai ảnh đế (8)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cửu liếc anh, vẻ mặt khó chịu ngồi thẳng người, "Em không muốn đi đến nhà anh."

Cô biết người này không có ý tốt!

Cố Tích nghiêng đầu nhìn cô, "Xem phim?"

Thứ lỗi cho anh không thể hiểu được cái loại lạc thú của nữ sinh.

"Đứng, xem phim!" Phuong Cửu nháy mắt mấy cái, dù sao cô tuyệt đối sẽ không bị anh lừa gạt về nhà!

Ánh mắt Cố Tích tối sầm lại, bỗng nhiên nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Thấy vậy, Phuong Cửu lập tức dùng di động trả cứu phim ma được chiếu gần đây, cuối cùng chọn cái phim ma của nước ngoài.

Bởi vì là cuối tuần, vì thế vào lúc này người đến xem phim rất nhiều. Có điều Phuong Cửu cố ý chọn lúc phim bắt đầu mới vào rạp, như vậy bên trong đen thui lù thì sẽ không có người nhận ra cô.

Cầm bóng ngô đi tới một góc bên trong ngồi xuống, cô đưa coca cho Cố Tích, chính mình lại bung mắt, chỉ chừa một khe nhỏ để xem màn ảnh, bối cảnh âm âm trầm trầm làm cho cô chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Mãi đến khi trong màn ảnh lớn chiếu cảnh vai nữ chính nghi thần nghi quỷ nhìn chung quanh, Phuong Cửu đột nhiên nhìn thấy một đôi chân đang lơ lửng, sợ hãi đến mức cô lập tức nhắm mắt lại, tiện tay kéo cánh tay Cố Tích cánh tay, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh không làm phim ma?"

Cô thích nhất xem mấy loại việc kích thích này.

"Trên vai...Em..." Anh âm trầm thoi một hơi bên tai cô.

"A!" Phuong Cửu sợ hãi, lập tức đưa tay đi đập vai mình, lại phát hiện chẳng có cái gì cả.

Vừa mở mắt, thanh linh đối diện với gương mặt khủng bố trong màn ảnh lớn, Phuong Cửu sợ đến mức lập tức đưa tay gắt gao che mắt lại.

Cố Tích cười nắm vai cô, nói sát bên tai cô: "Đẹp mắt không?"

Không ngờ rằng người này lại xấu xa đến như vậy, Phuong Cửu tức giận, lập tức bấm một cái trên hông anh, "Em đã nói với anh, nếu anh lại dọa người nữa, em tức giận thật đó!"

Cô mà tức giận lên, bản thân mình cũng thấy sợ!

"Được, tôi không quấy rầy em." Đuôi lông mày Cố Tích hơi động, đối với loại phim này không có hứng thú gì, chỉ đành lướt đi động.

Một người xem vừa không có mùi vị, những cặp tình nhân kia thật ám áp a, tại sao Cố Tích là người không có lãng mạn như vậy?

Phuong Cửu đoạt lấy điện thoại di động của anh, "Anh xem cùng em!"

Khẽ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tràn đầy nghiêm túc, Cố Tích vẫn kéo cánh tay cô, "Em lại đây ngồi, tôi xem với em."

Chẳng hiểu tại sao cô nghe lời này lại có vẻ đen tối, Phuong Cửu lờm anh một cái, sau đó một người cầm bóng ngô xem phim.

Khi bộ phim kết thúc, Cố Tích không biết mình bị Phuong Cửu nhét vào bao nhiêu bóng ngô, ngọt đến đau cả răng, cuối cùng lúc đi ra bên ngoài trời đã đen, người ở bên cạnh còn trưng ra vẻ mặt sợ hãi bàn đến điện ảnh vừa này.

"Thật đáng sợ, nữ chủ kia hóa ra lại là tâm thần phân liệt, anh có thấy ánh mắt của cô ta lúc cuối hay không? Không biết người kia đến cùng là bị ai giết?" Phuong Cửu cầm bóng ngô chưa ăn hết, đi trên con đường gió lộng, không nhìn được nghiêng đầu liếc nhìn Cố Tích bên người, "Lấy góc độ đạo diễn các anh mà xem, người kia đến cùng là bị ai giết?"

Cố Tích: "... Anh không hề xem!

"Trở về đi, bên ngoài gió nổi lên rồi." Anh kéo cô đi về phía bãi đỗ xe.

Phuong Cửu đang muốn nói cái gì, di động trong túi bỗng nhiên vang lên, cô lấy ra nhìn, phát hiện hóa ra là Lưu tỷ.

Cuộc gọi được kết nối, bên kia liền truyền đến âm thanh mang theo sự bất đắc dĩ của Lưu tỷ, "Phim còn chưa chiếu, Mấy người làm vậy là tuyên truyền sớm hay sao?"

Phương Cửu sững sờ, theo bản năng lại cho rằng xảy ra chuyện gì, lập tức mở Weibo ra, phát hiện cô cùng Cố Tích lại lên hot search, lần này không biết là ai phát ra vài tấm ảnh, tuy rằng không rõ ràng, nhưng xem qua liền biết đó là cô cùng Cố Tích, hơn nữa bức này chụp trộm khi hai người bọn cô đang mua vé!

"Cô cùng Cố Tích làm sáng tỏ một chút đi, tôi để công ty phong tỏa tin tức." Lưu tỷ tựa hồ cũng là không còn cách nào.

Liếc nhìn Cố Tích đang chuyển xe, Phương Cửu dừng một chút, bỗng nhiên nói: "Không làm sáng tỏ, chúng ta công bố đi."

Đầu điện thoại bên kia yên lặng hồi lâu, Phương Cửu tựa hồ đã nhận thấy Lưu tỷ phản nộ, trực tiếp không tiếp tục nói nữa, chờ cô ấy giáo huấn.

"Phương Cửu, cô có phải là điên rồi không? Cô mới hai mươi ba, cô có thấy nữ nghệ sĩ nào trong giới vừa vào nghề liền công bố tình yêu? Đứng, Cố Tích có bối cảnh, thế nhưng các người âm thầm không được hay sao? Một khi đã công bố, có biết sẽ ảnh hưởng bao nhiêu với sự nghiệp của cô hay không?" Giọng Lưu tỷ có vẻ vô cùng nóng nảy, sự bình tĩnh trước kia tựa hồ cũng toàn biến mất.

Nhìn anh đã lái xe ra, Phương Cửu không nhịn được nhanh chóng nói: "Cùng lắm thì tôi đi theo con đường thanh y (không hiểu, có lẽ là phim truyền hình hoặc theo dạng chính kịch), tôi không thể như những nữ nghệ sĩ kia vì sự nghiệp mà liều mạng đến mười mấy hai mươi năm. Diễn xuất là sở thích của tôi, nhưng tôi sẽ không để cho nó ảnh hưởng cuộc sống của tôi, được rồi, chuyện này tôi đã quyết định!"

Cúp điện thoại, Phương Cửu kéo cửa xe trực tiếp ngồi xuống.

"Lát nữa tôi sẽ cho người phong tỏa tin tức." Cố Tích chuyển động tay lái, âm thanh không mẫn không nhạt, tựa hồ một điểm cũng không vội vã.

Nhìn phong cảnh ngoài kia, Phương Cửu lạnh nhạt nói: "Chúng ta công bố được chứ?"

Công bố sớm hay công bố muộn đều là công bố, cô đã chán ghét cái kiểu mỗi ngày đều bị người ta soi mói mới mới cuộc sống của mình rồi.

Cố Tích nghiêng đầu nhìn cô, thấy vẻ mặt nghiêm túc cũng không giống nói giỡn của cô, ánh mắt không khỏi ám lại, "Em vui là được."

Ngược lại anh không phải nghệ sĩ, công không công bố tình yêu cũng không ai để ý tới, chỉ là Phương Cửu mới xuất đạo không bao lâu, công bố tình yêu đối với con đường sau này của cô nhất định có ảnh hưởng.

"Em đóng kịch vì niềm yêu thích, nổi tiếng hay không thì mặc mớ gì đến em." Phương Cửu không hề để tâm, cô có nữ chủ làm chỗ dựa, tài nguyên gì mà chẳng có? Hà tất phải dựa vào mấy thứ kia.

Nói, cô bỗng nhiên giơ tay lên mở ra Weibo, chụp một tấm bóng ngó rồi thừa thế xông lên, phát ra Weibo

Phương Cửu v: "Cố đạo diễn nói cái này quá ngọt? [hình ảnh] "

Phát xong, Phương Cửu liền tắt điện thoại di động, cái gì cũng không để ý tới.

Đêm phủ đặc quánh, chờ xe dừng lại thì, Phương Cửu mới hoảng hoảng hốt hốt phát hiện Cố Tích cũng chưa hề đưa mình về đến nhà!

"Muốn đi vào hay không?" Một tay anh khoát lên trên tay lái, bình tĩnh nhìn cô.

Liếc nhìn biệt thự bên ngoài này, Phương Cửu bủi môi, sau đó lắc đầu một cái, "Em không đi!"

Đừng tưởng rằng cô không biết tâm tư xấu xa của người đàn ông này!

Cố Tích liếc nhìn chiếc xe ngay khúc quanh kia, sau đó nghiêng người ghé bên tai cô nói rằng: "Không phải muốn công bố sao?"

Hình như Phương Cửu nhận ra được cái gì, không nhịn được quay đầu nhìn lại, một hồi liền nhìn thấy chiếc xe van khả nghi ngay tại khúc quanh, không cần nghĩ cũng biết khẳng định là paparazzi theo dõi.

"Không muốn, em không thích bị tuôn ra cái tin tình một đêm gì đó." Phương Cửu vỗ vỗ tay lái, "Nhanh lái xe, em phải về nhà!"

Cố Tích: "..."

"Tôi mệt, mở không được." Anh xoa xoa ấn đường, bày ra dáng vẻ mệt bỏ hơi tai.

Phương Cửu tối sầm mặt lại néo hông anh, "Sao anh lại là người như vậy!"

Quả nhiên nam nhân không có ai tốt hết.

"Được rồi." Cố Tích bất đắc dĩ tiếp tục đập cần ga, có điều giảm mấy thì xe cũng không có động tĩnh, xem ra hình như đã hết xăng.

Mặt Phuong Cửu đã không thể dùng tái nhợt để hình dung, cô phải biết người này bụng dạ khó lường chứ!

Cố Tích nhú mày lại, "Em xem, đây không phải tôi không muốn đưa em về."

Kéo cửa ra, cô hô với anh: "Xuống xe!"

Bóng đêm bên ngoài đã rất tối, Cố Tích không có tiền vào biệt thự, mà là nói mấy câu với bảo vệ, lúc này mới đi về phía paparazzi bên kia.

Phuong Cửu liền tựa ở bên xe, gió thổi khiến cô có chút lạnh, chỉ thấy Cố Tích ở khúc quanh không biết nói cái gì với paparazzi, không bao lâu thì chiếc xe van kia rời đi.

Chờ anh trở về, Phuong Cửu liền không nhận được lạnh lùng liếc anh, "Cố đạo diễn, ngài lần này lại bỏ ra bao nhiêu tiền sai khiến ma quỷ nhỉ?"

Lôi kéo cô đi về cửa chính biệt thự, giọng nói Cố Tích đặc biệt bình tĩnh, "Không dùng tiền."

"Không dùng tiền mà bọn họ chịu đi?" Phuong Cửu còn lâu mới tin!

"Cho bọn họ chuyện để viết, dĩ nhiên là đi rồi." Cố Tích mở cửa sau biệt thự, bên trong còn sáng đèn, một bác gái đang quét dọn.

Kêu bác gái quay về, Cố Tích liền dẫn cô đi tới một phòng ở trên lầu, cảm giác hôm nay nếu chốt cửa lại hẳn sẽ không có chuyện gì, vì thế trong lòng Phuong Cửu lập tức thoải mái rất nhiều.

Bởi vì tương đối trẻ, cô liền hỏi Cố Tích muốn kiện áo tắm dài, sau đó liền khóa cửa đi tắm.

Không biết Cố Tích đã cho đám người kia chuyện gì, Phuong Cửu có chút thấp thòm, mãi đến tận khi đi ra từ phòng tắm, cô do dự rất lâu mới dám mở đi động.

Một nửa của mấy chục cuộc gọi đều là Lưu tỷ, còn có một chút là những nghệ sĩ đã từng hợp tác. Chắc chắn những người kia không phải vì coi trọng mối quan hệ với cô, mà là coi trọng mối quan hệ giữa cô và Cố Tích, thế giới giải trí chính là như thế.

Mở Weibo ra, Phuong Cửu phát hiện Weibo cô vừa phát ra có bình luận đã đến ba mươi vạn, hơn nữa lượt chuyển tiếp cũng đã phá mốc 800 ngàn!

Võng hữu A: Ta biết sẽ có ngày đó [tang thương]

Võng hữu B: Ta còn tưởng rằng ngày này đến rất lâu, xem ra là ta nghĩ nhiều rồi...

Võng hữu C: Mỗi ngày ăn cầu lương, ăn muốn no luôn rồi...

Võng hữu D: Những người nói Phuong Cửu dựa người để leo lên đã mắt mặt chưa, chúng ta là chính cung [mỉm cười]

Võng hữu E: Có phải lần sau chính là tin thành hôn [sợ hãi]

Võng hữu F: Dựa vào nam nhân để leo lên, không biết có cái gì tốt đẹp mà nói khoác [ha ha]

Võng hữu G: Cầu lương của ai ta cũng không ăn, chỉ ăn của Cố đạo diễn @ Cố Tích

Phuong Cửu chợt phát hiện, vừa nãy Cố Tích cũng trả lời.

Cố Tích v: [hình ảnh] Chỉ có em ngọt.

Hình ảnh là lúc cô xem phim thì tóm chặt lấy cánh tay Cố Tích, tuy rằng tia sáng không tốt, lúc này mới thấy được cường độ trên tay cô lớn bao nhiêu...

Không nghĩ tới người này lại giáo hoạt như vậy, Phuong Cửu lập tức nắm tay thành nắm đấm chạy đến căn phòng cách vách, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

"Cố Tích sao anh lại như vậy, hóa ra lên lút chụp ảnh em, anh nói xem anh đã lên chụp em bao nhiêu tấm rồi hả?" Phuong Cửu ở trong phòng của anh tìm một vòng đều không nhìn thấy bóng người, cuối cùng lại chạy xuống lầu dưới.

Chỉ có điều Cố Tích vẫn không có đó, chắc là đã đi đồ xăng (?), Phuong Cửu trực tiếp ngồi ở trên ghế salông chờ anh!

Buổi tối có chút lạnh, cô liền ôm gối cuộn mình ở trên ghế salông, sau đó lẳng lặng xem bình luận.

Lúc Cố Tích trở lại, liếc mắt liền thấy bóng dáng nhỏ bé trên ghế salông, còn có di động rơi xuống đất.

Cô ăn mặc một thân áo tắm màu trắng, cuộn mình hai chân lộ ra trắng như tuyết, nằm nghiêng nên cổ áo cô hé ra, mơ hồ hiện ra cảnh xuân khiến người ta mơ màng...

Nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô lúc say giấc, anh thở dài một tiếng, cuối cùng cẩn thận từng li từng tí một ôm lấy cô, lên trên lầu.

Phuong Cửu mơ mơ màng màng, khi tỉnh lại vừa bị người ta đặt lên giường, đột nhiên đối diện với một khuôn mặt quen thuộc, lập tức hừ hừ giọng mũi nói: "Có phải anh chụp lên em?"

Vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, cúi đầu hôn ở trên mặt cô một cái, "Trong di động của tôi chỉ có hình của em."

Phuong Cửu: "... Cho rằng cô sẽ còn tin tưởng những lời ngon tiếng ngọt này à!

"Ngủ đi, đêm nay tôi không động vào em." Cố Tích nói, liền cầm lấy quần áo đi về phía phòng tắm bên kia.

Phuong Cửu hí hóp mắt, tựa hồ thật sự buồn ngủ, đắp chăn ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, cô chỉ cảm thấy sau lưng mình ấm áp, liền lùi ra sau, cuối cùng giống như ôm thêm một cái gối ngủ thiếp đi.

Đêm dài, nhất định có người thức trắng đêm khó ngủ...

Chờ ngày kế, khi mặt trời lên, Phuong Cửu mới mơ mơ màng màng xoa mắt trở mình, thế nhưng mãi đến khi nhìn thấy bàn tay đặt bên hông mình, cô nhất thời có chút mơ hồ.

"Tỉnh rồi?" Cố Tích nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn cô, tuy rằng sắc mặt bình tĩnh, lại không người biết trong lòng anh đang dày vò.

Anh điên nên mới cùng cô ngủ một đêm!

Phuong Cửu về mặt lơ mơ giờ chấn lên, phát hiện trên người mình không có cảm giác khó chịu gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mệt mỏi quá a, tại sao cô em đau thế, chắc là cái gối quá cao." Phuong Cửu nói liền mò điện thoại di động. Lười biếng mở ra, vừa nhìn thấy gì, trong nháy mắt chấn động.

"Em có mệt như tôi không?" Anh tối sầm mặt lại, bỗng nhiên vươn mình ép ở trên người cô, vùi đầu giữa cổ cô khẽ hôn lên.

Phuong Cửu tròn to mắt gắt gao giờ điện thoại di động lên cao, "Anh... Anh bình tĩnh đi, thân phận của anh bại lộ rồi!"

Không sai, vừa không biết là ai tung tin, nói Cố Tích là con trai của nam nữ chủ, trong giây lát đó giới giải trí lại nổi lên một trận sóng to gió lớn, từng người một nghi ngờ tin tức, đem tin này xoát lên trang đầu.

"Không có chuyện gì." Giọng anh khàn khàn, nhin một đêm, rốt cục không nhin phủ lên nơi anh đã muốn từ lâu.

"Không... Đừng..." Di động Phuong Cửu lập tức rơi xuống một bên, cô đỏ mặt xô đẩy anh, "Anh... Anh đã nói... Không động vào em."

Một đêm đều nhẫn được, tại sao một buổi sáng sớm lại nhẫn không được!

Bàn tay lớn dọc theo tấm lưng mịn màng của cô mà hướng lên trên, Cố Tích bỗng nhiên cúi đầu vào trong chăn, thấp giọng, "Tôi chỉ nói là tối hôm qua."

Lại không nói là luôn luôn!

Phuong Cửu: "..."

"Anh... Đừng..." Phuong Cửu gấp muốn khóc, cảm thấy người này khẳng định là tình trùng lên não, phát sinh chuyện lớn như vậy mà không đi quan tâm, vẫn còn có thời gian suy nghĩ chuyện này!

Mà khi mãi đến tận khi dưới thân tê rần thì, cả người cô đều muốn tan ra...

"Có đau hay không?" Trán anh đầy mồ hôi, nhìn cô.

Phuong Cửu: "...!"

Giữa lúc cô muốn nói cái gì, di động bỗng nhiên vang lên, cô sợ đến mức cô nhất thời quên cái đau kia, sờ loạn một hồi rốt cục tìm thấy di động ở trên chăn.

"Này ~" Phuong Cửu đỏ mặt, hung hăng đẩy cái người không thành thật kia.

Đầu bên kia điện thoại bỗng nhiên vang lên tiếng nói trầm thấp của Triệu Thích, "Cô... Cùng cô đạo diễn... Thật sự cùng nhau?"

Cố Tích: "... Ban ngày ban mặt, coi mình chết rồi?!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Con trai ảnh đế (9)

Edit: Aya Shinta

"Ch... Chúng tôi từ lâu đã... A..." Phương Cửu trợn to mắt, trong lòng vừa mắng ta thao, một bên dùng tay nhéo eo anh, sau đó thấp giọng nói: "Muốn chết à!"

Triệu Thích bên kia dường như nghe được thanh âm gì, không khỏi nghi ngờ nói: "Cô đang nói chuyện với người nào sao?"

Cố tích đoạt lấy di động trong tay cô, trầm giọng nói: Sáng sớm quá nhiều mộng đẹp của người khác!"

Nói xong, liền cúp điện thoại, sau đó thuận tiện tắt máy.

"Cố tích... anh... tên lưu manh này!" Phương Cửu đỏ mắt cắn một cái trên vai anh.

Mãi đến khi vị rí sắt lan tràn trong miệng thì cô mới nhả ra, nhưng nhìn thấy những giọt mồ hôi đầm trên vầng trán anh...

"Rất nhanh sẽ không đau..." Giọng anh khàn khàn, sau đó bắt đầu chuyển động...

Phương Cửu đến giờ vẫn không nghĩ ra làm sao bọn họ lại đến mức này, rõ ràng vừa nãy cô còn đang lướt di động...

Mà cùng lúc đó Triệu Thích đang ngơ ngác nhìn điện thoại hiển thị cuộc gọi đã kết thúc, đều là đàn ông, sáng sớm một đôi tình nhân cùng nhau, tối hôm qua làm cái gì cũng rất dễ dàng đoán được...

Anh cười khổ một tiếng, chỉ cảm giác vận may của mình không phải là kém bình thường, có điều xem chừng Cố Tích rất tốt với Phương Cửu, lại là thanh mai trúc mã, chắc chắn đã ở bên nhau từ lâu...

Mặt trời chiều ngả về tây, Phương Cửu tỉnh lại lần nữa thì bên ngoài trời đã tối tăm, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, cảm thấy đầu trống rỗng.

Nhìn phòng mờ mờ, cô tiện tay bật đèn bên cạnh đầu giường, trong phòng lập tức sáng lên.

"Tê..." Cô che eo trở mình, sau đó cầm điện thoại di động khởi động máy.

Vừa mở lên thì trên màn hình hiện lên rất nhiều cuộc gọi nhỡ, Phương Cửu không muốn nhìn nữa, bình luận dưới weibo của cô cũng rất nhiều, cũng có thêm rất nhiều lời mắng.

Võng hữu A: Bối cảnh của Phương tiểu thư thật lợi hại, chẳng trách chẳng trách, bạn trai có bối cảnh như vậy, Phương tiểu thư hoàn toàn có thể nghênh ngang đi trong giới giải trí quốc nội à!

Võng hữu B: Tự nhiên nhớ tới Chu Tuyên bị hắc, cảm thấy chắc chắn là đắc tội Phương tiểu thư rồi...

Võng hữu C: Có mấy người thực sự là buồn cười, nói như thể Phương Cửu trèo cao, người ta là thanh mai trúc mã, cha mẹ hai bên là bạn bè, hơn nữa gia thế cũng rất trâu bò được không? (ha ha)

Võng hữu D: Ba ba là chủ tịch công ty, ông ngoại là thư pháp gia, mẹ là nhà thiết kế trang sức nổi danh, ta liền hỏi một chút, người ta trèo cao chỗ nào?

Võng hữu E: [trợn mắt ngoác mồm] ta xưa nay không biết thân thế Phương Cửu trâu bò như thế...

Võng hữu F: Phương tiểu thư một tay che trời, ảnh đế ảnh hậu là công công bà bà, đạo diễn nổi danh là bạn trai, ba ba còn có tài sản hơn trăm triệu, mẹ ở giới thời trang quan hệ trải rộng. Bối cảnh này, trực tiếp đưa vai diễn cho cô là được rồi, miễn cho sau này lại bị cho là cướp tài nguyên của người khác (ha ha)

Võng hữu G: Có cái bối cảnh bạn trai như vậy còn không quý trọng, lại cùng Triệu Thích chơi trò mập mờ, thật là cái lục trà kỹ nữ [nôn mửa]

Võng hữu H: [Ảnh] Có cảm giác Cô đạo diễn chẳng mấy chốc sẽ bị cấm sừng.

Phương Cửu đã quen những này hắc phần ở nơi đó bịa đặt, ở buổi tuyên truyền cô phủ áo của Triệu Thích lên, hiện tại bị đồn thổi. Cô cũng không phải người ngu, muốn nói bên trong không có ngăn chặn, chắc hẳn đã mau chóng bùng nổ rồi!

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, khắp khẽnh đi tới bên cửa sổ, kéo màn, cô liền thấy mấy chiếc xe núp ở trong góc bên ngoài kia, không cần nghĩ cũng biết là những paparazi kia lại đuôi tới cửa, chỉ nói riêng tới thân phận là con trai của nữ chủ cũng đáng giá nổi bão lên thật lâu.

Cô nhớ tới đã từng đóng kịch cùng với một tiểu hoa đán có tiếng, bởi vì có cảm giác cp khá mạnh, người ta cho rằng cô ấy cùng rất nhiều người ở bên

nau, vì lẽ đó liền có một ít paparazi theo dõi mỗi ngày, theo đủ nửa năm rốt cục chụp được hình cô ấy cùng một nam diễn viên trong đoàn phim đi ăn com, do thế nên Phuong Cửu rất lo lắng những người này sẽ vẫn theo cô.

Kéo rèm cửa sổ lại, cô lại khập khễnh đi ra ngoài, xuống lầu một, cô liền nhìn thấy Cố Tích đang gọi điện thoại cho một người, hơn nữa ngữ khí dường như rất nghiêm túc.

Khóe mắt thoáng quét qua, nhìn thấy Phuong Cửu đi xuống, Cố Tích lập tức quay về điện thoại nói: "Như vậy đi."

Nói xong, lập tức cúp điện thoại đi tới bên người cô, "Thế nào?"

Nói xong, còn quét trên người cô một chút.

"Còn xem!" Phuong Cửu che mắt anh, tức giận nói: "Anh là tiểu nhân nói không giữ lời!"

Rõ ràng nói sẽ không động vào cô, kết quả còn đụng vào nhiều lần như vậy!

Cúi người ôm eo cô, anh cúi đầu chôn ở giữa cổ cô lắm bả nói: "Nếu như em là người đàn ông, liền biết tôi khó khăn tới cỡ nào."

Nếu như anh lại nhin nữa, thật không phải một người đàn ông!

"Lấy có! Tất cả đều là lấy có!" Phuong Cửu vẩy vẩy quả đấm nhỏ nên trên vai anh mấy lần, "Đàn ông các anh không có ai tốt cả!"

Có được liền không biết quý trọng, giấy hôn thú làm sao bây giờ!

"Được được được, tôi là đồ tồi." Cố Tích đỡ cô đi tới trên ghế salông ngồi xuống, sau đó lại đi nhà bếp hâm nóng cho ly sữa bò.

Phuong Cửu tựa trên ghế ngồi thẳng người, sau đó một bên xoa eo nói: "Là ai tiết lộ thân phận của anh ra ngoài vậy?"

Có gan tiết lộ, hơn nữa còn xào lên, mặt sau nhất định có người tiếp tay.

"Em không cần phải để ý đến, tôi sẽ xử lý." Giọng anh lạnh nhạt, dường như cũng không muốn cô tiếp xúc nhiều với những mảng tối ở giới giải trí.

Ngẫm lại chuyện lần này thật là đúng dịp, đầu tiên là tình yêu của bọn cô bị công bố, sau đó chính là thân phận của Cố Tích bị tiết lộ, mặt sau trái lại những vòng hữu kia đều đến mắng cô?

Nhưng cô lại không có đắc tội người nào, Chu Tuyền, cô ta hẳn là không có năng lực lớn như vậy, trừ Chu Tuyền ra thì cô có thể đắc tội ai?

Mãi đến tận khi Cố Tích bung một ly sữa bò nóng cùng vài miếng bánh mì đi tới, lúc này Phuong Cửu mới không nhin được cau mày nói: "Đều đã buổi tối, đừng tưởng em không biết!"

Cô hiện tại đói bụng đến không còn cảm giác, nếu không phải tại Cố Tích thì làm sao bây giờ cô mới dậy!

"Em ăn một chút, tôi gọi người đưa com đến." Cố Tích đặt đồ trước mặt cô, đối với sự ché giễu này không hề để tâm.

Phuong Cửu trừng mắt, sau đó duỗi hai tay ra, "Em muốn đi đánh răng!"

Dứt lời, Cố Tích lập tức ôm cô lên lầu, độ cong treo bên khóe miệng làm sao cũng không ép xuống được. Phuong Cửu nhìn thấy vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của anh thì có chút không nhin nổi, dựa vào cái gì cô như người bán bại liệt như vậy, mà người này vẫn có sức lực như thế?

Có điều đêm đó Cố Tích thật không làm cái gì với cô, chỉ là mấy ngày sau Phuong Cửu cũng không dám xuống lầu. Bởi vì dưới lầu đều là paparazi đang ẩn nấp, tuy rằng ngôn luận trên internet đã biến mất đi rất nhiều, thế nhưng cô có cảm giác độ nóng vẫn không có hạ thấp. Những paparazi kia đối với bối cảnh của Cố Tích còn có quan hệ giữa hai người bọn cô tựa hồ cũng vô cùng lưu ý, ngày đêm không chờ ở dưới lầu.

Có điều Phuong Cửu không thể nghỉ ngơi quá lâu, bởi vì sau này cô còn có một số hoạt động cần đến dự họp, đây là một gameshow, đã ký từ lâu. Bởi vì cô có vai nữ số 3 trong một bộ chính kịch lịch sử sắp phát sóng, vì vậy lúc này cần phải tham dự.

Ngày đó Lưu tỷ còn dẫn theo rất nhiều bảo tiêu, sắc mặt của cô ấy cũng rất kém. Đối với loại nghệ sĩ tự chủ trương như Phuong Cửu, nếu như không phải nhin thấy những người sau lưng cô, cô ấy là nhất định sẽ không quản Phuong Cửu nữa.

Cho nên nhin thấy cô ấy thì Phuong Cửu cũng rất hồ thẹn, có điều Lưu tỷ cũng không cho cô cơ hội giải thích, chỉ là bị Cố Tích gọi đi nói chuyện.

Một lát sau cô ấy mới đem theo vẻ mặt dị thường trở về, không nói hai lời liền mang theo Phuong Cửu đi ra ngoài. Vừa ra cửa lớn biệt thự, cô cũng cảm giác được có cái gì lóe lên trong bụi cỏ, không cần nghĩ, khẳng định lại bị chụp trộm.

"Chuyện đã thành như vậy, say này tôi sẽ đi công ty bàn về chuyện giải trừ hợp đồng với cô." Lưu tỷ ngồi ở trong xe lên tiếng.

Phuong Cửu vốn đang nhin chiếc xe vẫn đang theo xe mình, đột nhiên nghe được lời này của Lưu tỷ nhất thời có chút mơ hồ, cô nói muốn giải trừ khi nào?

"Lấy góc độ của một người đại diện, tôi cảm thấy cô đúng là lãng phí tài nguyên. Lấy góc gác của cô, đường đi của cô chỉ là vấn đề thời gian, nhưng cô lại lựa chọn tự đoạn đường lui!" Lưu tỷ nhíu chặt lông mày, âm thanh hơi trầm xuống, "Đương nhiên, là một người phụ nữ, tôi biết tâm tư của cô, con gái mà, một lòng chỉ có ái tình cái này tôi có thể hiểu được. Có điều tôi cũng nói cho cô, tài nguyên của người khác đó là của bọn họ, chớ có một ngày cô tự mình nắm giữ được những mối quan hệ sâu rộng, cô sẽ biết dựa vào người khác so với dựa vào chính mình khác nhau."

Không thể không nói, lời của Lưu tỷ kỳ thực rất có lý, xác thực phụ nữ là muốn tự đi lên. Có điều Phụng Cửu luôn luôn không có nghiệp tâm, hơn nữa hiện tại đi vào cái vòng lẩn quẩn này không thể tránh khỏi bị xào cp, đi trên con đường thanh y thì lại quá trẻ. Nhưng sống dựa vào cái nhìn của người khác, còn không bằng thuận theo tự nhiên, diễn những gì mình thích, sống cuộc đời mình mong muốn.

Tựa hồ biết cô cũng nghe không lọt, Lưu tỷ cũng không có nói thêm nữa.

Lúc xuống xe đã đến cửa đài truyền hình, lần này bên ngoài lại vây quanh bởi rất nhiều phóng viên, dường như đã sớm ngờ tới ngày hôm nay cô sẽ xuất hiện ở đây, thế nên đã thủ rất sớm ở chỗ này.

Vừa mở cửa, bảo tiêu lập tức dẫn đường ở phía trước, Phụng Cửu mang khẩu trang cùng một kính mát được Lưu tỷ che chở đi vào, những phóng viên kia ngay tức khắc chen tới.

"Phụng Cửu xin hỏi cô cùng Cố đạo diễn đã cùng nhau bao lâu?"

"Cô biết quan hệ giữa Cố Tích và Cố ảnh đế sao?"

"Các người tính toán lúc nào kết hôn? Đối với những bình luận trên internet nói cô có quan hệ không bình thường cùng Triệu Thích có ý kiến gì không?"

Tuy rằng có bảo tiêu ngăn chặn, nhưng những phóng viên kia vẫn đang điên cuồng chen chúc tới, microphone đều muốn đưa đến bên miệng Phụng Cửu.

Sau khi đưa Phụng Cửu tiến vào, Lưu tỷ liền đứng vung tay với những phóng viên kia, "Tiểu Cửu cùng Cố Tích có cảm tình rất ổn định, có tin tức tốt gì cũng sẽ thông báo mọi người, liên quan với những bình luận internet kia chỉ là ác ý phỏng đoán, nếu nghiêm trọng thì chúng tôi sẽ dùng pháp luật để giải quyết!"

Nói xong, không chờ những phóng viên kia hỏi nữa, Lưu tỷ liền đi vào, cửa có bảo an, thế nên những phóng viên kia không vào được, Phụng Cửu lấy kính râm xuống không nhận được thờ phào nhẹ nhõm.

Đi theo một nhân viên vào phòng nghỉ, một ít chuyên gia trang điểm cũng theo lại đây, sau đó đến diễn tập, cô lập tức đến trang điểm.

Kịch bản đều đã được chuẩn bị tốt, tuy rằng vai diễn của cô không cao, nhưng hiện tại mọi người đều biết góc gác của cô, bình thường đều sẽ ôn tồn nói chuyện với cô, tổng giám đốc đài truyền hình kia còn đưa gịon hỏi cô có thể mời Hạ Khê cùng Cố Hạo theo hay không.

Hai người kia cùng xuất hiện, tỉ lệ người xem khẳng định là không cần nhiều lời, có điều Phụng Cửu chỉ là ha ha cười bởi hai tiếng, cũng không có nhận lời nói của ông ta.

Buổi chiều diễn tập vẫn tính thuận lợi, chớ đến lúc tới chính thức thu lại thì dưới đài đã ngồi đầy khán giả. Hôm nay Phụng Cửu mặc vào một cái quần dài thêu hoa, xem ra đúng quy đúng củ, cô cũng không muốn cướp sự nổi tiếng của nữ chính vào lúc này, bây giờ chỉ cần phụ trách biết điều là tốt rồi.

Nhưng là chớ cô vừa ra trận thì dưới đài khán giả nhất thời lại rít gào lên, sau khi dàn diễn viên đứng thành hàng, người chủ trì kia mới đề mọi người lần lượt tự giới thiệu mình.

Chờ đến phiên Phụng Cửu thì, dưới đài lại rít gào lên, dù sao trong bộ chính kịch này đều là dân lão làng, cô lại là một tiểu hoa đán, hơn nữa do chuyện gần đây, độ nóng của cô cũng dần tăng lên.

"Chào mọi người tôi là Phụng Cửu, lần này đóng vai Nguyệt Thương, hi vọng mọi người sẽ thích." Cô nói xong khom lưng hơi cúi xuống.

Khán giả dưới đài lập tức nhiệt liệt hoan hô lên, người nữ chủ trì cũng tận dụng mọi thứ cười nói: "Đến đến đến, để tôi hưởng ké chút hi khí của cô, hi vọng nay nay sẽ thoát kiếp FA!"

Khán giả cười thành một mảnh, nam chủ trì cũng phụ họa nói: "Vân tỷ, lát nữa cô trực tiếp đi đến nơi ghi hình cách vách, bảo đảm một tháng liền thoát kiếp!"

"Biến đi!" Người nữ chủ trì già vờ đập nam chủ trì một cước, chớ bầu không khí trên sân nào nhiệt lên, mọi người lại tiến vào kịch bản trên đã sớm viết xong, đầu tiên là giới thiệu một chút về nội dung vở kịch, sau đó mọi người cùng nhau tán gẫu những chuyện lý thú ở hậu trường, cuối cùng mới bắt đầu chơi trò chơi.

Đây là một trò chơi đoán thật giả, một người sẽ gọi điện thoại, sau đó để người khác đoán xem họ vừa gọi cho ai.

Phụng Cửu vừa vận là đoán mò, trò chơi nhỏ này không có diễn tập qua, cho nên cô thật sự không biết bọn gọi cho ai.

Vừa bắt đầu là nam chính gọi điện thoại, Phụng Cửu trong lúc nhất thời không có đoán được, thế nhưng đội khác cũng đoán sai, cuối cùng đều hòa.

nhau, hóa ra anh đánh gọi cho một nam diễn viên khác. (chém)

Chờ người kế tiếp gọi điện thoại chính là đạo diễn của bộ phim này, vị đạo diễn thường thường sẽ tham gia gameshow, mặc dù bề ngoài rất nghiêm túc, nhưng kỳ thực vẫn rất là khôi hài.

"Vương đạo diễn, vị nghệ sĩ mà ông gọi là nam hay nữ? Có hợp tác với ông bao giờ chưa?" Vị nữ chủ trì bắt đầu sắc bén đặt câu hỏi.

Đạo diễn về mặt thần bí cười cợt, "Là nam, tôi rất muốn hợp tác với hần một lần, có điều tạm thời không có cơ hội."

"Tuổi tác có vượt qua ba mươi tuổi chưa? Có bạn gái chưa?" Người nữ chủ trì lại sắc bén đặt câu hỏi.

Ở quốc nội, nam nghệ sĩ ba mươi tuổi trở xuống, đã có người yêu rất nhanh sẽ có thể đoán được.

"Không có ba mươi, có bạn gái." Đạo diễn cầm microphone, liền quay về điện thoại lặng lẽ nói câu gì, ngược lại các cô cái gì cũng không nghe được.

Nhưng phạm vi này lại được thu hẹp, ứng cử viên đã đoán được, Phương Cửu suy nghĩ một chút, cũng theo vấn đề nói: "Vậy anh ta công bố tình yêu có vượt qua một năm chưa?"

Phạm vi lại thu hẹp nữa, đến lúc này thì càng thêm dễ dàng đoán được.

"Chưa tới một năm." Đạo diễn vẫn đưa ra cái vẻ mặt thần bí khó lường.

Dứt lời, nữ chủ trì kia cũng đang suy tư điều gì, cuối cùng bỗng nhiên nhìn Phương Cửu một chút sau đó dò hỏi: "... Sẽ không phải là Cố Tích chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Con trai ảnh đế (10)

Edit: Aya Shinta

Nữ chủ trì vừa mới nói xong, trường quay liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Phương Cửu tận lực khống chế vẻ mặt của mình, mặc dù biết Cố Tích sẽ không đồng ý xuất hiện trên loại gameshow này, có điều có một số việc cô vẫn không thể chế được...

"Không phải." Đạo diễn gọn gàng dứt khoát phủ nhận.

Phương Cửu lập tức thở phào nhẹ nhõm, mọi người cũng phát sinh từng trận tiếu nạo, cho dù như vậy, Phương Cửu cũng biết một đoạn này này sẽ được tuôn ra để đồn thổi, có điều gameshow chính là như vậy đi.

Lại hỏi thêm mấy vấn đề, Phương Cửu mới đoán ra người mà đạo diễn gọi điện thoại cũng là một diễn viên theo con đường chính kịch, hai tháng trước mới công bố chuyện tình cảm, bạn gái là một cái bạch phú mỹ, một vòng này cô cũng kiếm được điểm.

Sau khi tiết mục được ghi lại, bên ngoài vẫn có rất nhiều phóng viên, ngay cả cửa sau cũng vậy, thật vất vả mới chen lên được phía sau xe mà còn có paparazi bám theo.

"Bộ phim của Cố Tích vẫn đang làm hậu kỳ, nếu như có thể, Cô hát ca khúc chủ đề đi." Lưu tỷ ở phía trước bỗng nhiên nói.

Kỳ thực hiện tại việc sản xuất đĩa nhạc đã đình trệ, lượng lớn ca sĩ cũng bắt đầu chuyển sang hát những ca khúc chủ đề trong phim ảnh, có thể tăng độ nóng. Vì vậy những ca khúc chủ đề trong những bộ phim hàng đầu cũng là một loại tài nguyên tốt, theo lẽ thường thì một ca khúc cỡ này sẽ mời ca sĩ có thâm niên, có điều...

"Được!" Phương Cửu vội vã đồng ý, vốn là cô cũng rất yêu thích ca hát, đến lúc đó nếu là hợp xưởng là tốt nhất, cũng có thể nhờ tiền bôi chỉ bảo thêm.

Ngồi trên xe tề nhạ, cô lại tiếp tục lướt di động, phát hiện bình luận trên internet đã được khống chế rất nhiều, độ nóng cũng giảm xuống, trái lại tin tức # Chu Tuyên ngủ ở phòng nhà sản xuất # lại bị đội lên.

Phương Cửu bị cái tin này làm cho khiếp sợ, nhưng rõ ràng đây là bê bối của Chu Tuyên, cô lại bị mắng!

Võng hữu A: Ngay ở 3 phút trước, một cái lục trà nữ lại nổi lên, trà xanh thực sự rất 666 (mình không biết 666 là gì hết á, có bạn nào biết không vậy?)

Võng hữu B: Lục trà kĩ nữ có bản lĩnh thì vẫn nổi thôi, xem cô có thể nổi được bao nhiêu!

Võng hữu C: Không nên nói nữa, giới giải trí này vốn là thiên hạ của Phương tiểu thư, mấy người có nói ra sao thì tài nguyên của người ta vẫn 666666

Võng hữu D: Cảm giác sự việc lần này của Chu Tuyền cũng không phải trùng hợp, làm sao lại bị tuôn ra như vậy, hơn nữa mấy tấm hình kia có thể nói lên cái gì?

Võng hữu E: Không có lựa làm sao có khối, fans Chu biểu vẫn nên im miệng đi, bên phía truyền thông kia còn nói tiếp theo còn có nhiều chuyện để nói mà, đến lúc đó không biết bản mặt của mấy người có đau hay không [mỉm cười]

Võng hữu F: Người qua đường xin nói một câu, sao cảm thấy chuyện gì xảy ra gần đây cũng chụp lên người Phuong Cửu hết vậy?

Võng hữu G: Nói cho cùng, mấy người vẫn không có bạn trai là đạo diễn a...

Võng hữu H: Không, trực giác của ta nói cho ta biết, Có đạo diễn có thể sẽ đội nón xanh!

Xem sự việc của Chu Tuyền, Phuong Cửu cơ bản có thể đoán được một ít, võng hữu nói không có sai, có một số việc sẽ không vô duyên vô cớ bị tuôn ra, trừ phi có người điều khiển ở phía sau. Mà nguyên nhân đơn giản thì có hai cái, một là có người hãm hại, một là vì muốn hấp dẫn sự chú ý của dân mạng, cứu vớt bê bối khác.

Phuong Cửu cảm thấy, hai loại này đều có khả năng, hơn nữa nhất định là nữ chủ làm, đây là phong cách hành sự trước sau như một của bà. Có thể tưởng tượng được, lần này cô bị bôi đen cũng là do Chu Tuyền giờ trò quỷ, những anti fan này khẳng định được mua rồi, chỉ cần làm hồng hình ảnh của cô thì sau này làm gì cũng bị bôi đen. Có điều lấy sức lực của một mình Chu Tuyền thì chắc chắn không được, chắc chắn có kim chủ ở sau lưng. Với gia thế của Chu Tuyền, có thể nổi lên trong ba năm ngắn ngủi thì chắc chắn có kim chủ. Tuy rằng Cố Tích không nói cho cô, nhưng những việc này thì cô có thể biết được.

Sau khi xuống xe, cô trở về đến khách sạn, ngày mai còn có một bộ tạp chí cần đi chụp.

Buổi tối, cô mới đi ra từ phòng tắm, liền phát hiện Cố Tích đã gọi điện thoại cho mình, Phuong Cửu lập tức gọi lại.

Điện thoại rất nhanh thì được kết nối, lập tức vang lên âm thanh trầm thấp của Cố Tích, "Ngày mai chúng ta đi cục dân chính."

Phuong Cửu: "..."

Về mặt lơ mơ nhìn điện thoại, phát hiện mình không có gọi sai a, có điều tại sao Cố Tích muốn kết hôn nhanh như vậy?

"Tôi vừa tính toán, ngày đó em đang ở giai đoạn nguy hiểm, rất có khả năng hiện tại trong bụng mẹ đã có con của tôi." Giọng Cố Tích đặc biệt nghiêm túc.

Phuong Cửu: "... Bệnh thần kinh!"

"Cái kia, lần trước không phải anh nói sau khi kết thúc hậu kỳ bộ phim kia mới kết hôn hay sao?" Phuong Cửu cho rằng anh đang nói đùa, vì vậy cũng không có để ở trong lòng.

Bên này Cố Tích vừa gõ bàn phím, vừa trầm giọng hướng vào điện thoại: "Hậu kỳ không quan trọng."

Anh chính là không ưa mỗi ngày cứ có người nói này nói nọ!

Phuong Cửu không biết anh ta bị chấp cái dây thần kinh nào rồi, có điều anh ta đã nói vậy, Phuong Cửu tự nhiên là qua loa đáp ứng, nói không chừng ngày mai vị đại ca này lại đổi ý.

Cúp điện thoại, cô lại lướt điện thoại, rốt cuộc tìm được nguyên nhân khiến vị đại ca này khác thường!

Hóa ra là có người tung lên một số hình ảnh của cô với Triệu Thích, bởi vì góc chụp, những tấm hình kia tràn ngập những cái nhìn đầy tình tứ, đặc biệt Triệu Thích vừa nhận một cuộc phỏng vấn, phóng viên hỏi anh ta thích nữ sinh như thế nào, sau đó anh liền nói yêu thích nữ sinh tóc dài, da trắng, chân dài, cao khoảng 1m65.

Tuy không rõ ràng, nhưng dưới góc nhìn vô cùng "có tâm", mọi người đều cho rằng Triệu Thích đang nói đến cô, sau đó dưới Weibo của Cố Tích lại có một đồng bình luận.

Võng hữu A: Có đạo diễn! Tôi tin tưởng anh nhất định có thể thủ vững trận địa!

Võng hữu B: Hi vọng Có đạo diễn không có cái đầu xanh mượt...

Võng hữu C: Có đạo diễn, thật không đáng, vì sao lại xem trọng lực trà kỹ nữ?

Võng hữu D: Nhìn thấy cái nhìn ôn nhu của Triệu Thích đối với Phuong Cửu, tại sao ta cảm giác hai người đó thật sự có một chân?

Có chút bình luận căn bản không đành lòng nhìn thẳng, đổi lại là nam nhân khác chắc chắn cũng không nhẫn nhịn được, cuối cùng Phuong Cửu cũng biết được nguyên nhân tại sao người này lại khác thường như thế. Có điều lấy chứng nhận thì lấy đi, hi vọng như vậy anh ta có thể có chút cảm giác an toàn.

Có điều giữa lúc cô đang chuẩn bị ngủ, đột nhiên phát hiện Cố Tích lại trả lời bình luận của vồng hữu!

Con gái số ba: Nếu như Phương Cửu cùng Triệu Thích không có gì, ta trực tiếp nuốt tường!!!!

Cố Tích v trả lời @ Con gái số ba: Ngồi đợi người nuốt tường [mỉm cười]

Aya: Ôi, gần không tin được O_O!!!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Con trai ảnh đế (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Phản ứng của Phương Cửu bây giờ là chỉ biết trợn trừng mắt nhìn anh trả lời bình luận, phát hiện mình không có nhìn lầm, cô chỉ cảm thấy Cố Tích nhất định là viết nhầm rồi!

Không phải như vậy thì chính là bị quỷ nhập vào người!

Tải trang lại lần nữa, mấy ngàn bình luận dưới Weibo của Cố Tích trong nháy mắt đội lên gấp năm, sáu lần!

Vồng hữu A: Cố đạo diễn đây là muốn tự mình xuất trận? [trợn mắt ngoác mồm]

Vồng hữu B: 66666666666666666666

Vồng hữu C: Có thể hiểu được, đàn ông mà, cũng do mấy người kia ăn nói quá khó nghe, nếu không thì Cố đạo diễn cũng sẽ không tức giận như vậy.

Vồng hữu D: Kỳ thực trước sau ta đều không hiểu, trước đây đánh giá về Phương Cửu rất tốt nha, làm sao hiện tại bị bôi đen?

Vồng hữu E: Mấy người đều nói Chu Tuyên bị người ta hãm hại, tại sao chỉ có ta cảm thấy Phương Cửu mới là người bị hại nhỉ?

Vồng hữu F: Có cảm giác Cố đạo diễn muốn xuất đại chiêu!

Vồng hữu G: Có phải đã mang thai? Hay là lấy chứng nhận kết hôn rồi? Cảm thấy sức lực Cố đạo diễn rất đủ mà!

Vồng hữu H: @ Con gái số ba ngồi xem người ăn tường [chờ mong]

Vồng hữu I: Cố đạo diễn rất thô bạo a! Cảm giác bị hấp dẫn rồi [che mặt]

Vồng hữu J: Những người nói Cố đạo diễn sẽ đội nón xanh cuối cùng có loại tâm lý gì vậy? Người ta có nhan sắc có tiền có gia thế, hơn nữa còn trẻ hơn so với Triệu Thích [mỉm cười]

Vồng hữu K: Đi ôm Thát Thát nhà ta, không xé không xé, chúc Phương Cửu cùng Cố đạo diễn trăm năm hòa hợp!

Không bao lâu, # Cố Tích tay xé vồng hữu # cái này trong nháy mắt lên top, Phương Cửu lại trợn mắt ngoác mồm, Cố Tích này rành quá nên đi kiểm chuyện hả, thật vất vả chuyện này mới hạ nhiệt bây giờ lại nóng lên rồi!

Lại gọi cho Cố Tích cú điện thoại, bên kia hiển thị là đường dây đang bận, Phương Cửu không biết nên nói cái gì nữa rồi. Cô tự cho rằng mình là kẻ tùy hứng nhất, không nghĩ tới về khoản này thì Cố Tích ăn đứt mình rồi!

Tính toán một chút, Phương Cửu cũng không thêm đề ý những việc này, tất cả vẫn là để cho nữ chủ bận tâm đi.

Vừa mới chìm vào giấc ngủ, lại cảm thấy có người đang gõ cửa. Cô hơi mở mắt, tiếng gõ cửa vẫn còn đang tiếp tục vang bên tai, không thể làm gì khác hơn là xuống giường loạng choạng loạng choạng đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô còn chưa thấy rõ người trước mắt, bỗng nhiên bị ôm lấy đẩy mạnh trong phòng.

"Em mang hộ khẩu chưa?" Anh ôm eo cô, vui đầu cô ở giữa cổ anh nhẹ nhàng vuốt ve.

Phương Cửu mệt mỏi vô cùng, liếc nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ, không nhận được đầy anh hai cái, "Đừng có chơi đùa như trẻ con nữa, anh so bì với vồng hữu trên mạng làm chi?"

Lúc này cô biết đi đâu tìm sổ hộ khẩu a!

"Em cho rằng tôi đang nói đùa?" Cố Tích sầm mặt lại, đặt cô ngồi trên giường, "Hôm nay tới cái Triệu Thích, ngày mai đến cái Triệu ngũ, ngày kia đến cái Triệu Tứ, tôi không thể chịu đựng được!"

Anh đã sớm nói, dù cho là scandal, anh cũng không thể chịu đựng!

Phuong Cừ: "..."

Tại sao cô cảm giác Cố Tích thật giống như đã bắt nạt từ rất lâu rồi, sự kiện lần này chỉ là áp bức ngon cô cuối cùng của lạc đà vậy?

"Vậy ta lui khỏi giới giải trí đi, em không diễn nữa." Cô bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Cố Tích hơi thay đổi sắc mặt, mắt sáng như được nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ chưa tỉnh ngủ của cô, "Em đang nói cái gì?"

Phuong Cừ xoa xoa viền mắt, sau đó đưa tay ôm lấy cổ anh, ghé vào bên tai anh: "Kỳ thực em học diễn xuất cũng chỉ vì anh."

Nguyên chủ học diễn xuất vốn là vì anh ta, bây giờ mục đích đã đạt thành, cô cũng không thích đi lòng vòng trong cái vòng lẩn quẩn này nữa.

Hơi thở ấm áp phả vào bên tai anh, nhẹ nhàng lay động lòng anh, ánh mắt Cố Tích tối sầm lại, bỗng nhiên đẩy cô ngã nhào trên giường, lập tức cúi đầu hôn cô.

"A... E... Eo em còn đang đau..." Phuong Cừ mất công sức đè lại bàn tay đang luồn vào trong quần áo mình. Cô thật sự sợ vị đại ca này, sau mỗi lần anh ta đều tinh thần sáng láng, mà cô lại có cảm giác như cả người mình bị đào rỗng..

"Tôi giúp em xoa xoa..." Từng cái hôn chậm rãi dọc theo xương quai xanh trắng nõn rồi xuống dưới, bàn tay bên hông không nặng không nhẹ mà nhào nặn, thật nóng bỏng.

Phuong Cừ chỉ nhớ rõ là buổi chiều mình ra khỏi cửa, từ cục dân chính đi ra thì trời đã gần như đen. Cô không biết tại sao mẹ mình lại thoải mái giao sổ hộ khẩu ra, có lẽ đầu óc với cả người đều bị đào rỗng luôn rồi đi.

Chụp hai tấm ảnh, ngồi ở trong xe, Cố Tích cầm điện thoại di động tag vị vòng hũu kia vào!

Cố Tích v: @ Con gián số ba: trực tiếp ở đâu, tôi đi xem [hình ảnh] [hình ảnh]

Phuong Cừ dựa ở trên xe nhìn anh vẫn đang mò di động, không nhìn được cũng hiểu kì ghé mắt qua, phát hiện vị đại ca này vẫn cứ so kè với vị vòng hũu kia.

Vòng hũu A: @ Con gián số ba: trực tiếp ở đâu? Ta sẽ chuẩn bị phần thưởng!

Vòng hũu B: Ha ha ha ha, bà lão qua đường cái ta đều không giúp, phục Cố đạo diễn!

Vòng hũu C: Mấy người chỉ biết bôi đen này nọ, có đau mặt không?

Vòng hũu D: @ Con gián số ba: người ăn tường của nhà chính mình hay sao vậy?

Vòng hũu E: Tốc độ làm người ta mất mặt của Cố đạo diễn quả thực có thể đuổi theo tốc độ ánh sáng!

Vòng hũu F: Từ đây là fan của Cố đạo diễn!

Vòng hũu G: Ha ha ha ha Cố đạo diễn 66666

Cùng lúc đó, những diễn viên đã từng hợp tác với Cố Tích cũng dồn dập chúc mừng, mà nữ chủ cũng phát Weibo.

Hạ Khê v: @ Cố Tích @ Phuong Cừ: mẹ muốn sớm được ôm cháu [chúc phúc]

Sức ảnh hưởng của nữ chủ ở trong nước thì không cần nhiều lời, cái này cũng là lần đầu bà thừa nhận mối quan hệ với Cố Tích, trong giây lát đó, ngay cả Weibo của Phuong Cừ cũng được tìm kiếm vô cùng nhiều.

Đề điện thoại di động xuống, cô liếc nhìn vị đại ca đang hơn thua với vòng hũu, không nhìn được dùng ngón tay đâm đâm cánh tay anh, "Có đi hay không a, lát nữa lại đề đi Hạ chờ lâu thì làm sao!"

Cố Tích nâng mắt nhìn cô, ý tứ sâu xa cười nói: "Em nên gọi là mẹ."

Phuong Cừ: "... " Đến giờ cô cũng không dám tưởng tượng được bọn họ đã đăng ký kết hôn!

"Com nước xong, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút, nói không chừng em đã mang thai." Cố Tích đưa tay xoa xoa trên cái bụng bằng phẳng của cô, ánh mắt từ ái khiến Phuong Cuwr rơi mất một tầng da gà.

"Các anh không biết mang thai ba tháng đầu không thể cùng phòng sao? Nếu như em mang thai, vậy vừa nãy đã sớm sinh non, hơn nữa còn là anh giết nó a!" Phương Cửu hừ lạnh một tiếng không nhìn anh nữa.

Cố Tích biến sắc mặt, chợt nhớ tới chuyện này, sắc mặt khá là phức tạp quét qua cái bụng cô, cuối cùng vẫn là cau mày nói: "Kỳ thực... Tội nay tạo hại tử cũng rất tốt."

Phương Cửu: "... " Cố đạo diễn, tiết tháo của anh rớt đâu hết rồi!

"Có điều nếu chúng ta có sinh, long phượng thai là tốt nhất." Anh cúi người hôn môi cô một cái, sau đó nụ hôn này trở nên sâu hơn.

Phương Cửu trừng mắt, một câu "Bệnh thần kinh" chưa phun ra được liền bị nuốt vào, bàn tay hay làm loạn cũng đặt trên hông cô...

Sau khi trở lại không gian hệ thống, nội tâm hiện giờ của Phương Cửu lạnh nhạt, tựa hồ đã quen với phong cách hành sự của 008.

Hệ thống: "Như thế nào, nhiệm vụ này đơn giản đi!"

Phương Cửu hít sâu một cái, lớn tiếng nói: "Nói mau, đến cùng ngươi có hỏi cục trưởng rằng ta làm bao nhiêu nhiệm vụ thì có thể trở về không vậy?"

Cô cũng không muốn sống mãi ở trong thế giới giả lập!

"Cái này... Cục trưởng đi công tác, ta không thấy người." Giọng nói của hệ thống lấp ba lấp bắp mà vang lên.

Phương Cửu tối sầm mặt lại, một ngụm máu suýt chút nữa không nhin được mà phun ra ngoài.

"Có điều ngươi yên tâm, chỉ cần cục trưởng trở về ta lập tức đi hỏi ngay, trước tiên ngươi yên tâm làm nhiệm vụ đi, nhiệm vụ tiếp theo rất kích thích!"

Hệ thống vừa dứt lời, trước mắt Phương Cửu liền lóe ra một mảng trắng xóa. Lần thứ hai mơ màng màng mở mắt, chỉ nhìn thấy mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, vô số người ở chung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, đầu cô cũng vô cùng choáng.

"Người này có phải là đồng kịch không? Làm sao lại mặc thành như vậy?"

"Hiện tại đi ăn vạ mà cũng chơi cosplay nha!"

"Còn chuyên chọn xe đắt tiền, má ơi, chiếc xe kia là bản giới hạn toàn cầu nha!"

"Cô sẽ nhìn thấy cô ta mở mắt, rồi sẽ nói đau ở đâu ở đâu nha, con người hiện tại... đẹp vậy mà đi làm lừa đảo nha!"

Nhìn những người kia ra vẻ khinh bỉ nhìn mình, Phương Cửu chỉ cảm thấy đầu choáng váng, ký ức đang tràn vào đầu đau đến nỗi khóc không ra nước mắt.

Dòng xe cộ cùng vỉa hè tắc thành một con rắn dài ngoằn, bỗng nhiên có một người chen vào trong đám người.

Tài xế nhìn xuống đồng hồ, ngay tức khắc quay về phía Phương Cửu nói: "Muốn bao nhiêu!"

Phương Cửu: "... "

"Oa! Xe sang chính là xe sang, người ta không thiếu tiền a!"

"Hóa ra ăn vạ lại dễ dàng đến như thế!"

Tiếng bàn luận của đám người kia lập tức xôn xao ồn ào, Phương Cửu xoa đầu bò dậy từ dưới đất, nhìn cái dáng vẻ "tôi không có thời gian" của người tài xế, cô vô vô bụi trên người, âm thanh bình tĩnh, "Tôi không cần tiền."

Dứt lời, những người khác lập tức thấp giọng bắt đầu nghị luận, cảm thấy đây là thủ đoạn mới của bọn lừa đảo.

"Có điều..." Phương Cửu nhíu mày, chỉ vào người tài xế kia nói: "Ấn đường không sáng sủa, tích tụ hắc khí, có dấu hiệu sẽ xảy ra đại họa, có lẽ ngày hôm nay sẽ xảy ra tai nạn xe cộ, kiến nghị ngày hôm nay vẫn đừng lái xe nữa."

Trong giây lát đó, cả đám người đều yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng còi xe ầm ỹ.

"Tôi nói tại sao cô ta lại ăn mặc thành như vậy, trang phục đạo sĩ, chắc chắn là thần côn!"

"Còn nói ra đáng ra về, sau đó còn không phải đến đòi tiền hay sao!"

Không để ý đến nghị luận của người khác, người tài xế kia về mặt quái dị liếc nhìn Phương Cửu, cảm thấy chắc cô là một người bị bệnh thần kinh, cuối cùng lập tức quay người bước vào xe.

Góc nhìn của Phương Cửu còn thấy được trong xe có một người đàn ông đang ngồi, nghĩ đến thân phận của chính mình, cô vẫn có lòng tốt đi tới một bên xe, gõ gõ cửa sổ xe.

Cửa xe chậm rãi hạ xuống, một gương mặt tuấn lãng thành thực đập vào trong mắt, Phương Cửu thầm than nguyên chủ vẫn đúng là sẽ đi "ăn vạ".

"Tiên sinh, tuy rằng tôi biết mặc kệ tôi nói cái gì anh đều sẽ không tin tưởng, có điều tôi vẫn phải là nhắc nhở anh một câu. Nếu như ngày hôm nay anh tiếp tục ngồi chiếc xe này, rất có thể sẽ xảy ra tai nạn xe cộ."

Ánh mắt Tần Diễn quét qua, nhìn nữ sinh có vẻ ngoài đáng yêu mặc một bộ bạo đào màu đen không nói gì.

"Đi ra đi ra, không đi nữa tôi báo cảnh sát a!" Tài xế phía trước tức giận xuống xe đẩy Phương Cửu một cái, hung thần ác sát nói: "Cút mau!"

Phương Cửu lạnh lùng liếc hẳn, không nói gì, sau đó nói với người đàn ông trong xe: "Tiên sinh, anh hẳn phải biết có lúc một chi tiết nhỏ có thể quyết định rất nhiều chuyện."

Nói xong, cô liền nhắc theo túi hành lý của mình, trực tiếp đi về phía lề đường.

Nhìn bóng người cô rời đi, tài xế lập tức quay lại, "Tần tổng, hiện tại lừa đảo thực sự có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, lời nguyên kiểu này cũng nói ra được!"

Hắn tựa hồ rất sợ Tần Diễn tin tưởng Phương Cửu, dù sao hiện tại người làm ăn đều rất mê tín.

Người sau không nói gì, chỉ là nhân nhạ quét về hướng Phương Cửu rồi đi một chút, sau đó cửa sổ xe được nâng lên.

Nếu như là nguyên chủ, khẳng định không tìm được chỗ đến, có điều rất nhanh Phương Cửu đã tìm tới địa chỉ của hội sở!

Không sai, đây chính là một quyển tiểu thuyết đô thị thần quái, nữ chủ có bát tự qua ngạnh, người bên cạnh bà đều bị khắc chết từ khi bà mới còn nhỏ. Có điều nam chủ lại không gặp một chút chuyện gì cả, sau này mãi đến khi gặp được một vị đại sư, giúp nữ chủ sửa lại bát tự. Tuy rằng nữ chủ không thể làm người, vị đại sư kia thể nhưng đã chết, thế mà lại xảy ra một sự kiện thần quái. Hóa ra nữ chủ sinh ra là có người âm mưu, mục đích chính là vì luyện hóa hồn phách của bà thành mị quỷ. Trong nhà nam chủ có một mảnh ngọc tổ truyền, nữ chủ vẫn luôn đeo nó để ẩn giấu mệnh cách, lúc này mới không khiến hung thủ đằng sau màn tìm tới nữ chủ, đại kết cục thì hung thủ kia chết, nam nữ chủ hạnh phúc chung sống cùng nhau.

Mà nguyên chủ là một nữ đạo sĩ, không sai, ngay cả cô ấy cũng không biết mình ở môn phái nào, từ nhỏ đã theo sư phụ học tập đạo pháp, lần này đi ra ngoài chính là vì tìm kiếm sư huynh sớm xuống núi của mình, gọi anh ta quay trở về núi!

Nhìn tòa hội sở phú quý phồn hoa trước mắt, Phương Cửu không nhận được mà đen mặt, sư phụ cô mỗi ngày đều ăn rau cải trắng, vậy mà người sư huynh này lại sống xa hoa như thế!

Vừa vào cửa, người phục vụ bên trong dùng một ánh mắt khác thường nhìn Phương Cửu, hình như chưa từng thấy có người ăn mặc kỳ quái như vậy.

"Vị này..."

"Sư muội!"

Thân thể Phương Cửu chấn động, nhìn người thanh niên đeo dây chuyền vàng lớn đi xuống dưới lầu mà có chút không vui, sống thật tốt a, đạo quán của bọn cô mỗi ngày đều phải thắt lưng buộc bụng a!

"Ông chủ..." Về mặt của cô gái trước quầy lễ tân quái dị, đi tới bên người thanh niên, muốn nói lại thôi liếc nhìn Phương Cửu.

Người thanh niên phát tay một cái, nhanh chân đi tới bên người Phương Cửu mạnh mẽ ôm cô một cái, "Sư muội a! Rốt cục cũng nghĩ thông chịu đi ra ngoài trải qua hồng trần!"

Giọng nói Lâm Huyền rất lớn, kích động đến nỗi dây chuyền vàng trên cổ lung la lung lay, mười cái nhẫn vàng trên tay hoàn toàn đang biểu lộ ra thanh phận cường hào của anh ta.

Phương Cửu đẩy anh ra, ánh mắt nhân nhạ, "Sư phụ kêu tôi gọi anh quay trở về."

Lâm huyền: "..."

"Ài, sư muội, trên núi kia có gì vui, anh nói cho em biết, ở bên ngoài chơi rất tốt, có TV, có di động, có thật nhiều thật nhiều quần áo xinh đẹp, em theo sư huynh anh, bảo đảm mỗi ngày mua cho em quần áo xinh đẹp cùng túi xách!" Anh vô cùng mạnh mẽ mà vỗ vỗ bộ ngực mình, người phục vụ một bầy ra về mặt ước ao.

Phương Cửu không nói gì, chỉ là nhìn người phụ nữ mặc váy đỏ đang đi xuống từ trên lầu không chớp mắt.

Tựa hồ nhận ra được cô phải làm gì, Lâm Huyền đặc biệt nghiêm túc liếc mắt ra hiệu cho cô.

Phuong Cửu không để ý đến anh, đi thẳng tới trước mặt nữ nhân lên tiếng: "Vị này, có thể cho tôi nhìn Phật bài trên cổ cô một chút hay không?"

Người phụ nữ dừng bước chân lại, về mặt đại ra liếc nhìn Phuong Cửu, sau đó lại nhìn về phía Lâm Huyền, "Lâm đại sư, vị này chính là..."

"Ách, cô ấy là sư muội của tôi." Lâm huyền kéo Phuong Cửu đến một bên, nói nhỏ với cô: "Đây là tự cô ta làm ra nghiệt, em không cần lo!"

"Lâm đại sư!" Người phụ nữ đột nhiên phát hiện ra điều gì, về mặt kích động kéo Phuong Cửu, "Vị đại sư này, van cầu cô giúp tôi một chút đi. Nếu cô không giúp tôi, tôi sẽ chết!"

Người người qua lại trong hội sở, hình như không muốn truyền truyền ra bên ngoài nên Lâm Huyền đành thở dài, chỉ lên trên lầu, "Lên đi."

Anh biết chắc người sư muội này của mình có lòng tốt!

Người phụ nữ kia nghe vậy lập tức kích động đi lên lầu, Phuong Cửu thì lại nhìn chăm chăm đứa trẻ quấn trên lưng người phụ nữ kia mà nhũu lông mày. Hung ác như thế, chẳng trách sư huynh cô cũng không dám tùy tiện ra tay.

Sau khi lên lầu, đi tới một gian phòng nghỉ rộng lớn, tay Lâm Huyền bỗng nhiên rung lên, anh ngồi ở trên ghế salông vân về dây chuyền vàng, một bên nhận điện thoại, ra hiệu cho người phụ nữ kia trước tiên không nên gấp gáp.

Cũng không biết nghe được cái gì, anh đột nhiên đứng bật dậy, "Cái gì? Xe Tần tổng bị xe tải đụng bay?!"

Phuong Cửu ngồi ở đó liếc sư huynh một chút, phát hiện người sư huynh kia đang dùng một vẻ mặt quái dị mà nói chuyện.

"Cái gì? Anh ta không ở trong xe?" Lâm huyền thở phào nhẹ nhõm, "Vậy được, buổi tối tôi đi xem bài trí phong thủy cho xe mới của Tần tổng."

Cúp điện thoại, anh không nhận được nhỏ nước bọt với Phuong Cửu một câu, "Em xem vận may này, nửa người dưới của tài xế bại liệt, mà chủ xe đã sớm xuống xe. Vận may này, khẳng định là do tác dụng của mảnh Phật ngọc đã được khai quang mà anh cho anh ta."

Phuong Cửu sững sờ, tự nhiên lại nghĩ đến chủ xe sang mà cô đụng phải ở trên đường lúc trước.

"Lâm đại sư, van cầu anh giúp tôi một chút đi, mỗi đêm đứa trẻ kia đều ở trong mộng mà dây dưa với tôi, còn tiếp tục như vậy, tôi thật sự sẽ điên mất!" Người phụ nữ kia ôm đầu, khí chất ung dung trên người biến mất hầu như không còn.

Phuong Cửu liếc nhìn Phật bài trên cổ cô ta, "Cô đưa nó cho tôi."

Dứt lời, nữ nhân kia không khỏi sững sờ. Tuy rằng không muốn, nhưng vẫn lấy Phật bài xuống, cẩn thận từng li từng tí.

Tiếp nhận Phật bài, đôi mắt của đứa nhỏ sau lưng người phụ nữ lập tức đỏ tươi trừng cô. Phuong Cửu không để ý đến, chỉ là nhìn mảnh Phật bài nhỏ nhỏ này, nhũu chặt lông mày.

"Có phải sau khi cô mang cái này, rất nhanh đã cùng người đàn ông của mình ở bên nhau?" Cô trầm giọng hỏi.

Nữ nhân cả kinh, điên cuồng gật đầu.

"Hơn nữa sự nghiệp cũng như mặt trời ban trưa?" Cô tiếp tục hỏi.

Nữ nhân liền vội vàng gật đầu, ánh mắt cô ta nhìn cô giống như đang nhìn thần tiên cứu thế.

Thở dài, cô lắc đầu một cái, "Cô đừng nhìn tôi như vậy, nếu cô có thể dùng loại Phật bài này, hẳn phải biết công hiệu cùng kiêng kỵ của nó. Bây giờ cô mới để ý tới kiêng kỵ, người bán Phật bài không để ý đến cô, cho nên cùng đường nên cô mới tới đây?"

Phật bài này phân ra chính quy cùng âm bài, cái người phụ nữ này dùng chính là laojj âm bài có hiệu quả bá đạo, có chút bí phương nên Phuong Cửu không muốn nói quá nhiều. Chỉ có thể nói, có vài thứ vẫn là không nên đụng vào mới tốt, dù cho nó có thể giúp mình rất nhiều việc.

"Đại sư, có ngày tôi không cẩn thận mang theo cái này... cùng phòng với lão công mà thôi, lúc đó chỉ là quên lấy xuống!" Nữ nhân lệ rơi đầy mặt lôi kéo tay cô, ánh mắt lấp lánh liên tục.

Lâm Huyền ở một bên không khỏi cười lạnh một tiếng, "Lúc người ta bán cho cô vật này chắc chắn có nói không thể mang vật này lúc phòng the, có điều cũng do, thoải mái quá nên đầu còn quan tâm được nhiều như vậy a!"

Người phụ nữ kia bị anh nói đến mặt đỏ tới mang tai, Phuong Cửu nắm chặt Phật bài, thở dài, "Bản chất của Phật bài là âm linh, hơn nữa vẫn còn nhỏ, cô để một đứa bé nhìn thấy loại chuyện đó, nó nhất định sẽ quẩn quít lấy cô."

"Cái kia... Vậy làm sao bây giờ?" Về mặt người phụ nữ xám như tro tàn.

Phuong Cửu đứng dậy, "Như vậy đi, đánh tan khẳng định không được, sẽ tiêu hao phúc báo của tôi. Trước tiên chỉ có thể thu hồi nó, sau đó nhìn xem có thể độ hóa hay không, đến lúc cô mang thai, nó chính là thai linh trong bụng cô. Nếu như không thể độ hóa, hết cách rồi, cô chỉ có thể mời cao minh khác."

Nói đến đây, trên mặt nữ nhân kia không khỏi có tia quái dị, nhưng vẫn gật đầu. Đối với cô ta mà thôi, chỉ cần có thể rời xa đứa trẻ kia, kêu cô ta làm gì cũng có thể.

"Sur muội tôi ra tay nhưng là rất đắt." Lâm Huyền bỗng nhiên bỏ thêm một câu.

Nữ nhân gật đầu, sau đó rút một tấm chi phiếu một triệu trong ví đặt trên bàn, "Đây là tiền đặt cọc, chỉ cần có thể đuổi nó đi, đến lúc đó còn có hậu tạ!"

Một triệu!

Phương Cửu rốt cuộc biết tại sao sư huynh lại có tiền như vậy!

"Vậy cô đi về trước chuẩn bị một chút, ngày mai tôi lại đây giúp cô thu hồi nó." Phương Cửu nói, một bên chăm chú cẩn thận thu tấm chi phiếu kia, sau đó lấy một chuỗi hạt từ trong túi đưa cho cô ta, "Cái này cô lấy đi, có thể tạm không để cô chịu ảnh hưởng bởi từ trường của âm linh kia."

Nhận lấy vòng tay, người phụ nữ lập tức gật đầu, sau đó cầm ví liền đi rồi.

Chờ cô ta vừa đi, Lâm Huyền lập tức cười lạnh một tiếng tựa ở trên ghế salông, "Trước đây nữ nhân này là một người mấu, bỏ ra giá cao lấy được một mảnh âm bài từ T quốc, rất nhanh liền cảm dỗ một đứa con nhà giàu, hiện tại trai qua sinh hoạt vô cùng thoải mái của bà chủ nhà giàu. Anh nói nhé, người như vậy em không nên cứu."

Phương Cửu liếc anh, sau đó nắm lấy dây chuyền vàng trên cổ anh, "Sư phụ đã nói, nếu mang thiện niệm trong lòng, cứu cô ta đó là phúc báo của anh. Nghiệt mà cô ta tạo ra cũng không để anh phán xét, hơn nữa, anh ở nơi này ăn ngon uống say, tôi với sư phụ ăn rau cải trắng, không biết xấu hổ!"

Lâm Huyền lúng túng kéo dây chuyền vàng về, cười cợt, "Tiền của anh cũng không phải tiền của em với sư phụ, hơn nữa nhiệm vụ sư phụ giao cho anh chưa hoàn thành, làm sao anh có thể dễ dàng trở lại!"

Nói, anh lập tức đứng dậy đi ra ngoài, "Anh cho người sắp xếp phòng của em, sau đó mua cho em rất nhiều quần áo xinh đẹp, đêm nay em với anh tham gia một tiệc rượu, cho em làm quen một chút với người khác."

Phương Cửu còn chưa nói, Lâm Huyền liền đi. Cô thở dài, đi tới máy vi tính trước màn mở màn hình lên, tìm tên của con trai nam chủ, đến khi thấy gương mặt trên tấm hình, cả người cô như muốn ngu luôn!

Chuyện này... Đây không phải chủ chiếc siêu xe ngày hôm nay hay sao?

Đầu má, nếu sớm biết thì dù có tha cô cũng phải tha anh ta ra khỏi xe ngay nha, nếu như con trai nam chủ xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi thì làm sao bây giờ!

Không sai, gia đình của nam chủ là một gia tộc lớn, hiện tại ông cùng nữ chủ đi du lịch vòng quanh thế giới. Có điều Phương Cửu rất lo lắng, có ai sẽ cùng một người cả ngày cứ thần thần quỷ quỷ kết hôn đây?

Chẳng trách hệ thống nói nhiệm vụ này kích thích, quả nhiên kích thích a!

Buổi tối, quả nhiên Lâm Huyền cho người đưa cho cô một đồng quần áo hàng hiệu. Phương Cửu biết anh ta đang hối lộ mình, có điều quần áo xinh đẹp mà, ai lại không thích.

Hơi cuốn lại mái tóc dài, cô đổi một cái áo đầm vàng nhạt, đi một đôi cao gót đi theo lâm huyền đến tham gia tiệc rượu của kẻ có tiền, nghe Lâm Huyền nói trống đó còn có đồng nghiệp.

Xe dừng trước một buổi tiệc rượu rộng lớn, lập tức có người phục vụ qua giúp đỡ đỗ xe, Lâm Huyền thay đổi dây chuyền vàng, mặc đồ Tây giày da mang theo Phương Cửu đi đến đại sảnh khách sạn.

Vào lúc này trong khách sạn có người qua lại, tiếng dương cầm du dương vang lên hết đợt này đến đợt khác, một ít lão tổng bụng phệ ôm lấy bạn gái trẻ trung mỹ mạo khiêu vũ, hình ảnh căn bản không đành lòng nhìn thẳng.

"Lâm tiên sinh!"

Một đàn ông trung niên nhìn thấy Lâm Huyền, lập tức cười lại đây vỗ vỗ vai anh, "Tôi hẹn với cậu đã lâu đều không có thời gian, lần này cuối cùng cũng coi như bị tôi bắt lấy người!"

Nói, còn len lén liếc Phương Cửu, tựa hồ cảm thấy cô là bạn gái mới của Lâm Huyền.

Phương Cửu liếc nhìn gương mặt người này, chính xác có thịt, thượng đình viên long ngay ngắn, nhưng mà bước chân phù phiếm, viền mắt hãm sâu, nhìn qua mặc dù là đại phú đại quý một đời, có điều rõ ràng tinh khí không đủ, tuổi già khẳng định trải qua trong bệnh viện.

"Lý tổng sao lại nói lời này, không phải chuyện làm ăn bận bịu hay sao! Thứ ngài muốn, tôi đã sớm chuẩn bị kỹ càng!" Lâm huyền nói xong móc ra một cây lược gỗ từ trong túi đưa cho ông ta.

Phuong Cửu nhìn thấy cây lược gỗ này, không nhận được trùng mắt, nhất thời có chút không đành lòng nhìn thẳng mà nghiêng đầu đi.

"Cảm ơn Lâm tiên sinh, ngày mai tôi cho người đưa chi phiếu đến cho cậu!" Lý tổng tiếp nhận cây lược gỗ nhét vào trong túi, coi như bảo bối.

Tiếp theo lục tục đều có người đến chào hỏi Lâm Huyền, Phuong Cửu xem như đã thấy rõ, vị sư huynh này ở trong những phú hào này đều có chút tên tuổi, hội sở kia chỉ là cái danh nghĩa mà thôi!

Mãi đến tận khi có vài người đi vào buổi tiệc rượu, lúc này Lâm Huyền mới cúi đầu nói với Phuong Cửu: "Sư muội, nhìn thấy người đàn ông phía trước kia không? Người thừa kế của Tần gia - đại gia tộc trong nước, em đẹp như vậy, quen biết một chút cũng tốt!"

Nói, Lâm Huyền lập tức lôi kéo cô đi về phía kia, sau đó trực tiếp cười với nam nhân phía trước nói: "Tần tổng, mặt mày anh hồng hào, gần nhất chuyện làm ăn rất tốt a!"

Phuong Cửu nhìn người đàn ông cao lớn mặc âu phục mang giày da phía trước có chút không bình tĩnh nổi, hóa ra cô như vậy mà đã gặp con trai nam chủ rồi?

"Lâm Huyền, Tần tổng vừa xảy ra tai nạn xe cộ, lời này của cậu là có ý gì!" Người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng sau lưng vẻ mặt không tốt, nhìn khí độ kia, chắc hẳn là biết võ.

Tần Diễn không nói gì, chỉ là liên tục nhìn chăm chăm vào Phuong Cửu, tựa hồ càng xem càng thấy quen mắt.

Lâm Huyền không để ý đến người kia, chỉ là kéo Phuong Cửu lên phía trước giới thiệu: "Tần tổng, đây là sư muội của tôi Phuong Cửu, em ấy lợi hại hơn tôi nhiều, đệ tử chân truyền của sư phụ tôi!"

Dứt lời, người đàn ông khoác áo trắng kia lại là cười lạnh một tiếng, "Giống như cậu là gà mờ hay sao?"

"Ông..."

"Phuong tiểu thư, chào cô." Tần diễn đưa tay ra, hình như muốn bắt tay với cô.

Những người khác đều cảm thấy quái dị, phải biết từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể làm cho người thừa kế Tần gia người thừa kế chủ động bắt tay!

Phuong Cửu nhìn chăm chăm những ánh mắt khác thường của người khác, sau đó nắm chặt bàn tay lớn của anh, nhẹ giọng nói: "Chào anh."

Cô gái trước mặt thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt đáng yêu thanh lệ, một bộ áo đầm vàng nhạt biểu lộ ra dáng người hoàn mỹ của cô, so với nữ sinh ăn mặc đạo bào đen rách theo bao tải hoàn toàn là một trời một vực, bàn tay nhỏ mềm mại kia trắng mịn vô cùng.

"Ngày hôm nay là tôi hiểu lầm Phuong tiểu thư, cũng may có lời nhắc nhở của cô, hi vọng cô bỏ qua cho." Ánh mắt của anh sáng quắc, tầm mắt căn bản không có dời đi từ trên người cô.

Phuong Cửu liếc nhìn bàn tay còn bị anh cầm, nhất thời có chút không thoải mái dùng sức giật trở về, "Không... Không có chuyện gì, anh không có chuyện gì là tốt rồi."

Aya: rút đại học chắc rồi~~~ T.T

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Người con trai thần bí (1)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cửu cũng rất tò mò, tại sao con trai nam chủ lại nghe lời cô xuống xe?

"Hai người quen biết nhau?" Lâm Huyền tỏ ra kinh ngạc nhìn hai người.

Tần Diễn nhìn Phuong Cửu một chút, nhàn nhạt nói: "Buổi sáng nhờ có Phuong tiểu thư nhắc nhở, nếu không thì hiện tại có lẽ tôi đang ở bệnh viện."

Dứt lời, người đàn ông khoác áo trắng phía sau vẻ mặt quái dị nhìn Phuong Cửu, tựa hồ muốn nhìn ra cái gì ở trên người cô.

Phuong Cửu nhìn người đàn ông này một chút, trong lòng không khỏi chấn động, sau đó liền kéo Lâm Huyền đi, cái bắt chuyện cũng không làm.

Thật vất vả mới kéo được Lâm Huyền đến một hành lang không người, Phuong Cửu không nhận được nói khẽ với anh: "Người vừa rồi là ai, căn bản tôi

không phát hiện được hơi thở của ông ta!"

"Ai..." Lâm Huyền tựa ở trên tường vỗ vỗ vai cô, "Sư muội a, bên ngoài lòng người hiểm ác, em đừng tưởng rằng sư huynh anh đây kiếm tiền rất dễ dàng. Tuy rằng hiện tại kiếm chác từ những phú hào này rất được, nhưng người trong nghề như chúng ta lại nhiều. Có cái gì bên nước ngoài a, chính là bán những cái tiểu quỷ cùng Phật bài kia, còn có một ít môn phái trong nước, em không biết sư huynh anh tốn biết bao nhiêu công sức mới vững gót chân ở đây hay sao. Người vừa rồi gọi Đại Mộc, là một thầy phong thủy, xác thực là có chút trình độ, nếu không thì Tàn Diễn cũng sẽ không mời ông ta làm cố vấn phong thủy của tập đoàn. Có điều người này tự cho mình siêu phàm, sau này cần thận một chút, đừng đắc tội ông ta."

Không biết sư huynh mình cũng không dễ dàng như vậy, Phương Cửu nghe vậy nhủ nhủ mày, "Nhưng ngày hôm nay tôi nhìn thấy dấu hiệu đại họa của Tàn Diễn, Đại Mộc kia không thể không thấy được, tại sao ông ta không nhắc nhở Tàn Diễn?"

Nếu xem tướng mạo, thầy phong thủy có chút trình độ đều nhìn ra được, hơn nữa, cô luôn cảm thấy tai nạn xe cộ lần này của con trai nam chủ không đơn giản như bề ngoài.

"Tranh đấu trong gia tộc lớn, ai biết được, Đại Mộc không nói, Tàn Diễn lại không biết chính mình sẽ xảy ra tai nạn xe cộ." Lâm Huyền nhún nhún vai một cách bất đắc dĩ.

Trầm tư chốc lát, Phương Cửu bỗng nhiên nói: "Vậy cha Tàn Diễn đi đâu?"

Cô nhớ tới đại kết cục chỉ là nam nữ chủ đánh bại phản phái, sau đó nằm trên đất nhìn nhau cười, về sau đúng là không có đề cập.

"Xuyt!" Lâm Huyền nghe vậy liền che miệng cô lại, căng thẳng nhìn ngó chung quanh, "Anh đã nói với em rồi, chuyện này tuyệt đối không nên nhắc lại, đây chính là bí mật Tàn gia!"

Về mặt Phương Cửu mơ hồ, không hiểu đến cùng nam chủ có vấn đề gì.

Thở dài, về mặt Lâm Huyền bỗng nhiên bất thường, thấp giọng nói: "Năm đó sư phụ để anh xuống núi chính là vì điều tra việc của Tàn gia, vì sao Tàn Bồi lại không bị Âu Dương Lộ khắc? Phải biết rằng với mệnh cách của Âu Dương Lộ thì bình thường người bên cạnh bà ta sẽ bị khắc chết, nhưng sau khi anh xuống núi thì không có tìm được hai người kia, trái lại phát hiện một bí mật của Tàn gia!"

Dừng một chút, rồi anh nói tiếp: "Những năm này Tàn gia sò dĩ phát triển nhanh như vậy, đó là bởi vì bọn họ lén lút nắm giữ một long mạch! Mỗi triều đại cổ đại đều có long mạch của mình, tuy rằng bây giờ là hiện đại, nhưng phong thủy của long mạch này vẫn rất có lợi với hậu nhân Tàn gia, từng người từng người đều lớn lên từ nơi có phong thủy như vậy, tự nhiên mệnh giống con khỉ, chuyện làm ăn có thể không làm lớn à? Có điều không ai biết nhà cũ Tàn gia ở đâu, anh tìm rất lâu cũng không có tìm được, còn Tàn Bồi với Âu Dương Lộ cũng biến mất rất nhiều năm rồi, chỉ lưu lại một đứa con trai, nói là đi du lịch thế giới, ai có thể tin?"

Nghe anh ta nói xong, đầu óc Phương loạn thành một đoàn, không nghĩ tới đã đại kết cục rồi mà còn xảy ra chuyện như vậy.

"Được rồi được rồi, em không cần phải để ý đến, Tàn Diễn kia nhìn qua giống như minh tinh trên TV, nhưng so với ai còn muốn thành tinh hơn, nếu không cũng sẽ không bộc lộ được năng lực từ trong một gia tộc lớn. Em chỉ cần duy trì quan hệ trên mặt với anh ta là được rồi, tốt nhất là về chuyện làm ăn, nếu như anh muốn moi cái gì, ngàn vạn lần ngâm cái miệng lại!" Lâm Huyền nghiêm túc nói.

Phương Cửu gật gù, tâm tình vẫn rất nặng nề. Bối cảnh phức tạp như thế, cô lại muốn gả cho con trai nam chủ, những lão già trong Tàn gia chẳng phải sẽ bói tung mười tám đời tổ tông nhà cô chồng vó lên trời hay sao?

Lần thứ hai vào bên sảnh trong, Phương Cửu lại phát hiện rất nhiều người trong nghề. Tuy rằng bọn họ giống như người bình thường nhưng họ có thể không hề hơi thở của mình. Còn có một chút người tu tập đạo pháp thì khí thế chắc chắn sẽ không giống, có điều trong số những người kia thì cô chỉ nhận ra ba người học tập đạo pháp, Đại Mộc kia chính là một người trong số đó.

Không biết làm thế nào để giao lưu với những người này, Phương Cửu trực tiếp đi ra hồ bơi bên ngoài, ngồi trên ghế nhìn sóng nước lấp loáng trên mặt nước mà chờ ra.

"Sao Phương tiểu thư lại một mình ở đây?"

Quay đầu lại, Phương Cửu chỉ nhìn thấy Đại Mộc đứng phía sau mình, tuy rằng đang mỉm cười, nhưng tự nhiên cô lại cảm thấy một luồng sát ý.

"Không phải người của một thế giới, tự nhiên không có quá nhiều giao lưu." Cô vẫn ngồi ở đó, trong tay nâng một ly nước trái cây.

Bóng đêm như bao trùm lên, ánh đèn chung quanh có chút tối tăm, bỗng nhiên Đại Mộc đặt một tay trên vai cô, âm thanh âm lãnh, "Sư phụ cô không có nói cho cô biết, không có phận sự thì không cần lo hay sao?"

Gió lạnh thổi qua, bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị, Phương Cửu cười lạnh một tiếng, cô biết Đại Mộc này không có ý tốt với Tàn Diễn!

"Sư phụ tôi chỉ nói cho tôi, người tu đạo mà lợi dụng năng lực đi tàn hại người khác, kiếp sau nhất định sẽ làm quỷ hoặc súc sinh!" Phương Cửu bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt sáng quắc dõi theo ông ta.

Khóe miệng ông ta câu lên một tia cười nhạo, ánh mắt nhất thời trở nên quỷ dị, "Nghe nói, mờ nữ thi mà thoa ở trên người sẽ làm người ta trẻ thêm vài tuổi?"

Dứt lời, hai tay ông ta bỗng nhiên đánh về phía Phương Cửu, người sau vuron mình, đang muốn lấy phù từ trong túi, nhưng lại đánh giả thấp đôi cao gót dưới chân, một chân không vững, cô lập tức rơi ùm trong nước..

"Làm sao vậy?"

"Bên kia xảy ra chuyện gì?"

"Có người rơi xuống nước sao?"

Mấy người nghe được âm thanh ngay lập tức nhìn về phía bên này, Đại Mộc lập tức thu lại tức giận, vô tội đứng ở đó.

Phương Cửu biết bơi, vì vậy rất nhanh liền leo lên trên bờ, sau một khắc liền nhìn thấy sư huynh cô điên cuồng chạy tới.

"Sư muội!" Lâm Huyền chạy tới, nhanh chóng cởi áo khoác phủ thêm cho cô, sau đó hung tợn trừng mắt về Đại Mộc, "Con mẹ nó ông làm gì với sư muội tôi vậy!"

"Ha ha." Đại mộc nhún nhún vai, "Xin lỗi,với loại nữ sinh này tôi cũng không được."

Mấy người vây xem lập tức cười to thành tiếng, Lâm Huyền khế cắn răng, chuẩn bị đánh một cú, Tần Diễn bên kia bỗng nhiên đi tới.

Nhìn thấy cả người Phương Cửu ướt đầm, ánh mắt nhất thời nghiêm túc, lập tức cởi áo khoác, vứt của Lâm Huyền đi, cầm áo của mình phủ thêm cho cô.

"Tần tiên sinh, vừa nãy nữ nhân này muốn tới câu dẫn tôi, sau đó bị tôi đẩy một cái, nào có biết cô ta không đứng vững liền rơi vào trong nước." Đại Mộc ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Phương Cửu trầm mặt xuống, sau đó từ dưới đất đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn ông ta nói: "Lông mày ông tích tụ toàn là hắc khí, tuyệt đối không sống hơn ba ngày!"

Dứt lời, những người khác đều cả kinh, cho rằng Phương Cửu đang nguyên rủa người khác mà thôi, đều có chút không để ý lắm.

Đại Mộc kia nghe vậy nhưng là lông mày nhảy một cái, kỳ thực ông ta cũng có cái cảm giác này, hơn nữa vừa mới xuất hiện!

"Phương tiểu thư, Mộc tiên sinh trình độ cao thâm, coi như gặp nguy hiểm, nghĩ đến cũng là có thể vượt qua." Tần Diễn không nặn không nhặt nói xong, sau đó liền kéo cánh tay cô, "Tôi đưa cô lên trên lầu thay quần áo."

Việc Tần Diễn không gần nữ sắc thì mọi người đều biết, tất cả mọi người đều cho rằng anh là gay, chỉ là bây giờ xem ra, tính hướng của vị Tần tổng này vẫn bình thường.

Phương Cửu bĩu môi, cảm giác mình căn bản không có nhìn lầm, tuy rằng cô muốn báo thù, nhưng sẽ không giết người. Vì vậy tai họa của Đại Mộc không phải do cô tạo thành, rốt cuộc ai có thể uy hiếp tính mạng của ông ta?

Không nghĩ cái này nữa, Phương Cửu gật đầu, "Vậy thì làm phiền Tần tiên sinh."

Ở phía trước dẫn đường, đoàn người tự động tránh đường cho Tần Diễn. Lúc đi qua Đại Mộc, anh ý vị không rõ nhìn ông ta, sau đó liền đi.

Tiến vào một gian phòng khách sạn, Tần Diễn lại cho người chuẩn bị quần áo cho cô, Phương Cửu tắm rửa sạch sẽ mới đi ra từ phòng tắm, liền nhìn thấy anh đang đứng phía trước cửa sổ nhìn phong cảnh dưới kia.

Lại vội vã mặc vào cái áo khoác, cô mới đi về phía anh, "Tần tiên sinh thật sự cảm thấy tôi câu dẫn ông ta?"

Nghiêng người sang, nhìn cô trèm kín, Tần Diễn bỗng nhiên cười nhạt, "Em cảm thấy tôi đẹp hay là ông ta đẹp?"

Phương Cửu: "... "

"Em đã không câu dẫn tôi thì tại sao lại cần đi câu dẫn ông ta?" Giọng anh đặc biệt lạnh nhạt.

Phương Cửu không nghĩ tới anh còn có thể nói chuyện cười, nhưng nghĩ đến Đại Mộc kia, cô vẫn rất nghiêm túc nói: "Tần tiên sinh, ông ta là thầy phong thủy, không thể không nhìn ra tướng mạo của anh, nhưng hôm nay lại không có nhắc nhở anh, không biết có tâm tư gì!"

Nói xong, cô lại vội vã nói bổ sung: "Tôi không phải nói xấu ông ta, chỉ là đang nói sự thực mà thôi."

Nhìn dáng vẻ sốt ruột kia của cô, Tần Diễn nhìn phong cảnh ngoài kia, bỗng nhiên giơ tay nói lòng cả vạt, "Có lúc hà tất tính toán với một tên hề nhiều như vậy làm gì, trừ phi tên hề này thực sự khiến người ta chán ghét."

Trong con ngươi anh lóe lên một tia tàn khốc, nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh.

Thời khắc này, Phương Cửu đột nhiên cảm giác thấy có lẽ anh đã biết tâm tư của Đại Mộc, chỉ có điều vẫn không có bức mẽ. Tai nạn xe ngày hôm nay rất có thể anh cũng biết rằng sẽ phát sinh, coi như không có lời nhắc nhở của cô cũng sẽ xuống xe, có điều cô chỉ là nhiều lời mà thôi.

"Em cùng sư huynh lớn lên cùng nhau?" Anh bỗng nhiên quay đầu sâu xa nói.

Phương Cửu không chút nghĩ ngợi gật gù, "Đúng đấy, khi còn bé chúng tôi còn ngủ một cái giường đây. Tuy rằng sư huynh nhìn qua thì thích tiền tài, nhưng kỳ thực vẫn rất tốt, không giống Đại Mộc kia vì mình có thể tàn hại tính mạng của anh!"

Tần Diễn nhũ nhũ mày, phảng phất như nghe được cái làm anh không vui vậy, cả khuôn mặt đều chìm xuống, không có khéo léo đưa đẩy như bình thường.

"Tôi... Tôi không phải có ý này." Phương Cửu cho rằng anh tức giận mình nói xấu sau lưng người khác, gấp đến độ vội vàng nói: "Kỳ thực..."

"Em không cần giải thích, tôi biết." Anh nói, đột nhiên móc một hộp xì gà từ trong túi, sau đó rút ra một cái bật lửa.

Nhìn vẻ mặt anh "tang thương" nuốt mây nhà khói, Phương Cửu chỉ có thể sững sờ ở chỗ này không nói lời nào.

Ngon gió đêm thổi qua cửa sổ, Phương Cửu hít phải khói hắt hơi một cái, Tần Diễn bỗng nhiên dùng hai ngón tay tắt điều thuốc, sau đó thấp giọng nói: "Đại mộc xấu xa như vậy, chỉ sợ ông ta làm cái gì mờ ám, có vài thứ tôi không hiểu, em có thể ở lại hỗ trợ hay không?"

Phương Cửu sững sờ, không nghĩ cơ hội tốt đẹp để tiếp cận anh ta liền đến rồi, nhưng vì thoạt nhìn cô tương đối rụt rè, cô vẫn có chút làm khó để nắm thật chặt áo khoác trên người, "Cái này... Tôi..."

"Ba triệu, một tháng."

Phương Cửu: "... Tại sao động một chút là muốn đập tiền!

"Được!"

Cô yêu tiền!

"Có điều sư huynh của tôi còn có việc phải xử lý, có lẽ phải qua mấy ngày mới có thể lại đây giúp anh." Phương Cửu vô cùng tin tưởng năng lực của mình, nếu như không phải giầy vừa gặp sự cố, chắc chắn Đại Mộc kia không phải đối thủ của cô, ai kêu ông ta thường thường dâm loạn, đạo pháp đã sớm không tinh khiết!

"Tôi không vội, trong thời gian ngắn ông ta sẽ không có hành động." Nói, anh bỗng nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ đáng yêu thanh lệ của cô, chậm chậm nói: "Đã như vậy, sau này em không nên gọi tôi là Tần tiên sinh."

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha ha ha, không nên hỏi tôi tại sao muốn lấy cái tiêu đề như vậy, bởi vì tôi thực sự không nghĩ ra ٩ ٘ ٚ ٜ

Kỳ thực cũng là bởi vì Tần tổng động sát tâm, tương lai Đại Mộc mới phát sinh biến hóa, động vào nữ chính nhất định phải bị chó tha!

Cho tới công lược cái gì đó, thực ra tôi chính là mượn cái tên gọi công lược mà viết, để bọn có có thể đăng hoàng trịnh trọng nói chuyện yêu đương (___)

Aya: Còn 27 ngày... T.T

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Người con trai thân bí (2)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, "Ông chủ?"

Đã thu tiền tài của người khác, dù cho anh ta không phải là mục tiêu công lược, Phương Cửu cũng sẽ tận tâm bảo vệ anh.

Tần Diễn nhìn cô, nửa ngày mới cười nhạt, "Tùy em."

Bởi vì Lâm Huyền còn ở dưới lầu, Phương Cửu không dám chậm trễ, rất sợ anh ấy đánh nhau với Đại Mộc, thay quần áo xong liền vội vã xuống lầu.

Lúc xuống thì cô thấy sư huynh đang cãi nhau với Đại Mộc, bầu không khí giương cung bạt kiếm, tựa như chỉ một giây sau sẽ lao vào đánh nhau vậy. Mấy người vây xung quanh đang khuyên bảo, nhưng có thật lòng hay không thì không biết.

"Sư huynh." Phương Cửu đi tới bên người Lâm Huyền, nhìn anh, "Chúng ta đi thôi."

Dứt lời, Lâm Huyền lập tức chỉ vào Đại Mộc nói: "Ông cứ chờ đó cho lão tử!"

"A, một tên gà mờ như cậu, một người tới thì đại gia đây bóp chết một người!" Đại Mộc cười lạnh một tiếng, nhìn Phương Cửu một chút, liền chen ra khỏi đám người rồi đi.

"Ông..."

Phương Cửu kéo Lâm Huyền, lắc đầu một cái.

Thấy vậy, anh mới hừ lạnh một tiếng, sau đó nhanh chân đi ra ngoài.

Trên đường trở về anh vẫn đang chửi bới Đại Mộc kia, còn nói nếu không do quy định sư môn không thể sát sinh, nhất định phải làm thịt tên khốn kiếp kia.

Phương Cửu nhìn phong cảnh không ngừng lướt qua ngoài cửa nhẹ giọng nói: "Anh đánh không lại ông ta."

Lâm Huyền đang lái xe biến sắc mặt, tức giận trừng cô, "Anh chỉ là không học những pháp thuật hại người kia mà thôi, chỉ cần anh muốn, thẳng cha kia chết chắc rồi!"

Biết anh chỉ nói ngoài miệng thế thôi, Phương Cửu không hề nói gì, chỉ là muốn một cái đề tài khác, "Tần gia nắm giữ long mạch, chắc chắn trong gia tộc có tìm thầy phong thủy tìm long huyết. Có thể tìm long huyết, trình độ nhất định phải đạt tới đỉnh cao, tại sao Tần Diễn muốn mời Đại Mộc có trình độ này tới làm cổ vấn phong thủy?"

Bây giờ đạo môn đã suy sụp, mấy người chỉ học được chút da lông bên ngoài liền ra ngoài giả danh lừa bịp, người có thể nắm giữ đạo pháp lại ít ỏi. Đại Mộc cũng chỉ là đang ở trình độ nhập môn kỳ. Như sư phụ cô lợi hại như vậy, cũng không thể bảo đảm tìm ra long mạch một cách chuẩn xác, có thể thấy được thầy phong thủy sau lưng Tần gia có trình độ cao bao nhiêu.

"A, này còn không đơn giản hay sao, che giấu tai mắt mà thôi. Nếu không thì chính là Tần Diễn bị mưu hại, nhưng lại không thể trắng trợn khai trừ Đại Mộc, vì vậy chỉ có thể lưu dưới mí mắt mà quan sát. Nước Tần gia a, còn sâu hơn trong suy nghĩ của em." Hình như Lâm Huyền rất thông suốt, dù sao cũng chẳng liên quan tới mình.

Phương Cửu cũng cảm thấy Tần gia cũng không đơn giản như bề ngoài, khắp nơi trên thế giới này tràn ngập nguy hiểm, tỷ như sư phụ cô tại sao lại quan tâm Tần gia như vậy? Tần gia này đến cùng có cái gì đáng giá để sư phụ cô quan tâm như thế?

Phải biết sư phụ cô năm nay đã hơn 200 tuổi, tiền tài gì đó đã sớm coi nhẹ, muốn nhất...

Phương Cửu không dám nghĩ sâu hơn nữa, sau khi trở lại nhà của Lâm Huyền, vừa vào cửa đã nghe được mùi nhang khói, thay giày xong liền thấp cho tương thân một nén hương.

Bởi vì ngày mai phải thi pháp cho người phụ nữ kia, buổi tối cô lại dùng chu sa với máu gà về thật nhiều phù chú. Kỳ thực cô cũng không nắm chắc đối với Phật bài, dù sao cũng là đồ ở nước ngoài, không biết quý nước ngoài có khác với quý trong nước hay không.

Chờ đến ngày tiếp theo đi vào trong hội sở, người phụ nữ kia đã đến từ sớm. Sau khi nhìn thấy Phương Cửu, lập tức kích động kéo lại cánh tay cô, "Cảm ơn đại sư, ngày hôm qua tôi đeo hạt châu của đại sư, cũng không còn mơ thấy đứa trẻ kia!"

"Đó là, sư muội tôi vừa ra tay, khẳng định cái gì cũng có thể giải quyết." Lâm Huyền tựa ở cửa hút xì gà, bốc phét đến bản nháp trước đều không cần.

Phương Cửu liếc anh, sau đó liền mang theo người phụ nữ kia đi tới một gian phòng không người, tiếp theo bày toàn bộ công cụ ra.

Nữ nhân nhìn cô lấy ra chu sa cùng bùa chú có chút lo lắng, "Đại sư, những thứ này... Thật sự có thể giúp tôi đánh đuổi đứa trẻ kia?"

"Vậy cô mời cao minh khác." Giọng nói Phương Cửu rất lạnh nhạt.

Cô không muốn nói quá nhiều, mượn quý thần giúp đỡ mình đạt được mục đích, sớm muộn sẽ hại người hại mình.

"Không không không, tôi không có ý đó." Nữ nhân chỉ lo cô không cứu mình, gấp đầu độ phải vái lạy.

Đây là gian phòng làm việc của Lâm Huyền, một ít đồ vật nhỏ đều có, Phương Cửu cũng không cần chuẩn bị quá nhiều. Thay đạo bào, cô liền đưa tay về phía người phụ nữ, "Đưa Phật bài cho tôi."

Dứt lời, nữ nhân vội vã lấy đồ xuống đưa cho cô.

Phật bài vừa đến trong tay cô, đưa trẻ trên lưng người phụ nữ dùng một đôi con ngươi đỏ tươi trừng Phurong Cửu, thấy cô muốn ném Phật bài vào cái bình có vẻ đáng ghét kia, lập tức đánh về phía cô!

Phurong Cửu không để ý đến, quanh thân người tu đạo có một đạo cương khí, quỷ quái bình thường không đến gần cô được.

Quả nhiên, đứa trẻ kia còn chưa tới bên người cô liền a một tiếng rồi bay tới trên trần nhà.

Bỏ Phật bài vào trong bình, đứa trẻ kia lại đỏ mắt hung hăng nhào về phía người cô, thấy không được, lại quay đầu nhào về phía người phụ nữ kia!

Phurong Cửu cầm lấy một cây kiếm gỗ đào, cắn đầu ngón tay, bôi máu lên thân kiếm, sau đó cấp tốc vọt tới phía đứa nhỏ!

Hết thấy đều ở trong chớp mắt, nữ nhân còn đang sửng sốt không rõ vì sao, liền nhìn thấy Phurong Cửu chia kiếm về mình, sợ đến mức lập tức ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Kiếm gỗ đào đột nhiên xuyên ở trên vách tường, nữ nhân phảng phất nghe được một tiếng rít gào chói tai, càng thêm sợ hãi nhìn về phía Phurong Cửu.

Người sau cầm lấy cái nắp đập kín cái bình, sau đó lại dán lên vài tờ phù, lại đặt nó dưới tượng thần.

"Xong rồi, có thể siêu độ hay không đến lúc đó sẽ nói cho cô biết." Tinh thần Phurong Cửu có chút uể oải, coi đạo bào liền thu hồi kiếm gỗ đào.

Nữ nhân mơ hồ nhìn tình cảnh này, "Xong rồi?"

Phurong Cửu quay đầu lại nhìn cô ta, "Theo cô thì sao?"

Hiện tại người ta xem phim quá nhiều, cho rằng bất kỳ rất phức tạp, còn muốn lập pháp đàn. Kỳ thực đối với một vị đại sư thật sự mà nói, chỉ cần phát tay một cái, tỷ như sư phụ cô.

"Không... Tôi không có ý này, đại sư đừng hiểu lầm." Nữ nhân vẫn còn sợ hãi ở trong lòng, lập tức lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho cô, "Đây là một chút tâm ý của tôi, nếu như ngày sau đứa nhỏ kia thật sự không quán quít lấy tôi nữa, đến lúc đó nhất định còn có hậu tạ!"

Nhận chi phiếu, Phurong Cửu miễn cưỡng nhìn cô ta, "Mọi người đều sẽ già đi, tôi khuyên cô vẫn sinh con trai cho chồng cô sớm một chút."

Cô đến đây là hết lời.

Nữ nhân nghe vậy thì lại đắc ý phát tay một cái, "Đại sư cô không hiểu rồi, phụ nữ mà, sinh con xong vóc người sẽ biến dạng, đến lúc đó đàn ông còn không phải ngày ngày ăn vụng ở bên ngoài?"

Biết rằng cô ta không có thuốc chữa, Phurong Cửu cũng không muốn nhiều lời, đưa cô ta rời khỏi, cô liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi đến chỗ Tàn Diễn đưa tin.

Có điều cô còn chưa ra ngoài, Lâm Huyền liền nói cho cô một tin tức quan trọng!

Đại Mộc chết rồi!

"Tuy rằng bên ngoài đều nói ông ta là bị đèn đập vào đầu, người trong nghề liền nói ông ta đang luyện thi gặp phải phản phệ. Nhưng anh sai người nhìn ảnh chụp thi thể một chút, đây không phải bị vật đập trúng, rõ ràng chính là bị người ta đập nát xương sọ. Có thể làm được điểm này, thầy phong thủy bình thường khẳng định không làm được, dù sao tu luyện đều là luyện khí, trừ cái này ra cũng chỉ có đại lực sĩ. Có điều lấy thủ đoạn của Đại Mộc, chắc chắn người bình thường không đến gần được người ông ta." Lâm Huyền giống như một vị thám tử ngồi ở trên ghế salong phân tích.

Phurong Cửu một bên thu thập quần áo, một bên lạnh nhạt nói: "Ông ta tu luyện chính là tà đạo, lần trước còn nói muốn bắt tôi đi luyện thi, trong nhà khẳng định cũng nuôi rất nhiều thi thể, nếu là người bình thường đều sẽ bị hù chết."

"Vậy cũng chỉ có người trong nghề!" Lâm Huyền vỗ tay cái đốp, đột nhiên nói: "Đúng rồi, còn có một loại luyện thể, nếu như hơi hiểu chút pháp thuật, thằng cha Đại Mộc kia khẳng định không còn sức đánh trả nào."

Luyện thể cũng coi như nửa cái người trong nghề, người tu đạo tu luyện chính là khí, kết cấu thân thể không khác biệt so với người thường. Có điều người luyện thể từ nhỏ đã phải chịu sự huấn luyện vô cùng tàn khốc, thân thể của bọn họ nếu như không dùng thủ đoạn gì, dù cho dùng dao phay chém cũng vô dụng.

Người như thế phần lớn là vì cường thân kiện thể và kéo dài tuổi thọ thì mới luyện, cũng có thể không muốn bước vào nghề tu đạo nghề này mới đi luyện thể. Dù sao thì quy củ tu đạo quá nhiều, bước vào nghề này, cô - quả - tàn - cùng - quan* bám theo suốt đời. Cha mẹ của nguyên chủ liền đi lúc cô tu đạo mới được hai năm, sư phụ cô đến nay cũng không có con cái, không phải là không có vợ, chỉ có điều người đi trên con đường này, không phải người bình thường có thể lý giải.

* Cô - quả - tàn - cùng - quan: cô đơn, góa chồng, tàn phế, khốn cùng, góa vợ.

"Không nói nữa, ngược lại lại không phải anh giết, cái này cũng là báo ứng của ông ta, bình thường ông ta làm nhiều việc ác, đây chính là nhân. Hiện tại

chết oan chết uổng, cái kia chính là quả." Phương Cửu đẩy cái rương, đi về phía cửa.

Lâm Huyền còn muốn nói điều gì, liền nhìn thấy cô nhận điện thoại, nhẹ giọng nói chuyện.

"Ông chủ? Tôi đang chuẩn bị đi đến chỗ anh." Phương Cửu đẩy cái rương chậm rãi tiến vào thang máy.

Trong phòng làm việc nghiêm cẩn sạch sẽ rộng lớn, Tần Diễn đang ngồi dựa trên ghế xoay trước bàn làm việc, cầm điện thoại ôn hòa nói: "Tôi đi đón em."

"Không cần không cần, tôi tự đi xe đến là được rồi." Phương Cửu vội vã cự tuyệt.

Tần Diễn trầm tư chốc lát, mới chậm rãi nói: "Lát nữa tôi gửi cho em một địa chỉ, trước tiên em đến chỗ đó, ngày mai tới công ty."

"Được được được!" Phương Cửu vội vã lên tiếng.

Đến tận khi điện thoại bị cúp, Tần Diễn mới để điện thoại di động xuống, khóe miệng còn ngậm lấy một độ cong nhàn nhạt.

Khóe miệng của chàng thanh niên mặc tây trang đen đối diện giật giật, tiện đà cung kính hỏi: "Thiếu chủ, hiện tại Đại Mộc chết rồi, chắc chắn ba phòng bên kia sẽ nghỉ ngơi, có phải chúng ta nên đẩy việc này lên đầu Lâm Huyền?"

Dứt lời, Tần Diễn vẫn nghiêm túc suy tư, nửa ngày, mới lạnh nhạt nói: "Không được, quá ác độc."

Tuy anh không ưa tiểu tử kia, ngất nổi cũng là sư huynh Phương Cửu.

Chàng thanh niên biến sắc mặt, giống như nghe được chuyện gì không thể tin được, hóa ra thiếu chủ nhà hắn cũng biết hai chữ "ác độc" này?

"Không cần để ý tới, tôi chỉ đang chơi đùa với bọn họ thôi, không có nghĩa sẽ chơi tiếp nữa." Tần Diễn nói, bỗng nhiên vẻ mặt sâu xa, đỡ lấy cái trán, "Lão già muốn xuất quan, tháng sau tôi phải trở về."

Nói xong, ánh mắt chàng thanh niên lập tức biến đổi, "Mười năm, không biết lần này mẫu thân thiếu chủ có thể tỉnh lại hay không."

"A." Tần Diễn cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt kia đều là tàn khốc, "Tại sao muốn tỉnh lại, lần thứ hai bị cho ăn cái gọi là thuốc trường sinh bất lão kia sao?"

"Tất cả mọi người, đều là con cò trên con đường của lão già 'trường sinh bất lão' kia mà thôi!"

...

Dựa theo địa chỉ Tần Diễn đưa, Phương Cửu đi tới trước cửa một tòa biệt thự. Xem địa thế này, cô không nhận được phạm vào bệnh nghề nghiệp, lấy la bàn nhìn phong thủy, phát hiện địa thế này có xu hướng suy tàn, nhưng hướng biệt thự này lại vừa vặn bù đắp địa thế. Cây cối tiền viện tựa hồ cũng là dựa theo phong thủy mà trồng, vừa vặn là tụ tài, có điều bố trí phong thủy như vậy cũng không phải là tốt nhất, nếu đưa cho cô, còn có thể làm tốt hơn.

Sau khi chào hỏi với bảo an, cô liền tiến vào bên trong biệt thự, một bác gái đang tưới hoa, nhìn thấy cô, lập tức đặt ấm nước đi tới, "Là Phương tiểu thư sao?"

Phương Cửu gật gù, "Chào dì."

"Gọi là dì Chu đi, nhanh đi theo tôi." Dì Chu nhận lấy cái rương của cô, cười híp mắt mang theo cô đi về phía đại sảnh.

Nhìn cách bố trí trong đại sảnh, xem như là đúng quy đúng củ, cũng không có xúc phạm cảm kỵ trong phong thủy, chỉ là cũng không có chỗ nào tụ tài, cô không hiểu tại sao Tần Diễn không tìm thầy phong thủy tốt một chút? Coi như là sư huynh cũng có thể nha.

Một đường đi tới lầu hai, dì Chu dẫn cô đi tới một cái phòng, "Đây là phòng của cô, có nhu cầu gì nói với tôi là được rồi."

Phương Cửu gật gù, lơ đãng đảo qua phòng phía trong cùng trên lầu hai, "Đó là phòng khách sao?"

"À, đó là phòng tập thể hình của Tần tiên sinh, mỗi lần tan tầm thì cậu ấy đều sẽ ở bên trong luyện khoảng hai tiếng." Dì Chu lập tức trả lời.

Phương Cửu ừ một tiếng, sau đó xách rương đi vào. Cô không biết sao Tần Diễn kêu cô tới đây, có phải là muốn đề cho mình vị trí thể thân của Đại Mộc, dù sao cô lại không phải người của ai cả, càng dễ dàng điều khiển.

Chờ dì Chu đi rồi, cô treo quần áo trong rương lên, không biết nghĩ đến cái gì, cô vẫn không nhận được lạng lẽ đi về phía phòng tập thể hình kia, nắm chặt nắm cửa. Cô có chút sốt sắng, nhưng vẫn là chậm rãi đẩy nó ra.

Đập vào mắt chính là một mảnh đen thui lù, cô vừa mở đèn, phát hiện trong phòng này thật sự đầu là dụng cụ tập thể hình. Tuy rằng cô tu đạo, nhưng khí lực cũng chỉ lớn hơn một chút so với người bình thường mà thôi, hai tay nhấc tạ 200 cân* đều không nhấc lên được, cuối cùng còn làm đầu cô đỏ đẫm mồ hôi.

*200 cân ở đây là khoảng 100 kg nha.

"Rất nặng?"

Thân thể Phương Cửu chấn động, quay đầu lại chỉ thấy Tần Diễn đang đứng ở sau lưng cô, hình như mới coi áo khoác, trên người chỉ mặc vào cái áo sơ mi trắng, có điều ý cười treo bên khóe miệng vì hành động của Phương Cửu vô cùng chói mắt.

"Hừ, chỉ là tôi không dùng lực mà thôi!" Phương Cửu nói, liền lưu chuyển đạo khí chú trong cơ thể lên cánh tay, sau đó hai tay dùng sức nhấc cái tạ kia lên!

Thật vất vả mới nâng lên được, cô lại vội vàng thả nó xuống, liền thở hồng hộc ngồi trên mặt đất, tựa như dùng quá nhiều đạo khí, cảm giác cả người đều bị đào hết rồi.

Ngồi xổm người xuống, anh lấy một cái khăn lụa từ trong túi đưa cho cô, "Thuật nghiệp có cái chuyên tấn công, em làm rất tốt."

Tiếp nhận khăn lụa xoa xoa mồ hôi trên đầu, Phương Cửu tiếp tục co quắp ngồi dưới đất vung vung tay, "Tôi không xong rồi, thân thể tôi đã bị đào hết rồi."

Hay là cô đi xem phong thủy đi, loại việc chân tay này không thích hợp với cô.

"Còn đi được không?" Anh tiếp tục "ôn hòa" nhìn cô.

Phương Cửu thở hổn hển hai cái, "Vẫn được, đứng rồi ông chủ, tạ nặng như vậy sao anh xách lên được?"

Bây đồ này ở đây, cho ai xem nha!

Nghe được lời cô, Tần Diễn biến sắc mặt, xem ra anh rất vô dụng?

Cảm thấy hình như anh tức rồi, Phương Cửu cũng ý thức được mình nói chuyện không đúng, dù sao hiện tại người ta là ông chủ của mình, lại không phải bạn bè.

"Tôi không phải... Anh... Anh..." Phương Cửu tròn mắt ngoác mồm nhìn anh một tay nhấc cái tạ 200 cân kia lên, cơ bắp trên cánh tay đều phình lên.

Không thể, người thường căn bản không thể nhấc lên! Trừ phi...

"Hóa ra ông chủ còn có cơ bắp." Cô không biết nghĩ đến cái gì, đùa giỡn tự đưa tay ngắt một cái trên cánh tay anh, phát hiện cứng như đá vậy!

Quả nhiên, anh chính là luyện thể!

Thả xuống tạ, anh liếc nhìn bàn tay nhỏ nhắn trên cánh tay mình, ý tứ sâu xa cười nói: "Cảm giác thế nào?"

Phương Cửu sợ đến độ lập tức thu tay về, theo bản năng đáp lời: "Rất cứng."

Tác giả có lời muốn nói: Cảm giác tôi càng viết càng thiếu não, kỳ thực đây chính là cố sự thái gia gia của nam chủ tu vì tới cực điểm muốn trường sinh bất lão.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Người con trai thần bí (3)

Edit: Aya Shinta

"Nơi nào cứng?" Anh hơi ngả đầu qua.

Bốn mắt nhìn nhau, hình như Phương Cửu ý thức được cái gì đó, khuôn mặt nhỏ xoay một cái trở nên đỏ chót, cuối cùng vẫn vươn ngón tay, yếu thế chọc dưới cánh tay anh, "Nơi này."

"Thật sao?" Anh không để ý lắm nhìn cô, khóe miệng cong lên, "Lúc vận động mạnh sẽ cứng hơn."

Phương Cửu: "..."

Anh khẽ cười một tiếng, "Ví dụ như đánh nhau."

Phuong Cửu: "..."

"Tôi... Tôi về tắm rửa trước... Không không không... Tôi đi ngủ, anh tiếp tục luyện đi." Phuong Cửu chỉ lo anh hiểu sai, vội vã bò lên từ thảm lông dê, ngay cả tai đều hồng lên.

Tần Diễn kéo cánh tay cô một cái, đoạn chính nói: "Ăn cơm chưa?"

"Ăn... Ăn rồi!" Phuong Cửu sợ đến mức vội vã muốn đẩy anh tay ra, lại phát hiện thế nhưng ngón tay anh lại mềm mại đến vậy.

"Vậy đi ngủ sớm một chút." Nắm ngón tay anh buông lỏng, trơ mắt nhìn cô chạy rời đi.

Trở lại phòng của mình, Phuong Cửu một cái đóng sập cửa lại, sau đó trực tiếp ngồi phịch ở trên giường lớn êm ái.

Kỳ thực muốn có mối quan hệ nam nữ với một người đàn ông khẳng định dễ dàng, có điều nếu muốn hết hôn với người đó cần phải bắt được tâm anh ta. Cô có cảm giác Tần Diễn này xem ra sâu không lường được, anh đối với người nào cũng là cái dáng vẻ ôn hòa, nhưng thực tế nhất định không phải như vậy, bất quá tại sao anh ta lại tiết lộ cho mình rằng anh ta luyện thể? Đây không phải là một bí mật sao?

Đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ, cô đổi một bộ áo ngủ hoạt hình màu hồng nhạt, trời bên ngoài đã rất đen, biệt thự nơi đây hoàn toàn yên tĩnh, bên ngoài phẳng phất chỉ còn dư lại gió đêm đang thét gào.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ cô đều đến ngồi thiền, vừa luyện một chút đạo khí. Hiện tại Phuong Cửu càng ngày càng hối hận rồi, cô điên rồi nên mới dùng đạo khí đi nâng tạ.

Vừa mới ngồi ở trên giường, cô vẫn chưa có ngồi thiền thì đôi mắt đã mở ra, theo bản năng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Âm khí thật nặng!

Từ trên giường nhảy xuống, cô cầm lấy la bàn đặt trên bàn liền mở cửa đi ra ngoài, trong biệt thự cũng tràn ngập âm khí, đen thui lù, hình như nhiệt độ hạ thấp xuống một chút.

Lấy di động chiếu lên la bàn, kim chỉ nam trên la bàn vẫn chuyển động, Phuong Cửu từng bước một đi về phía trước, cuối cùng phát hiện kim chỉ nam rớt cục dừng ở một phương hướng!

Cô ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phương hướng hóa ra là phòng của Tần Diễn.

Không được!

Đột nhiên cô chạy về phía gian phòng kia, sau đó một cước đá tung cửa ra, một luồng âm khí phả vào mặt, cô cắn đầu ngón tay niệm phong lại mi tâm mình để niệm phong lại mệnh môn, đột nhiên trong phòng cũng vang lên tiếng ngăn tù ngã xuống!

"Ông chủ!" Phuong Cửu chỉ lo Tần Diễn có chuyện, nhưng vào lúc này đèn phòng lại không sáng. Tuy rằng Tần Diễn luyện thể, nhưng quý lại không có thực thể, chắc chắn anh đánh không lại!

La bàn bỗng nhiên hướng về một phía, Phuong Cửu giờ lên kiểm gỗ đào trong tay vọt về phía kia!

"Quản việc không đâu!"

Trong phòng bỗng nhiên vang lên một giọng nữ âm lãnh, trong giây lát đó, Phuong Cửu chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh ập về phía mình. Cô lưu chuyển đạo khí trong cơ thể, chỉ thấy một đôi tay gầy như que cui đột nhiên đánh về phía mình!

Cô bỗng nhiên nhấc chân đá vào, hồng y ma nữ kia lập tức văng lên tường!

Đang lúc này, cánh tay đột nhiên bị một bàn tay lớn nắm chặt, Phuong Cửu theo bản năng một quyền vung tới, nhưng nắm đấm lại bị chặn lại!

"Là tôi." Tần Diễn bỗng nhiên đi tới bên người cô.

Nhìn người tới, Phuong Cửu cũng thờ phào nhẹ nhõm, lập tức đánh giá trên người anh một phen, "Anh không sao chứ?"

Coi như anh cứng rắn hơn nữa, đối mặt với loại đồ vật hư vô này cũng không có cách nào, không giống cô có đạo khí là khắc tinh của ma quỷ.

"Khục khục khục, chỉ là nhập môn kỳ cũng dám đến tìm chết!" Ma nữ bỗng nhiên trôi nổi ở giữa không trung, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt oán độc đang gắt gao nhìn chằm chằm hai người.

Phuong Cửu kéo Tần Diễn về phía sau, "Anh đừng đi đâu hết, tôi bảo vệ anh!"

Nói, hai tay cô bỗng nhiên bám quyết, một cước đạp mạnh trên đất!

"Thình thình?!" Âm thanh ma nữ đặc biệt sắc nhọn, tựa hồ rất sợ Phương Cửu thình thình, hai tay gầy như củi khô lập tức chộp về phía cô.

Hai mắt Phương Cửu đỏ lên, đột nhiên bay lên không đá vào trên người ma nữ một cước, thân thể hư vô kia rất nhanh liền bắt đầu bốc khói. Cô nhặt kiếm gỗ đào lên, cần đầu ngón tay quét máu ở thân kiếm, đột nhiên bay lên không đâm tới nàng ta!

Có điều còn chưa tới trước mặt ma nữ, Phương Cửu liền trong nháy mắt từ trên không rơi xuống. Tần Diễn vượt hiểm tiếp được cô, nữ quý đó dường như nhìn ra đạo khí của cô không đủ, lại sắc bén gào lên, mạnh mẽ đánh tới.

Ánh mắt Tần Diễn lóe lên, cầm lấy kiếm gỗ đào của Phương Cửu liền vọt tới, ma nữ tựa hồ cũng kiêng kỵ, trong nháy mắt bị kiếm gỗ đào đâm trúng bụng, xung quanh cơ thể nàng ta cũng bắt đầu dần dần bốc khói, nàng không dám tin tưởng trọn to mắt, chỉ chốc lát liền tiêu tan ở không trung.

Trong phòng bỗng nhiên sáng ngời, anh ôm Phương Cửu lên trên giường, người kia suy yếu mờ to mắt, "Cũng còn may anh phản ứng nhanh, nếu không thì chúng ta đều xong."

Gỗ đào vốn là khắc tinh của ma quỷ, thêm vào có tinh huyết của cô, hiệu quả khẳng định không cần phải nói. Có điều nữ quý đó ít nhất phải được trăm năm trở lên, theo lý thuyết hẳn là sẽ không chết dễ dàng như thế mới đúng, thực sự kỳ quái.

"Là do pháp thuật em cao." Tần Diễn liếc nhìn đồ nội thất bị phá nát, lập tức lại ôm cô ngang lên, "Nơi này quá rối loạn."

Bị ép phải ôm cổ anh, Phương Cửu lúc này cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ là hiếu kỳ tại sao ma nữ trăm năm kia lại đến tìm Tần Diễn gây phiền phức?

Bị anh ôm về phòng của mình, Phương Cửu nằm ở trên giường, bắt đầu xoa nhẹ dưới cánh tay, "Ông chủ, anh nói người anh cứng như vậy có ích lợi gì, hay là ngày mai tôi giúp anh bố trí phong thủy đi, chỉ ít có thể ngăn cản một ít vật bản thù bình thường."

Nắm đến cánh tay cô siêu đau!

Dứt lời, Tần Diễn dậm chiêu gặt gù, "Có thể."

Nói xong, một tay anh chống bên cạnh cô, vẻ mặt thành thật cúi đầu, đối diện với tầm mắt của cô, "Ngày hôm nay nhờ có em đứng lúc chạy tới, em lại cứu tôi một mạng."

Bốn mắt nhìn nhau, Phương Cửu có chút không tự nhiên nghiêng đầu đi, "Thu tiền tài của người khác, phải làm mà."

Sắc mặt của cô có chút tái nhợt, hiển nhiên là vừa nãy tiêu hao quá nhiều đạo khí, ngay cả bờ môi cũng không chút tươi tắn, Tần Diễn buông con người xuống, thấp giọng nói: "Tôi chưa bao giờ nợ người khác cái gì, em muốn bồi thường cái gì?"

Hơi thở của anh phả vào bên tai cô, Phương Cửu không quen cái cách nói chuyện ám muội như vậy, chỉ có thể dùng ngón tay chọc chọc bờ vai cứng rắn của anh, "Anh đưa tôi tiền là được rồi."

Cô chính là người phàm tục như vậy đó!

"Được." Anh ngồi dậy, cúi đầu nhìn cô, "Vậy em nghỉ ngơi cho tốt, sau khi em khôi phục rồi tới công ty với tôi."

Phương Cửu gặt gù, sau đó đưa mắt tiễn anh rời khỏi phòng của mình.

Lần này cô tiêu hao quá nhiều đạo khí, nhưng nếu như không thình thình để kích phát năng lực của mình trong thời gian ngắn, khi đó chắc rằng sẽ đánh không lại ma nữ kia.

Có điều cô luôn cảm thấy ma nữ này có âm mưu, rõ ràng là nhắm về phía Tần Diễn, xem ra ngày mai cô vẫn phải là hỏi một chút xem thử anh có đắc tội người nào hay không.

Sau một buổi tối ngồi thiền trên giường, đạo khí trong cơ thể cô mới miễn cưỡng khôi phục một nửa, có điều thực sự rất đói bụng, Phương Cửu chỉ đành nửa mặt đi ra ngoài ăn.

Lúc cô xuống cũng không nhìn thấy Tần Diễn, có lẽ là đi công ty, đi Chu nhìn thấy cô xuống, lập tức đưa cô một ly sữa bò tươi mới cùng vài món khác.

"Di Chu, đi ở đây làm bao lâu rồi?" Phương Cửu lơ đãng hỏi.

Di Chu đang ở trong phòng bếp lập tức trả lời: "Quán bao nhiêu năm làm gì, Tần tiên sinh thường thường không ở nhà, thường xuyên đi công tác, bình thường tôi không có chuyện gì cũng quét dọn vệ sinh một chút, tiền lương lại cao, việc như vậy thế nhưng khó tìm."

"Vậy đi có từng thấy cha mẹ Tần tiên sinh chưa?" Phương Cửu hỏi tiếp.

Dứt lời, không còn nghe thấy gì trong phòng bếp nữa, chỉ thấy di Chu bung sữa bò nóng đi ra, "Tình cờ từng gặp, cũng là ở ba năm trước, hơn nữa tôi cũng chỉ nhìn thấy qua phụ thân Tần tiên sinh. Còn mẫu thân cậu ấy hình như chỉ gặp qua một lần, hơn nữa còn là ở mười năm trước."

Lâu như vậy?

Trong lòng Phuong Cửu bỗng nhiên có loại dự cảm xấu, tuy rằng cốt truyện đã xong xuôi, nhưng còn có rất nhiều lỗ hổng chưa được lấp lại, chính là vì sao nam chủ lại không bị ảnh hưởng bởi mệnh cách của nữ chủ?

Hơn nữa bên trong tiểu thuyết không miêu tả nhiều về Tần gia, chỉ nói là rất có tiền, càng khỏi nói miêu tả người nhà họ Tần.

"Cái kia... Tần tiên sinh không có mang những nữ nhân khác trở về đây?" Cô hững hờ hỏi.

Di Chu vẻ mặt hiểu rõ đưa ly sữa trước mặt cô, cười híp mắt nói: "Cái này thì Phuong tiểu thư cứ yên tâm đi, Tần tiên sinh vô cùng giữ mình trong sạch, ngoại trừ đi công ty cùng đi công tác ở ngoài cơ bản thì rất ít đi ra ngoài, càng khỏi nói mang những nữ nhân khác trở về."

Phuong Cửu ho nhẹ một tiếng, không nói gì.

Sau khi ăn bữa sáng xong, cô lại đi chung quanh biệt thự xem phong thủy, phát hiện có chỗ vẫn còn có chút lỗ hổng, tỷ như trước cửa đường cái 100 mét có cái tấm bảng quảng cáo. Cái này gọi là hung phương hình sát, sẽ có ảnh hưởng đối với số mệnh chủ nhân nơi này, nghiêm trọng còn có thể dẫn đến ốm đau.

Có điều nhìn tổ chất thân thể vô cùng tốt của Tần Diễn, tuy anh không có chuyện gì, nhưng đối với Di Chu nhất định sẽ có ảnh hưởng, cô cảm thấy vẫn để cho Di Chu gọi người trồng một cái cây ở tường phía đông, như vậy có thể bù đắp hung phương hình sát.

Kỳ thực trong phòng cũng có rất nhiều cái cần cải thiện, có điều Tần Diễn không ở nhà, Phuong Cửu cũng không tiện lộn xộn, thấy không có chuyện gì bận, cô liền trực tiếp đi tới công ty Tần Diễn.

Đây là tổng bộ Tần thị, office building vô cùng cao, phương hướng tọa lạc cũng rất được chú trọng, chỉ ít trình độ này của cô thì không làm được tính tế như thế, có thể thấy được trình độ của thầy phong thủy này cực cao.

Chỉ có điều cô không phải công nhân viên trong công ty, vì vậy không thể tiến vào bên trong, Phuong Cửu nói rất lâu trước quầy lễ tân cũng vô dụng, nhưng giữa lúc cô đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Tần Diễn thì, lập tức liền nhìn thấy vài người ra khỏi thang máy bên kia.

"Tần đồng," Nữ nhân viên trước quầy lập tức mỉm cười quay đầu khom lưng về phía một người đàn ông trung niên.

Dường như chú ý tới Phuong Cửu, tầm mắt người đàn ông trung niên quét qua, bỗng nhiên quay đầu nói với Tần Diễn phía sau: "Đây chính là đại sư cậu mời tới?"

Không nghĩ tới cô sẽ tới đây, Tần Diễn chỉ nhàn nhạt nhìn cô, sau đó liền nói với người đàn ông trung niên: "Tam thúc gặp cô ấy rồi?"

Đối diện với ánh mắt cười mà không phải cười của anh, Tần Quân lúng túng hừ lạnh một tiếng, "Cô ta là kẻ tình nghi trực tiếp hại chết Đại Mộc, đương nhiên tôi đã xem qua tư liệu của cô ta."

Nói xong, lại tiến tới trước mặt Phuong Cửu, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô nói: "Tiểu muội muội, cái tuổi này không đi nói chuyện yêu đương, nhìn phong thủy cái gì? Làm nghề này, rất nguy hiểm."

Người đàn ông trước mắt có khuôn mặt đoan chính, nhưng ánh mắt lại đặc biệt âm u, bên trong còn lộ ra luồng ý vị cảnh cáo. Phuong Cửu biết, ông ta đang cảnh cáo mình chuyện muốn quản việc không đâu, có thể thấy được, không chừng Đại Mộc kia chính là người của ông ta! Nữ quý kia cũng vậy!

Bởi vì cô nhận ra được đạo khí di động trên người hộ vệ phía sau ông ta, đây tuyệt đối không phải là một người hộ vệ bình thường!

"Sao tam thúc lại hù dọa tiểu cô nương, tuy Phuong tiểu thư trẻ tuổi, nhưng bản lĩnh lại lớn, thúc không cần bận tâm đến cô ấy." Tần Diễn đi tới trước người của cô, lập tức liền chặn lại tầm mắt Tần Quân.

Người sau ý vị không rõ cười hai tiếng, tầm mắt quét ở trên người hai người một vòng, liền rời đi.

"Đi theo tôi." Tần Diễn cho trợ lý và thứ lý lui đi, trực tiếp kéo Phuong Cửu vào thang máy.

Trong thang máy không có ai, vẻ mặt Phuong Cửu nghiêm túc nhìn anh nói: "Anh có chú ý tới hai người đàn ông phía sau tam thúc của anh không?"

Đuôi lông mày Tần Diễn hơi động, "Làm sao vậy?"

"Người có râu mép dài chính là người tu đạo, hơn nữa đạo pháp tuyệt đối không thấp hơn tôi, trên người còn mang theo cỗ âm khí, có thể thấy được thường thường giao thiệp với quỷ vật, nữ quý đêm qua nói không chừng chính là hấn dưỡng ra!" Phuong Cửu nói xong thì sắc mặt vô cùng lo lắng, "Người mặc âu phục trắng bên phải thì càng không giống, nếu như tôi không có đoán sai, khả năng hấn ta là một hàng đầu sư *!"

* Hàng đầu sư: Đại loại là pháp sư chuyên dùng bùa chú.

"Không được, vừa nãy anh có bị hấn chạm qua hay không? Hoặc là lấy đi đồ gì đó của anh?" Con người Phuong Cửu co rụt lại, rất sợ anh bị người khác hại.

Nói đến đây, thang máy bỗng nhiên dừng lại, đèn cũng tắt ngúm!

Toàn bộ bên trong thang máy lập tức trở nên đen thui.

"Không cần lo lắng, coi như thang máy có rơi xuống, tôi cũng không chết." Tàn Diễn không lo lắng một chút nào nhấn chuông khẩn cấp, nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Phương Cửu nhú nhú mày, "Nhưng... Tôi sẽ ngã chết a."

Cô cảm thấy, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp

Trong bóng tối không thấy rõ bất luận vật gì, Tàn Diễn bỗng nhiên cúi người ôm cô vào lòng, bàn tay chặt chẽ ôm eo cô, "Vậy tôi ôm em, em ngã trên người tôi là không sao."

Thân thể cô chấn động mạnh một cái, dĩ nhiên cảm thấy đây là phương pháp tốt.

"Em yên tâm, tôi không có bị hàng đầu sư kia đụng tới." Anh kẻ sát ở bên tai cô nói tiếp.

Trong không gian nhỏ hẹp kín mít, tuy Phương Cửu không sợ quỷ, thế nhưng lại có chút không quen với cái không gian ngột ngạt này, chỉ đành đánh bạo đưa tay vòng lấy eo anh, nhẹ giọng nói: "Vậy... Vậy anh tuyệt đối đừng buông tay, tôi... Tôi sợ chết."

Trong bóng tối, anh ôm cô chặt thêm, ánh mắt sâu thẳm cúi đầu, "Tại sao tôi cảm thấy sau lưng có âm khí."

Cho là có quỷ quái, Phương Cửu lập tức quay đầu nhìn về phía sau anh, nhưng đầu vừa mới chuyển, môi anh đào liền cọ qua làn da ẩm áp.

Phương Cửu: "... " Cô đụng tới cái gì vậy!

Tàn Diễn giờ tay sờ sờ mặt, âm thanh trầm thấp, "Tại sao lại hôn tôi?"

Aya: Cầu độc thân tôi chết mất. Cầu lương có thể chia cho 4 bé cún ở nhà ăn cũng được... Mệt

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Người con trai thần bí (4)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu: "... "

Nhẹ buông tay, cô lui về phía sau hai bước, phía sau lưng kẻ sát thang máy, âm thanh lộ ra sự bất mãn, "Cái dáng vẻ này, đến lúc đó thật sự mặc kệ anh!"

Lúc cần nghiêm túc, anh lại không biết xấu hổ như vậy!

Tựa hồ rất sợ cô mặc kệ mình, Tàn Diễn lập tức tiến lên sát bên vai cô, bàn tay lớn kéo lấy bàn tay nhỏ nhấn mềm mại, "Đừng như vậy, tôi sợ bóng tối."

Sợ tối?

Tại sao cô lại không nhìn ra?

"Ông chủ, anh có cảm thấy tam thức anh rất kỳ quái hay không?" Cô luôn cảm thấy có mùi âm mưu.

"Không kỳ quái, ông ta muốn giết tôi cũng đã viết lên mặt." Tàn Diễn có vẻ đặc biệt bình tĩnh.

Phương Cửu: "... " Nói huych toẹt như vậy thật sự được không?

"Ông ta muốn lấy được công ty?" Phương Cửu nói xong lại không nhịn được nhú mày lại, "Không đúng, trán ông ta ngay ngắn, nhưng thái dương chênh lệch không đồng đều, tiền tài cung êm dịu, ánh sáng lộng lẫy. Nhưng thọ cung lại lờ mờ tối tăm, có thể thấy được ông ta không còn nhiều thời gian, người ở bên cạnh nên cũng sẽ nói cho ông ta biết chuyện này, vì lẽ đó ông ta không thể nắm thời gian còn sót lại không nhiều để cầu tài, ông ta có mục đích khác."

Trong bóng tối, cô nói năng thật có khí phách, từng câu từng chữ đều rất chắc chắn, Tàn Diễn vẫn không nói gì.

Nửa ngày, anh mới lạnh nhạt nói: "Em cả nghĩ quá rồi, không có ai chê tiền cả, bất luận người nào cũng đều giống nhau."

Nói thì nói thế, nhưng Phuong Cửu luôn cảm thấy không đúng, thứ Tần Quân kia muốn tuyệt đối không phải tiền!

"Tĩnh!"

Cửa thang máy bỗng nhiên mở ra, Trên mặt Phuong Cửu hiện lên vui vẻ, lập tức cất bước đi ra ngoài.

Có điều đập vào mắt lại là tầng trệt trống rỗng, ánh đèn trên đỉnh đầu lấp loé không ngừng, cô biến sắc mặt, lập tức quay đầu lại, lại phát hiện Tần Diễn phía sau từ lâu đã không còn bóng dáng nữa.

Có điều Phuong Cửu không ngờ, cô biết đây là một cái bẫy, do vậy trực tiếp ngồi ở tại chỗ bắt đầu ngồi thiền, bởi vì đây rất có khả năng là ảo cảnh.

Có điều không bao lâu, cô liền cảm giác nhiệt độ quanh thân thể hạ thấp rất nhiều, âm khí nồng nặc kia bỗng bành ở bốn phía, tiếng bước chân "cộp cộp cộp" đang chậm rãi tới gần cô.

Bởi vì không có mang theo công cụ, trên người Phuong Cửu chỉ có mấy đạo phù, không có cách nào, cô chỉ có thể cắn đầu ngón tay niệm phong mệnh môn, miễn cho bị quỷ ám trên người.

"Sur muội?"

Phuong Cửu quay đầu, nhìn Lâm Huyền đi ra từ khúc quanh có chút không bình tĩnh nổi.

"Sur muội, anh đã sớm tính ra em gặp nguy hiểm, cũng còn may anh chạy tới đúng lúc!" Lâm Huyền xách theo một cái túi đi tới, còn nhìn chung quanh nói: "Đây là một ảo cảnh, chỉ có tìm tới cửa sinh mới có thể đi ra ngoài."

Nhiu nhieu mày, Phuong Cửu kéo lại sợi dây chuyền vàng chà bá trên tay anh, "Anh đến đúng lúc như thế, tôi đều cho rằng anh là quỷ quái biến thành."

Lâm Huyền lờm một cái, "Đứa nào không có mắt dám biến thành dáng vẻ của ông đây!"

Phuong Cửu lắc đầu một cái, cười cười, đột nhiên một cước đạp ở trên người anh ta!

Trên người Lâm Huyền bỗng nhiên bốc lên từng luồng khói xanh, sau khi bò dậy, còn trưng ra vẻ mặt phẫn nộ nhìn cô: "Sur muội em điên rồi!"

Rút ra một cây chủy thủ ở bên hông, trên gương mặt của Phuong Cửu tất cả đều là ý lạnh, "Sur huynh của ta làm sao thì làm nhưng chưa bao giờ sẽ đeo những vật tục này!"

Tuy Lâm Huyền thích làm ra vẻ, nhưng cũng biết bản chất của công việc là thế nào, trường hợp nào có thể ra vẻ anh vẫn biết đến.

Dứt lời, sắc mặt "Lâm Huyền" này bỗng nhiên trở nên âm trầm, cổ "răng rắc" vụn vụn mấy lần, bỗng nhiên biến thành một nữ tử mặc xiêm y lụa mỏng đỏ rực, môi nàng đỏ kiêu diễm, một đôi mắt thu thủy quyền rũ mê người, ngũ quan xinh xắn nghiêng nước nghiêng thành, xa xa nhìn thấy chính là một tuyệt sắc giai nhân.

"Bốp bốp bốp, nhãn lực tiểu muội muội quả nhiên vô cùng tốt, làm ta khâm phục không thôi." Nữ tử che miệng nở nụ cười, một cái nhieu mày, một nụ cười đủ để khuynh đảo chúng sinh.

Phuong Cửu đột nhiên lui về phía sau hai bước, trong mắt tất cả đều là khiếp sợ!

Lại là một cổ mị ngàn năm!

Mị nằm giữa yêu cùng quỷ, các nàng lấy tinh nguyên của nam nhân làm thức ăn, tuổi tác càng lớn sắc đẹp cổ mị càng xuất chúng, cổ mị ngàn năm trên thế gian đều tìm không ra vài con, không nghĩ tới đây lại có một!

"Nghịch súc, ngươi đã làm gì với bạn của ta!" Phuong Cửu nộ quát một tiếng, trên mặt tuy rằng giả vờ trấn định, nhưng trong lòng lộ ra sự tuyệt vọng.

Nếu là ma nữ trăm năm khác cô liều mạng lưỡng bại câu thương còn không biết chừng, nhưng đối mặt cổ mị ngàn năm này, đừng nói là cô, coi như phân thân ra người người như mình cũng đánh không lại.

"Bốp bốp bốp, ngươi nói chính là lang quân kia hay sao?" Nữ tử giơ tay vuốt khuôn mặt, dư vị vô cùng nói: "Tư vị chàng đúng là vô cùng tốt, ngàn năm qua, cực phẩm như vậy đúng là không thường thấy."

Phuong Cửu biến sắc mặt, không biết lấy cái gì để hình dung tâm tình mình vào giờ khắc này, cô biết, Tần Diễn tuyệt đối đánh không lại cổ mị ngàn năm này, vì lẽ đó... Lẽ nào... Anh thật sự...

"Nghịch súc!"

Trong giây lát đó, cô gái kia bỗng nhiên cảnh giác lui về phía sau hai bước, dáng người xinh đẹp còn vụn vụn hai lần, liền đột nhiên biến mất ở tại chỗ.

Phuong Cửu nhìn lão nhân mặc trường sam đi ra từ khúc rẽ, vẻ mặt đại ra, "Sur... Sur phụ?"

Người đến từng bước từng bước đi tới bên người cô, sau đó đưa hồ lô trong tay cho cô, "Sư phụ đã trừ đi dấu ấn trên người cô mị này, bây giờ con chỉ cần nhỏ một giọt máu vào, sau này nàng sẽ làm việc cho con."

Ánh mắt Phương Cửu ngưng lại, không dám tin tưởng nhìn lão nhân tiên phong đạo cốt trước mắt này, sư cho cô dường quý?

"Sư phụ, tại sao người lại ở đây?" Phương Cửu rất khiếp sợ, ở trong ấn tượng của cô, sư phụ cô chưa từng xuống núi.

Bạch Trần đạo trưởng sờ sờ chòm râu dài của mình, âm thanh nhàn nhạt, "Sư phụ tính được hôm nay con sẽ có một kiếp, cố ý đến giúp đỡ."

"Cái kia... Một người đi cùng con đâu?" Phương Cửu một phát bắt được cánh tay sư phụ mình, lúc này cũng không rảnh quản cái khác, chỉ muốn biết Tần Diễn có phải là đã tong rồi không?

"Cái này..."

"Sư phụ!" Phương Cửu tiến lên một bước, tro mắt nhìn sư phụ mình biến mất ở tại chỗ.

Mãi đến tận khi cánh tay đột nhiên bị nắm chặt, cô mới quay đầu lại, đối diện với một gương mặt quen thuộc, vui mừng kéo cánh tay anh, "Ông chủ! Anh không chết à!"

Lúc này tầng trệt lại biến thành bãi đậu xe trống trải, Tần Diễn nhìn cô đang nói chuyện, không nhịn được thấp giọng nói: "Tôi không có chuyện gì, vừa nãy em nói chuyện với ai vậy?"

"Tôi..." Phương Cửu ngừng lại, trong lòng có chút do dự, nếu như không phải hồ lô trong tay này vẫn còn, cô chỉ cho rằng vừa nãy chỉ là một giấc mơ, có điều nếu sư phụ không muốn thấy Tần Diễn, cô vẫn không cần nói cho thỏa đáng.

"Tôi vừa đụng phải một cô mị ngàn năm, có điều nàng ta bị tôi thu phục!" Phương Cửu giờ giờ hồ lô trong tay lên, "Đúng rồi, ông chủ anh làm thế nào sống sót được? Cô mị kia không phải nói đã đem anh..."

Đi ở bãi đậu xe trống trải, Tần Diễn cũng không quay đầu lại mà nói: "Tôi ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, tự nhiên nàng ta không có biện pháp bắt ta."

Phương Cửu: "... Có xấu hổ hay không?"

"Coi như vậy, nàng cũng có thể trực tiếp giết anh nha, thân thể anh cứng rắn hơn nữa cũng dùng được!" Cô không chút do dự vạch trần anh.

Dừng bước lại, anh bỗng nhiên xoay người, vẻ mặt thành thật nhìn cô nói: "Có ai lại nói ông chủ mình như vậy?"

Phương Cửu: "... Đúng, cô nên nịnh hót mới đúng!"

"Không có, tôi chỉ là chỉ đùa một chút, ông chủ lợi hại như vậy, khẳng định cô mị kia muốn bắt anh cũng không có cách nào." Phương Cửu vô cùng "thành thật".

Tần Diễn nhìn cô, bỗng nhiên xoay người tiếp tục đi về chỗ đỗ xe, hình như không dự định về công ty, mà là chuẩn bị về nhà.

Ngồi ở trong xe, Phương Cửu cũng rất do dự, cô mị này trắng trợn tìm Tần Diễn như vậy, có thể thấy được lại là tam thúc kia giờ trò quý, chỉ là tại sao ông ta nhất định phải dồn Tần Diễn vào chỗ chết? Còn không tiếc chơi lớn như vậy?

Hơn nữa, sư phụ cô rõ ràng không để cho cô phải đi con đường bàng môn tà đạo, nhưng bây giờ lại cho cô nuôi vật này?

Sau khi trở lại biệt thự, lấy có nghỉ ngơi, Phương Cửu lập tức trở lại gian phòng của mình khoá cửa lại, sau đó cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt tinh huyết vào trong hồ lô.

Phương Cửu cảm thấy, chỉ cần cô không lợi dụng cô mị làm chuyện xấu, mà là đi làm việc tốt, như vậy cũng không tính là vi phạm đạo trời chứ?

Trong giây lát đó, một hơi gió mát bỗng nhiên thổi qua, nữ tử tuyệt sắc khuynh thành che mặt khóc ngồi ở trên giường cô.

"Người... Người khóc cái gì." Phương Cửu có chút cuồng lên, mình không có đánh tan nàng ta à.

"Ta... Ta chẳng qua là cảm thấy mình số khổ." Nữ tử tiếp tục nước mắt như mưa, nước nở lên.

Phương Cửu không nói gì, xác thực, ba hồn cô mị không đầy đủ, vì vậy không thể đầu thai làm người, chỉ là bắt từ bắt diệt mà tồn tại, lặng yên nhìn vạn vật trên thế gian này thay đổi.

"Hiện tại ta đã là chủ nhân người, người yên tâm, ta sẽ không để người làm việc thương thiên hại lý, chờ một ngày tu vi của ta đạt đến cảnh giới nhất định, nói không chừng có thể giúp người tìm ba hồn của người, đến lúc đó người có thể chuyển thể đầu thai." Phương Cửu không biết làm thế nào để an ủi nàng, dù sao việc nàng ấy giết mình khẳng định cũng là bị Tần Quân sai khiến.

"Không, ta biết ba hồn của mình ở nơi nào!" Nữ tử bỗng nhiên kích động kéo cánh tay Phương Cửu, tựa hồ có lời muốn nói.

Hóa ra nữ tử khi còn sống tên là Hồng Vân, chính là tiểu thư của một nhà gia đình giàu có, chỉ có điều thích một tú tài, mặc kệ người nhà phản đối, nửa đêm theo tú tài kia bỏ trốn, đáng tiếc trên đường gặp phải cướp, tú tài một người chạy. Nàng không muốn bị cướp sỉ nhục, liền trực tiếp cắn lưỡi tự sát, có điều khi chết vừa vặn có đạo sĩ đi ngang qua, liền thu lấy hồn phách của nàng.

Đạo sĩ nói mệnh cách của nàng thích hợp nhất làm mi, cho nên liền thu ba hồn của nàng, cho nàng đi hấp thụ tinh nguyên nam nhân, nếu không liền trực tiếp đánh tan nàng.

Hồng Vân không sợ chết, nhưng sợ không thể luân hồi, thêm vào sự thù hận đối với tú tài, liền trực tiếp đi trên con đường không lối về, đầu tiên hút tinh nguyên củ chính tú tài kia, sau đó muốn quay đầu lại thì nhưng từ lâu đã không kịp nữa rồi. Nàng trải qua ngàn năm, trừ đạo sĩ đã uy hiếp nàng ra, còn gặp được một vị hòa thượng, hòa thượng phong ấn nàng trong một cái bình, nói muốn thay nàng tìm ba hồn để nàng chuyển thể đầu thai. Có điều năm trăm năm qua đi, nàng không có đợi được hòa thượng kia, nhưng lại đợi được một người nam nhân trẻ tuổi, nam nhân là người tu đạo, trong tay lại có ba hồn của nàng. Không có cách nào, Hồng Vân chỉ có thể theo anh ta.

Mà vị chủ nhân cuối cùng lại là Tần Quân, nàng bị nam nhân trẻ tuổi kia đưa cho ông ta, Hồng Vân nói, nam nhân trẻ tuổi kia gọi Tần Tích, đạo pháp cực cao, ngay cả cô cũng không phải là đối thủ, cô nhớ tới, Tần Quân gọi người kia là ông.

Nghe Hồng Vân tự thuật xong, nội tâm Phương Cửu hiện lên vẻ kinh sợ, quả nhiên, nước Tần gia không phải sâu bình thường, nếu ông cố Tần Diễn lợi hại như vậy, long mạch Tần gia có thể lý giải.

"Người có biết Tần Bồi với Âu Dương Lộ không?" Phương Cửu liền vội vàng hỏi.

Dứt lời, Hồng Vân dường như nghiêm túc suy tư chốc lát, lúc này lông mày đẹp đang nhíu mới giãn ra, "Nhớ, Tần Bồi là cháu trai Tần Tích, thiên phú cực cao, có điều vì một người phụ nữ đắc tội ông mình, vì vậy liền giao ra một thân đạo pháp của mình. Năm đó Tần Tích khuyết thiếu thân thể ngũ âm, nên mới bày ra sự ra đời của Âu Dương Lộ. Vốn Âu Dương Lộ không phải sinh ra ở ngày đó, nhưng vẫn bị trợ sán, mới dẫn đến thân thể ngũ âm của cô ta, ta nhớ tới ngày kia ta cũng có mặt, có điều khi đó có một đạo sĩ lợi hại đi ngang qua, đánh cho chúng ta chạy tan tác, từ nay về sau cũng không còn tìm ra tung tích Âu Dương Lộ."

"Mãi đến tận những năm trước đây sau khi Tần Bồi yêu Âu Dương Lộ chúng ta mới phát hiện cô ta. Tần Tích này rất kỳ quái, lão ta rất coi trọng người nhà, thấy Tần Bồi có ý muốn kết hôn với Âu Dương Lộ liền trực tiếp cho bọn họ kết hôn, chờ đến sau khi sinh con, liền lấy máu Âu Dương Lộ đi luyện thuốc trường sinh bất lão. Nhưng tuổi thọ mỗi người có hạn, thân thể Âu Dương Lộ sau khi sinh thì bị tổn thương, vốn không còn nhiều thời gian, Tần Tích liền cho cô ta ăn thuốc trường sinh bán thành phẩm, tuy rằng không có chết, nhưng đến nay vẫn chưa tỉnh."

"Cốc cốc!"

Bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Phương Cửu sợ đến mức vội vã để Hồng Vân tiến vào trong hồ lô, sau khi giấu kỹ hồ lô, mới đi qua mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô liền nhìn thấy Tần Diễn cầm một chai rượu đỏ cùng hai cái cái ly đứng trước cửa, ăn mặc quần áo thường ở nhà, thân hình cao hơn cô đủ một cái đầu, bao phủ cô ở bên dưới bóng người của anh.

"Anh... Anh có chuyện gì sao?" Cô ngăn ở cửa, dường như cũng không muốn anh đi vào.

Cảm nhận được hơi lạnh truyền ra từ phòng cô, đuôi lông mày Tần Diễn hơi động, "Sao âm khí trong phòng em lại nặng như vậy?"

"Có... Có sao? Anh lại không phải người tu đạo, có thể cảm nhận được?" Phương Cửu ngờ vực.

Ánh mắt lóe lên, anh quơ quơ rượu đỏ trong tay, "Có muốn uống một chén hay không?"

Nắm chặt cửa không cho anh đi vào, Phương Cửu nghiêm túc lắc đầu một cái, "Tôi không uống rượu."

Nói xong, cô lại liếc nhìn hành lang bên ngoài, "Ngày hôm nay anh không cần tập thể hình sao?"

Không có chuyện gì chạy tới đây làm gì!

Cúi đầu, anh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia nghiêm túc nói: "Tôi đã cứng như vậy, còn luyện cái gì nữa?"

Phương Cửu: "... " Là cô quá đen tối sao?

"Có một số việc là cần kiên trì bền bỉ, nói không chừng sau này lại mềm nhũn." Phương Cửu đẩy anh đi ra bên ngoài, sau đó quay đầu chỉ về phòng tập thể hình, "Mau đi đi, đàn ông mà, khẳng định là càng cứng càng tốt."

Cô đang nói cái gì?!

"Em nói đúng." Tần Diễn giả vờ thật lòng nhìn cô, "hóa ra em thích càng cứng càng tốt."

Phương Cửu: "... " Tại sao muốn nói chuyện có vẻ đồi trụy với anh ta thế này!

"Không nói với anh nữa, tôi buồn ngủ." Phương Cửu trầm mặt, xoay người chuẩn bị trở về phòng.

Tần Diễn kéo cánh tay cô lại, cúi đầu ghé vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Nói cho em một bí mật."

Phương Cửu: "... " Hiện tại cô không muốn biết một chút nào!

Buông con người xuống, giọng anh đặc biệt trầm thấp, "Em biết bình thường khi luyện thể thì lúc nào thân thể sẽ khôi phục bình thường không?"

Tác giả có lời muốn nói: Nửa đêm viết cái này phía sau lưng ta mát lạnh, mau mau thả Tần tổng đi ra hòa hoãn bầu không khí!

Kỳ thực Tần tổng vốn muốn nói: "Ngày hôm nay lúc em hôn tôi thì tôi càng cứng hơn..."

Sợ dọa đến nữ chủ (che mặt)

Aya: Chương cuối trước khi lên đường...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Người con trai thần bí (5)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu nghiêng đầu đi, lẳng lặng nhìn anh, "Lúc anh chết."

Tần Diễn: "... "

Trực tiếp trở về phòng, cô đột nhiên đóng cửa lại, ghé sát tai ở trên cửa, mãi đến tận khi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài ngày càng xa vời, cô mới thở một hơi trở lại trên giường.

Nước Tần gia này sâu như thế, tuy rằng Tần Diễn này bề ngoài là một người ôn hòa dễ nói chuyện, nhưng kỳ thực có thể tồn tại vững gót chân ở cái chốn này, như thế nào sẽ là hạng người lương thiện?

Thả Hồng Vân ra, Phương Cửu lại tiếp tục hỏi: "Vậy người biết nhà cũ Tần gia ở đâu không?"

Hồng Vân nằm nghiêng ở trên giường, lẳng lơ đùa giỡn tóc đen bên tai, "Tất nhiên là biết rồi, có điều ta khuyên chủ nhân vẫn là không đi cho thỏa đáng, Tần gia kia vốn là ở trong núi sâu, bên ngoài càng có rất nhiều trận pháp thủ hộ, không phải ta lắm miệng, chỉ là lấy thực lực của chủ nhân... Sợ là..."

"Ta chỉ là hỏi một chút mà thôi, người đừng suy nghĩ nhiều." Phương Cửu lúng túng cởi áo khoác, sau đó cầm quần áo chuẩn bị đi tắm.

"Ồ, người đàn ông vừa rồi là con trai Tần Bồi?" Hồng Vân bỗng nhiên hô khẽ một tiếng.

Phương Cửu quay đầu, "Làm sao, Tần Quân không có nói cho người biết thân phận của anh ấy?"

Đôi lông mày đẹp khê nhú, Hồng Vân khá là khó hiểu nói: "Chưa từng nói qua, ông ta chỉ là cho ta xem một tấm hình mà thôi, có điều ta từng thấy hắn lúc ở bên cạnh Tần Tích. Tần Tích rất coi trọng hắn, có điều cũng rất nghiêm khắc, từ nhỏ đã đặc biệt huấn luyện hắn, còn vút hắn trong đám cọp. Ta nhớ tới mười hai tuổi thì cánh tay bị cắn còn có một cái, có điều được Tần Tích dùng bí được làm cho mọc lại."

Phương Cửu sững sờ, mặc dù biết luyện thể so với tu đạo càng cực khổ, nhưng lúc này nghe vậy vẫn còn có chút khiếp sợ. Vừa rồi Tần Diễn còn đang nói đùa cô, nhưng sau lưng những chuyện này đều là chuyện xưa đẫm máu.

"Ta nhớ thiên tư của hắn rất tốt, mười hai tuổi liền đến nhập môn kỳ, theo lý thuyết vào lúc này tu vi nhất định rất cao, nhưng là ta cũng không có cảm nhận được đạo khí di động trên người hắn, thực sự là kỳ quái." Hồng Vân nhún nhún mày, không biết nhớ tới cái gì, bỗng nhiên về mặt ý tứ sâu xa nhìn Phương Cửu một chút, "Có điều hắn, cũng là nam tử đầu tiên ta không mê hoặc được trong ngàn năm qua."

Phương Cửu: "... "

Cầm lấy quần áo, cô trực tiếp tiến vào phòng tắm, chỉ là những gợn sóng trong nội tâm vẫn không thể bình lặng được.

Tần Diễn đã từng tu đạo?

Nhưng cô cũng không có nhận ra được đạo khí di động trên người anh, lẽ nào tu vi của anh ta cũng bị ông cố che giấu?

Cảm thấy khả năng này rất lớn, dù sao cô là thật sự nhìn không ra anh là người tu đạo, phong thủy trong nhà cũng là lung ta lung tung, anh ta không thể không thấy được.

Tắm xong thì ra ngoài, Hồng Vân đang chạm điện thoại di động của cô, không biết đang ăn loạn cái gì.

"Ai, làm sao người tiếp loạn điện thoại của ta." Phương Cửu lấy điện thoại di động của mình lại, phát hiện vừa có một cuộc gọi, hơn nữa còn là Lâm Huyền.

"Ta chỉ là học các người tùy tiện ăn xuống một cái mà thôi, nào có biết bên trong còn có thể có âm thanh phát ra." Hồng Vân vô cùng không rõ ràng nhìn điện thoại di động đang phát sáng của cô.

Nhìn nàng ấy như vậy, Phương Cửu liền biết chắc chắn trước đây Tần Quân không cho nàng đi ra ngoài tiếp xúc quá nhiều với con người, không phải vậy thì làm sao điện thoại mà cũng không biết.

"Quên đi, người về hồ lô đi." Phương Cửu lập tức gọi.

Thấy vậy, Hồng Vân chỉ đành trở về trong hồ lô, mà điện thoại bên kia lập tức truyền đến âm thanh kinh ngạc của Lâm Huyền, "Sur muội, không phải là em xuyên qua rồi chứ?!"

Phương Cửu: "... Anh ta đang nói cái gì vậy?"

"Hơn nữa còn là xuyên thủng trong thanh lâu! Ai da, vừa nãy khẳng định là hoa khôi, giọng nói kia quá câu người."

Nghe lời nói trong điện thoại, Phương Cửu không nhìn được mà nói: "Mỗi ngày anh chỉ biết khoái nhạc, cũng không biết tìm chút thời gian tu luyện, nếu như anh tới ba mươi tuổi vẫn chưa vào nhập môn kỳ, chờ đến năm tám mươi tuổi mà chết già đi!"

Lâm Huyền: "..."

"Ai nha sư muội, không phải anh chỉ đùa một chút thôi sao, nhưng anh có việc gấp." Lâm Huyền bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, "Sư phụ hôm nay tới tìm anh, ông nói đại nạn của ông sắp tới, muốn trước khi đó xác định được sống chết của Âu Dương Lộ, chỉ có điều vị trí nhà cũ Tần gia chỉ có người nhà họ Tần biết, vì thế hiện tại chỉ có em mới có thể tiếp cận Tần Diễn, anh hi vọng em không phụ lòng sư phụ thương yêu em nhiều năm."

Phương Cửu trầm mặc rất lâu, kỳ thực cô đã biết chuyện này từ lâu, người tu đạo chỉ là có tuổi thọ dài hơn so với người bình thường mà thôi, nhưng cũng không phải trường sinh, nếu không thì ông cố Tần Diễn cũng sẽ không lao lực nghiên cứu chế tạo thuốc trường sinh bất lão. Nhưng... trên cõi đời này thật sự có thuốc trường sinh bất lão sao?

"Tôi biết rồi." Phương Cửu không có nói thêm lời nào liền cúp điện thoại. Cô cảm thấy rất ngột ngạt, bởi vì cô cảm thấy sư phụ mình không chỉ là muốn gặp nữ chủ, tất cả thật giống chính là một cái bẫy. Mà cô, lúc này đang từng bước đến gần bên trong ván cờ này.

Một đêm khó ngủ, ngay cả việc ngồi thiền cũng không tập trung được. Ngày tiếp theo đã lên, xuống lầu thì Tần Diễn vẫn chưa có đi công ty, lại đang ăn điểm tâm, trong tay còn cầm văn kiện, dường như thời gian ăn cơm đều không buông được.

"Ông chủ, cần tôi làm gì không?" Phương Cửu ngồi đối diện anh, tựa hồ muốn tìm một ít chuyện để làm.

Tần Diễn ngẩng đầu liếc cô, "Em muốn làm gì?"

Phương Cửu: "... Tại sao cô luôn cảm thấy Tần Diễn thật đen tối!"

Vừa vặn đi Chu bưng bữa sáng của cô lên, Phương Cửu nhấp một ngụm sữa bò nóng, sau đó quét một vòng biệt thự này, "Tôi cảm thấy phong thủy ở đây phải sửa lại, tỷ như cái bức họa kia không nên treo ở vị trí này, còn có vị trí sofa vị cũng nên chỉnh lại. Năm nay năm hỏa, tỷ khắc đậu, tốt nhất ở góc tường khi trồng cái bồn hoa, triệt tiêu sát khí, nếu không thì không tốt với đi Chu, đối với trạng thái tinh thần của anh cũng có ảnh hưởng."

Tần Diễn không nói gì, liền thẳng tắp nhìn chăm chăm cô như thế.

Phương Cửu bị anh nhìn chăm chú đến mức có chút chột dạ, lẽ nào là cô nói không đúng, bị vị ẩn tàng đại sư này phát hiện?

"Em tới đây." Anh thả văn kiện xuống, bỗng nhiên rút ra một tờ giấy ở trên bàn.

Phương Cửu không hiểu ra sao đứng dậy vòng tới bên cạnh anh, sau đó trở mắt nhìn anh cầm một tờ giấy nhẹ nhàng cọ qua môi cô.

"Tôi thương lượng với em một chuyện." Anh không mặn không nhạt vớt tờ giấy kia ở trên bàn.

Phương Cửu: "... Cô theo không kịp tiết tấu của vị lão đại này.

Giơ tay lau lau khoé miệng, cô chỉ phát hiện một chút sữa bò, Phương Cửu vẻ mặt khó chịu trở lại vị trí của mình không nói gì.

"Tuần sau tôi muốn về nhà một chuyến." Tần Diễn bỗng nhiên lạnh nhạt nói.

Tim Phuong Cừu đập một trận, đột nhiên tay nhỏ nắm chặt lại, sau đó giả vờ trấn định lại nháp một hộp sữa bò, lần này cô học được chính mình tự dùng giấy mà lau.

"Ách, vậy anh phải cẩn thận tam thức anh." Cô lại cắn miếng bánh mì, nhưng dư quang nơi khóe mắt vẫn quét đến người đàn ông đối diện.

Ngón tay Tần Diễn gõ bàn một cái, âm thanh bỗng nhiên trở nên trở nên nghiêm túc, "Nhà cũ bên kia vẫn là địa bàn tam thức tôi, tôi lo lắng một người sẽ không an toàn, cho nên đến lúc đó tôi muốn em đi cùng tôi."

"Khụ khụ..." Đột nhiên Phuong Cừu bị miếng bánh mì trong miệng làm cho sặc sụa, không biết đây có tính được chiếm được mà không tốn công hay không?

"Cái kia..." Cô nháp một hộp sữa bò để hoãn lại, có chút do dự hỏi: "Một người ngoài như tôi, người nhà anh... Sẽ không hoài nghi sao?"

Một căn bã như cô, ở trước mặt ông cố Tần Diễn chẳng phải sẽ lộ ra nguyên hình?

"Tôi cũng nghĩ như vậy, ông cố tôi không thích người ngoài đi vào, vì thế những năm này chưa từng có một người ngoài đi vào, dù cho thủ hạ, thầy phong thủy của tam thức tôi cũng là như thế." Tần Diễn khá là thật lòng nhìn cô, "Vì vậy tôi hi vọng em giả thành bạn gái của tôi, như vậy người khác cũng sẽ không có ý kiến, đương nhiên, đến lúc đó tôi sẽ cho em thêm tiền."

Phuong Cừu: "..."

Nếu như bị vạch trần làm sao bây giờ? Người ta là lão thành tinh sống mấy trăm năm đó!

"Cái này... Tôi..." Phuong Cừu cũng đang do dự, nhưng sự phụ cô hy vọng gặp được nữ chủ một lần, nếu như cô nói địa chỉ nhà cũ Tần gia cho sự phụ, đến khi đó có sự phụ bảo vệ cô như vậy thì không sao rồi chứ?

"Em không muốn tôi không miễn cưỡng, tôi lại tìm người khác cũng được." Tần Diễn thân nhiên nói.

Phuong Cừu cảm thán một tiếng, cuối cùng vẫn gật đầu, "Vẫn là để tôi đi cho, anh lại tìm người khác, vậy thì xem như tôi cảm tiền mà lại ngồi không mất rồi."

Hơn nữa, cô cũng rất tò mò nữ chủ đến cùng chết hay chưa.

"Được, đến lúc đó tình huống cụ thể sẽ giới thiệu cho em một chút." Tần Diễn có vẻ đặc biệt bình tĩnh.

Phuong Cừu gật gù, không nói gì nữa.

Sau khi Tần Diễn vào sở, cô liền gọi người đến sửa lại bài trí bên trong biệt thự, sau đó đến hội sở đi tìm Lâm Huyền.

Đến trong hội sở thì cô đứng ở dưới lầu, mơ hồ còn nghe được trên lầu có tiếng tranh chấp, không biết xảy ra chuyện gì. Đến khi lên lầu, chỉ nhìn thấy trong hành lang có một người phụ nữ mặc áo khoác đen đang quỳ trên đất, ôm chặt lấy chân Lâm Huyền khổ sở cầu xin cái gì đó.

"Đại sư, tôi van cầu ngài, nếu như ngài không giúp tôi, hiện tại tôi liền chết ở chỗ này!" Người phụ nữ nói, còn đang chuẩn bị va vào vách tường bên kia.

"Chờ một chút!" Phuong Cừu lập tức đi tới, nhìn nữ nhân một chút, lại phát hiện càng xem càng thấy quen mắt, "Vị này, ngài có chuyện gì không?"

"Sư muội!" Lâm Huyền kéo cô đến một bên, sau đó trào phúng nhìn người phụ nữ kia nói: "Quả nhiên là diễn viên a, kỹ thuật diễn này cũng có thể đi ra bên ngoài quốc tế!"

Bị trào phúng như vậy, nữ nhân lại không hề có một chút xấu hổ, trái lại tỏ ra điềm đạm đáng yêu ôm lấy chân Phuong Cừu, than thở nói: "Đại sư, tôi... Tôi thật sự không biết nên làm gì, tôi cũng không biết sự tình sẽ biến thành như vậy a."

Lâm Huyền vừa nói như thế, Phuong Cừu mới đột nhiên nhớ tới, hóa ra nữ nhân này là một nữ minh tinh từng nóng đến bỏng tay, gần nhất vừa nhận giải ảnh hậu, sau đó liền bị tuôn ra tin nguyền qua đêm ở phòng đạo diễn. Trọng yếu chính là đạo diễn kia là người đã có vợ, cái danh tiểu tam này làm cho cô ta bị đã kích mạnh mẽ, gần đây đều bị người ta thóa mạ.

"Có chuyện gì vào bên trong nói." Phuong Cừu lôi kéo tay cô ta, sau đó đi về phía trước đẩy cửa tiến vào một gian phòng.

Nghe được còn có cơ hội, nữ nhân lập tức đi vào theo.

Trải qua một phen hiểu biết, Phuong Cừu mới biết nữ minh tinh này vừa bắt đầu sự nghiệp cũng không phải rất thuận lợi. Cô ta có nhan sắc có kỹ thuật diễn, nhưng cũng không hồng. Cuối cùng nghe bạn bè giới thiệu, liền đi Thái Lan thành một bức tượng cổ, rất nhanh, sự nghiệp của cô ta liền bắt đầu dần dần chuyển biến tốt, không đến hai năm liền một đường mà vọt lên, quãng thời gian trước còn được giải ảnh hậu. Có điều có một ngày bằng hữu đến nhà cô ta chơi, không cần đánh rơi bức tượng kia, nữ minh tinh rất sợ sệt, liền đi hỏi sự phụ bán tượng kia. Nhưng người sự phụ nói rằng tượng cổ mà cô ta đã mua rất hung, sẽ phá hoại ký thể, ngay cả hân cũng không thể làm gì.

Mấy ngày đó vận may của nữ minh tinh rất kém cỏi, toàn nhìn thấy có cái đũa nhỏ theo cô. Người chung quanh đều cho rằng tinh thần cô ta xảy ra vấn đề, có một lần còn suýt nữa xảy ra tai nạn giao thông. Tiếp theo lại bị tuôn ra bê bối như vậy, nữ minh tinh thực sự là không chịu được, nhờ vả người

chung quanh đều không có tác dụng, nghe người ta giới thiệu mới tìm được Lâm Huyền.

"Cô mò lương tâm mình hỏi một chút, là bạn bè cô đánh nát, hay là chính cô đánh nát?" Lâm Huyền ngồi xoay xoay trên ghế lạnh lùng nói.

Nữ Tinh ngồi ở trên ghế salông không nói gì, có lớp hóa trang còn được, chỉ là có chút đen.

Phương Cửu suy tư chốc lát mới nói: "Tôi có thể giúp cô, có điều cô đáp ứng tôi, hàng quỳên góp 30% thu nhập của cô làm từ thiện."

Dứt lời, nữ nhân tựa hồ ngẩn người, trên mặt có chút khó khăn, "Đại sư, kỳ thực cô đừng xem chúng tôi nhìn qua ngần nấp xinh đẹp, nhưng kỳ thực chính tôi có cái phòng làm việc, mỗi tháng đến phát tiền lương cho nhân viên, còn phải chuẩn bị truyền thông, bình thường còn phải tìm công ty truyền truyền đẩy mạnh doanh thu, chính mình cũng không còn lại bao nhiêu tiền, nếu như cô không chê, tôi còn có một ngôi nhà..."

"Ha ha ha!" Lâm Huyền chợt cười to thành tiếng, "Cô có tiền làm những việc này, không có tiền mua mạng của mình, đã như vậy, vậy cô liền giữ lại tiền đi đẩy mạnh doanh thu đi!"

"Đại sư..." Nữ nhân còn muốn nói điều gì, nhưng cô ta cực hiểu việc nghe lời đoán ý, hiện giờ đã thấy ý lạnh trên mặt Phương Cửu, do dự một chút, cuối cùng vẫn gạt đầu, "Được! Chỉ cần có thể giúp tôi giải quyết cái phiền toái này, coi như tặng gia bại sản cũng không có vấn đề!"

Lời hay ai cũng sẽ nói, Phương Cửu cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng cô ta, mà là viết một tờ giấy cho cô ta ký tên.

Nữ nhân rất do dự, giấy dựa rất lâu, cuối cùng vẫn ký tên lên.

"Nhìn thấy cọng tóc này không, nếu như cô nói không giữ lời, tôi sẽ để cô càng xui xẻo!" Lâm Huyền nhổ một sợi tóc trên đầu nữ nhân, liên tục cười lạnh.

Trong giây lát đó, nữ nhân này sợ đến mức sắc mặt lập tức hoàn toàn trắng bệch, xem ra cũng không giống ngụy trang, Phương Cửu cũng lấy ra một tờ phù từ trong túi đưa cho cô ta, "Cái này cô cầm đi, bảo đảm say này cũng không tiếp tục bị tên tiểu tử kia gây phiền toái nữa."

Tiếp nhận một tấm bùa vàng, nữ nhân ngơ vực, tựa hồ không nghĩ tới sẽ dễ dàng giải quyết như thế.

"Đại sư..."

"Nếu như không có tác dụng thì cô tới tìm tôi nữa." Phương Cửu đánh gãy lời cô ta muốn nói, mà là thu hồi tờ giấy kia.

Không có cách nào, nữ nhân không thể làm gì khác hơn là mang kính râm cùng khẩu trang, xách túi vội vã rời đi.

Đương nhiên, Phương Cửu cũng không hề động thủ, cô chỉ là để Hồng Vân theo người phụ nữ kia mà thôi, chỉ khi tiểu quỷ kia vừa xuất hiện, lập tức thu hồi nó.

Mặc kệ tiểu quỷ lợi hại đến đâu cũng không thể địch được cổ mị ngàn năm!

"Sur muội, vừa rồi anh đều nhìn thấy, kia chính là cổ mị sư phụ đưa cho em đúng chứ? Em thật đúng là gặp may mắn." Lâm Huyền hút xì gà, vẻ mặt ước ao nhìn cô.

Phương Cửu không rảnh nói nhảm với anh ta, mà là vô cùng nghiêm túc đóng kỹ cửa phòng, "Tuần sau tôi sẽ cùng Tàn Diễn về nhà cũ Tàn gia, hai ngày nay anh tranh thủ nói với sư phụ một chút, tôi sẽ đưa vị trí cho anh."

Dứt lời, Lâm Huyền bỗng nhiên nhìn qua, hai ngón tay kẹp xì gà chậm rãi nói: "Xem ra Tàn Diễn cũng thật tín nhiệm em."

Nói xong, lại bổ sung: "Nếu như nơi đó không có tín hiệu đây?"

Đây xác thực là cái vấn đề, có điều Phương Cửu cũng không có cách nào, "Sư phụ là ai, lão nhân gia bắt ngày sinh tháng đẻ của tôi mà tính toán, tôi ở đâu còn không phải rõ ràng ràng hay sao?"

Kỳ thực việc đoán mệnh đối với song phương đều bị hư hại, cái gọi là thiên cơ không thể tiết lộ cũng không phải là một chuyện cười. Có lúc mệnh sẽ càng tính lại càng bạc, đối với người bảm toán cũng không ổn, vì vậy Phương Cửu sẽ không dễ dàng cho người ta đoán mệnh, bất quá lần này cũng không có cách nào.

"Được, anh sẽ thông báo cho sư phụ!" Lâm Huyền ngắt điệu xì gà, vẻ mặt trịnh trọng.

Thấy thế, Phương Cửu không có ở thêm liền trở về, buổi tối Hồng Vân trở về rất nhanh, tên tiểu quỷ kia lệ khí xác thực rất nặng, nhưng rất sợ Hồng Vân, Phương Cửu bỏ ra một ngày một đêm mới siêu độ được nó.

Cùng Tàn Diễn xuất phát vào một ngày khí trời âm u, trên trời còn có mưa phùn kéo dài, Phương Cửu theo anh ngồi máy bay tư nhân đi tới chân núi không người, lại đi vào trong núi sâu.

Càng đi vào bên trong, cô càng ngày càng cảm nhận được khí tức long mạch, nếu như có thể ở đây tu luyện nhất định là làm ít mà hiệu quả nhiều.

"Lấy nữa bất luận phát sinh cái gì cũng không cần kinh hoảng, phối hợp với tôi là được rồi." Tần Diễn ở sau lưng cô nghiêm túc nói.

Phương Cửu biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, vì vậy cũng gật đầu một cái, chỉ là càng đi vào bên trong, cô liền phát hiện bên trong rất nhiều càn khôn, có chút bố cục phong thủy cô chưa từng nghe đến, nhưng cũng cực kỳ tinh diệu, khiến người ta nhìn mà than thở!

"Đừng cử động!"

Trong giây lát, Phương Cửu sợ đến mức lập tức đứng tại chỗ, cho rằng là chính mình chạm được cái gì cấm kỵ, vẻ mặt hoảng loạn.

Cây cối chung quanh san sát, thỉnh thoảng có con thỏ nhảy vút qua, Tần Diễn một tay xách theo rương của cô, một bên nắm chặt tay nhỏ, khá là nghiêm túc nói: "Em hiện tại là bạn gái của tôi, chúng ta thân mật một chút."

Phương Cửu: "..."

"À." Cô thành thật gật gù, tùy ý anh nắm tay mình đi về phía trước.

Lại đi hơn mười phút, sắc trời đã tối tăm một mảnh, phía trước trong rừng mới xuất hiện một toà trang viên to lớn, khí thế huy hoàng, bố cục xung quanh tinh diệu tuyệt luân, từng cảnh cây cọng cỏ đều được bố trí cực kỳ xinh đẹp, giống như hoàng cung cổ đại, hoàn toàn đầy rẫy tử hống khí vận, nếu có thể ở đây tu luyện, Phương Cửu có thể sẽ cười tỉnh.

Cửa trang viên có hai người bảo vệ, nhìn thấy Tần Diễn lại đây sau chỉ là hơi cúi đầu, mà Tần Diễn thì lại cất ngón tay nhỏ một giọt máu vào khe đá ở trước cửa, lúc này mới kéo Phương Cửu đi vào.

"Anh... Vừa nãy đang làm gì?" Tuy rằng đoán được một chút, nhưng Phương Cửu vẫn là không nhận được hỏi.

Tần Diễn cúi đầu nhìn cô hững hờ nói: "Chỉ có Tần gia huyết thống, khe đá kia mới không hóa đen."

Gật gù, Phương Cửu không nhận được cảm thán chuyện này quả thật so với công nghệ cao còn hữu hiệu hơn, chỉ là toàn bộ trang viên xem ra trống rỗng, chỉ có người mặc áo đen thỉnh thoảng đi ngang qua.

Mang theo cô đi tới một gian nhà lớn trong đại sảnh, bên trong vừa vặn có một bóng người quen thuộc đi ra, chỉ thấy Tần Quân ôm một người phụ nữ thướt tha thùy mị chen chúc đi ra, nhìn thấy hai người, lập tức cười lạnh một tiếng, "Ta nói này cháu trai, lẽ nào cậu không biết nơi này không thể mang người ngoài đi vào sao? Cậu cho rằng nơi này vẫn là công ty của cậu? Có thể tùy tiện tiện mang một con nhóc con chưa dứt sữa đi vào?"

Phương Cửu mỉm cười, kỳ thực vô cùng muốn đánh người! Trẻ tuổi là cô sai à!

"Tiểu Cửu là bạn gái của tôi, tôi dẫn cô ấy lại đây chỉ là muốn hỏi ý kiến ông có một chút, nếu như không có vấn đề, chúng tôi chẳng mấy chốc sẽ kết hôn." Trên mặt Tần Diễn có chút lạnh nhạt.

Thanh niên đứng sau Tần Quân sau khi nghe vậy bỗng nhiên âm trầm nói: "Tôi nói anh họ này, trên người người này có đạo khí di động, lẽ nào anh không biết lão tổ tông có quy định, dòng dõi Tần gia không cho phép kết hôn cùng người tu đạo sao?"

Phương Cửu sững sờ, hiển nhiên không nghĩ tới còn có quy định này. Chỉ có điều hiện tại cô rất hoảng sợ, bởi vì những người Tần Quân mang đến đều có tu vi cao hơn cô. Có thể thấy được Tần Diễn nói không có sai, ở trong đại gia tộc này, thế lực của Tần Quân xác thực rất đáng sợ.

"Cảm ơn em họ nhắc nhở, đây là việc của tôi, nếu không phục cậu có thể đi nói cho ông có." Tần Diễn lạnh lùng liếc gã, kéo Phương Cửu đi lên trên lầu.

"Anh!" Gã trai tức giận, đột nhiên muốn tiến lên ngăn cản anh.

Tần Diễn biến sắc mặt, đột nhiên nhắc chân đá vào trên người gã trai kia một cái, người sau lập tức 'ầm' một tiếng ngã chổng vó ở trên bàn trà, bàn trà làm bằng gỗ trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Người phía sau lưng Tần Quân còn muốn tiến lên, lại bị ông ta giơ tay ngăn cản, ông ta ý tứ sâu xa nhìn hai người, "Cháu trai, lão tổ tông ghét nhất người khác lừa ông ấy, ba cậu chính là cái ví dụ rất tốt."

Ánh mắt Tần Diễn lóe lên, bàn tay đang nắm lấy tay Phương Cửu chặt lại, âm thanh lạnh lẽo, "Tam thúc nói rất đúng, hi vọng thúc nhớ kỹ câu nói này."

Nói xong, anh liền kéo Phương Cửu vẫn không có nói câu nào lên lầu.

Mãi đến tận khi bóng dáng hai người biến mất ở hành lang trên lầu hai, gã trai trẻ sau lưng Tần Quân rốt cục không nhận được tiến lên phía trước nói: "Ba, anh ta lớn lối như vậy, vừa nãy sao ba không dạy dỗ anh ta một chút!"

"Chát!" Tần Quân tát một cái trên mặt gã trai nọ, vẻ mặt chỉ tiếc mài sắt không nên kim, "Anh đi giáo huấn a! Nghiệt chúng này từ nhỏ được ông cố anh bồi dưỡng đủ thứ, nếu anh có thể tiếp được một chiêu của người ta thì tôi đều nên cười tỉnh rồi!"

Gã trai ôm má phải bỗng rất tựa hồ có hơi bất mãn, "Còn không phải ông cố bắt công, nếu không con cũng có thể lợi hại hơn anh ta."

"Anh cút ngay! Với cái lá gan này, khỏi nói tư chất, anh thấy ông cố anh thì sợ hãi đến quần đều ướt, ai ngoài mẹ anh còn có thể bồi dưỡng cái loại nhất

gan này?!" Tần Quân càng nói càng tức, tựa hồ lại muốn động thủ, người phụ nữ trung niên một bên lập tức kéo cánh tay ông ta, khuyên giải nói: "Được rồi được rồi, ông cho rằng ai cũng có thiên tư xuất chúng như tên nghiệt chủng kia? Bây giờ vẫn là làm sao hạ hai người kia đi, đến lúc đó lão tổ tông nhất định sẽ rất không cao hứng, người phụ nữ kia nhất định cũng khó thoát khỏi cái chết."

Dứt lời, Tần Quân hít sâu một cái, ý vị không rõ liếc nhìn trên lầu, cười lạnh nói: "Bà yên tâm, tất cả phòng ở trên lầu đều có bố trí máy thu hình, không bắt kể bọn nó nói cái gì hoặc là làm cái gì, tôi đều nắm giữ hết!"

...

Sau khi lên lầu, Phương Cửu cùng Tần Diễn tiến vào một căn phòng cách điệu trắng đen, cho rằng rốt cục có thể không cần diễn kịch nữa, cô lập tức co quắp ở trên giường một hồi, "Trời ạ, nhà anh thật xa a, giống như đi tâm bảo."

Tần Diễn cởi áo khoác xuống, sau đó cầm điện thoại di động gõ vài chữ, đột nhiên ném ở trên giường.

Phương Cửu không rõ cầm điện thoại di động qua vừa nhìn, trong giây lát mắt trừng to, có chút không dám tin tưởng liếc bốn phía một vòng, còn chưa kịp nói chuyện, liền thấy Tần Diễn đề lên!

"Bảo bối, ngày hôm nay em chuẩn bị làm sao khao tôi?" Hai tay anh chống ở bên cạnh người cô, đầu còn nhẹ nhàng lướt qua cần cổ trắng mịn của cô.

Phương Cửu: "... " Tần Quân này nằm liệt giữa đường mà chết luôn đi!

"Em.. Em mệt rồi.. Lăn sau đi..." Cô có chút không tự nhiên đẩy anh hai lần.

Áo somi trên người anh bung hai nút, mơ hồ còn có thể nhìn thấy dáng người đẹp đẽ bên trong, Phương Cửu đỏ mặt nhắm mắt lại, không dám nhìn tới.

Tần Diễn bỗng nhiên thấp giọng bên tai cô nói: "Tôi sẽ không làm như vậy với em, nhưng em phải phối hợp với tôi."

Nói xong, không chờ cô nói chuyện, lại đột nhiên hôn lấy bờ môi phần nộn của cô, ánh mắt ám trầm từ từ khiến nụ hôn này sâu thêm...

Phương Cửu vẻ mặt lơ mơ lơ mơ trừng mắt, nói sẽ không có gì, vậy đây là cái gì?

Tần Diễn kéo tay cô ôm lấy cổ mình, sau đó tiếp tục nhẹ nhàng mút lấy bờ môi mềm mại của cô...

Ngược lại hôn cũng đã hôn rồi, cũng không thể kiểm cưỡi ba năm thiêu một giờ, Phương Cửu trực tiếp chủ động gắt gao ôm lấy cổ anh, chậm rãi bắt đầu đáp lại anh...

Thân thể Tần Diễn chấn động, đột nhiên cạy hàm răng cô ra, thoáng thô bạo xẹt qua mỗi một nơi mềm mại của cô...

Ánh đèn trên đỉnh đầu sáng tỏ chói mắt, cả phòng đều tràn ngập trong bầu không khí ám muội...

Một lúc lâu, anh mới lưu luyến buông ra bờ môi mềm mại kia, âm thanh khàn khàn, "Thật ngọt."

Phương Cửu: "... " Coi như có máy thu hình, vì vậy lẽ nào nhất định phải làm việc xấu hổ thế sao?

Bị tầm mắt trần trụi kia của anh nhìn đến có chút xấu hổ, Phương Cửu chỉ đành đẩy anh hai cái, "Em thật sự buồn ngủ, ngày mai còn phải gặp ông cố của anh đây."

Cô thật sự thiệt thòi, lần sau có cơ hội, nhất định phải mạnh mẽ giáo huấn tên cận bã Tần Quân này!

"Được." Tần Diễn nói rồi hôn cô thêm một cái, âm thanh ám trầm, "Tôi đi tắm."

Aya: Thi cũng thi rồi, chán cũng chán rồi, khóc cũng khóc nốt luôn rồi... Nên phải ra chương mới thôi ^^

Chúc các bạn có kết quả tốt nha ^

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Người con trai thần bí (6)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu ước gì anh rời đi, vội vàng gật gật đầu, cho đến khi nhìn thấy anh vào phòng tắm, lúc này mới chui vào trong chăn lén lút quan sát số lượng

camera trong phòng.

Kỳ thật cô đang suy nghĩ, trong phòng tắm có thể cũng có camera hay không?

Lấy di động ra, phát hiện còn có tín hiệu, cô vội vàng phát vị trí cho Lâm Huyền, thuận tiện nhắc nhở anh ta rằng phụ cận trang viên này có rất nhiều trộm cắp, nhất định phải cẩn thận.

"Cốc cốc!"

Vào lúc này tiếng cửa phòng bỗng nhiên vang lên, Phương Cửu vội vàng cắt điện thoại cẩn thận, sau đó xuống giường đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, cô chỉ nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng đứng ở bên ngoài, trang điểm tinh xảo, đôi môi đỏ thắm môi thoạt nhìn vô cùng gợi cảm, còn cầm một chai rượu vang đỏ cùng hai cái cốc chân dài trong tay.

"Cô là ai?!" Cô gái nhìn thấy Phương Cửu, sắc mặt lập tức biến đổi.

Phương Cửu nhìn trên dưới cô ta một vòng, "Lời này hẳn là tôi hỏi cô mới đúng."

Dứt lời, cô gái ưỡn ngực một cái, cười lạnh nói: "Tôi là vị hôn thê của Tần Diễn ca ca!"

Phương Cửu: "....." Cho nên đây là muốn tranh đoạt đàn ông với cô hay sao!

"Thật không tiện, nơi này hình như chỉ có người Tần gia mới có thể vào, cô.....?" Trong mắt Phương Cửu loé lên một tia không tin tưởng.

Sắc mặt cô gái khẽ biến, lại ưỡn bộ ngực cao ngất lên, "Tôi là con dâu nuôi từ bé của Tần gia, được ông cố tự mình chọn lựa, đương nhiên có thể ở chỗ này!"

Con dâu nuôi từ bé?

Thời đại nào còn chơi cái trò này?

Không đúng, Tần diễn thái gia gia hẳn là ba trăm năm trước mới đúng, khó trách sẽ có loại tư tưởng này.

"Hiện tại đều đến thời đại nào, còn có con dâu nuôi từ bé, chính cô tin tưởng sao?" Hôn nữa, trước giờ cô cũng không nghe Tần Diễn đề cập qua nha!

"Cô quản chuyện này làm gì, cái loại học sinh chưa đủ lông đủ cánh như cô thì biết cái gì?" Cô gái khinh thường liếc trên ngực cô một cái, vâng, tất cả đều là khinh thường.

Phương Cửu: "....." Khinh người quá đáng!

"Được, cô vào đi!" Phương Cửu không nói hai lời liền kéo cô gái bước vào phòng, sau đó lại "cốc cốc", gõ vang cửa phòng tắm, "Tần Diễn!"

Không bao lâu sau, cửa phòng tắm "cạch" một tiếng bị người khác kéo ra, Tần Diễn chỉ dùng khăn tắm bọc lấy nửa người dưới, nửa người trên da thịt rõ ràng, giọt nước trượt dọc theo cơ bụng xuống dưới khăn tắm, làm người ta mơ màng mà tưởng tượng.

"Như thế nào, muốn tắm cùng nhau?" Anh dựa vào cạnh cửa, ý cười bên khóe miệng còn chưa có gọi lên liền thấy được Tề Tuyết ở phía sau, sắc mặt nháy mắt suy sụp xuống, "Ai cho cô tới nơi này?"

"Diễn ca ca, chúng ta một năm mới gặp được hai lần, anh đừng có hung dữ với người ta như vậy." Tề Tuyết điềm đạm đáng yêu chớp hai mắt, đôi mắt khi nhìn thấy dáng người đẹp đẽ của Tần Diễn đều muốn tỏa ánh sáng, "Hôn nữa, cô ta là ai?"

"Đúng rồi, cô gái này là ai?" Phương Cửu trầm mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện.

Người kia khẽ biến sắc mặt, bỗng nhiên tiến lên ôm eo cô, hôn thật mạnh một cái ở trên mặt cô, "Tôi không quen biết cô ấy, hôn nữa, trong lòng tôi chỉ có em."

Tề Tuyết xanh mét mặt nhìn hai người, "Sao anh có thể nói như vậy, anh đã quên chúng ta đã sớm đính hôn rồi sao!"

"Lăn!" Tần Diễn hí mắt, trong mắt đã hiện lên một tia sát ý.

Tựa hồ bị anh dọa, Tề Tuyết lui về phía sau hai bước, lại gắt gao trừng mắt nhìn Phương Cửu một cái, lúc này mới xoay người chạy vội ra phòng.

Ngay sau đó Phương Cửu liền đẩy anh ra, trợn mắt nhìn, "Vị hôn phu?"

Tần Diễn gắt gao ôm eo cô, ở giữa cổ cô cọ tới cọ lui, "Cô ta là cháu gái ngoại bên tam thẩm."

Phương Cửu: "....." Khẩu vị nặng như vậy?

Không đúng, đây nhất định là âm mưu của Tần Quân, vì muốn kiểm tra quan hệ giữa cô và Tần Diễn lại không tiếc dùng chiêu châm ngòi ly gián như vậy!

"Em ghen?" Anh kể tại bên tai cô nhẹ giọng nói.

Phương Cửu hít sâu một hơi, cũng dán ở bên tai anh thấp giọng nói: "Đây không phải diễn cho tam thúc anh xem sao? Kỹ thuật diễn của tôi rất tốt đúng chứ?"

Tần diễn: "....."

Xoay người lại về tới trên giường, Phương Cửu đột nhiên lớn tiếng nói: "Em nói cho anh, về sau nếu anh lại tới lui với những cô gái kia, chúng ta liền chia tay!"

Người sau không nói gì, chỉ là vào phòng tắm, lần nữa ra khỏi thì đã thay quần áo, nhìn Phương Cửu còn nằm chơi di động, nhàn nhạt nói: "Em không đi tắm à?"

Phương Cửu liếc anh, vì cái lông gì mà một câu rất đơn giản từ trong miệng anh ta nói ra luôn thấy quái quái?

Buông di động, cô vẫn lấy quần áo từ trong rương đi tắm, rốt cuộc Tần Diễn có thể đi tắm, tỏ vẻ trong toilet khẳng định không có camera.

Sau khi cô tắm xong, liền nhìn thấy Tần diễn còn đang xem máy tính, hình như đang phê duyệt cái gì đó, lúc này Phương Cửu cũng không xấu hổ chút nào, bởi vì tại đây, vào thời điểm này nếu cô không tu luyện, quả thực là lãng phí long mạch bên dưới.

Lẳng lẳng ngồi thiền ở trên giường, rất mau liền nhập định, dòng khí luân chuyển trong cơ thể vô cùng nhanh, quả thực gấp năm lần so với ngày thường, Phương Cửu đột nhiên có cái niềm xúc động không muốn rời khỏi chỗ này.

Cùng lúc trong một gian phòng khác, Tần Quân cau mày nhìn chằm chằm hình ảnh trong video, cũng không nháy mắt lấy một cái, nhưng người phụ nữ trung niên bên cạnh thật sự đã không nhịn được lên tiếng: "Ông xã, không phải ông nói cô gái này được nghiệt chủng kia dùng tiền mua tới sao? Chính là..... Tôi thấy hành động của bọn họ thật sự giống người yêu nha."

Dứt lời, Tần Quân lập tức trừng mắt nhìn bà ta, "Bà thì biết cái gì, hiện tại tình một đêm rất nhiều đi, không chừng hai người kia đã sớm thông đồng, bắt quả chính là tôi không tin nghiệt chủng kia mang con bé tới thật sự chỉ là đơn giản là gặp lão tổ tông như vậy!"

"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ!" Về mặt người đàn bà cũng ưu sầu.

"Hừ, chờ xem, lão tổ tông là người nào? Kỹ xảo này của bọn chúng có thể thoát được pháp nhãn lão tổ tông hay sao?" Thần sắc trên mặt Tần Quân tất cả đều là âm ngoan.

.....

Ngày kế khi tỉnh lại, Phương Cửu chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh thần sáng láng, ngồi thiền một buổi tối, so với ở bên ngoài tu luyện một tháng còn tốt hơn, long mạch chính là long mạch, khó trách Tần gia bá chiếm nó không bỏ.

Thấy trong phòng không có bóng người Tần Diễn, Phương Cửu chỉ đành phải rửa mặt xong liền đi ra ngoài tìm anh.

Trong đại sảnh cũng không có người, Phương Cửu gọi điện thoại cho anh cũng không được, nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên đi ra khỏi nhà lớn, bắt đầu du dương tới những nơi khác trong trang viên.

Tuy rằng có những người mặc áo đen tuần tra đi ngang qua, bắt quả Phương Cửu làm ra một bộ dạng ngênh ngang, người khác cũng không có cản cô.

Toàn bộ trang viên vô cùng rộng, bắt quả vô cùng quanh quẽ hơi người, đi một hồi cô cũng không có tìm được cái gì, liền dứt khoát quay đầu trở về.

Chính là không đi bao lâu, cô liền nhìn thấy một lão nhân tóc bạc đang đánh thái cực dưới tàng cây hoa quế, mỗi một chiêu thức có vẻ rất quen thuộc, nhìn qua thường xuyên luyện tập.

Tuy rằng có chút si tâm vọng tưởng, bắt quả Phương Cửu nghĩ nếu đây là ông cố Tần Diễn thì sao?

Ôm cái tâm lý ăn vạ, cô lập tức chậm rãi đi về phía lão nhân, còn do dự ở bên cạnh bồi hồi, "Vị gia gia này, ngài đến gặp Tần Diễn sao?"

Dứt lời, lão nhân bỗng nhiên dừng động tác lại, híp mắt nhìn qua cô bên này, "Cô chính là nha đầu mà tiểu tử kia mang về?"

"Xem phu thê cung của cô ả ả hồng quang, gần đây sẽ có chuyện vui nha." Lão nhân lấy khăn lông trên vai lau mồ hôi, giọng nói lại rất hồn hậu.

Phương Cửu đỏ mặt, thầy phong thủy sẽ không tự xem tướng cho mình, nói như vậy, rất nhanh nữa thôi thì cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ?

"Ngài là?" Về mặt cô có chút khó hiểu, tuy nếp nhăn trên khuôn mặt lão nhân có rất nhiều, nhưng ngũ quan mơ hồ có thể thấy được ông ta rất giống với Tần Diễn, khẳng định là có quan hệ!

"Ba."

Cả người Phương Cửu cứng đờ, quay đầu lại, liền nhìn thấy Tần Diễn đi về phía này, chỉ là tiếng "ba" mà anh gọi lại làm cô chấn động rất lớn.

Tần Bồi cảm lấy ẩm nước trên mặt đất, nhìn anh, "Số hộ khẩu còn ở chỗ tôi, ông cố anh không biết có thứ này, nhanh đi chứng nhận đi."

Nói xong, ông liền cầm ẩm nước đi về một hướng, để lại một người Phương Cửu với cái vẻ mặt lơ mơ đứng đực ra đó.

Kéo tay cô, Tần Diễn đưa cô về phía dãy nhà ở, "Bối vì bị ông cố cho thử thuốc, cho nên liền biến thành như bây giờ."

Giọng anh tuy rằng nghe thực bình tĩnh, nhưng nếu cẩn thận còn có thể nghe được một tia không cam lòng, Phương Cửu nắm tay anh, ôn hoà nói: "Anh còn có em."

Tần Diễn dừng bước chân lại, bỗng nhiên xoay người nắm lấy hai vai cô, bình tĩnh nhìn cô chăm chú, "Tôi biết em tới cùng tôi là vì cái gì, kỳ thật chuyện xưa rất đơn giản, chỉ cần em chịu nghe."

Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt cô khẽ biến, tựa hồ như do dự thật lâu, mới cúi đầu tiến lên ôm lấy hông anh, "Chỉ cần anh chịu nói, em đều nghe."

Ôm cô vào trong lòng ngực, Tần Diễn cúi đầu hôn ở giữa trán cô một chút, mềm nhẹ nói, "Kỳ thật..... Lần đầu tiên nhìn thấy em, trực giác liền nói cho tôi, cuối cùng em sẽ là người phụ nữ của tôi."

Phương Cửu: "....." Đừng có bật mode "tổng tài bá đạo" như thế chứ!

Trở lại nhà lớn, khi ăn cơm sáng, Phương Cửu mới hiểu được một chút sự tình qua lời của anh.

Nguyên lai ông cố Tần Diễn vô cùng si mê với trường sinh, không tiếc tạo ra thân thể tháng âm năm âm của mẹ anh để luyện thuốc, ai biết về sau thể nhưng Âu Dương Lộ lại cùng Tần Bồi ở bên nhau. Tần Tích tuy rất bất mãn, nhưng cuối cùng cũng chỉ là cho Tần Bồi thử thuốc, lúc này mới không có lấy đi tính mạng Âu Dương Lộ.

Long mạch này được Tần Tích tìm thấy từ rất lâu về trước, có lẽ cảm thấy chính mình rất vĩ đại, cho nên muốn sống thọ cùng trời, bắt quá thuốc trường sinh bất lão đâu có dễ luyện như vậy, Âu Dương Lộ cũng trong một lần thử thuốc hôn mê đến nay.

Tần Tích rất coi trọng Tần Diễn, nếu lão cảm thấy mình là hoàng đế, cơ hồ liền bồi dưỡng Tần Diễn như thái tử, cơ hồ đều truyền thụ tuyệt học mà lão sở hữu cho anh, bao gồm rất nhiều bảo bối, bắt quá một thân đạo pháp của Tần Diễn lại bị Tần Tích dùng thuật pháp ẩn tàng, cho nên kẻ tu đạo nhìn không ra đạo pháp di động trên người anh. Tần Tích làm như vậy nghe nói là sợ bị kẻ thù của lão phát hiện Tần Diễn là hậu nhân lão, do đó giết anh, hơn nữa nghe nói kẻ thù kia cũng rất lợi hại.

"Ông cố anh thật là một người phức tạp." Phương Cửu thở dài, tâm tình lại cảm thấy may mắn, bởi vì nam chủ nói số hộ khẩu bốn ở chỗ ông, hơn nữa loại người như Tần Tích khẳng định cũng không biết hộ khẩu là thứ gì, cho nên dù tính Tần Tích không đồng ý, cô vẫn có thể lĩnh chứng nhận kết hôn với Tần Diễn.

"Hiện tại ông ấy cho rằng mình đã đắc đạo thành tiên." Tần diễn đóng notebook lại, giờ tay nhìn đồng hồ, "Đi thôi, sư phụ em ở đâu?"

Sữa bò trong miệng Phương Cửu thiếu chút nữa phun ra sạch sẽ, chẳng lẽ Tần Diễn đã lợi hại đến cái tình trạng biết bói toán?

Cúi người dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi sữa bò trên khoé miệng cô, ánh mắt anh ám trầm, "Dáng vẻ này của em, thực dễ dàng làm tôi hiểu sai."

Phương Cửu: "....." Một ngày không nói chuyện cười người lớn anh ta sẽ chết có phải hay không!

"Như thế nào anh lại biết sư phụ em muốn tới?" Cô giờ tay sờ bên khoé miệng dính sữa, còn cố tình ngoi lui ra phía sau một ít.

Người sau nhướn lông mày, "Em đừng đi động lung tung, tôi vừa vặn thấy được sư huynh em nhắn tin cho em."

Phương Cửu: "....." Đây là do cô sai!

"Em..... Em cũng không biết sư phụ ở đâu, ông chỉ nói em phát địa chỉ qua cho ông là được, còn lại không cần em để ý tới." Phương Cửu nói chính là lời nói thật, cô thật không biết sư phụ ở đâu.

Nhú nhú ni, Tần Diễn bỗng nhiên nhàn nhạt nói: "Vậy em mau ăn, tôi mang em đi gặp ông cố."

Dứt lời, Phương Cửu đang khần trương hết sức lại không biết nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nhìn lên trần nhà, "Camera!"

Thảm!

"Buổi sáng tôi thuận tay thu thập những cái đó rồi." Anh khẽ cười nói.

Phương Cửu trầm mặt xuống, "Vậy sao đêm qua anh không đi thu xuống!"

Tần diễn rũ đôi mắt xuống, bỗng nhiên ở hôn môi cô một cái, "Bởi vì tôi muốn thân mật với em."

Phương Cửu: "....." Trên đời thế nhưng có loại lưu manh này! Cứ nhiên còn dám thừa nhận!

"Anh....." Cô đang chuẩn bị mắng chửi người, liền nhìn thấy Tần Diễn bỗng nhiên biến sắc mặt, lập tức nhìn về phía cửa.

Phương Cửu mới vừa quay đầu lại, còn chưa có thấy rõ người tới, liền nghe thấy Tần Diễn nhàn nhạt gọi một tiếng "ông cố".

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Người con trai thần bí (7)

Edit: Aya Shinta

Trợn to mắt, Phương Cửu chỉ nhìn thấy một lão nhân ước chừng hơn năm mươi hơn tuổi đang đứng trước cửa, ăn mặc trường sam màu lam, tóc sơ rất sáng, giống với thanh niên trong thời đại cũ, một đôi mắt lão tựa hồ thực vẫn đục, chỉ là liếc mắt một cái, Phương Cửu đều phải cho rằng mình xuyên qua thời đại cũ.

"Đã trở lại?"

Lão nhân bước vững vàng đi ngang qua bên người hai người, sau đó an vị dựa vào ghế, một tay đặt ở trên lưng ghế, từ từ nhắm hai mắt, ngữ khí cũng nghe không ra bất luận phập phồng gì.

Phương Cửu có chút khần trương, cô hoàn toàn phát hiện không ra đạo pháp trên người người này sâu bao nhiêu, cũng không nhìn ra một lão nhân hơn năm mươi tuổi như vậy, thế nhưng sống 300 năm.

"Mì quý ở trên người của cô?" Lão nhân hí hóp mắt, từ từ nhìn cô.

Phương Cửu nhìn Tần Diễn, sợ tới mức chậm rãi cầm cánh tay anh. "Thái..... Thái gia gia, tôi...."

"Ta không phải tà môn ma đạo, sẽ không ăn cô." Lão nhân xua xua tay, ngược lại đem ánh mắt đặt ở trên người Tần Diễn, "Cậu có biết hay không, con bé là đồ đệ Bạch lão đầu?"

Phương Cửu: "....." Ông ấy làm sao mà biết được?

"Cái này rất quan trọng?" Tần Diễn có chút không để bụng, tựa hồ nhận thấy được Phương Cửu có chút sợ hãi, còn nắm thật chặt tay cô.

"Được rồi, ngày mai ta sai người làm cái yến hội, sau khi con bé vào cửa, liền cho con bé uống thuốc kia." Ngữ khí lão nhân sâu kín.

Tần Diễn biến sắc mặt, "Không có ai muốn uống thuốc của ông!"

Dứt lời, mắt lão của Tần Tích bỗng nhiên âm lệ, "Cậu cho rằng ai cũng có thể ăn? Nếu không phải xem con bé là vợ cậu, ta sẽ không cho!"

"Chúng tôi không cần trường sinh!"

"Tần Diễn....." Phương Cửu quơ quơ cánh tay anh, rất sợ hai người cãi nhau, lấy tu vi của Tần Tích, hai người bọn họ chính là cận kề.

"A!" Tần Tích bỗng nhiên đứng dậy, chỉ vào Phương Cửu nói: "Cô đi với ta!"

Cả người Phương Cửu run lên, Tần Diễn nhìn không được nhẫn nại, "Ông muốn gạt cô ấy như gạt mẹ tôi sao, lừa cô ấy uống thuốc của ông?"

Dứt lời, Tần Tích bỗng nhiên biến sắc mặt, gắt gao trừng anh, "Không có thuốc của ta, mẹ cậu đã chết lâu rồi!"

"Em.....Em đi là được, anh đừng nói nữa." Phương Cửu thật là sợ hai vị tổ tông này, sự tình cứ tiếp diễn như vậy chắc chắn sẽ đánh nhau nha.

"Hừ! Loại người giống cậu sẽ không lý giải được cái mà chúng ta theo đuổi!" Tần Tích lạnh lùng nhìn Tần Diễn một cái, sau đó liền đi.

Phương Cửu hít sâu một ngụm, không có nhìn Tần Diễn liền nhanh đi theo lão nhân rời khỏi.

Ngay từ đầu Phương Cửu còn không hiểu câu nói của Tần Tích, mà khi tiến vào kia tầng hầm ngầm, cô liền hoàn toàn minh bạch!

Đây quả thực chính là thiên đường của người tu đạo!

Tựa hồ thực vừa lòng với biểu tình của cô, bàn tay Tần Tích vung lên, "Đây đều là chí bảo ta tìm được, vẫn luôn bất hạnh không người kế thừa, tiểu tử kia cùng phụ thân hẳn không có lòng tu đạo, bọn họ cũng không hiểu thế giới của kẻ tu đạo chúng ta."

Nhìn những bảo bối cổ xưa đó, đôi mắt Phương Cửu sáng rực lên, tức khắc đi tới bên một cái ngăn tủ, nhìn chăm chăm trên cái la bàn toát ra khí thế cổ xưa kia, lòng đều phải nhảy ra ngoài!

Tần Diễn không hiểu, cô hiểu a!

Một cái la bàn tốt, đối với thầy phong thủy mà nói quả thực so với những thứ khác còn quan trọng hơn!

"Vừa thấy thì cô biết hàng hơn so với tên tiểu tử kia, như vậy, uống thuốc trường sinh bất lão của ta trước, sau khi cô sinh đứa bé, lão già này sẽ cẩn thận bồi dưỡng nó, đến lúc đó tất cả kẻ đây đều là của nó!" Tần tích bỗng nhiên lấy ra một viên thuốc lớn bằng ngón cái từ cái lọ bằng đồng thau, ánh mắt sáng quắc đi về phía Phương Cửu.

Người sau trừng lớn mắt lên, vội vàng xua xua tay, "Thái gia gia, tôi..... Tôi không muốn trường sinh, tôi thích luân hồi."

Nói, cô không ngừng lui ra phía sau, lại sợ chạm hư những bảo bối kia.

"Cô không ăn, ta sẽ không cho các người thành thân!" Tần Tích trầm mặt xuống, bộ dáng vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Thành thân?

Phương Cửu khẽ biến sắc mặt, đột nhiên trung ra vẻ mặt đáng tiếc cúi đầu, "T..... Tôi đây đành phải chia tay với anh ấy."

Cô có thể không thành thân nha, lãnh chứng thì được rồi!

Không nghĩ tới cô lại cố chấp như vậy, Tần tích lại trầm mặt, bước nhanh tới, một tay ấn ở trên vai cô, "Cô chó có bằng mặt không bằng lòng với ta, nếu hiện tại cô thể không cùng tiểu tử kia ở bên nhau, thuốc này cô không cần uống!"

Cả người Phương Cửu cứng đờ, đạo khí trong cơ thể đột nhiên giống như điên cuồng mà nơi nơi tán loạn.

"Tôi....."

Lời nói còn chưa có ra cửa miệng, cô liền nhìn thấy một luồng gió mạnh thổi ngay trước mắt, tập trung nhìn vào, vị lão tổ tông kia nào còn ở trước mắt đâu.

Liếc nhìn chung quanh một cái, Phương Cửu vội vàng đi theo ra ngoài, cửa tầng hầm ngầm cũng nhảy mắt đóng lại, giống như tự động vậy.

Dọc theo con đường từng đi qua mà trở về, Phương Cửu chỉ nhìn thấy rất nhiều người mặc áo đen chạy về hướng ngoài trang viên, tựa như có việc gấp.

Không biết nhận ra được cái gì, cô lại đột nhiên chạy trở về, sau khi đi vào cửa tầng hầm ngầm, chỉ nhìn thấy Tần quân đang lén lút ấn cái cơ quan gì ở đó.

"Ông làm cái gì vậy!"

Dứt lời, cả người Tần Quân bỗng nhiên chấn động, ánh mắt âm ngoan hướng về phía Phương Cửu, "Không phải việc của cô thì không cần cô lo!"

Nói xong, bỗng nhiên ông ta huyết sáo một cái, chốc lát, bốn phía hành lang bỗng nhiên xuất hiện từng đợt tiếng bước chân, lát sau, chỉ nhìn đến từng con hồng huyết cương thì dần dần vây quanh cô.

Sắc mặt Phương Cửu biến đổi, không dám tin tưởng từng mắt, "Cư nhiên ông lại nuôi huyết thi!"

Huyết thi cũng giống như cương thi, bất quá nó so với tử cương cùng mao cương lợi hại hơn nhiều, bởi vì chúng nó được nuôi từ máu của trẻ con, bởi vì quá mức thương thiên hại lý, đã bị đại bộ phận đạo môn cấm, ngay cả Phương Cửu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy được.

"Hừ! Thiên đạo chó má cái gì! Lão già kia vì trường sinh mà làm hại người còn ít hay sao? Tôi đây bất quá là chín trâu mất sợi lông mà thôi!" Tần Quân hừ lạnh một tiếng, "Rõ ràng tôi cũng là dòng chính, nhưng lão ta tình nguyện đưa thuốc trường sinh cho nữ nhân bên ngoài, cũng không muốn cho tôn từ mình, dựa vào cái gì!"

Phương Cửu: "....."

Nguyên lai Tần Quân này phỉ sức lớn như vậy, vì chính là cái loại thuốc trường sinh gà mờ kia?

Sao không nói sớm!

"Ai, sao ông lại không nói sớm, vừa nãy gia gia của ông còn đưa một viên cho tôi, tôi cũng chưa muốn, nếu ông muốn đợi lát nữa tôi cho ông viên thuốc kia, ông thấy sao?" Phương Cửu cảm thấy, một việc nhỏ của kẻ tiểu nhân sao lại xé ra to như thế chứ?

"Hừ! Cô đừng có hoa ngôn xảo ngữ với tôi, bên ngoài kia là sư phụ cô đi? Cô có biết hay không, lúc trước hai người bọn họ vì một người phụ nữ đánh đến người chết ta sống, hiện tại khẳng định kẻ thù gặp nhau lại đỏ mắt, không ai sẽ đến cứu cô đây!" Tần Quân cười lạnh một tiếng, đột nhiên huyết thêm một cái!

Chốc lát, đám huyết thi kia đột nhiên tiến lên, Phương Cửu lăn trên mặt đất một cái, muốn đi bên ngoài xem, nhưng nơi này có đi không về, huyết thi này nếu dính một chút thì sẽ trúng thi độc.

"Ha ha ha!" Tần Quân nhìn bộ dạng chật vật kia của cô, sau khi đắc ý cười vài tiếng, liền xoay người lại tiếp tục tìm kiếm cơ quan tạng hàm ngâm.

"A!"

Phương Cửu chỉ cảm thấy có cái gì đó từ sau lưng bắt được cổ áo mình, chính là phía trước lại có mấy con huyết thi đuổi móng vuốt chộp về phía cô nàng, không có cách nào, cô chỉ có thể bị cái tay kia bắt được mặt sau, lại ngã vào một cái bức tường cứng như đá!

"Ai u!" Cô che eo lại, quay đầu, thỉnh thoảng đối diện với một hình bóng quen thuộc.

"Đau?" Tần Diễn đuổi tay xoa nhẹ trên eo cô một chút, trên mặt tựa hồ có chút tự trách.

Phương Cửu: "....." Vì cái gì lại cứng như vậy!

"Hừ! Hai người các người ở bên nhau là tốt nhất!" Tần Quân thấy vậy, bỗng nhiên lại huyết sáo, những huyết thi đó lại đột nhiên đánh tới hai người.

Một câu "cẩn thận" trong miệng Phương Cửu còn chưa có nói ra, liền nhìn thấy một cái cờ chiếu hồn xuất hiện trong tay Tần Diễn, trong thoáng chốc, toàn bộ hành lang chữ thập cuồng phong gào thét, một cái cờ chiếu hồn bỗng nhiên biến thành rất nhiều cái phiêu đăng ở trên không, những huyết thi kia giống như lạc đường đi tới đi lui ở bên trong, thế nào cũng không ra được.

Tần Quân tức giận cắn răng một cái, huyết sáo nữa cũng vô dụng.

"Chúng ta đi." Tần Diễn kéo cô, đi về một hướng khác, trong lòng Phương Cửu ghen ghét, rõ ràng là mình bảo hộ anh ta mới đúng chứ!

Đi ra ngoài trang viên, mây đen lưu động trên không, bốn phía cuồng phong gào thét, một mảnh cát bay đá chạy, căn bản cũng thấy không rõ gì hết, Phương Cửu che mắt lại rất lâu, gió chung quanh mới dần dần tiêu tán.

"Bọn họ đi rồi." Tần Diễn nói xong, một người mặc áo đen bỗng nhiên chạy ra từ nhà lớn, xách rương của bọn họ ra đây.

Phương Cửu khó hiểu nhìn một màn này.

"Bọn họ ít nhất đánh đến ba ngày ba đêm, chúng ta đi về trước." Tần Diễn nói xong, lại nói với người áo đen đằng sau: "Bên tam thúc chờ thái gia gia trở về xử lý, liền nói ông ta muốn trộm thuốc."

"Ai, anh sẽ không sợ ông cố anh xảy ra chuyện sao?" Phương Cửu có điểm không theo kịp tiết tấu của Tần Diễn.

Người sau cúi đầu ghé ở bên tai cô nói: "Sư phụ em nói, sẽ tìm cơ hội thoát thân."

Phương Cửu: "....." Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

"Ba tôi cũng mang theo mẹ rời đi, chúng ta đi mau." Hình như Tần Diễn thực gấp gáp, kéo Phương Cửu đi về phía khu đất trống sâu nhất trong trang viên, Phương Cửu vừa định nói sao lại không đi ra, mà khi thấy mây bay từ nhân đầu bên kia, nội tâm cô tan vỡ!

Vì cái gì lúc tới cô phải đi bộ?!

Không cần phải nói, đây nhất định lại là kịch bản của anh ta!

Khi đang ngồi trên máy bay tư nhân, Phương Cửu vẫn có chút mơ hồ, cô không biết giữa sư phụ mình và ông cố Tần Diễn rốt cuộc đã xảy ra cái gì, chẳng lẽ thật sự chỉ là bởi vì một nữ nhân?

"Lúc em cùng lão nhân đi tầng hầm ngâm, tôi liền thấy được sư phụ em xuất hiện qua camera, tôi biết sư phụ em muốn cứu mẹ tôi, cho nên mới thương lượng kế hoạch này với ông ấy, ông ấy dắt ông cố tôi rời đi, ba tôi liền mang theo mẹ đi." Tần Diễn rót ra hai ly rượu vang đỏ, ngồi dựa ở bên người cô trên sofa, một bên đưa rượu vang đỏ cho cô.

Phương Cửu không có tiếp kia ly rượu vang đỏ, chỉ là sắc mặt thực âm trầm, vì cái gì tất cả đều là kịch bản, cuối cùng cô mới là người chẳng hay biết gì!

"Anh liền không lo lắng em bị ông cố anh ép uống thuốc sao?" Cô cau mày, ngờ ngác nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt mình.

Người sau nhấp rượu, đuôi lông mày khẽ động, bỗng nhiên cúi đầu hôn lấy môi cô, chậm rãi cạy hàm răng cô, trần trọc thâm nhập.....

"Em cảm thấy tôi sẽ tro mắt để em ăn?"

Anh lướt qua cánh môi mềm mại của cô, một tay ôm lấy eo thon mềm mại, rũ mắt nhẹ ngửi hương thơm giữa cổ cô.

Phương Cửu đỏ mặt nhéo trên eo anh một phen, bắt quá cuối cùng đau vẫn là tay mình, "Anh..... Trên người của anh cứng như vậy, đè cánh tay em đau."

Một tay anh đẩy cởi áo khoác cô ra, một tay nhẹ nhàng mon trón vuốt ve bên hông cô, giọng anh bây giờ phá lệ ấm trầm, "Em cảm thấy lúc này... Tôi nên mềm xuống sao?"

Aya: Hai người đi nhanh cho tôi nhờ....

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Người con trai thần bí (8)

Edit: Aya Shinta

"Tránh ra!" Phương Cửu dùng hết khí lực toàn thân rút cuộc cũng đẩy anh ra, sau đó nhanh chóng xịch qua một bên, "Anh..... Anh đừng chơi trò lưu manh!"

Phương Cửu chỉ cảm thấy di Chu thật biết gạt người, mẹ nó, đây cũng gọi là không gần nữ sắc?!

Thấy cô nhăn chặt mày, hình như thật sự tức giận, Tần Diễn đành phải ngồi vào một bên, sau đó cầm notebook tựa hồ đang xem video.

Phương Cửu bĩu môi, sau đó chính mình một người chơi đi động.

Máy bay bay khoảng hai giờ thì dừng lại, sau khi Phương Cửu đi theo anh trở lại biệt thự, không ngờ nhìn thấy sư phụ mình ngồi trong phòng khách!

"Ba hôn khuyết thiếu một hôn, cho nên mới có thể hôn mê bất tỉnh."

"Sư phụ....." Phương Cửu tiến lên vài bước, chỉ nhìn thấy Tần Bồi chậm rãi từ trên lầu đi xuống, vẻ mặt ưu sầu như cũ.

Bạch Trần đạo trưởng chậm rãi nhìn người từ trên lầu đi xuống một cái, "Ngày mai tôi sẽ chiêu hôn thay cô ấy, cậu không cần lo lắng."

Nói xong, ông liền một phen túm chặt cánh tay Phương Cửu, không nhanh không chậm kéo cô đi ra ngoài.

"Đạo trưởng....." Hình như Tần Bồi còn muốn nói cái gì đó.

Người sau cũng không ngừng đặt bước chân, âm thanh lại mang theo một tia lạnh lẽo, "Đồ đệ ta, có chết, cũng sẽ không có quan hệ gì với Tần gia các người!"

Phương Cửu há miệng, cuối cùng vẫn không có nói cái gì, còn chưa có kịp liếc mắt xem Tần Diễn một cái đã bị sư phụ cô lôi đi.

Một đường không nói gì, sau khi trở lại hội sở của Lâm Huyền, cô đã bị sư phụ nhốt lại, Phương Cửu còn chưa có lấy lại tinh thần, đạo môn cũng đã bị gắt gao khóa lại, hình như còn bỏ thêm cái trận pháp ở bên ngoài.

Chỉ có Lâm Huyền ở bên ngoài đang nói chuyện, "Sư muội, kêu em cách xa người Tần gia một chút, em không nghe, em có biết hay không, nếu không phải bởi vì Tần Tích, sư phụ đã sớm cưới sư mẫu! Em thế nhưng còn cùng người Tần gia....."

"Vậy Âu Dương lộ đâu? Bà ấy không phải cũng gả cho người Tần gia?" Phương Cửu ngồi ở cạnh cửa, có chút bất đắc dĩ.

"Âu Dương lộ chỉ là một người bị Tần gia làm hại, sư phụ lòng mang đại nghĩa, tự nhiên sẽ cứu bà ấy." Lâm Huyền nói xong, lại gõ gõ cửa, "Em ở đây nghỉ ngơi cho tốt, đừng vọng tưởng chạy đi, trận pháp chỗ này ngay cả Tần Tích cũng không giải được, em cũng đừng si tâm vọng tưởng."

Dứt lời, Phương Cửu hừ lạnh một tiếng, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên dán lên cửa: "Sư huynh, hộ khẩu của tôi ở chỗ anh à?"

Cha mẹ nguyên thân sau khi chết, hộ khẩu vốn vẫn luôn được Lâm Huyền lớn hơn cô giữ lại, rốt cuộc sư phụ cô không hiểu những thứ này, lúc này sổ hộ khẩu của cô nhất định ở trong tay Lâm Huyền này.

Người sau dừng một chút, âm thanh có chút nghi hoặc, "Em muốn làm gì?"

Phương Cửu ho nhẹ một tiếng, "Tôi không có chứng minh thư, anh không đưa sổ hộ khẩu cho tôi, tôi làm sao lập tài khoản, không lập tài khoản sao có

thẻ mua đồ trên mạng?"

Lâm Huyền: "....." Sư muội của mình còn rất phong cách phương Tây. (Chém)

"Muốn anh đưa thẻ ngân hàng cho em dùng trước hay không?" Anh có chút đau lòng hỏi thử.

Phuong Cửu không nói hai lời liền nói "Được!"

"Thôi, vẫn là em tự mua đi, tiền sư huynh còn muốn lưu trữ cưới vợ, dù sao chắc chắn Tần Diễn cho em rất nhiều tiền." Lâm Huyền nói, liền nhanh chân rời khỏi hành lang.

Phuong Cửu ở cạnh cửa nghe xong một hồi, tức khắc nhẹ nhàng thở ra, chỉ chốc lát Lâm Huyền liền đem một tờ giấy nhét vào phòng qua khe cửa.

Cô lập tức nắm vào lòng bàn tay, sau đó gấp gao đặt vào túi tiền bên người.

Lấy di động, cô phát hiện thẻ nhưng Tần Diễn lại không có gọi điện thoại cho mình!

Chờ cô gọi qua, thật lâu thì bên kia mới chuyển được.

"Này, em bị sư phụ mang đi, thẻ nhưng một câu anh cũng không nói!" Không dám nói lớn tiếng, Phuong Cửu chỉ có thể đè giọng lại.

Qua thật lâu, bên kia mới truyền đến một âm thanh nặng nề, "Em có biết hay không, dương đăng trên đầu sư phụ em sớm đã tàn?"

Phuong Cửu: "....."

Cô đỏ mắt, vội vàng truy vấn: "Anh..... Anh nói chính là thật sự?"

Đỉnh đầu người có dương đăng, đỉnh đầu quý có âm đăng, dương đăng lụi tàn, thọ mệnh người này cũng đến điểm cuối, Phuong Cửu không nghĩ tới một ngày này lại tới mau như vậy!

Tần Diễn không nói gì, Phuong Cửu lại trực tiếp cắt đứt điện thoại, lẳng lặng ngồi ở trên sofa.

Đêm, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, tiếng bước chân vững vàng chậm rãi đi đến.

Một mảnh bóng tối, cô chỉ cảm thấy sofa bên cạnh mình hơi hơi lổm xổm, một tiếng nói quen thuộc cũng đột nhiên vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

"Ta hiểu thấu đáo đời người, cũng không thoát khỏi ái hận giận si của thế gian, cái gọi là tu đạo, cũng là cái gì đâu?"

Phuong Cửu lau lau dòng nước bên khóe mắt, không nói gì.

"Vốn tưởng rằng ta đã sớm nhìn thấu, hiện giờ lại bất quá là chuyện cười, việc mà mình không làm được, vì cái gì lại yêu cầu con đi làm?"

"Sư phụ....." Cô đỏ mắt, chậm rãi vươn tay.....

"Ngày mai sau khi thay Âu Dương lộ chiêu hồn, ta sẽ vân du tứ phương, con chăm sóc sư huynh con nhiều một chút."

"Sư phụ!"

Tiếng bước chân dần dần đi xa khỏi cánh cửa, trận pháp cũng biến mất theo, Phuong Cửu thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, cô biết cái "vân du tứ phương" này khả năng sẽ không nhìn thấy sư phụ mình nữa, chính là cô không biết làm sao mà giữ lại. Sinh tử có mệnh, ai có thể chân chính trường sinh?

Di động hình như vang cả đêm, Phuong Cửu vẫn không có tiếp, thẳng đến khi mặt trời mọc, không biết nhớ tới cái gì, cô điên cuồng chạy ra bên ngoài, Lâm Huyền cản cũng cản không được, chỉ có thể chạy theo cô.

Dùng tốc độ nhanh nhất lái xe tới biệt thự Tần Diễn, bảo an không có cản cô, Phuong Cửu tiến vào, liền nhìn thấy Tần Bồi cùng Tần Diễn đều ở dưới lầu, mà ở trong căn phòng nào đó tại lầu hai lại phiêu đăng vô số âm khí.

"Bạch Trần đạo trường đang mở âm lộ, một hồn của tiểu Lộ ở địa phủ, cần phải mở âm lộ." Tần Bồi không biết ăn cái gì, cả người đều trẻ ra rất nhiều, tóc cũng đen lại, không cần nghĩ, chắc chắn là do sư phụ cứu.

Lâm Huyền cũng gấp gao đuổi theo, sau khi thấy một màn như vậy, nhin không được lời cánh tay Phuong Cửu, "Trở về đi, sư phụ không muốn em nhìn thấy người đi."

Nghe được Lâm Huyền nói, Phuong Cửu lại không nhìn được đồ hóc mắt, một đêm không ngủ, vẻ mặt tiêu tụy, đôi mắt sưng đỏ, nhưng chính cô lại không có phát giác.

Người trước vỗ vỗ vai cô, một bộ từ ái thờ dài, "Em yên tâm, sư huynh nhất định sẽ tu luyện cho tốt, về sau tuyệt đối sẽ chiếu cố em thật tốt."

Tần Diễn bên kia nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng vẫn nhìn không được đi nhanh về phía trước, liền như vậy mà thẳng tắp nhìn Lâm Huyền, sau đó bẻ cánh tay anh đặt trên vai Phương Cửu ra, trực tiếp ôm người vào trong lồng ngực mình, vuốt đầu cô lại không nói gì thêm.

Lâm Huyền lặng lẽ tròn trắng mắt, nếu anh ta muốn tơ tưởng sư muội, nào còn được đến phần người khác?

Thực mau, âm khí trên lầu bỗng nhiên dần dần tan đi, không bao lâu sau, Phương Cửu thấy một nữ nhân tú lệ ước chừng hơn ba mươi tuổi từ trên lầu đi xuống, sau khi nhìn thấy Tần Diễn, ánh mắt ngưng lại, rồi điên cuồng chạy xuống dưới!

"Tiểu Lộ!"

Hai người ôm nhau thật chặt, tựa như xa cách ngàn năm, mặc cho ai cũng không chen vào được.

Phương Cửu lại một phen đẩy Tần Diễn ra muốn đi lên trên lầu, lại bị người sau giữ chặt.

"Đạo trưởng đã từ cửa sổ đi rồi, con là tiểu Cửu đi? Ông ấy nhờ ta nói cho con, có duyên sẽ gặp lại." Âu Dương Lộ bỗng nhiên xoay đầu, có chút đau buồn nhìn Phương Cửu.

Người sau lắc đầu, điên cuồng chạy lên trên lầu, nhưng chò cô chạy đến cái phòng kia, lại rỗng tuếch.

Có lẽ là rút cuộc nhìn không được, cô bỗng nhiên quay người ôm lấy Tần Diễn, khóc lớn thành tiếng, "Thuốc của ông có anh đâu! Em phải cho sư phụ uống!"

Chẳng sợ ngựa chết chỉ tuý ngựa sống! (Chẳng hiểu)

Tần Diễn ôm cô thật chặt trong lồng ngực, không nói gì.

Không biết khóc bao lâu, cuối cùng cô cảm thấy hình như mình bị đánh ngất xỉu, lúc tỉnh lại thì bên ngoài đã tối đen, cô liền nhìn thấy Hồng Vân ngồi ở mép giường mình, không biết đang chơi cái gì trong di động.

Nhìn thấy cô tỉnh lại, lúc này mới nhàn nhạt nói: "Hôm nay Tần Tích tới, nghe được sư phụ ngươi muốn chết, cười thật lâu, sau đó liền đuổi theo."

Phương Cửu: "....." Oan oan tương báo bao giờ mới dứt.

"Sư muội!"

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy Lâm Huyền che lại cánh tay nổi giận đùng đùng đi đến.

"Anh nói cho em, Tần Diễn kia căn bản không phải người tốt, rõ ràng chính hắn có đạo pháp, lại còn muốn em bảo hộ hắn, ý đồ đáng chết như vậy, em chia tay với hắn mau, bằng không em liền không có người sư ca này!"

Lâm Huyền xanh mặt, Phương Cửu chưa từng có nhìn thấy anh tức giận như vậy.

"Cánh tay anh....."

"Đừng nhắc tới nữa, đồ bệnh tâm thần! Anh chính là muốn nói cho hắn, khi còn nhỏ chúng ta ngủ cùng nhau, lần đầu tiên em đến tháng vẫn là anh giúp em xuống núi mua băng vệ sinh! Còn có nội y của em đều là anh mua! Còn có....."

Phương Cửu có chút xấu hổ che mặt lại, chỉ thấy Tần Diễn từ bên ngoài đi vào, sắc mặt vô cùng không tốt.

Nhìn thấy anh không vui, Lâm Huyền liền đắc ý, "Hừ, có tiền là ghê gớm a! Đó là do tôi chính nhân quân tử, bằng không sư muội còn có phần đến cậu?"

"Chủ nhân, ta đi về trước." Hồng Vân tựa hồ nhìn không được, trong nháy mắt liền chui vào trong hồ lô.

Tần Diễn hít sâu một ngụm, khoe miệng bỗng nhiên cong lên, nhìn Lâm Huyền cười nói: "Đa tạ chiếu cố."

Phương Cửu: "....." Còn ổn còn ổn.

"Sư muội! Em xem, thế nhưng hắn lại không ăn giám! Chắc chắc không thích em!" Lâm Huyền che cánh tay đang lắc qua lắc lại, mặt đầy vẻ lên án trừng Tần Diễn.

Phương Cửu cảm thấy thực xấu hổ, vội vàng xuống giường đẩy anh ta đi ra ngoài, Lâm Huyền tựa hồ còn muốn nói cái gì, nhưng cửa lại "rầm" một tiếng bị đóng lại.

Cô xoay người, thấy Tần Diễn vươn tay sờ sờ đầu mình, vẻ mặt mỉm cười, "Em yên tâm, tôi sẽ không trách anh ta."

Phương Cửu: "....." Vì cái gì cô lại cảm thấy giả tạo như vậy!

"Sư phụ đi rồi, cho nên sư huynh..... Khó tránh khỏi sẽ có chút thương tâm, anh không cần để ở trong lòng." Cô cúi đầu nói, trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Tần Diễn tiến đến ôm eo cô, cúi đầu hôn giữa trán cô, "Tôi sẽ không để trong lòng, bởi vì trong lòng tôi chỉ có em."

Phương Cửu: "....."

"Ba mẹ anh sao rồi?" Phương Cửu bỗng nhiên nghĩ đến việc này, cảm thấy chắc chắn nam nữ chủ còn đang vui vẻ bên nhau.

"Bọn họ xuất ngoại."

Phương Cửu ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc, mà khi nhìn thấy biểu tình khác thường trên mặt Tần Diễn, vỗ vỗ lưng anh, "Cha mẹ anh có thể là lâu rồi không có gặp mặt, muốn đi hưởng thụ thế giới hai người một chút, ít nhất về sau còn có thể gặp lại, không giống em....."

"Tôi có gán thiết bị định vị trên người đạo trưởng, ông ấy không biết."

Phương Cửu hé miệng, vẻ mặt lơ mơ.

Cúi đầu hôn ở môi cô một chút, "Tình cảm tôi thật không tốt, làm sao bây giờ?"

Cho rằng anh ta bởi vì việc của nam nữ chủ, Phương Cửu chỉ có thể ôm anh an ủi nói: "Không có việc gì, về sau bọn họ sẽ trở về."

"Tôi cũng không biết kích cỡ nội y của em!"

Phương Cửu: "....."

Cô còn chưa có lấy lại tinh thần, đã bị ấn ở trên tường, cái hôn cực nóng bỏng tức khắc ngăn chặn âm thanh của cô.

"Kia..... Đó là khi em còn nhỏ... Ừm..." Cô quay đầu đi, một bên thở phì phò, "Anh..... Đừng....."

Cô sẽ chết!

Tần Diễn một tay bế cô lên, đi vào phòng tắm, "Tôi nói cho em một bí mật....."

Vô tận âm thanh tựa như đều bị bao phủ trong tiếng nước.....

Aya: Các người có hiểu cảm giác của tôi khi edit từng hành động lời nói của mấy người không? Hả!? Đừng ngược cầu nữa!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người con trai thần bí (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu rốt cuộc phát hiện cái bí mật mà anh nói.

Nhưng kết quả cũng không có ích gì, cô vẫn thành một con cá mập.

Hơn nữa, cô còn phát hiện một điểm tốt khác khi tu đạo rồi!

Đó chính là thân thể phục hồi mau, năng lực chịu đựng mạnh!

Thời điểm ăn cơm sáng, Phương Cửu nhìn bữa sáng phong phú trước mặt, rốt cuộc nhịn không được, buông đũa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn người đàn ông đối diện kia, "Tần Diễn, em cảm thấy cần phải nói chuyện với anh."

Đuôi lông mày người kia khẽ nhướn, "Em nói đi."

"Đẹp cái phòng tập thể thao của anh đi!"

Tần Diễn buông đũa, có chút vô tội chớp mắt, "Luyện thể chỉ cần chạm vào phụ nữ thì sẽ biến thành người thường, hiện tại tôi là một người bình thường, ngẫu nhiên tập thể hình có ích cho thể xác và tinh thần."

"Chó má!" Phương Cừ nhìn không được vỗ một cái trên bàn, "Anh xem bắp thịt trên cánh tay mình đi, hiện tại em còn đau gần chết, anh muốn đáng người tốt như vậy làm cái gì, em cũng sẽ không ghét bỏ anh!"

Tần Diễn: "Tôi ghét bỏ chính mình."

Phương Cừ không muốn nói chuyện cùng người này nữa, chợt đứng dậy đi lên trên lầu, nếu không phải tổ chất thân thể cô tốt, hiện tại chắc chắn đã chết ở trên giường!

Không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên cô dừng bước, đứng ở đầu cầu thang hỏi: "Anh đưa vị vị của sư phụ cho em!"

Buông cái ly, Tần Diễn đột nhiên đứng dậy đi về phía cô, một bên cầm di động lướt cái gì đó.

Phương Cừ lập tức thò cái đầu qua xem, lại chỉ có thấy một cái bản đồ chẳng chịt, người kia một phen nâng eo cô, sau đó liền đi lên lầu.

"Bọn họ ở núi Trường Bạch, chúng ta lãnh chứng trước, sau đó lại đi tìm bọn họ, coi như tuần trăng mật?" Anh thu hồi di động, bằng không cô liền xem bản đồ.

Phương Cừ giãy giụa vài cái cũng không tránh thoát bàn tay đặt bên hông, ngược lại bị ấn ở trên tường, một bàn tay to lớn bỗng nhiên luồn vào áo sơ mi cô.

"Ban ngày ban mặt anh bị bệnh tâm thần a!" Cô đỏ mặt, trốn tránh.

Tần Diễn chôn đầu ở giữa cổ cô, lẩm bẩm nói: "Tôi không ước lượng, như thế nào biết em mặc kích cỡ gì."

"Anh....."

"Ngày hôm qua không ước lượng cẩn thận."

Phương Cừ trừng mắt, cảm thấy người này không biết xấu hổ tới cực điểm rồi, chỉ đành vội vàng đẩy anh, "Anh..... Anh không phải muốn đi lãnh chứng sao, còn ở lại đây làm cái gì."

Tần diễn nghe vậy thì dừng lại, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy lãnh chứng vẫn là quan trọng, cuối cùng trì hoãn cái kế hoạch "cân đo đong đếm" của mình lại.

Nhìn anh đang lấy đồ đạc trong phòng, Phương Cừ tức khắc thở dài nhẹ nhõm, cô đã nhận ra rõ cái bộ mặt thật của người này, cảm thấy mỗi ngày cô đều diễn trong cái kịch bản của anh ta.....

Buổi chiều, sau khi rời khỏi Cục Dân Chính, Phương Cừ rút cuộc giãn mi thờ hắt ra, hoàn thành nhiệm vụ, về sau cô không bao giờ nén giận nữa!

Ngồi ở trên máy bay đi tới núi Trường Bạch, cô thành thành thoi thoi rót ly rượu vang đỏ cho mình, còn đưa cho người đàn ông đang xem máy tính một ly, "Đều là tu đạo, chúng ta hẳn phải thấu hiểu cho nhau, cho nên em quyết định đợi khi tìm được sư phụ liền trở về núi tu luyện, anh hẳn là sẽ hiểu cho em đi?"

Người nào đó ngưng mắt lại, đột nhiên hướng tầm mắt lên trên, "Tôi không hiểu."

"Vì cái gì?" Cô nhướn mày, có vẻ thực không hề bụng.

Không nói gì, anh đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên đóng notebook, cầm lấy điện thoại liền nói với đầu bên kia: "Dùng máy bay lại."

Phương Cừ: "....." Vì cái gì cô không đợi tới rồi mới nói sau!

"Em..... Em chỉ đùa một chút, lãnh chứng xong rồi lật lọng, em không phải cái loại người này." Cô vô cùng nghiêm túc ngồi ở một bên trên sofa, ánh mắt lập loè.

Tần Diễn không nói gì, liền như vậy lẳng lặng nhìn cô, "Tôi cũng tin tưởng em không phải loại người này."

Người sau cười một chút, dứt khoát nằm ở trên sofa ngủ, mắt không nhìn cho rảnh nợ!

Không biết ngủ bao lâu, khi lần nữa tỉnh lại, mới phát hiện mình đã tới không gian rồi.

Thế nhưng hệ thống này không biết chọn thời điểm truyền tống!

"Ký chủ, ta tìm được cục trưởng rồi!"

Tinh thần Phương Cừ tức khắc chấn động, "Cục trưởng nói như thế nào?"

Hệ thống: "Cục trưởng đối với biểu hiện của ngài rất không vừa lòng, làm một công lược giả, ngài ấy hoàn toàn nhìn không ra ngài công lược ở chỗ nào?"

Phương Cửu: "....." Chính cô cũng không có phát hiện.

"Cục trưởng nói, cái này phải xem ngài thể hiện, ngài phải chủ động một chút, đừng giống cái đồ ngốc mà như vậy, bằng không nhiệm vụ của ngài đã sớm hoàn thành!" Âm thanh lạnh băng của hệ thống, tất cả đều là tràn đầy ghét bỏ.

"Chủ động..... Đã biết." Cô có chút yếu ớt.

Hệ thống: "Cục trưởng còn nói, chỉ cần ngài nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ, đợi sau khi trở về thăng chức cho ngài."

Phương Cửu: ".....!"

Chờ khi Phương Cửu lại tỉnh lại lần nữa, phát hiện chính mình đang nằm trên một cái giường lớn màu hồng nhạt, chung quanh tất cả đều là phim hoạt hình, truyện tranh hoặc là minh tinh, cô xoa đầu ngồi dậy, có chút không biết nên phân bổ nhiệm vụ này như thế nào.

Nói nó khó, nhưng cố tình thực dễ dàng, nói nó dễ dàng, nhưng có thể tưởng tượng muốn hoàn thành nhiệm vụ sợ là phải làm cái công trình bự chà bá!

Đây là một quyền đô thị văn, nam chủ là giáo sư, nữ chủ là giáo viên cấp 3, hai người quen biết, ở giữa không có gì ngược cả, thực bình tĩnh âm áp, mà nguyên thân là một học sinh cấp 3, 18 tuổi, hơn nữa vẫn là dạng sắp thi đại học. Bất quá còn tốt, cô cùng nhà nữ chủ là hàng xóm, bởi vì ba mẹ nguyên thân thường xuyên không ở nhà, cho nên có đôi khi nguyên thân sẽ đi qua ăn ké cơm, cũng coi như là thanh mai trúc mã với con trai nam chủ. Chẳng qua con trai nam chủ là học bá, luôn không thích nói chuyện, tốt nghiệp xong mở cái công ty, hình như đang làm thiết kế phần mềm gì gì đó, hiện tại dường như còn ở trong giai đoạn bắt đầu. Hơn nữa giao tình từ nhỏ đến lớn cùng nguyên thân cũng không sâu, chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt rồi nói hai ba câu mà thôi.

Nói đến nguyên thân đi, tuy rằng mới 18, nhưng đã là một tác giả hợp đồng với một tờ tạp chí, chẳng qua khoa học tự nhiên không tốt, học lệch nghiêm trọng, cho nên cha mẹ vẫn luôn rất lo lắng.

Hôm nay cha mẹ nguyên thân lại không ở nhà, Phương Cửu có chút sầu bi, cô mới 18 tuổi, muốn chờ hai năm sau hẵng công lược được không?

Thôi, vẫn là xuống tay bây giờ luôn đi, miễn cho bị người khác đoạt đi mất!

Nhảy xuống giường, cô vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo liền ôm một chồng sách giáo khoa ra cửa.

Nhà nữ chủ ở tiểu biệt thự cách vách, cô đi qua thì cổng lớn vẫn đang mở, bên trong loáng thoáng mùi thơm phưng phức, có thể thấy được nữ chủ đang nấu ăn.

"Dì Dư....."

Mới vừa vào cửa, Phương Cửu liền thấy được người phụ nữ mới ra từ trong phòng bếp, bên hông bà buộc một cái tạp dề, tóc cố định ở sau đầu, khí chất dịu dàng trầm tĩnh, nhìn qua giống như mới ba mươi vậy.

"Tiểu Cửu tới à, mau tới đây ăn cơm, đợi lát nữa dì giảng đề cho con." Nhìn thấy cô, Dư Yên lập tức cười đặt đồ ăn trong tay ở trên bàn.

Phương Cửu ôm sách giáo khoa đi qua phía sau, nhìn không được nhìn đồ ăn trên bàn, "Không phải chỉ có mình đi ở nhà sao? Sao lại làm nhiều đồ ăn như vậy nha?"

Nói xong, cô không nhìn không mà hít một ngụm thật sâu.

"Là Gian Mộc ca ca của con hôm nay sẽ trở về, tiểu tử này mỗi ngày ở bên ngoài chắc chắn không có ăn cơm đằng hoàng, chỉ biết công việc, so với ba nó còn hiếm về hơn!" Dư Yên lắc đầu, ngay sau đó lại lấy ra ba bộ chén đũa từ trong phòng bếp.

Phương Cửu chớp chớp mắt, không nghĩ tới vận may của mình tốt như vậy, vừa ra khỏi cửa là có thể đụng tới con trai nam chủ!

"Gian mộc ca ca thích công tác sao, hơn nữa mới mở công ty chắc chắn sẽ vô cùng bận rộn." Cô gấp thêm miếng rau xanh cười tủm tỉm nói.

Dư Yên bình tĩnh nhìn cô, bỗng nhiên cười nói: "Tiểu Cửu có tìm bạn trai ở trong trường học không a?"

Phương Cửu sùng sốt, ngay sau đó vội vàng lắc đầu, "Tuyệt đối không có!"

Người sau tò mò về "dì cái gì đều biết hết" rồi cười hai tiếng, sau đó liền không có nhiều lời.

Ăn cơm xong, Dư Yên để cô đi vào trong phòng trước, chờ mình dọn phòng bếp xong liền đi giảng đề cho cô.

Mất thấy còn có chút thời gian, Phương Cửu dứt khoát đánh chữ ở trên máy tính, cô có cái đoán phải giao bản thảo sớm.

Không bao lâu, Dư Yên đang ở trong phòng bếp dường như nghe được âm thánh gi, vội vàng đi ra phòng bếp, chỉ thấy một bóng người cao lớn từ ngoài phòng tiến vào.

"Trên bàn còn có đồ ăn, con ăn trước, mẹ lại chiên cho con hai quả trứng." Bà nói xong liền vội vàng vào phòng bếp.

Người bên ngoài buông chìa khóa, cởi áo khoác, nhàn nhạt nói: "Không cần, con ăn ở bên ngoài rồi."

Dứt lời, Dư Yên lại ra khỏi phòng bếp, "Vậy mẹ cắt trái cây cho con."

Nói xong, không biết nghĩ đến cái gì, còn chỉ lên lầu trên, "Con gái chú Phương lại đây, con bé sắp thi đại học, con đi giảng đề cho em nó một chút."

Mất nhìn lên lầu hai, Giản Mộc vừa định cự tuyệt, lại thấy mẹ mình vào phòng bếp rồi, có chút bất đắc dĩ, anh vẫn về phòng thay quần áo trước, sau đó vào thư phòng tìm Phương Cửu.

"Cái gì? Đi công viên trò chơi?" Phương Cửu cầm điện thoại ngồi trước máy tính, tức giận nói:

"Không đi không đi, tui lại không thích cậu ta, Chủ tịch Hội học sinh thì thế nào, tui thích thành thực, không thích loại loại dựa non này đâu!"

Lúc Giản Mộc tiến vào nhìn thấy một nữ sinh ăn mặc áo thun hồng nhạt cùng quần ngồi trước máy tính, buộc tóc đuôi ngựa, hai chân trắng mịn ngồi xếp bằng trên ghế xoay, một bên nghe điện thoại còn một bên đánh chữ, tốc độ tựa hồ còn không chậm.

"Ai nha, tui nói rồi, tui có người mình thích, không đúng không đúng! Sao có thể là Lâm Cốc! Bọn tui là anh em, sao có thể ở cùng nhau!"

Phương Cửu thực bất đắc dĩ giải thích với người bên kia: "Cậu ta chỉ là viết bài tác nghiệp thay tui mà thôi, tui không phải mời cậu ta uống trà sữa rồi sao, chẳng lẽ còn bắt tui bán mình cho cậu ta nha?"

Dứt lời, không biết nghe được cái gì, cô lại vô cùng bất đắc dĩ nói với đầu điện thoại: "Tui lặp lại lần nữa, hotboy cái gì đó đều vô ích, tui đã có người mình thích, hơn nữa không phải người đó thì không gả, bà nói nữa chúng ta liền tuyệt giao a!"

Phương Cửu thực bất đắc dĩ, nghe cái giọng của bạn cùng phòng ở đầu bên kia, rốt cuộc nhịn không được cắt đứt điện thoại, "Bệnh tâm thần!"

Nói xong, cô đang chuẩn bị tiếp tục gõ chữ, cũng không biết nhìn thấy cái gì, xoay một cái đứng lên, hơi cúi nệ lui ra phía sau hai bước, "Giản mộc ca....."

Cô thấp hơn anh một cái đầu, làn da thực bóng loáng trắng nõn, ngũ quan tuy rằng tinh xảo nhưng lại hơi ngây ngô, lúc này đang có chút cúi nệ đứng ở đằng kia nhìn anh.

"Làm bài?" Anh dời tầm mắt, lướt qua chồng bài thi cùng sách giáo khoa trên bàn, nhưng lại không tự giác dừng ánh mắt ở trên máy tính.

Đây là một cái phần mềm làm việc, lúc này trên đó đã kín chữ, hơn nữa phân đoạn còn phá lệ rõ ràng.

"Đ..... Đừng xem!" Phương Cửu lập tức che ở trước máy tính, tựa hồ có chút xấu hổ.

Giản Mộc bình tĩnh nhìn cô, giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô dịch ra hai bước, nháy mắt liền thấy được nội dung trên màn hình!

Anh một tay ấn cô ở trên tường, đột nhiên một tay nâng cái cằm nhỏ tinh xảo, cúi đầu hôn lấy cái miệng nhỏ kia, chậm rãi cạy hàm răng cô.....

Đoạn văn trên đó con chưa đánh xong, nhưng làm Giản Mộc nhú chặt mày.

Đột nhiên Phương Cửu có cái loại xúc động muốn tìm cái khe đất mà chui vào!

"Không..... Không phải như thế, cái này..... E..... Thường ngày em không có việc gì sẽ viết một ít đoạn văn cho tạp chí, em....."

"Em yêu sớm?" Giọng anh trầm thấp, trên gương mặt lạnh lùng lộ ra tia khác thường, liên tưởng đến cuộc điện thoại vừa rồi, còn nói đã có người mình thích, khó trách cảnh hôn lại viết được rõ ràng như thế.

Phương Cửu gấp muốn khóc, chỉ đành vội vàng xua tay, "Không phải, em tuyệt đối không có yêu sớm! Em có thể thề!"

Dư Yên vừa vặn tiến vào thấy một màn như vậy tức khắc đổi sắc mặt, rất không vui bụng hoa quả đi đến, "Giản Mộc! Con đã lớn như vậy, như thế nào còn bắt nạt em gái! Còn làm cho em nó khóc!"

Túm lại lời tác giả: Con trai nam chủ là Cục trưởng (nói nhiều quá nên lười)

Aya: một số cái tên trong chương này có thể bị sai (tại chương này mình dùng bản convert), nên có thể sẽ có thể điều chỉnh lại ở những chương sau. Mong mọi người thông cảm (cúi đầu).

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Con trai của giáo sư (1)

Edit: Aya Shinta

Giản Mộc: "....."

"Không phải như vậy đâu di Dur, con chỉ là đang nói chuyện trong trường học với Giản Mộc ca ca mà thôi." Phương Cửu đột nhiên không biết giải thích thế nào.

Đặt hoa quả xuống, Dur Yên cau mày liếc mắt nhìn hai người một cái, "Nói việc trong trường học thì có cái gì mà khóc, đi thấy chính là nó vừa mới bắt nạt con đúng hay không!"

Người nào đó tự dưng dứt khoát xoay người ra khỏi phòng, Phương Cửu lại không tiện đuổi theo, chỉ phải đứng ở tại chỗ chờ nữ chủ lai nhai.

Nói xong, Dur Yên đột nhiên phát hiện thứ trên máy tính, đang chuẩn bị đến gần nhìn xem, Phương Cửu lập tức liền xoa phần mềm gõ chữ đi.

Tuy thực đau lòng với số chữ đó, nhưng so với số chữ kia, cô cảm thấy mặt mũi càng quan trọng hơn!

"Con đang sáng tác văn sao?" Dur Yên có chút không hiểu hành vi của cô.

"Đúng vậy đúng vậy!" Phương Cửu vội vàng gật đầu.

Biết các cô bé độ tuổi dậy thì đều có bí mật nhỏ của chính mình, Dur Yên cũng không vạch trần, chỉ là nói chờ cô viết văn xong lại đến phụ đạo cô làm bài tập.

Chờ bà vừa đi, Phương Cửu liền bung kia bàn hoa quả khế đi vào phòng Giản Mộc, vừa lúc anh không đóng cửa. Phương Cửu liếc mắt một cái liền thấy được anh đứng ở cửa sổ gọi điện thoại.

Chờ cô bung hoa quả đi vào, vừa vặn Giản Mộc quay đầu lại, ánh mắt hơi lóe, thực mau thì cúp điện thoại.

Nhìn chung quanh một cái, Phương Cửu vội vàng đóng cửa phòng lại, có chút xấu hổ nhìn anh nói: "Cái kia..... Việc em viết tiểu thuyết..... Anh có thể đừng nói cho người khác hay không?"

Dứt lời, Giản Mộc bỗng nhiên đặt điện thoại đi động lên bàn, bung một ly nước ở trên bàn uống, mới không mặn không nhạt nói: "Sẽ không."

Kỳ thật căn bản Phương Cửu sẽ không lo lắng anh sẽ nói việc này cho người khác. Bởi vì anh chưa bao giờ là người nói nhiều, ngay cả việc của chính anh cũng rất ít nói cùng người nhà, càng miễn bàn những người khác. Cho nên Phương Cửu tới đây chỉ là vì..... Chủ động!

Không sai, cô phải cho cục trưởng nhìn thấy sự chủ động của mình!

"Em thật sự không có yêu sớm, cái anh vừa nhìn thấy..... Chỉ là biên tập dạy em, kỳ thật em cũng không biết viết..... Cái kia." Cô tiến lên vài bước, đôi tay nắm chặt vào nhau, tựa hồ có chút khẩn trương.

Giản Mộc nhướn mày, "Biên tập dạy em như thế nào?"

Phương Cửu đỏ mặt, ánh mắt có chút lập loè, "Anh..... Anh ta cho em xem cái loại truyện tranh....."

Dứt lời, Giản Mộc nhin không được nhú mày, tựa như không nghĩ tới một cái tiểu nữ hài thế nhưng bị dạy hư như vậy.

"Vì cái gì nhất định phải viết cái này?" Anh bình tĩnh nhìn cô.

Phương Cửu cắn môi dưới, không dám ngẩng đầu, "Mẹ em không cho em học vẽ tranh, cho nên em liền cầm mấy tháng tiền tiêu vặt dư báo trên mạng một lớp học vẽ tranh, cho nên..... Không có tiền."

Đoán cũng đoán được là do nguyên nhân này, bỗng nhiên Giản Mộc lấy cái ví tiền màu đen trên bàn, lấy từ bên trong ra một xấp tiền đặt đặt trước mặt cô, giọng trầm thấp, "Không cần viết nữa, em phải thi đại học, vẽ tranh thì sau này học cũng được, ba mẹ cũng là vì muốn tốt cho em."

Phương Cửu không có nhận, ngược lại lui ra phía sau một bước, nháy mắt về mặt thiên chân nhìn anh, "Mẹ nói cho em, không thể tùy tiện nhận tiền người khác."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên kia, Giản Mộc vẫn cúi đầu đẩy tiền qua, "Em coi như cho em mua trà sữa uống."

"Nhưng cho dù mỗi ngày uống trà sữa cũng không cần nhiều tiền như vậy a....." Phương Cửu vẫn không có nhận, tựa hồ có chút biệt扭.

"Vậy đi mua bím bím."

Phuong Cừu: "..... Em đã không ăn bím bím nữa rồi."

Giản Mộc xoay người, tiện đà ngồi ở một bên bàn công tác, "Tôi đành phải nói chuyện em viết truyện người lớn cho ba mẹ em."

Dứt lời, Phuong Cừu trừng lớn mắt, "Em không phải viết truyện người lớn, em viết thanh xuân văn a!"

Anh quay đầu đi, khóe mắt thoáng lướt qua, "Thanh xuân ai sẽ có cái này?"

Phuong Cừu: "....." Chỉ là anh không có mà thôi!

Tựa hồ thật sự sợ anh nói ra, Phuong Cừu đành phải thu tiền lại, hai bàn tay nhỏ gắt gao nắm chặt lại, "Vậy..... Chờ sau này em vào đại học làm thêm rồi trả lại cho anh?"

"Tùy em." Trong tay anh cầm một phần văn kiện dường như đang xem cái gì đó.

Phuong Cừu đành phải bĩu môi, sau đó lại chỉ chỉ hoa quả ở một bên, "Đây là di Dur vừa mới cắt, anh mau ăn đi!"

"Ừ." Anh nhàn nhạt lên tiếng.

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên kéo một cái ghế qua ngồi ở bên cạnh anh, chống cằm bình tĩnh nhìn anh, "Giản Mộc ca ca, anh có bạn gái không?"

Người sau ngưng mắt, nhàn nhạt nhìn cô, "Trẻ con đừng hỏi nhiều như vậy."

"Em đã tuổi, không phải đứa trẻ, anh không biết bạn em có nữ sinh đều đã phá thai hai lần!" Cô trừng lớn mắt, nghiêm trang nói.

Giản mộc: "....." Minh già rồi sao?

"Bằng không chúng ta thêm WeChat đi? Về sau em có đề mục gì không biết có thể hỏi anh nha?" Trong nháy mắt đôi mắt cô sáng quang quác nhìn chăm chăm anh.

Trầm mặc một lát, Giản Mộc vẫn lấy di động ra, Phuong Cừu lập tức báo số WeChat của mình.

Cảm thấy hôm nay chính mình đã đủ chủ động, Phuong Cừu không có nói thêm vài câu liền chạy đi ra ngoài.

Sau khi nữ chủ dạy xong đề mục, cô liền về nhà mình.

Ngày hôm sau là thứ hai, thời điểm cô đến trường học, trên bàn lại một đồng bửa sáng vô cùng đa dạng, tựa hồ đã thành thói quen, cô lập tức đưa bữa sáng cho bạn học nữ mập mập ở phía sau.

"A a a a! Phuong Cừu, tui béo như vậy đều là bị bà đút cho!" Nữ sinh mập mập kia không nhịn được một ngụm nuốt vào một cái bánh bao nhỏ, vẻ mặt thỏa mãn.

Phuong Cừu lắc đầu, không biết nên nói cái gì.

Cho đến lúc này một nữ sinh tóc thẳng dài đi tới, Phuong Cừu muốn chạy cũng không còn kịp rồi.

"Tiểu Cừu Cừu!" Nữ sinh ôm lấy cổ cô, sau đó ngồi ở một bên cô, "Lâm Cốc có cái gì không tốt, bà ra bên ngoài hỏi một chút, nữ sinh theo đuổi cậu ta trong trường học này còn thiếu sao? Người ta có nhan sắc có thành tích? Sao bà lại luẩn quẩn trong lòng như vậy hả!"

Phuong Cừu kéo cánh tay cô ấy ra, mắt lạnh thoáng lướt qua, "Tui đã coa người mình thích!"

Dứt lời, nữ sinh tức khắc cười nhạo một tiếng, vỗ một chưởng ở trên bàn học, "Tui không tin!"

Vì để cô ấy tin, Phuong Cừu lập tức lấy di động, click mở WeChat của Giản Mộc, tốn sức rất cuộc mới tìm được một tấm ảnh chụp của anh trong vòng bạn bè.

"Nhìn thấy không, soái đi?" Cô đắc ý nhướn lông mày lên.

Nữ sinh cảm di động nhìn chăm chăm thật lâu, cuối cùng mới khác thường mở miệng, "Tui không tin, trừ phi bà gọi điện thoại cho anh ta chứng minh cho tui xem!"

Phuong Cừu vừa muốn nói gì, chuông vào lớp liền vang lên, cho nên chỉ có thể nhún nhún vai nhìn nữ sinh vẻ mặt không cam lòng trở về vị trí của chính mình.

Đây lại là một tiết vật lý mà cô ghét nhất, Phuong Cừu căn bản không có tâm nghe giảng bài, nhớ tới hệ thống, cô quyết định lại chủ động chủ động!

Nhìn thấy giáo viên còn cúi đầu xem giáo án, ngay sau đó trộm lấy di động ra, khẽ lén lút nhấn cho Giản Mộc một tin.

Cửu công chúa: Giản Mộc ca ca, em có thể hỏi anh một vấn đề được không?

Nhìn cái avata hoạt hình xuất hiện trên màn hình, Giản Mộc đang chuẩn bị mở hộp văn cầm di động, trả lời một câu.

Giản mộc: Vấn đề gì?

Đồng sự trong phòng hội nghị chỉ nhìn thấy tổng giám đốc của bọn họ chậm chạp chơi di động, rõ ràng thời gian mở hộp sắp tới rồi!

Bên này Phuong Cửu trộm nhìn giáo viên đang múa phấn trên bảng, sau đó lại nhanh chóng nhấn tin qua.

Cửu công chúa: Có người khiến em yêu sớm, em biết như vậy không đúng, nhưng mà đối phương lớn lên rất tuấn tú làm sao bây giờ (___)

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Con trai của giáo sư (2)

Edit: Aya Shinta

Giản Mộc nhấn máy lại, lập tức nhấn qua một tin.

Bên kia Phuong Cửu rất khẩn trương, rốt cuộc cô vẫn là học sinh, không biết bộ dạng này có thể bị người khác nhìn ra tâm tư của mình hay không?

Lúc này di động lại sáng một chút, Phuong Cửu lập tức chạm mở lên!

"Phuong Cửu!"

Tay run lên, Phuong Cửu chậm rãi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy giáo viên vật lý đứng ở bên bàn học cô, còn cầm một cái thước dạy học, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

"Đưa điện thoại cho tôi!" Ông đưa tay ra.

Phuong Cửu bĩu môi, nhưng cô nhát gan, không dám đối nghịch với thầy giáo, chỉ có thể thành thành thật thật giao điện thoại lên.

Lấy di động của cô qua, thầy giáo phần nộ đi lên trước bục giảng, đột nhiên vỗ một cái trên mặt bàn, ngay tức khắc mấy người ngồi bàn đầu nuốt một ngụm bụi.

"Đều phải thi đại học, có người thế nhưng còn cả lo phát phờ như vậy, mỗi ngày chỉ biết chơi di động chơi trò chơi, hiện tại không đọc sách cho đảng hoàng, về sau có hại chính là các cô các cậu đây!"

Thầy giáo giảng đạo ở đó, nước miếng bay tứ tung, Phuong Cửu lại có chút lo lắng, cô không có trả lời, không biết đối phương sẽ nghĩ như thế nào?

Khi tan học thì thầy cũng không có đưa điện thoại cho cô, Phuong Cửu cũng không biết nên hỏi như thế nào, cả người liền giống như một con cá uươn úp trên bàn học.

"Phuong Cửu, hồi nãy khi thầy lại đây thì tui vẫn đá ghế bà, sao bà không nhận ra a!" Nữ sinh mập mập ở đằng sau tiếc rẻ.

Phuong Cửu lắc đầu, bộ dạng sống chết không còn gì luyến tiếc.

Mà bên này sau khi thầy vật lý vào văn phòng, đặt giáo án xuống, liền nói với Dư Yên ở bên kia: "Cô Dư, Phuong Cửu ở ban chúng ta là con gái hàng xóm cô đi?"

Dư Yên đang chấm bài thi chậm rãi ngẩng đầu, có chút khó hiểu, "Làm sao vậy?"

"Hiện tại thành tích cô bé càng ngày càng thụt lùi, mỗi ngày cúi đầu không biết đang làm cái gì, đi học cũng không nghe giảng, hôm nay còn ở đó chơi di động!" Thầy vật lý đang nói còn đặt cái di động hồng nhạt ở trước mặt bà, "Cô trả lại cho con bé đi, bắt quá còn phải khuyên nhủ nó, tuổi còn nhỏ đừng yêu sớm như vậy."

Nhìn biểu tình vi diệu của thầy dạy vật lý, Dư Yên lấy di động, nhưng điện thoại có mặt mã nên mở không được, cho nên chỉ có thể hỏi ông: "Yêu đương? Với ai?"

Nói đến đây, thầy giáo vật lý cũng nhướn mày, "Tôi đâu biết, khi vừa mới thu điện thoại liền nhìn thấy có Giản Mộc gì đó phát WeChat qua, nói cái gì "cuối tuần tới nhà của tôi", thật là, học sinh hiện tại cũng quá còi mở!"

"Chẳng lẽ không đúng hay sao, ban chúng ta có nữ sinh mỗi ngày chơi bời hộp đêm, gia đình nhà trường đều quản không được!" Một cô giáo khác trong văn phòng cũng phụ họa theo.

Những người khác hình như đã có chuyện để buồn, một cô giáo đã lớn tuổi nhìn không được tầm tắc nói: "Đây thì tính là gì, ban chúng ta có đứa đã phá thai quá hai lần, cũng không biết nữ sinh hiện tại bị làm sao vậy!"

"Cũng không hoàn toàn là nữ sinh sai, những nam sinh đó cũng quá hư hỏng, ả, đúng rồi, Phương Cửu vừa nãy mà thầy Dương nhắc, tên bạn trai con bé thật quen tai à!" Một cô giáo khác bỗng nhiên nhìn về phía Dư Yên.

Một cái khác nam lão sư nhìn không được cười cười, "Là rất quen tai, đây không phải cùng họ với chồng của cô giáo Dư hay sao?"

Sắc mặt Dư Yên hơi đỏ, "..... Đó là con trai tôi."

Mọi người: "....."

Trong văn phòng yên tĩnh cực kỳ, thầy giáo vật lý kia sừng sốt hồi lâu, mới xấu hổ cười nói: "Khó trách, đều là hàng xóm, thanh mai trúc mã sao, hẹn qua nhà nhau thì cũng thường thôi."

Dư Yên phối hợp cười hai tiếng, sau đó liền cầm di động đi ra ngoài.

Chờ bà vừa đi, trong văn phòng lại sôi trào lên.

Một cô giáo lập tức nói với thầy vật lý: "Thầy Dương, về sau thầy cũng đừng bận tâm làm gì, người ta về sau không chừng là người một nhà, mẹ chồng mỗi ngày dạy con dâu học bổ túc ha ha ha!"

Một thầy giáo hơi lớn tuổi nhìn không được nhìn cô giáo nọ, "Chuyện sau này ai đoán được, hiện tại việc học chắc chắn phải đặt lên hàng đầu."

"Cũng không phải sao, con trai của cô giáo Dư thì tôi còn nhớ rõ, nghe nói từ nhỏ đến lớn đều là hạng nhất, còn ra nước ngoài du học, hiện tại người ta đã mở công ty, nghe nói rất có tiền cảnh, hai ngày trước tôi còn nói với cô giáo Dư rằng sẽ giới thiệu cháu họ tôi cho con trai cô ấy quen biết, hiện tại xem ra, người ta đã bồi dưỡng con dâu nhỏ." Một cô giáo rất là cảm thán lắc đầu.

Trong văn phòng tức khắc náo nhiệt.

Dư Yên bên này vừa đi ra văn phòng, liền đi vào một chỗ ngoặt không có người gọi một cú điện thoại.

Giản Mộc đang mở hộp bỗng nhiên hướng ánh mắt đến di động đang rung, vốn tưởng rằng là Phương Cửu, nào biết là mẹ mình.

Cấp dưới đều là bộ dạng hai mặt nhìn nhau mà nhìn người bên cạnh, không rõ hôm nay tổng giám đốc của bọn họ sao lại không tắt điện thoại?

Điện thoại được kết nối, Dư Yên liền lên tiếng hỏi: "Con đang làm cái gì?"

Giản Mộc: "Mở hộp."

"Mở hộp?" Dư Yên đều bị chọc tức mà cười, "Con mở hộp mà còn có thời gian chơi WeChat với tiểu Cửu?"

Giản Mộc: "....."

"Mẹ nói cho con, hiện tại người ta đang ở giai đoạn mấu chốt của đời người, con đừng có dạy hư con bé, bằng không mẹ cảm thấy thực có lỗi với chú Phương!"

Nói xong, bà lại bổ sung một câu, "Ngày thường hỏi anh có trở về ăn một bữa cơm hay không đều phải hơn nửa ngày mới trả lời, hiện tại mở hộp còn có thời gian nói chuyện phiếm với người ta, anh với ba anh quả thực là cùng một cái đức hạnh!"

Cúp điện thoại, Dư Yên lại đi tới lớp Phương Cửu.

Lúc này Phương Cửu đang buồn bã ỉu xiu ghé vào trên bàn học, chợt nghe được có người kêu tên mình, quay đầu nhìn lại, thấy nữ chủ, kinh ngạc lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

"Di..... Cô giáo Dư, cô có việc sao?" Cô đi theo Dư Yên ngang qua một cái bồn hoa nơi vắng người ở dưới lầu một, về mặt tò mò.

Người sau lấy di động ra đưa cho cô, "Về sau đi học đừng chơi di động, thi đại học xong thì em chơi như thế nào cũng được, còn có nửa tháng, em nhất định phải tự quản thúc chính mình."

Không nghĩ tới di động lại ở chỗ bà, nghĩ đến mặt mã mà chính mình thiết trí, Phương Cửu lại nhẹ nhàng thờ ra, nhưng vẫn ngượng ngừng nhận lại di động.

"Thực xin lỗi cô giáo Dư, về sau em nhất định sẽ nghiêm túc nghe giảng bài."

Vỗ vỗ vai cô, ánh mắt Dư Yên có chút khác thường nhìn cô bé duyên dáng yêu kiều trước mặt, đột nhiên cảm thấy, kỳ thật con dâu bồi dưỡng từ nhỏ cũng không có gì không tốt.

"Có cái gì không hiểu liền hỏi Giản Mộc ca ca, không có gì ngại ngùng." Bà cười nói.

Phương Cửu lập tức gật gật đầu, "Đã biết cô giáo Dư."

Kể tiếp chưa nói hai câu thì chuông vào lớp lại vang lên, Phương Cửu chỉ đành phải lập tức chạy về lớp học, cầm cái điện thoại tưởng chừng như mất mà còn tìm về được, lần này cô cũng không dám chơi bởi gì nữa, thẳng đến giữa giờ nghỉ trưa mới dám lấy ra tới chơi.

Những người khác ở trong phòng ngủ đều đang chơi đùa, một mình cô rúc vào trong chăn mở WeChat, phát hiện hôm nay Giản Mộc gửi cho cô hai tin nhắn, chẳng qua cô không có thấy.

Cho nên cô lập tức nhấn một tin qua.

Cửu công chúa: Hôm nay em bị tịch thu đi động, còn may dì Dư đưa lại cho em [thẹn thùng]

Giản Mộc bên này cũng vừa mới họp xong, nhìn đến tin nhắn này lập tức liền liên tưởng đến cuộc gọi của mẹ anh hồi sáng.

Di động bỗng nhiên rung lên, Phương Cửu mở lên thì thấy.

Giản Mộc: Về sau đi học không được chơi đi động.

Một phút đồng hồ sau.....

Giản Mộc: Bây giờ em còn nhỏ, yêu sớm không tốt với em.

Cửu công chúa: Nhưng các bạn khác đều yêu đương.....

Giản Mộc: Yêu đương không vui.

Anh chưa bao giờ biết, chính mình có một ngày sẽ cùng người khác thảo luận vấn đề này, kỳ thật chính anh cũng không biết yêu đương có vui vẻ hay không.

Cửu công chúa: Được, em nghe anh ($\geq \leq$)/

Cảm thấy nữ sinh hiện tại là cái dạng âm tính bất định này, Giản Mộc cảm đi động do dự một hồi, vẫn là nhịn không được lại nhấn một cái tin qua.

Giản Mộc: "Thức ăn trong trường học tốt không?"

Thư ký đang chuẩn bị báo cáo công tác vô cùng tò mò nhìn anh ở trước bàn công tác hồi lâu, trước nay cô đều không có nghĩ đến tổng giám đốc nhà mình cũng là cái cuồng đi động?

Phương Cửu bên kia cũng không chê nóng, tiếp tục nằm trong ổ chăn chơi đi động, tựa hồ cảm thấy đánh chữ quá chậm, cô dứt khoát ấn voicemail.

"Một chút cũng không tốt, em đều đói muốn gầy ~"

Không cần thận ẩn loa, bí thư ở một bên tức khắc bị âm thanh này làm nổi da gà toàn thân, thế mà không nghĩ tới hoá ra tổng giám đốc thích loại loli này!

Giản Mộc thu hồi đi động nhìn cô ấy, "Cô đặt văn kiện xuống, tôi xem xong rồi nói cho cô."

Bí thư gật gật đầu, đặt văn kiện, tức khắc xoay người với cái vẻ mặt khác thường đi ra văn phòng.

Phương Cửu vẫn không có thấy anh trả lời, lại ấn cái Voicemail qua.

"Anh ăn cơm chưa? Ăn cái gì nha ~"

"Hắc!"

Chăn đột nhiên bị ném ra, mấy cái bạn cùng phòng tức khắc cười tùm tùm xông tới, "Ai u, ông ọ như vậy, nói chuyện phiếm với ai nha?"

"Đúng đó đúng đó, tui còn tưởng rằng Phương đại mỹ nữ không dính khói lửa phạm tục, hotboy đều có thể cự tuyệt, hoá ra là danh hoa có chủ a!"

Mấy bạn cùng phòng vẫn luôn muốn đoạt đi động của cô, Phương Cửu chỉ đành la lên một tiếng, "Tránh ra tránh ra, nếu ai quấy rầy tui tán trai, tui sẽ không dễ yên!"

Mọi người: "....."

"Di ~ có chút cô gái a, muộn tao* lên chính là đáng sợ như vậy ~ ~ ~" mấy cái bạn cùng phòng run run nổi da gà, lại trở về giường ngủ của từng người.

* Muộn tao: chỉ người ngoài lạnh trong nóng

Phuong Cừu lại đắp chăn, lúc này Giản Mộc đã trả lời một cái tin nhắn qua.

Giản Mộc: "Thi đại học thực vất vả, nhớ rõ ăn nhiều một chút."

Đối với câu trả lời của anh dường như rất không vừa lòng, Phuong Cừu lại gửi voicemail, "Đồ ăn trong trường học khó ăn như vậy, một chút em cũng ăn không vô ~"

Tiếng nói nũng nịu rồi lại mang theo vẻ thanh thúy, Giản Mộc nhìn tập văn kiện thật dày trên bàn kia, cũng cũng gửi voicemail, thấp giọng nói: "Ăn không vô cũng phải ăn, bằng không lớn lên không cao, về sau làm sao tìm bạn trai."

Tròng mắt Phuong Cừu chuyển động, bỗng nhiên nhấn thêm một tin qua.

Cừu công chúa: Anh thích cao hay là lùn [thẹn thùng]

Không biết chính mình có phải quá mức chủ động hay không, Phuong Cừu nhìn không được có chút thấp thỏm, qua hồi lâu, không sai biệt lắm có hai phút, bên kia mới trả lời lại.

Giản Mộc: Tôi thích mập.

Aya: Trời, cuối cùng cũng xong... không tin nổi là chương này trong 4 ngày...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Con trai của giáo sư (3)

Edit: Aya Shinta

Mập?

Phuong Cừu néo néo mặt mình mặt, sau đó lại cúi đầu nhìn ngực mình, cảm thấy chần chẫn đàn ông đều thích đầy đặn!

Cừu công chúa: Em biết rồi (^ _ ^)／

Phuong Cừu không có nhắn qua nữa, Giản Mộc cũng vậy, thực mau, cô liền bắt đầu sưu tầm phương pháp làm lớn ngực ở trên mạng, nhưng phần lớn đều là ăn đu đủ, còn có chút cái gì ăn t*** hoàn động vật sẽ kích phát nội tiết tố nữ, Phuong Cừu tưởng tượng đến t*** hoàn động vật liền cảm thấy cả người không thoải mái, cảm thấy vẫn nên ăn đu đủ thôi!

"Chi Chi, hôm nay sau khi ăn xong, giúp tui mua mấy trái đu đủ ở bên ngoài về đi?" Cô đột nhiên xóc chăn nhìn về phía nữ sinh đối diện.

Chốc lát, mấy người khác đều nhìn cô, Triệu Mộc Thảo đẩy đẩy mắt kính trên mũi, kinh ngạc nói: "Bà đã mặc 34, còn mua đu đủ!"

"Đúng đó đúng đó, làm chúng ta những người mặc 32 sao mà sống!" Một nữ sinh ngực phẳng khác mặt mày phấn nộ.

Phuong Cừu cúi đầu nhìn ngực mình, vẫn có chút không cam lòng, "Tui muốn thành 36, bằng không quá nhỏ."

Mấy nữ sinh khác đồng thời cho cô một cái xem thường, vẫn là Triệu Mộc Thảo kia thờ dài, "Được rồi, tui đây liền nhìn xem bà có thể thành 36 hay không!"

"Đúng vậy, nếu bà có thể thành 36, ta lập tức mua một cái sọt đu đủ về ăn!" Một nữ sinh khác cao giọng nói.

Phuong Cừu hừ nhẹ một tiếng, không hề để ý tới các cô ấy, mà tiếp tục chơi di động.

Buổi chiều lên lớp xong, cô xong cơm nước liền nhận được điện thoại của Triệu Chi Chi, nói là cô ấy còn mua thứ khác, không xách nổi, kêu cô tới công trường hỗ trợ.

Lúc Phương Cửu qua thì nhìn thấy cô ấy giữ mấy túi đu đủ ngồi xổm bên cạnh bồn hoa trước cổng trường, thoạt nhìn giống như bà bán đu đủ.

"Tui chỉ nhờ bà mua một túi, sao bà lại mua nhiều như vậy?" Cô vô cùng khó hiểu xách hai cái túi, cảm thấy Triệu Mộc Thảo khẳng định là nhìn thấy người ta bán phá giá cho nên đều mua tất cả về đây.

Người sau xoa xoa cánh tay mỗi nhừ, bất đắc dĩ nói: "Còn không phải Đại Vương cùng Tiểu Cẩm hai người kia, trong miệng nói không cần, chờ tui đi ra ngoài lại gọi điện thoại kêu tui mua thêm mấy cái về."

Phương Cửu: "....." Mấy tiểu yêu tinh khẩu thị tâm phi!

"Tiểu Cửu."

Phương Cửu sững sốt, lại đột nhiên nhìn thấy túi trong tay mình bị người khác xách qua, vừa ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy Lâm Cốc ăn mặc một thân đồ thể thao, cơ bắp trên cánh tay phình phình, mồ hôi đầy đầu nhìn cô.

"Sao cậu lại mua nhiều đồ như vậy, về sau muốn cái gì nói cho tôi là được rồi." Cậu ta cười lộ ra một hàm răng trắng, nữ sinh chung quanh đi ngang qua đều nhìn không được trộm nhìn về bên này.

Trong lúc nhất thời, những nam sinh ăn mặc đồ thể thao đằng sau giống như vừa mới đánh bóng rổ trở về cũng đi theo ồn ào lên, "Đúng vậy đúng vậy, lớn đến mấy giặt, nhỏ đến dây thun, Lâm ca chúng ta toàn năng thu phục!"

"Ha ha ha!"

Một đám người ồn ào làm Phương Cửu có chút ngượng ngùng, liền vươn tay muốn đi lấy túi, "Cậu đưa tôi đi, tôi tự làm được."

"Không cần, tôi làm chi!" Lâm Cốc xách theo túi lui ra phía sau hai bước, sau đó quay đầu lại trừng những người phía sau, "Không phải muốn đi ăn cơm sao, không đi thì nhà ăn đều đóng cửa!"

Mọi người bủn rủn, đành ôm bóng rổ yên lặng đi mất, nếu ai quấy rầy cậu ta nói chuyện cùng nữ thần, người nọ xác định chắc như bấp mà tiêu tùng!

Phương Cửu không có cách nào, đành phải lại nhận thêm một cái túi từ Triệu Chi Chi thay cô ấy chia sẻ chút.

Lâm Cốc thấy, lập tức lấy tất cả túi lại, làm như đang tranh đoạt không bằng.

Nữ sinh khác đi ngang qua nhìn không được kêu than trong lòng, quả nhiên là hotboy, bạn trai lực bạo lều a!

"Cậu vẫn đưa cho tôi một túi đi, nhiều như vậy rất nặng." Phương Cửu có chút bất đắc dĩ nhìn cậu.

Người sau vội vàng lui ra phía sau, "Không cần không cần, loại việc nặng này làm sao có thể để nữ sinh các cậu làm!"

Triệu Chi Chi đột nhiên có chút chua xót, vừa nãy cũng là một mình cô xách vào nhà, chẳng lẽ cô không phải nữ sinh sao?

Cùng lúc đó, một chiếc Land Rover cũng chậm rãi dừng trước cổng trường, người vừa mới từ trên xe xuống dưới, liền thấy được một màn trước cổng này.

Nữ sinh ăn mặc áo liền váy hồng nhạt tới đầu gối, lộ ra đôi chân trắng nõn, cô ấy búi tóc lên, lúc này đang lườm mắt nói cái gì đó với một nam sinh, vừa thấy ánh mắt của nam sinh kia, liền biết cậu ta nhất định rất thích nữ sinh này, ngay cả trên mặt đều mang theo nét cười ngơ ngẩn.

Giản Mộc thu hồi chìa khóa, bảo an ở cổng trường hình như còn nhận biết anh, nhìn thấy anh đến đây, lập tức cười vẫy tay với anh, "Tối đây gặp cô giáo Dư a?"

Người trước gật gù đầu, kêu một tiếng chú Lư, liền lập tức vào sân trường, bảo an phía sau còn muốn hàn huyên với anh vài câu cũng không có biện pháp.

Bên này Phương Cửu rất bất đắc dĩ, cho nên đành phải xua xua tay, "Cho cậu cho cậu, thật chưa thấy qua người như vậy."

Nhìn thấy cô không tranh nữa, Lâm Cốc lập tức si ngốc cười với cô, "Cậu phải về ký túc xá sao? Ăn cơm chưa? Có muốn ăn cơm lại trở về hay không?"

"Tôi....." Phương Cửu ngừng một tiếng, nhìn Giản Mộc đột nhiên đi tới phía mình tức khắc có chút lấy lại tinh thần.

Đến gần, Giản Mộc một phen đè lại vai cô, hướng tầm mắt về Lâm Cốc, "Vị đồng học này, tôi làm là được."

Nhìn người đàn ông ăn mặc tây trang, cả người đều tản ra nét thành thực trước mắt, Lâm Cốc đột nhiên có chút tự ti, ngay cả túi trên tay bị người khác xách qua cũng không biết.

"Phương Cửu Phương Cửu, đây là bạn trai bà a?" Triệu Mộc Thảo một bên nhìn không được đẩy đẩy mắt kính, ám muội lại trộm nhìn Giản Mộc một cái, chốc lát, mặt đều đỏ.

Phuong Cửu bị cô ấy hỏi không biết trả lời như thế nào, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên ôm chặt cánh tay Giản Mộc, nháy mắt to, "Đúng vậy, anh ấy chính là bạn trai tu!"

Lâm Cốc biến sắc mặt, đột nhiên có chút cô đơn nắm chặt nắm tay, cậu nghĩ chính mình cũng không kém, vì cái gì Phuong Cửu luôn không đáp ứng mình theo đuổi, nguyên lai là đã có bạn trai, hơn nữa vẫn là người trong xã hội.....

Giản Mộc nhìn cánh tay bị cô ôm lấy, cuối cùng vẫn nhàn nhạt nói: "Ký túc xá em ở đâu, tôi đưa em qua."

"Được được!" Phuong Cửu lập tức dẫn anh đi về phía trước.

Nhìn bóng dáng mấy người rời đi, còn Lâm Cốc đứng sững ở tại chỗ như cũ là về mặt cô đơn, vẫn là một nam sinh lại đây ôm lấy cô cậu, an ủi nói: "Trên đời này đâu thiếu gái, mà mày biết người này ai không?"

Cậu quay đầu lại, về mặt khó hiểu.

Nam sinh vỗ vỗ vai cậu, thần bí nói: "Đây chính là con trai cô giáo Dư, năm đó chúng ta là trạng nguyên đại học tỉnh ta, hiện tại người ta khẳng định công thành danh toại, đây không trách mày, chỉ là Phuong Cửu người ta thích loại thành thực này, mày cũng không có gì không tốt, ít nhất trẻ hơn so với anh ta a!"

Lâm Cốc nhìn cậu ta, không nói gì.

Bên này, Phuong Cửu vẫn luôn riu rít nói chuyện không ngừng.

"Giản Mộc ca ca, sao anh lại tới đây? Là tới gặp em sao?" Cô đi ở phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại, khuôn mặt tiểu lệ thanh thuần tràn đầy chờ mong.

Một bên Triệu Chi Chi tựa hồ có chút chịu không nổi, không muốn ăn cầu lương tiếp, cô ấy lập tức nhanh chân đi về phía trước.

"Không có, chỉ là tiện đường đón mẹ tôi về nhà." Anh nhàn nhạt nói.

Dứt lời, Phuong Cửu lập tức có chút không cao hứng, lập tức vươn tay giữ chặt ống tay áo của anh, bĩu môi nói: "Em còn tưởng rằng anh tới xem em, nguyên lai là em tự mình đa tình."

Giản Mộc không nói gì, nhìn những học sinh trẻ tuổi cả trai lẫn gái chung quanh bỗng nhiên nghĩ tới một màn kia, trên mặt tức khắc xuất hiện vẻ khác thường.

"Vừa nãy chính là người vẫn luôn theo đuổi em?" Nhớ tới nam sinh sáng sủa tựa ánh mặt trời, không thể không nói, cậu ta đứng chung một chỗ với Phuong Cửu đích xác rất xứng đôi.

"Đúng vậy, cậu ấy rất tốt với em." Phuong Cửu nghiêm túc nhìn chằm chằm anh, "Nếu không phải anh nói yêu sớm không tốt, em đã đáp ứng rồi."

Lòng bàn tay Giản Mộc căng thẳng, biết ký túc xá nữ không thể vào, cho nên dứt khoát đặt túi ở cửa, "Em nhờ bạn học lấy lên, tôi mang em đi ăn cơm."

Nghe được có thể đi ăn cơm, Phuong Cửu lập tức gật gật đầu, sau đó lấy di động nhờ người ký túc xá xuống dưới lấy.

Triệu Chi Chi mới vừa đi lên lại mang theo hai người khác xuống dưới, sau đó cả ba người trở mắt nhìn Phuong Cửu quần lấy người đi rồi.

Đi trên khuôn viên trường, Phuong Cửu ôm lấy cánh tay anh, ngọt ngào cười, "Em nói anh là bạn trai em, như vậy về sau liền không có ai sẽ theo đuổi em nữa."

Tựa hồ cảm thấy cô nói có đạo lý, Giản Mộc liền tùy ý cô ôm cánh tay mình, vì thế một cao một thấp tức khắc ở trong tầm mắt của đông đảo bạn học trong trường.

Bởi vì nhận ra Giản Mộc, bảo an cũng không lo lắng anh sẽ không bắt người đi mất, cho nên thực sảng khoái liền để hai người đi ra ngoài.

Phuong Cửu cùng anh ăn món cay Tứ Xuyên, lúc này đây cô ăn hai chén lớn, không khỏi làm Giản Mộc lại nghĩ tới kia túi đu đủ kia.

"Em mua nhiều đu đủ như vậy làm cái gì?" Anh có vẻ có chút khó hiểu.

Phuong Cửu đỏ mặt, sau đó buong đưa lau lau miệng, "Anh..... Không phải cảm thấy em thực gầy sao?"

Nói đến đây, Giản Mộc còn có cái gì không rõ nữa đâu, theo bản năng liền nhìn ngực cô, hôm nay Phuong Cửu mặc một cái váy hồng nhạt, bởi vì phần trên có chút chật, đường nét trên cơ thể cứ thế mà phác họa ẩn hiện, Giản Mộc ho nhẹ một tiếng dời tầm mắt, nhàn nhạt nói: "Em không cần lo xa quá."

Dứt lời, Phuong Cửu đỏ mặt lên, nhưng vẫn là có chút không hài lòng bĩu môi, "Nhưng..... Nam nhân không phải đều thích mập sao?"

Cho rằng cái "Nam nhân" này chỉ những nam sinh vừa nãy, sắc mặt Giản Mộc tức khắc có chút không tốt, buong đưa, liền vô cùng nghiêm túc nhìn chằm

chăm cô nói: "Bây giờ em còn nhỏ, về sau còn phát dục, không cần sớm tìm đối tượng như vậy, hiện tại nam sinh đều không có trách nhiệm, chờ em về sau ra xã hội sẽ biết yêu sớm là việc ngu ngốc cỡ nào."

Bị biểu tình nghiêm túc của anh dọa tới, Phương Cửu bĩu môi, "Em lại không có yêu sớm, chỉ là nữ hài tử, khẳng định muốn đáng người chính mình tốt a."

"Tôi nói cho em, đáng người em đã rất tốt rồi." Anh trầm thấp nói.

Phương Cửu trộm nhìn anh, tức khắc có chút ngưng ngừng cúi đầu, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Lúc này trên bàn không biết là di động ai vang, Phương Cửu vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Giản Mộc tiếp điện thoại, bên kia tựa hồ còn truyền đến trận nằng có vẻ quen thuộc.

Nửa ngày, anh mới cúp điện thoại, nhìn cô nói: "Di Dư của em phải về nhà, ăn xong rồi sao?"

"Vâng vâng, em no rồi!" Phương Cửu nói còn vỗ vỗ bụng.

Thấy vậy, Lúc này Giản Mộc mới đi thanh toán.

Chờ anh trở về, liền nhìn thấy tiểu cô nương cầm gương nhỏ đang tô son môi, hồng không hồng vàng không vàng, nhưng thoạt nhìn vô cùng có màu sắc, làm người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm.

"Các em ở trường có thể trang điểm?" Anh đi qua thay cô xách ba lô nhỏ.

Phương Cửu mím môi, sau đó lập tức ôm lấy cánh tay anh, ngửa đầu cười, "Đây là son kem, không phải son môi, anh cảm thấy đẹp hay không đẹp?"

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn nộn óng ánh kia, ánh mắt Giản Mộc tối sầm lại, âm thanh trầm thấp, "Đẹp."

Làm người khác muốn cắn.

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng: Yêu sớm là một hành vi vô cùng ngu xuẩn!

Ba tháng sau.....

Người nào đó đang bị ôm dút khoát kiên quyết đẩy anh ra, vẻ mặt thiên chân, "Anh không phải đã nói yêu sớm là một hành vi ngu xuẩn sao?"

Cục trưởng: "..... Nữ hài tử ngốc một chút cũng không có gì không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Con trai của giáo sư (4)

Edit: Aya Shinta

"Em cũng cảm thấy đẹp." Phương Cửu cười hì hì lôi kéo anh đi về phía trước.

Trở lại cổng trường học, xa xa cô liền nhìn thấy nữ chủ đang nói với bảo an cái gì đó, tựa hồ đang nói chuyện phiếm, mà khi nhìn thấy Giản Mộc tới đây, tức khắc trầm mặt xuống.

"Tiểu Cửu không có xin nghỉ mà con cũng dám mang con bé đi ra ngoài, nếu xảy ra chuyện thì con phụ trách hay sao?" Dư Yên trong lơ đãng lại ngấm đến Phương Cửu đang kéo tay Giản Mộc.

Người sau sợ tới mức lập tức buông cánh tay anh ra, có chút ngưng ngừng lui ra phía sau hai bước, cúi đầu không dám nói lời nào.

"Em ấy đi cùng con thì sẽ xảy ra chuyện gì?" Giản Mộc có chút không để bụng quay đầu lại, liếc mắt nhìn Phương Cửu một cái, "Trở về đọc sách cho tốt, nửa tháng cuối nhất định phải nỗ lực, nhớ rõ ăn cơm đúng giờ."

Dư Yên: "....." Con trai, đây là đang nuôi con gái sao!

"Đã biết." Phương Cửu gật gù đầu, sau đó lại nhìn Dư Yên một cái, "Tạm biệt cô giáo Dư."

"Ừ, trở về đi." Bà từ ái mỉm cười.

Phương Cừ vẫy vẫy tay với hai người, sau đó liền đi vào trường, nhưng cánh tay lại bị người khác giữ chặt.

"Ba lô của em." Giản Mộc đưa ba lô nhỏ cho cô.

Người sau lập tức nhận lại, sau đó ngược ngung chạy đi.

Chờ cô vừa đi, Dư Yên liền trầm mặt xuống nhìn về phía người ở một bên, "Con có ý tứ gì?"

Đều là người trưởng thành, bà sẽ không tin chính mình thì từ sẽ có lòng tốt chiều cô một cô bé nhà hàng xóm như vậy.

Người sau lấy chìa khóa xe, nhân nhặt nhìn bà, "Mẹ cho rằng con có ý tứ gì?"

Hồ nghi nhìn anh, Dư Yên nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy con trai mình không phải cái loại người ăn cỏ gần hang, bằng không muốn ăn cũng sớm đã ăn, sẽ không chờ tới bây giờ.

.....

Bên này Phương Cừ trở lại phòng ngủ, liền lập tức bị mấy cái tiểu yêu tinh trong phòng vây quanh!

"Mau thành thật khai ra, người kia rốt cuộc có phải bạn trai ba hay không?" Đại Vương cầm một cái giá áo hung tợn chỉ vào cô.

Triệu Chi Chi cũng âm dương quái khí mà nói: "Giản Mộc ca ca ~ ai u, Phương Cừ bà chừng nào thì biến thành nũng nịu như vậy!"

"Đúng đó đúng đó, tui nói như thế nào mà trên người của bà tản ra mùi thú luyện ái, hoá ra là sớm đã có người!" Tiểu Cầm một bên cũng chua lèm cấn lát khoai.

Phương Cừ một phen đẩy các cô ấy ra trở lại trên giường mình, "Anh ấy là con trai cô giáo Dư, tuy rằng tui thích anh ấy, nhưng trước mắt cũng chưa có bắt được, chờ bắt được thì lại nói cho mấy người."

Cô nói liền buông ba lô, muốn lấy khăn giấy từ bên trong ba lô ra để lau son kem đi, nhưng vừa kéo khoá ra, liền nhìn thấy không biết như thế nào mà bên trong lại nhiều thêm một xấp tiền!

"A! Con trai cô giáo Dư! Còn không phải là Trạng Nguyên đại học tỉnh ta năm đó sao?" Tiểu Cầm cấn rút một miếng khoai, giật mình.

Đại Vương đang gấp quần áo một bên cũng đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt khiếp sợ, "Ta thảo, nói như vậy, các người là thanh mai trúc mã hả?"

"Kích thích kích thích! Không đúng, nhiều năm như vậy mà bà cũng chưa bắt được người ta?!"

Phương Cừ kinh ngạc cầm xấp tiền, sau đó có chút có lệ nhìn về phía mấy người kia, "Khi người ta học cấp 3 thì tui còn đang học tiểu học, ai sẽ coi trọng một cái nha đầu tóc còn hoe?"

Dứt lời, mấy người khác cũng trưng ra vẻ mặt "thì ra là thế", nhưng mỗi người mỗi ý vẫn thay cô phân tích làm sao bắt lấy vị trúc mã này.

Phương Cừ tùy tiện đáp vài câu, cũng quyết định chờ thi đại học xong lại công lực cũng không muộn.

Nhưng xấp tiền này làm cô có chút ngu người, nhớ rõ năng ra cửa thì không có mang nhiều tiền như vậy, trong khi đó cũng chỉ có Giản Mộc chạm qua ba lô cô, chẳng lẽ tiền này là anh ta nhét vào?

Nghĩ như vậy, cô lập tức lại lấy điện thoại nhấn một tin qua.

Cừ công chúa: Sao đột nhiên trong ba lô em nhiều ra xấp tiền như vậy [giật mình]

Một phút đồng hồ sau.....

Giản Mộc: Thi đại học yêu cầu bổ sung dinh dưỡng, không cần tạo áp lực cho mình quá lớn.

Tuy rằng anh không có thừa nhận, nhưng Phương Cừ biết tiền này là của anh!

Cừ công chúa: Em moah moah anh nè ~(^3^)-☆

Dư Yên ngồi ở trong xe nhìn không được vổ vổ vai anh, "Lái xe đừng xem di động!"

Thu hồi di động, Giản Mộc tiếp tục chuyển động tay lái, lại luôn nhớ tới cái miệng nhỏ nhắn nộn kia.

.....

Bởi vì ngày phép cuối đã dùng hết, cho nên Phương Cửu chỉ có thể chờ đến thi đại học xong mới có thể về nhà.

Bầu không khí trong trường học thực khẩn trương, Phương Cửu cũng không có thường xuyên đi quấy rầy Giản Mộc, dường như thật sự đã đắm chìm ở trong biển tri thức.

Bởi vì ghi danh ở một khu đại học của bản địa, cho nên Phương Cửu chỉ cần hơi chút nỗ lực thì được rồi.

Ngày thi đại học cô phát huy còn tính là được, khi rời trường là ba cô tới đón, biết cô vất vả, còn đặc biệt mang cô đi ăn một bữa tiệc hải sản lớn.

Sau khi về nhà thì cô liền không nhìn được ghé vào trên ban công nhìn ánh đèn phòng đối diện, không biết con trai nam chủ đã ngủ chưa.

"Tiểu Cửu nha, có muốn ra nước ngoài chơi với mẹ hay không a?" Phương mẫu bụng một đĩa hoa quả đi tới.

Phương Cửu nằm ở trên ghế ở ban công, lười biếng lắc đầu, "Con không muốn đi xa như vậy, mẹ đi công tác thì làm gì còn có thời gian đưa con đi chơi, đến lúc đó còn không phải một mình con ở khách sạn nhàm chán."

Đặt hoa quả lên bàn, Phương mẫu nhìn ánh đèn đối diện, "Con không đi thi thôi, không có việc gì liền đi giúp dì Dư làm việc nhà, mấy năm nay người ta phụ đạo con lâu như vậy, con nhất định không thể hờ hợt được."

"Biết rồi, con ở cùng với dì Dư rất tốt." Cô cầm lấy một miếng táo cắn ở trong miệng.

Phương mẫu lại nói vài câu rằng cô nên đi ngủ sớm một chút, sau đó liền đi rồi.

Phương Cửu cảm di động, liền phát hiện nhóm chat trong lớp học đã phát thật nhiều tin nhắn.

Ếch xanh biết bay: Ngày mai cùng đi hát karaoke! Lớp trưởng mời khách!

Cái sọt: A a a a! Lớp trưởng uy vũ!

Tony: Đến lúc đó mọi người nhất định phải nhớ tới, rốt cuộc gặp lần này, về sau không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Tu đàn đờn: Đúng đúng đúng, 8 giờ tối ngày mai, Mị Dạ ktv tại đường Nam Phong, nếu ai đến trễ tự giác làm một chai!

Tây phong: Nhưng ngày mai tui phải đi nhà bà ngoại, mấy người đi đi.

Vũ thiên không: Sao Mã Đại Hoa cậu lại mất mặt như vậy, thành thật một chút đi [moi mũi]

Tony: Ai không tới báo danh cái đi.

Phương Cửu do dự một chút, vẫn phát một tin nhắn qua.

Cửu công chúa: Ngày mai tui muốn ra nước ngoài du lịch cùng mẹ.

Một phút đồng hồ sau.....

Nuốt cá: Phương Cửu không phải nói mẹ bà ngày kia mới đi công tác sao?

Vũ không trung: Phương Cửu bà cũng không có suy nghĩ qua, hoa hậu giảng đường không tới, chúng ta đây mấy cái đại lão gia không thú vị!

Lục đầu: Đúng vậy đó!

Romane: Kẻ lừa đảo!!!

Đồ tổng: Kẻ lừa đảo!!!

Tào xoắn ốc: Kẻ lừa đảo!!!

Phương Cửu hận không thể kéo cái bà Đại Vương lăm miệng ra đánh một trận, cô thật sự không thích đi những chỗ náo nhiệt đó, chẳng qua nghĩ đến đều đã tốt nghiệp, về sau đều trời nam đất bắc, cô vẫn nên khế坎 môi đáp ứng luôn đi.

Cửu công chúa: Mẹ tui đi công tác sớm hơn, nhưng nếu đều đã tốt nghiệp cả, tui đây liền không ra nước ngoài với mẹ nữa.

Quần mạch: Tốt lắm! Ngày mai tui muốn hát với bà!

Đồ tổng: Họ Lý kia có xấu hổ hay không, người ta có hát cũng là hát với tui, ông tránh ra đi!

Lục đầu: Phương Cửu là của tui! Ai cũng đừng có tranh với tui!

Phuong Cừ bị bọn họ làm cho tức cười, không có nói cái gì nữa liền đi tắm rồi ngủ.

Ngày hôm sau có thể sẽ kẹt xe, thời điểm cô đến vừa vặn chậm ba phút, nhưng cũng không có bị những nam sinh kia chúc rượu, tuy rằng nữ sinh khác không cao hứng thì cô vẫn nên tượng trưng uống một ly.

Ktv vô cùng ồn ào, mọi người ca hát thì ca hát, chơi trò chơi thì chơi trò chơi, một mình cô lại ngồi ở trong một góc chơi đi động.

Đột nhiên phát hiện Giản Mộc phát Wechat qua cho mình, Phuong Cừ lập tức mở lên thì thấy.

Giản Mộc: Nhà em không có người?

Hôm nay là cuối tuần, khó trách anh còn ở nhà, Phuong Cừ lập tức trả lời qua.

Cừ công chúa: Ba em hôm nay mở hộp, mẹ em hôm nay làm ca đêm, em đang cùng các bạn trong lớp ở bên ngoài ca hát [che mặt].

Nửa phút sau.....

Giản Mộc: Uống ít rượu, em ở đâu?

Cừ công chúa: Mị Dạ ktv ở đường Nam Phong.

"Ai nha Phuong Cừ sao bà chỉ biết chơi đi động, tới tới tới, mau tới đây chơi trò chơi!" Một nữ sinh lập tức bá cổ cô đi qua bên kia.

Không có cách nào, Phuong Cừ chỉ có thể nhanh chóng gửi voicemail: "Có lẽ tối nay em sẽ trở về!"

Nói xong, cô đã bị kéo đi chơi lời nói thật hay đại mạo hiểm.

Không biết hôm nay có phải đặc biệt xui xẻo hay không, xúc xắc kia đều điều ra được số của cô, những người đó lại hỏi chút vấn đề xảo trá tai quái, cái gì mà nam sinh nào trong lớp nhìn được nhất, còn có thích mặc nội y màu gì nha.

Mất thấy vấn đề càng ngày càng đen tối, cô không biết mình đã uống bao nhiêu rượu, Đại Vương còn thay cô chắn mấy ly, cuối cùng cũng phải về, những người đó mới buông tha cho cô.

Vừa ra khỏi cửa, gió đêm lạnh lẽo phất ở trên mặt cô, Phuong Cừ chỉ cảm thấy đầu rất choáng, Đại Vương còn nói muốn đưa cô trở về.

Thẳng đến khi đi động đột nhiên vang lên, đến khi cô tiếp, bên kia mới vang lên giọng nam trầm thấp.

"Em ở đâu?"

Nghe được là Giản Mộc, tinh thần Phuong Cừ lập tức chấn động, "Em đang chuẩn bị về nhà."

Nói xong, không biết như thế nào, cô đột nhiên thấy được một chiếc Land Rover quen thuộc dừng lại bên ven đường, nhìn không được thử hỏi: "Em nhìn thấy có chiếc xe có biển số xe giống của anh như đức."

Giản Mộc: "Đó chính là tôi."

Phuong Cừ sùng sốt, lập tức cúp điện thoại đi về bên kia, Đại Vương một tay giữ chặt cô, tặc lưỡi nói: "Rượu..... Không đúng, rượu làm con người ta đứng cảm, cổ lên!"

Nhìn bộ dạng có chút tùy tiện của cô ấy, Phuong Cừ có chút ngượng ngùng đẩy cô ấy một phen, "VẬY bà trở về cẩn thận một chút, tui đi trước."

Nói xong, ngay lập tức cô liền chạy về phía chiếc xe đang dừng lại, Giản Mộc bên này cũng chậm rãi hạ cửa kính xe xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ rực kia, nhìn không được nhủ mày, "Em uống rượu?"

Phuong Cừ kéo cửa xe trực tiếp ngồi xuống, sau đó vươn một cái móng tay nhỏ nhỏ như đúng rồi, "Một chút mà thôi."

Mùi rượu nồng như vậy mà cũng kêu một chút?

Giản Mộc không nói gì, nhìn cô cột kỹ đai an toàn xong, lúc này mới bắt đầu nhả ga.

Phuong Cừ mở cửa sổ, tùy ý để gió thổi từ bên ngoài vào, đi động cũng vang lên không ngừng.

Đây là nhóm WeChat của bọn cô, Đại Vương không biết đã nói cái gì, vài người kia vẫn luôn tự bày mưu tính kế cho cô.

Hồ đồng: Nguyệt hắc dạ phong cao, trai đơn gái chiếc chung sống một xe, lúc này nếu không bắt được con trai cô giáo, Phuong Cừ bà liền quá thẹn với vòng một 34 này!

T miêu: Đúng đúng đúng, trực tiếp nhào lên đi, nếu thất bại, bà liền nói là uống say! Cái gì cũng không nhớ rõ!

Linh chỉ: Nếu thành công..... Khụ khụ..... Nhớ rõ xem đèn xanh đèn đỏ nha.

Phuong Cừ quả thực không nỡ nhìn thẳng, chẳng qua cũng cảm thấy các cô ấy nói rất đúng, dù sao cũng thi đại học xong rồi, cô cũng không thể kéo việc này dài lê thê được, sợ về sau tình huống sẽ sinh biến.

"Lần này nam sinh kia cũng tới?"

"A?" Phuong Cừ đột nhiên ngẩng đầu, nghe được anh nói thì nhin không được mà sững sốt, "Lâm Cốc? Cậu ấy không phải ở ban chúng em, cho nên không có tới."

Dứt lời, lúc này Giản Mộc mới nhẹ nhàng ừ một tiếng không có nói cái gì nữa.

Nhìn cảnh vật đang lướt qua thật nhanh, Phuong Cừ cắn chặt răng, bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm sườn mặt anh nói: "Anh..... Sao hôm nay lại tới đón em?"

Đôi mắt Giản Mộc thoáng lướt qua, nhàn nhạt, "Một cô gái như em không an toàn."

Nhìn bộ dạng lạnh lùng này, Phuong Cừ đầy ngập nhiệt tình muốn thông đồng nháy mắt bị dập tắt.

Sau đó lại cúi đầu nhấn tin tiếp.

Cừ công chúa: Anh ấy quá cao lãnh thì làm sao bây giờ?

Hồ đồng: Tin tưởng tui, bề ngoài thoát nhìn cao lãnh kỳ thật nội tâm đều rất muộn tao*, không cần do dự, trực tiếp nhào lên đi!

Muộn tao: chỉ người ngoài lạnh trong nóng.

Linh chỉ: Lầu trên +1!

Phuong Cừ ngẩng đầu, nhìn mặt nghiêng của anh mà có chút khẩn trương, trông mắt chuyển qua chuyển lại, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

"Em nhìn tôi làm cái gì?" Anh nhàn nhạt nhìn qua.

Phuong Cừ sợ tới mức vội vàng lắc đầu, quả nhiên, uống nhiều rượu cũng không tráng được cái gan nhát cáy này!

Chờ xe dừng lại, cô cũng vội lấy chìa khóa đi mở cửa, không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên bỏ chìa khóa vào ống tay áo khoác, sau đó kêu to chạy lên.

"A! Em quên mang chìa khóa làm sao bây giờ!" Cô ảo não lục túi xách nhỏ, nhưng lục nửa ngày đều không có lục ra.

Giản Mộc nhìn túi xách bị cô lục tung lên, do dự một lát, mới nhàn nhạt nói: "Vậy hôm nay em ngủ phòng cho khách ở nhà tôi?"

Dứt lời, trong lòng Phuong Cừ liền kích động, nhưng trên mặt tựa hồ có chút khó xử, cuối cùng mới gật gật đầu.

Nam chủ vẫn luôn ở trường đại học dạy học rất ít khi trở về, nữ chủ dạy cao nhĩ, lúc này cao nhĩ còn chưa có nghĩ, cho nên cũng phải ở trong trường học, cho nên chỉ còn một mình Giản Mộc.

Tiến vào, Giản Mộc cho cô một đôi dép lê, Phuong Cừ đổi xong mới đến ngồi xuống trên sofa trong đại sảnh, nhỏ giọng kêu: "A ~ đầu em rất chói a ~"

Giản Mộc bên kia rót ly trà đặt ở trước mặt cô, "Uống cho tỉnh rượu."

Dứt lời, Phuong Cừ một phen an vị lại, quay đầu, liền nhìn thấy Giản Mộc cởi áo khoác lên trên lầu.

Chốc lát, cô lại lập tức nằm ở trên sofa kêu thảm: "Em rất muốn nôn làm sao bây giờ....."

Dừng bước lại, Giản Mộc chỉ đành lấy một cái thùng rác đặt ở cạnh sofa, nhìn vẻ mặt khó chịu của cô, ngay sau đó lại buông áo khoác vào phòng tắm nhúng khăn lạnh đưa cho cô.

Phuong Cừ híp mắt, râm rì nhận khăn lạnh, một bên xoa cái trán một bên khó chịu nhìn anh, "Em cảm thấy mình phát sốt."

Phát sốt?

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang rục hồng, Giản Mộc đành phải cúi người dùng tay phủ lên cái trán của cô, phát hiện cũng không phải rất nóng, nhưng thật ra mùi rượu trên người cô rất nồng.

Phuong Cừ chậm rãi đề lại bàn tay đang đặt trên trán mình, nháy mắt to nhút nhát sợ sệt nói: "Anh xem..... Có phải em phát sốt hay không?"

Chương 47: Con trai của giáo sư (5)

Edit: Aya Shinta

"Không nóng." Anh không chút do dự mà vạch trần lời nói dối của cô.

"Nhưng em cảm thấy đầu thực đau, làm sao bây giờ?" Cô gất gao đè lại bàn tay kia, nhắm hai mắt làm bộ thờ mong manh.

Nhìn hàng mi đang khẽ run, Giản Mộc than nhẹ một tiếng, "Vậy em muốn thế nào?"

Hơi hơi híp mắt, cô chậm rãi giữ chặt cánh tay anh, nhẹ giọng nói: "Em muốn uống thuốc."

Giản Mộc: "....."

"Em không có phát sốt, không cần uống thuốc." Anh rút cuộc không nhịn được nữa mà nói ra cái sự thật này.

"Nhưng đầu em rất đau, em cảm thấy mình cần uống thuốc." Phương Cửu quơ quơ cánh tay anh.

Giản Mộc cúi đầu, đặc biệt trình trọng nhìn cô nói: "Thuốc không thể tùy tiện uống bậy, hiện tại em đi tắm rửa một cái rồi ngủ, chờ ngày mai rượu tỉnh thì sẽ tốt ngay."

Dứt lời, lúc này Phương Cửu mới mơ mơ màng màng gất gất đầu, sau đó vươn tay, "Đầu em choáng váng, đi không được."

Giản Mộc: "....."

Anh vẫn đành khom lưng ôm ngang bả cô lên, sau đó đi lên lầu hai.

Phương Cửu ôm chặt lấy cổ anh, vùi đầu vào trong lồng ngực anh mà lẩm bẩm nói: "Anh có phải còn chưa có bạn gái hay không?"

Giản Mộc cứng người, nhưng bước chân lại không có dừng lại, như cũ mà bước nhanh đến phòng cho khách.

"Trẻ con đừng hỏi nhiều như vậy." Anh vừa nói vừa đặt cô ở trên giường lớn, "Tôi đi lấy quần áo cho em."

Phương Cửu một phen giữ chặt tay anh, chớp chớp mắt to, "Là quần áo anh sao?"

Bỏ tay cô ra, Giản Mộc cảm thấy mình bị tiểu yêu tinh này tra tấn muốn điên rồi.

Nhìn anh đi ra ngoài phòng, tim Phương Cửu đập còn chưa thể hồi phục, ngay sau đó lập tức lại cảm lấy di động gửi một tin nhắn qua nhóm chat.

Cửu công chúa: Tui đã ám chỉ đủ kiểu, nhưng anh ấy vẫn không có động tĩnh, làm sao bây giờ!!!

Hồ đồng: Làm sao bây giờ, mạnh hơn a!

Linh chi: Đúng đó, ngày đó tui thấy anh ta rất tốt với bà nha, ánh mắt nhìn bà cũng thực ấm áp, chỉ cần bà lại chủ động một chút, khẳng định có thể thành công!

Ba anh thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng, Phương Cửu khẽ cắn môi, quyết định sẽ làm bằng cứ giá nào.

Đến khi ngoài phòng lại có người đi đến, cô lập tức lại nằm ở trên giường, ôm đầu về mặt khó chịu,

Đặt một kiện áo tắm dài ở trên giường, anh nhàn nhạt nói: "Chưa có mặc qua."

Phương Cửu híp mắt, sau đó vươn tay, "Em dậy không nổi."

Nhìn bộ dạng làm bộ làm tịch kia, Giản Mộc than nhẹ một tiếng, vẫn là giữ chặt cánh tay cô, dùng sức kéo cô lên.

Nào biết rằng sau khi đứng lên, cô lại ôm chặt hông anh, khuôn mặt nhỏ dán ở trước ngực anh, nghiêm túc nói: "Anh..... Anh đều không nhìn ra được sao?"

Thân hình người sau chấn động, tựa hồ có chút chưa hồi thần kịp.

Phương Cửu ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn chăm chăm anh, "Em thích anh."

Giản Mộc: "....."

"Em biết chắc chắn anh cũng thích ta, bằng không sẽ không tốt với em như vậy." Cô ôm chặt lấy eo anh, lăm lăm tự nói nhìn anh, vẻ mặt tràn đầy niềm mong đợi, "Anh thích em đúng hay không?"

Chưa bao giờ nghĩ tới cô sẽ đột nhiên tỏ tình, nhìn gương mặt tiểu lệ này, còn mang theo mặt ửng đỏ, lúc này đang nháy mắt to mong đợi nhìn mình, Giản Mộc trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn nắm bả vai cô, đẩy cô ra.

"Em còn nhỏ."

"Em không nhỏ, em đều phải đọc đại học rồi!" Phương Cửu nói, không biết lấy sức lực từ đâu ra, đột nhiên một tay đẩy anh nằm ở trên giường!

Vẫn là tư thế nữ trên nam dưới!

Giản Mộc không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên làm như vậy, động đậy, nhưng Phương Cửu lại nhào ở trên người anh, đặc biệt vẫn là cái vị trí mấu chốt kia, làm sắc mặt anh nháy mắt có chút không tốt.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu khắp bốn phía, nhìn gương mặt lãnh đạm cầm dục phía dưới, Phương Cửu không biết lấy đâu ra dũng khí, đột nhiên dùng đôi tay chống ở bên cạnh người anh, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm anh: "Anh đừng lấy cái cớ rằng em còn nhỏ tuổi, ta đều phải vào đại học, chắc chắn có thể yêu đương, đương nhiên, nếu anh không thích em cứ việc nói thẳng là được, em tuyệt đối không miễn cưỡng anh!"

Tư thế này làm Giản Mộc có chút xấu hổ, nhưng đối diện với gương mặt nhỏ nhắn quật cường, rồi lại không biết nên nói như thế nào, chỉ đành nắm vai cô muốn đẩy ra, "Em bình tĩnh một chút."

"Em bình tĩnh không được!"

Tức thì Phương Cửu cúi đầu hôn lấy môi anh, sau đó sờ loạn một trận!

Bị sự chủ động này dọa tới rồi, Giản Mộc vẫn luôn né tránh, nhưng một bàn tay nhỏ lại luồn vào áo somi, sờ loạn ở trên người anh.

"Em..... Em đừng như vậy....." Anh dùng sức muốn đẩy cô ra.

Nhưng Phương Cửu lại gắt gao đè ở trên người anh, một bên vuốt cơ bụng, một bên găm cắn môi anh, tuy rằng kỹ thuật không tốt, nhưng cô thật sự đã nỗ lực.

Cánh môi mềm mại ngọt ngào như trong tưởng tượng, Giản Mộc nắm chặt bả vai cô, tựa hồ tùy thời đều có thể đẩy cô ra.

Người phía trên còn đang không kiên nhẫn gì mà sờ loạn, Giản Mộc cắn răng, hình như có chút chịu không nổi.

Phương Cửu cắn hầu kết anh, dùng đầu gối cọ cọ lều trại bên dưới, ngậy thơ nháy mắt, "Nếu anh không thích em, như thế nào sẽ có phản ứng với em?"

Người sau cả người cứng đờ, đột nhiên dùng một tay xoay người áp cô xuống, ánh mắt sáng quắc, "Đây đều là ai nói cho em?"

Bị cái biểu tình nghiêm túc của anh dọa cho sợ rồi, tức khắc Phương Cửu có chút chột dạ nheo mắt lại, "Chính là..... Chính là cái loại truyện tranh....."

Lại là truyện tranh!

Giản Mộc đột nhiên đứng lên, mặt lạnh nhìn cô nói: "Đọc sách cho đảng hoàng."

Nhìn thấy anh phải đi, Phương Cửu ôm đùi, tức khắc "oa" một tiếng khóc ra.

"Sao anh lại là loại người này, chiếm tiện nghi của người ta mà không phụ trách, nụ hôn đầu của người ta đều cho anh!" Cô vừa lau nước mắt vừa dùng sức véo đùi, khóc tê tâm liệt phé.

Người nào đó thành công dùng chân lại, đành phải đi đến trước mặt cô nãi nãi, ôm cô vào trong ngực, vỗ vỗ lưng cô, "Em còn nhỏ, chờ em tốt nghiệp đại học xong bàn lại chuyện yêu đương cũng không muộn."

Dứt lời, Phương Cửu tức khắc liền ngưng khóc, nước mũi nước mắt toàn lâu lên người anh, vẻ mặt vô tội nhìn anh, "Ý của anh là, chờ em tốt nghiệp xong là chúng ta có thể ở bên nhau sao?"

Nhìn biểu tình đáng thương hề hề của cô gái nhỏ này, Giản Mộc thở dài, sau đó gật gật đầu.

Anh cảm thấy mình ở kiếp trước khẳng định là nợ tiểu yêu tinh này rồi.

"Yeah!" Phuong Cừu lập tức ôm lấy cổ anh, hôn một cái thật kêu ở trên mặt anh.

Ánh mắt tôi sầm lại, anh đột nhiên ôm eo cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn, "Tôi nói cho em, cái gì gọi là hôn."

Dứt lời, Phuong Cừu liền cảm thấy eo mình bị xiết chặt, sau đó cái miệng đột nhiên bị lấp kín, hàm răng cũng bị cạy ra trong nháy mắt, môi răng quần quýt làm cả người cô đều mơ màng.

Anh mút lấy cánh môi non mềm, từng hơi thở của anh đều vô cùng nóng bỏng, bàn tay cũng gặt gao xiết chặt lấy eo nhỏ đến có thể một tay ôm chặt, nhưng không có hành vi khác.

Ngay khi Phuong Cừu cảm thấy chính mình muốn chết ngộp, một ngụm không khí mới mẽ rót cuộc tiến vào lá phổi cô, sau đó cô đã được đặt ở trên giường, nghe được Giản Mộc nói một câu nghỉ ngơi sớm một chút, liền nhìn thấy anh đi rồi.

Thật lâu sau, cô mới lấy lại hơi, rồi cầm lấy đi động hội báo với mọi người!

Cừu công chúa: Vừa rồi tui đã phác gục anh ấy!

Hồ đồng: [xem thường] bà cho rằng tui sẽ tin tưởng đồ nhát cát như bà sao?

T miê: Nếu bà đã phác gục, liền cho bọn tui xem máu xử nữ, nếu là thật sự, tui phát sóng trực tiếp ăn tưởng!

Linh chi:..... Cho tui hỏi một chút, thời gian bà phác gục sao lại ngắn như vậy? Hay là con trai cô giáo Dư..... Thời gian ngắn?

Hồ đồng: Ha ha ha!

Phuong Cừu đen mặt, lách cách lại đánh một đoạn qua.

Cừu công chúa: Ai nói! Thời gian người ta rất dài, hơn nữa tui vừa mới còn sờ soạng, rất lớn, chắc chắn thời gian dài! Máy người đừng vội bôi nhọ tiểu ca ca của tui!

T miê: Nói như vậy, bà chưa thử qua hử [mọi mũi]

Hồ đồng: Chưa thử qua sao bà biết dài hay không? Kém cỏi!

Cừu công chúa: Đàn rùa đen mấy người quả thực khinh người quá đáng! Bọn tui tuy chưa có làm toàn bộ, nhưng tui thật sự thân được rồi, anh ấy còn nói chờ tui tốt nghiệp xong là có thể ở bên nhau.

Linh chi:..... Đây không phải kịch bản cực tuyệt một cách uyển chuyển hay sao?

Cừu công chúa: Nào có, sau đó anh ấy còn chủ động hôn tui, hơn nữa.....

Hồ đồng: Có phải hôn lưỡi hay không? Cảm giác thế nào?

Cừu công chúa: Không nói chuyện với đám cầu độc thân mấy người, tui phải đi tắm, áo tắm dài vẫn là Giản Mộc ca ca cho tui [thẹn thùng]

Hồ đồng: [xem thường]

Buông đi động, Phuong Cừu lập tức cầm áo tắm dài đi vào trong phòng tắm, một giấc này cô ngủ thực thối, cô cảm thấy mình hoàn thành nhiệm vụ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ngày hôm sau khi rời giường, cô đột nhiên phát hiện mình không biết nên như thế nào mà trở về, tuy rằng cô có chìa khóa, nhưng nếu nói ra không phải chứng tỏ cô nói dối sao.

Nhưng nếu chờ mẹ trở về, bị mẹ mình biết mình cùng một người nam nhân ở chung một phòng, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, Phuong Cừu quyết định vẫn nên nói dối thêm lần nữa.

Xuống lầu, cô liền nhìn thấy Giản Mộc đã làm bữa sáng đặt ở trên bàn, thoạt nhìn còn rất phong phú.

"Cái kia..... Khi em thu thập quần áo, đột nhiên phát hiện chìa khóa ở trong túi tiền." Cô cầm theo một chuỗi chìa khóa đi xuống, trên mặt có chút ửng đỏ.

Giản Mộc đang hâm nóng sữa bò nhân nhạ nhìn cô, lạnh nhạt nói, "Vậy ăn bữa sáng rồi lại trở về."

"Được!"

Không nghĩ tới anh lại không truy vấn, tất nhiên Phuong Cừu vui vẻ ngồi xuống ăn bữa sáng.

Sau khi dùng bữa sáng thì mới trở lại nhà mình ở cách vách thay quần áo, thay xong, cô lại bỏ áo tắm dài vào máy giặt giặt sạch, đột nhiên phát hiện mình còn mang dép lê nhà người khác, Phương Cửu lại đành phải qua trả dép lại.

Chẳng qua khi cô tới, lại thấy nữ chủ đã trở lại!

"Tiểu Cửu, sao con lại mang hai đôi dép lê lại đây?" Dư Yên ngồi ở trên sô pha, tựa hồ đang nói chuyện cùng Giản Mộc.

Sau khi Phương Cửu lấy lại tinh thần, lập tức cười nói: "Vừa nãy Giản Mộc ca gọi con lại đây ăn bữa sáng, sau khi trở về mới phát hiện không thay dép lê, cho nên liền lại đây."

"Ài, một đôi dép lê có là cái gì." Dư Yên nói còn mắt đang nhìn Giản Mộc đang xem notebook ở đối diện, "Mẹ liền nói như thế nào mà con lại cần mẫn tự mình làm bữa sáng như vậy, bất quá cũng đúng, tiểu Cửu ở nhà một mình, con có rảnh liền chiều cố người ta một chút."

Buồng dép lê, Phương Cửu nhin không được hỏi: "Sao dì Dư đã trở lại? Hôm nay không có khóa học sao?"

Dứt lời, Dư Yên bên kia mới cười nhìn về phía Giản Mộc, "Sáng hôm nay không có khoá, cho nên liền trở về, vừa nãy có người giới thiệu đối tượng cho tiểu tử này, đối phương là nữ hài tử của thư hương thế gia, ta trở về lấy ảnh chụp cho nó nhìn xem."

Phương Cửu: "....."

Giản Mộc xem cũng không xem tấm ảnh chụp trên bàn, ngược lại nhìn về phía Phương Cửu.

Dư Yên vô cùng không hài lòng với thái độ của anh, lập tức cầm lấy ảnh chụp chỉ trên đó: "Nữ hài nhiều tiêu chí, con đã hai mươi sáu mà còn không tìm đối tượng, còn muốn chờ đến bốn mươi tuổi tìm a?!"

Aya: Ủ, chị cứ chủ động đi *cười trộm*

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Con trai của giáo sư (6)

Edit: Aya Shinta

"Vây..... dì Dư, con liền đi trước?" Phương Cửu mỉm cười nhìn bà.

Dư Yên vội vàng giữ lại nói: "Vây đợi lát nữa lại đây ăn cơm trưa, mẹ con chắc rằng còn chưa có về."

"Không cần, con tự mình cũng nấu cơm được." Phương Cửu nói xong liền xoay người rời đi.

Một hồi về đến nhà mình, liền mở di động điện cuồng phun tào trong nhóm chat.

Cửu công chúa: Làm sao bây giờ! Cô giáo Dư phải tìm đối tượng cho con của cô ấy!!!

Nửa phút sau.....

Hồ đồng: Thực bình thường a, bằng không hiện tại bà đi qua nói cho cô giáo Dư, nói con của dì đã là đàn ông của con rồi [nhe răng]

Linh chi: Nội tâm cô giáo Dư chắc là hồng mắt, tôi coi cô là học sinh, mà cô lại muốn ngủ với con trai tôi!

T miêu: Hai người các bà cũng quá không đứng đắn, lúc này có thể nghĩ trong lòng Phương Cửu loạn bao nhiêu.

Cửu công chúa: Vẫn là Tiểu Cầm tốt (^3^)

T miêu: Ngủ rồi nói sau, chờ bà mang thai lại đi tìm cô giáo, cô giáo Dư bảo đảm sẽ cho bà vào cửa.

Cửu công chúa: [địa lời][địa lời][địa lời]

Hồ đồng: Được được, nếu con trai cô giáo Dư đối với bà không tồi, bà lại thêm một phen bắt lấy anh ta nha!

Linh chi: Đúng đó, tui cảm thấy chắc chắn anh ta có ý tứ đối với bà, có khả năng cũng cảm thấy bà quá nhỏ, có cảm giác tội lỗi, cho nên vẫn luôn không xuống tay được.

T miều: Như vậy, bà tìm cái nam nhân thử xem, có ý biểu hiện thực thân mật với người đó, kích thích con trai cô giáo, xem anh ta có ghen hay không?

Vừa nói như vậy, Phương Cửu cảm thấy cũng có thể làm được, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết tìm ai.

Cửu công chúa: Nhưng mà tui biết tìm ai kích thích anh ấy nha?

Linh chi: Lâm Cốc nha, người ta sẽ vui đến cực điểm!

Hồ đồng: Đường đường hot boy thế nhưng luân lạc đến loại tình trạng này, đây rốt cuộc là nhân tính vận vẹo, hay là đạo đức chôn vùi?

Cửu công chúa: Nhưng..... Nhưng như vậy không tốt đâu? Tui muốn gọi anh họ tui lại đây giả mạo một chút là được.

T miều: Ngốc nha, con trai cô giáo đã gặp qua Lâm Cốc, cho nên chỉ có Lâm Cốc mới có thể tạo cảm giác nguy cơ cho anh ta, nghe tui, hiện tại bà liền đi hẹn Lâm Cốc ra ngoài ăn cơm, không, nếu nhà bà không có người, liền hẹn cậu ta về đến nhà bà, sau đó tạo ra một cơ hội cho con trai cô giáo Dư thấy.

Hồ đồng: Tiểu cảm bà đây là muốn làm việc gì a!

Linh chi: Ngồi chờ Tu La.

Phương Cửu còn ở đang dự, hôm nay chắc chắn không được, chiều nay mẹ cô sẽ trở về, cho nên vẫn nên chờ ngày mai đi.

Giữa trưa, cô còn đang tự mình làm cơm chiên trứng, trong phòng bếp chướng khí mù mịt, bỗng nhiên nghe được tiếng chuông cửa.

Bởi vì chỉ có một người ở nhà, cô không dám để bếp đó, chờ tắt bếp rồi mở cửa, chỉ nhìn thấy Giản Mộc đứng trước cửa, không biết muốn làm cái gì.

"Có việc sao?" Giọng nói của cô có chút lãnh đạm.

Người thấy mùi khét từ trong phòng kia bay ra, anh nhú nhú mũi, "Quan bên nhà tôi ăn đi."

"Không cần, Em tự nấu cơm được." Cô nói xong liền chuẩn bị đóng cửa lại.

Giản Mộc một phen đẩy cửa, có chút bất đắc dĩ đi vào, nhìn khói mù khói mịt trong phòng bếp bay ra, có thể nghĩ ngày thường chắc chắn cô cũng rất ít khi nấu cơm.

"Em đang nấu cái gì vậy?" Anh cúi đầu ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Phương Cửu nghiêng đầu qua chỗ khác, có chút ủy khuất đỏ mắt, "Em rất ỏn."

Thở dài một tiếng, anh nắm vai cô, một tay hướng đầu cô qua, bốn mắt nhìn nhau, "Tôi sẽ không đi."

"Ai biết anh có đi hay không đi a, anh đi đi đi, anh kết hôn đi, em cũng đi tìm bạn trai, chúng ta về sau không bao giờ gặp mặt!" Cô tránh tay anh ra, đỏ mặt làm bộ xoay người liền đi.

Người sau một tay kéo cô vào trong lòng ngực, nâng cái cằm nhỏ xinh, đối diện với cặp con ngươi đỏ bừng, "Tôi nói không đi thì sẽ không đi, em cảm thấy tôi sẽ gạt người?"

Phương Cửu đỏ mặt kéo tay anh ra, yếu ớt nói: "Ai biết anh có đi hay không, dù sao chân mộc ở trên người của anh, anh muốn thế nào đều được."

Bất đắc dĩ cười nhẹ một tiếng, anh néo néo khuôn mặt nhỏ của cô, nhàn nhạt nói: "Vậy em muốn thế nào?"

Dứt lời, trông mắt Phương Cửu xoay hai vòng, lúc này mới có mà nhìn anh nói: "Vậy đợi lát nữa anh nói với dì Dư rằng trước khi anh 30 tuổi sẽ không kết hôn!"

Nhìn thấy sự tức giận phần uất trên gương mặt ở đối diện mình, Giản Mộc chỉ cảm thấy đời trước chắc chắn đã thiếu tiểu cô nương này một chồng giấy nợ giấy cộp.

"Được, nghe em, như vậy có thể đi ăn cơm?" Anh kéo cánh tay cô qua, bộ dạng muốn ra ngoài.

Nhưng Phương Cửu gắt gao đứng ở kia như cũ, chẳng may may muốn đi.

Giản Mộc chỉ cảm thấy đầu rất đau, rất bất đắc dĩ nhìn cô hỏi: "Làm sao vậy?"

Phương Cửu đỏ mặt, mắt trộm nhìn anh, "Em muốn thân thân."

Nói xong, lại thực mau cúi đầu, nhưng hai tay nhỏ lại gắt gao túm chặt cánh tay anh.

Người sau khẽ cười một tiếng, ngay sau đó tiến lên nắm gáy cô, cúi người hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ, "Được rồi chứ?"

Phuong Cừu có chút bất nhẫn giờ tay ôm lấy cổ anh, "Không đủ, em còn muốn."

Dứt lời, ánh mắt người nào đó bỗng nhiên loé lên, tức khắc đề cô lên cửa, cúi đầu hung hăng phong bế môi cô, thô bạo cạy Hàn răng cô, điên cuồng đoạt lấy hết thảy.

Phuong Cừu chỉ cảm thấy có chút thở không nổi, chỉ đành phải dùng tay vỗ vỗ vai anh: "Úm..... Đủ... Đủ rồi....."

Mút vào cánh môi mềm mại của cô, Giản Mộc ám trầm ôm vòng eo cô, cúi đầu ghé bên tai cô nói: "Đủ rồi?"

Nói, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi trên khóe môi cô, nhu tình cắn cắn môi dưới cô.....

Phuong Cừu đỏ mặt tiếp tục đẩy vai anh ra, "Đủ..... Đủ rồi, thật sự đủ rồi!"

Hít sâu một hơi ở giữa cổ cô, lúc này Giản Mộc mới ngồi dậy, nghiêm trang nhìn cô nói: "Về sau đừng như trẻ con nữa, nhanh đi ăn cơm."

Cúi đầu, Phuong Cừu hừ nhẹ một tiếng, lúc này mới có chút không vui đi theo anh sang cách vách ăn cơm.

Nữ chủ làm đồ ăn vẫn ăn rất ngon, chỉ là đang nghe Giản Mộc nói trước ba mươi tuổi không kết hôn, lập tức trầm mặt.

Chiếc đĩa đột nhiên vỡ ở trên bàn, "Con có ý tứ gì? Đây là muốn kết hôn muộn? Về sau con già rồi còn tìm được người tốt?"

Phuong Cừu ở một bên hoảng sợ, tự nhiên có chút chột dạ cúi đầu ăn cơm.

"Ba cũng 30 tuổi kết hôn, có cái gì không tốt?" Giản Mộc vẫn đạm phong khinh uống nước, tựa hồ cũng không để ý người khác thấy thế nào.

Dư Yên nghẹn lại, nhìn dáng vẻ nếu không phải Phuong Cừu ở đây, khẳng định muốn mắng chửi người.

"Mẹ nói chuyện con không nghe, vậy chờ ba con tới nói đi!" Bà tức tới cơm cũng ăn không vô.

Toàn bộ quá trình thì Phuong Cừu đều làm rửa chén rửa bát, ăn cơm xong cô giành việc rửa chén, rồi ngay lập tức trở về.

Cầm di động, cô lại nhắn UeChat với Giản Mộc.

Cừu công chúa: Chúng ta đã hôn, có phải tính là quan hệ nam nữ bằng hữu hay không [thẹn thùng]

Qua ba phút sau, bên này mới trả lời lại.

Giản Mộc: Chờ em tốt nghiệp.

Đối với câu trả lời này rất không vừa lòng, Phuong Cừu vô cùng phẫn nộ ném xuống một câu!

Cừu công chúa: Anh sẽ hối hận!

Lúc sau, liền kéo anh vào sổ đen, ngay cả điện thoại cũng kéo vào sổ đen tắt.

Mở UeChat của Lâm Cốc, cô nhanh chóng nhắn một tin qua.

Cừu công chúa: Tôi có thể nhờ cậu giúp một chút hay không?

Không đến mười giây đồng hồ, bên này liền trả lời lại đây.

Lâm Cốc: Có thể!

Do dự một hồi, Phuong Cừu đột nhiên hối hận, cô cảm thấy làm người như vậy có phải quá không phúc hậu hay không?

Lâm Cốc: Làm sao vậy? Bạn trai cậu đâu? Có phải cãi nhau hay không?

Phuong Cừu chỉ cảm thấy giác quan thứ sáu của nam nhân cũng rất mạnh a!

Cừu công chúa: Bọn tôi đúng thật là xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, anh ấy vẫn luôn nói chờ tôi tốt nghiệp mới nói sự việc cho mẹ anh ấy, cho nên.....

Lâm Cốc: Tôi đã biết!

Lâm Cốc: Vậy cũng thật quá đáng! Không biết nữ hài tử đều rất không có cảm giác an toàn sao!

Lâm Cốc: Cậu muốn mượn tôi kích thích anh ta một chút đi? Khi nào? Tôi đều có thời gian!

Cửu công chúa: Cậu..... Như thế nào cái gì đều biết [trợn mắt há mồm]

Lâm Cốc: Bởi vì biểu muội tôi chính là cái dạng này, tôi bị em ấy kéo đi kích thích bạn trai vài lần, hiện tại bạn trai em ấy trò chơi cũng không dám chơi nữa.

Phương Cửu: "....." Cái bạn trai kia thật đúng là đáng thương.

Cửu công chúa: Vậy cảm ơn cậu, xong rồi tôi mời ăn cơm [mỉm cười]

Lâm Cốc: Được nha [đáng yêu]

Định xong thời gian với Lâm Cốc, Phương Cửu liền ở trong nhóm chat tuyên bố tin tức này.

Cửu công chúa: Các đồng chí, chúc phúc tui đi! Nếu ngày mai tui có thể thuận lợi bắt lấy con trai cô giáo Dư, xong việc mời người ăn bữa tiệc lớn!

Hồ đồng: Cố lên cố lên! Bà nhất định làm được! Tui muốn ăn hải sản!

Linh chi: Tui muốn ăn lẩu.

T miê: Ai nha, chắc chắn là ăn cơm Tây a!

Cửu công chúa: [mỉm cười] Tui chỉ là muốn mời mấy người uống nước.

.....

Hồ đồng: Phương Cửu bà nhỏ mọn như vậy thật sự được sao!

T miê: Quý hẹp hòi! Uống nước lạnh! Uống xong nước lạnh biến ma quý!

Phương Cửu không đi để ý tới các cô, mà là mở máy tính chơi trò chơi.

Buổi chiều mẹ cô trở về sớm, nhìn thấy cơm chiên trứng trong phòng bếp cũng bắt đắc dĩ mà thờ dài, sau đó liền nấu cơm canh cho cô.

Cho nên buổi tối Phương Cửu không có đi cách vách ăn cơm, cô không biết hành động ngày mai có thể thành công hay không, chỉ là cả đêm đều thực thấp thỏm.

Ngày hôm sau mẹ cô đã sớm an vị trên máy bay đi công tác, chỉ cho cô rất nhiều tiền để cô mua đồ ăn, nếu không liền đi nhà bà ngoại ở vài ngày, Phương Cửu cũng chỉ đành nói tự mình cô cũng làm được.

Thường Giản Mộc đều khoảng 10 giờ sáng tới giờ làm, lái xe thì chín giờ rưỡi ra cửa, cho nên Phương Cửu nói Lâm Cốc chuẩn bị trước.

Chín giờ hai mươi lăm phút, bảo an tiểu khu gọi điện thoại, nói có người tới tìm cô.

Phương Cửu lập tức chạy ra ngoài, liền nhìn thấy Lâm Cốc cầm một bó hoa đứng ở bên phòng bảo an, cậu rất cao, diện mạo cũng thực rực rỡ, thoát nhìn một chút cũng không giống học dinh cao trung vừa tốt nghiệp.

Cô đi qua, bảo an còn cười hỏi: "Tiểu Cửu đây là bạn trai cô a?"

Phương Cửu đang chuẩn bị lắc đầu, liền nghe được Lâm Cốc nhẹ giọng nói: "Xe tới."

Trong chốc lát, Phương Cửu cũng không dám quay đầu lại, chỉ là ra về trấn định cười tiếp nhận hoa Lâm Cốc đưa qua.

Mất thấy xe càng ngày càng gần, Lâm Cốc đột nhiên một tay ôm lấy cô, tiếng nói rất lớn, "Tiểu Cửu, tôi thật sự thích cậu, khi cậu mới vào trường học thì tôi liền thích cậu, vì sao cậu vẫn không chịu tiếp thu tôi?"

Bảo an bộ dạng xem kịch vui bộ dáng, "Tiểu tử này không tồi, cô liền đáp ứng cậu ta đi!"

Các bác gái trong tiểu khu đi ngang qua cũng ồn ào theo mà nói: "Đúng vậy, đáp ứng cậu ấy!"

Nhìn một màn xa xa kia, Giản Mộc dần chạy chậm lại, sắc mặt cũng càng ngày càng đen, sau đó đột nhiên dừng xe, mở cửa đi ra ngoài.

Phương Cửu thực xấu hổ, tuy rằng là giả, nhưng lúc này cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Nhìn thấy anh lại đây, trong mắt Lâm Cốc tức khắc hiện lên một tia tinh quang, gắt gao ôm cô như cũ, vẻ mặt thâm tình nói: "Cậu đã nói chỉ cần chờ tốt nghiệp liền tiếp thu tôi, chẳng lẽ cậu đã quên sao?!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng: Mẹ nó, đoạt nữ nhân với lão tử à?

Đây là một chuyện xưa về một hot boy giỏi diễn xuất quyết đấu cùng cục trưởng - kịch bản vương → _ →

Aya: Tội Lâm Cốc, gắng kiếm một người đi nhé em trai))))

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Con trai của giáo sư (7)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cừu: "....." Cô đúng là đã quên mất!

"Cậu..... Cậu đừng như vậy." Cô làm bộ muốn đẩy cậu ra.

Lâm Cốc lại một phen nắm lấy vai cô, ánh mắt sáng quắc, "Tôi biết cậu bận khoản, tôi có thể tiếp tục chờ cậu, chẳng sợ lại chờ thêm ba năm!"

Phuong Cừu: "....."

Cô cảm thấy Lâm Cốc mà đi đóng phim thì ảnh đế tuyệt đối lấy được a!

"Cho dù cậu chờ ba mươi năm cũng vô dụng." Giản Mộc một tay túm Phuong Cừu lại đây, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm Lâm Cốc, "Tiểu hài tử phải đọc sách cho tốt, không cần chỉ nghĩ đến yêu đương, đây không phải sự việc mà tuổi này nên nghĩ tới."

Phuong Cừu về mặt mòng bức nhìn tình cảnh hiện tại.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Cốc lại nhìn Phuong Cừu, đột nhiên cười, "Tôi tuổi còn nhỏ, nhưng cũng biết làm sao tạo cho nữ nhân một cảm giác an toàn, không giống có chút cận bã chỉ biết lừa gạt cảm tình nữ nhân!"

Các bác gái đi ngang qua giống như nhìn thấy một màn khó gặp hi đó, một đám đứng ở một bên thấp giọng nghị luận.

"Kia không phải con trai cô giáo Dư sao?"

"Đúng vậy, khoảng thời gian trước tôi còn muốn giới thiệu con gái mình cho cậu ta, hoá ra cậu ta có bạn gái."

"Các người xem nữ hài kia có phải đặc biệt giống con gái cách vách bên nhà cô giáo Dư không?"

"Đúng đúng đúng, tôi còn nhìn thấy có đôi khi cô bé cùng cô giáo Dư đi ra ngoài mua đồ ăn đây!"

"Khó trách, thanh mai trúc mã, đáng thương tiểu tử trẻ tuổi kia."

Một đám bác gái ở nơi đó xem náo nhiệt không chê việc lớn, Phuong Cừu đột nhiên có chút hối hận khi diễn một vở này, đành vội vàng nói với Lâm Cốc: "Cậu..... Cậu đi về trước đi, tôi..... Lần sau tôi lại nói với cậu."

"Nói cái gì?" Giản Mộc chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nhảy lên, giữ chặt tay cô, lạnh lùng nhìn Lâm Cốc một cái, "Tôi chưa bao giờ sợ kẻ thứ ba, chỉ cần cậu có năng lực này!"

Nói xong, liền kéo Phuong Cừu đi rồi.

Những người khác thấy không có náo nhiệt để xem nữa, cũng sôi nổi tản ra, chỉ có đại thúc ở phòng bảo an ra an ủi cậu một câu, "Tiểu tử, về sau chắc chắn gặp được người tốt, bằng không tôi giới thiệu cho cậu một cái?"

Lâm Cốc hít sâu một hơi, sau đó lắc đầu, có chút cô đơn đi ra tiểu khu, thực mau liền biến mất ở chỗ khúc ngoặt.

Cậu cảm thấy con trai cô giáo Dư nói cũng không phải không có đạo lý, cậu còn trẻ, tiền đồ về sau còn chưa biết, căn bản không cho người mình thích một cuộc sống yên ổn, có lẽ, cậu thật sự thua, bại bởi tuổi.

.....

Bên này Phuong Cừu bị giản mộc trực tiếp kéo vào trong xe, xe liền nhanh chóng rời khỏi tiểu khu, cô có chút thấp thỏm nhìn người đàn ông đang lái xe bên cạnh mình, nhưng nghĩ đến chính mình cũng không sai, cho nên lại tự tin mười phần ưỡn ngực.

"Là anh nói chúng ta không có quan hệ, cho nên em thế nào cũng không có quan hệ với anh đi?" Cô quay đầu nhìn ra ngoài, lời nói tràn ngập xa cách.

Giản Mộc đen mặt tiếp tục lái xe, không khí trong xe tức khắc ngưng trọng lại.

Phương Cửu bĩu môi, có chút bất mãn nhìn anh nói: "Không phải anh muốn đi làm sao, mau thả em đi xuống!"

Vừa vặn là cái cột đèn giao thông, anh giẫm phanh lại, nghiêng người, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, "Nói là thích tôi, đây là 'thích' của em sao?"

"Em....."

Bị ánh mắt lạnh nhạt đó làm cho hoảng sợ, Phương Cửu tức khắc có chút ủy khuất quay đầu đi, hồng mắt không nói lời nào.

Đưa tay nâng mặt cô, nhìn đôi mắt cô có chút hồng, Giản Mộc nhìn không được lại thờ dài, có chút bất đắc dĩ ôm cô vào trong ngực, "Được rồi, tôi không có ý tứ khác, chỉ là không quen nhìn em cùng đàn ông khác ở bên nhau mà thôi."

Phương Cửu bắt lấy góc áo anh, rất là ủy khuất nức nở nói: "Là anh nói chúng ta không có quan hệ, hơn nữa..... Hơn nữa anh còn hung với em."

"Đừng khóc." Giản Mộc xoa xoa đầu nhỏ của cô, kề bên tai cô nhẹ giọng nói: "Hiện tại em còn chưa đến tuổi, không thể kết hôn, không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương đều là chơi lưu manh, em cảm thấy tôi là lưu manh sao?"

Phương Cửu: "....."

Cô cảm thấy Giản Mộc này há miệng nếu là đi làm tiếp thị, tuyệt đối là một ngôi sao sáng trong làng tiếp thị nha!

"Vậy vừa nãy anh còn hung dữ với em." Cô bĩu môi, vẻ mặt bất mãn.

"Được được được, là tôi sai!" Anh gạt tí xíu nước bên khoe mắt cô, có chút đau lòng hờn lên trên cô một cái, "Đừng khóc, tôi chịu không nổi."

Phương Cửu bĩu môi, có chút không tự nhiên mà cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Hiện tại chúng ta đây có phải quan hệ nam nữ bằng hữu hay không?"

Hôm nay cô nhất định phải xác nhận cái này mới được!

Giản Mộc hơi hơi rũ mắt, trầm thấp nói, "Không phải."

"Anh....."

"Là vị hôn thê."

Nghiêng qua hôn bên khoe môi cô, "Cho nên em phải có tự giác, về sau cách đàn ông khác xa một chút."

Phương Cửu đỏ mặt, cảm thấy Giản Mộc này không đi bán bảo hiểm thật đúng là một tổn thất lớn cho giới tiếp thị!

"Bíp bip!"

Mấy xe phía sau đều đang nhấn còi, hoá ra là đèn đỏ đã qua đi, Phương Cửu lập tức đẩy anh trở lại trên vị trí lái xe.

Giẫm chân ga, anh bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Một mình em ở nhà nhàm chán, muốn đi tới chỗ tôi dạo hay không?"

Nghe anh nói, Phương Cửu cũng có hứng thú, cô còn chưa có nhìn thấy công ty Giản Mộc là bộ dạng gì đâu.

Chờ xe dừng lại, cô liền đi theo thang máy ở bãi đỗ xe lên tầng chín, vừa ra thang máy, bên trong có nhiều người bận rộn đi tới đi lui, có lẽ là thấy được Giản Mộc, đều sẽ dừng chân lại chào hỏi.

Chỉ là khi nhìn thấy Phương Cửu, ánh mắt đám người tức khắc có chút không đúng.

Thẳng đến khi thấy hai người đồng loạt vào văn phòng, đám người bên ngoài ngay tức khắc náo nhiệt lên.

"Nữ hài kia không phải là em gái tổng giám đốc đó chứ?"

"Không có khả năng, hai người bọn họ lớn lên không giống nhau chút nào!"

"Vậy không phải em gái thì chẳng lẽ là bạn gái?!"

"Ai, nói không chừng là bạn gái thật đó, lần trước Dương bí thư không phải nói tổng giám đốc nói chuyện phiếm cùng một nữ hài tử sao? Nói không chừng chính là em gái này!"

"Lợi hại, hoá ra khẩu vị tổng giám đốc tốt như thế!"

"Ha ha ha, có tiền ai không thích tuổi trẻ, tôi mà có tiền, còn muốn tìm cái học sinh trung học đây này!"

Một đám người ở bên ngoài nghị luận khí thế ngất trời, Phương Cửu lại nằm trên sofa văn phòng anh mà chơi di động.

Nhìn người đàn ông đang xem văn kiện bên kia, cô thực nhàm chán nói: "Sớm biết rằng mắt mặt như vậy, em còn không bằng về nhà chơi game."

Giản Mộc ngẩng đầu nhìn cô, "Một mình em ở nhà ai nấu cơm cho em?"

"Tự nấu a!" Phương Cửu nhàm chán trên sofa mà trờ mình, "Lại còn có có thể cơm hộp!"

"Cơm hộp không dinh dưỡng, giữa trưa chúng ta đi ra ngoài ăn." Hần nói, còn lấy một cái Ipad từ ngăn kéo ra đứng dậy đưa đến trước mặt cô.

Phương Cửu bĩu môi, vẫn nhận cái Ipad kia, tiếp tục nằm trên sofa chơi trò chơi.

Chờ giản mộc vừa đi, cô liền mở nhóm WeChat, lập tức bắt đầu hội báo tin tức.

Cửu công chúa: Ha ha ha ha! Tui rút cuộc thành công bắt lấy con trai cô giáo Dur!

Linh chi: Lâm Cốc đáng thương, đường đường hotboy một phương, thế nhưng lưu lạc đến nỗi phải làm diễn viên, thật đau lòng a.

Hồ đồng: Ai, Chi Chi bà còn không biết xấu hổ quần này kia, nhân gia là hotboy, vẫy vẫy tay thì bó lớn hoa đại nhào lên, còn bà? Quý tộc cầu độc thân
→_→

T miêu: Đại Vương bà khinh thường cầu độc thân có phải hay không! Còn không phải là thông đồng một cái học đệ sao, có gì đặc biệt hơn người [địa lôi]

Hồ đồng: Tiểu thịt tươi không phải nói có liên có, hiện tại tui cùng Phương Cửu với các người đều không phải là người cùng một cái thế giới, ai, ngày mai nên mặc quần áo gì đi gặp tiểu thịt tươi mới tốt đây [chống cằm]

T miêu: [nôn mửa][nôn mửa][nôn mửa]

Cửu công chúa: Gần nhất tui chuẩn bị một cái bản thảo, tên gọi là 《 23 việc không thể nói giữa quái a đi cùng tiểu thịt tươi 》

T miêu: Ha ha ha ha! Tui ủng hộ bà!

Linh chi: Lầu trên +1! Tú ân ái, xéo mào [xem thường]

Hồ đồng: Mấy người đều là trần trụi ghen ghét! Phương Cửu bà làm sao cũng cùng đàn cầu độc thân này ở bên nhau đi, có bản lĩnh bà cả đời cũng đừng tú ân ái!

Cửu công chúa: Ân ái không phải dùng để tú.

Linh chi: Mà là dùng để làm.

T miêu: Chi Chi bà quả là tiểu ô vương! Tui thích!

Phương Cửu có chút không biết nên nói chuyện phiếm cùng đám đen tối này như thế nào, dứt khoát cầm lấy Ipad chơi trò chơi.

Giữa trưa thì cô đi theo Giản Mộc ăn một bữa hải sản thật lớn, cuối cùng khi về văn phòng thì bụng căng muốn nứt luôn, cái kia tiến vào hội báo công tác bí thư xem ánh mắt của nàng đều lộ ra cổ quái dị.

Vào buổi tối khi trở về, Phương Cửu liền quyết định về sau không bao giờ muốn cùng anh tới công ty chơi, căn bản một chút cũng không chơi được!

Về đến nhà, cô vừa định lấy chìa khóa mở cửa, cánh tay đã bị Giản Mộc kéo lại.

"Nhà em không có người, buổi tối có sợ không?"

Nếu người này không phải Giản Mộc, chắc chắn Phương Cửu sẽ cho rằng người này là một ông chú kỳ quái.

Suy nghĩ một chút, cô vẫn gật gật đầu.

"Đêm nay qua nhà tôi ngủ?" Ánh mắt anh chợt loé lên.

Phương Cửu trầm tư một chút, cuối cùng gật gật đầu, "Em tắm rồi liền qua chỗ anh đi?"

Thẳng đến sau khi đáp ứng Giản Mộc, Phương Cửu mới vào phòng, cô suy nghĩ, có nên vào dịp hôm nay mà phác gục anh không?

Chẳng qua lại cảm thấy chính mình quá nhỏ, sợ là không thích hợp.

Nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn quyết định không phác gục trước, dù sao còn có hai năm.

Tắm xong, cô liền ăn mặc một cái váy ngủ hồng nhạt đi biệt thự cách vách.

Cổng lớn không khoá, đi vào cô liền thấy Giản Mộc đang ngồi ở trên sofa xem báo tài chính và kinh tế, tựa hồ cũng là vừa mới tắm, trên tóc còn có hơi hơi ướt át. Phương Cửu liền nhào vào trong lồng ngực anh một phen, sau đó tìm cái vị trí thoải mái mà dựa vào.

"Công ty anh nhiều mỹ nữ như vậy, chẳng lẽ anh không có thích ai?" Cô ghé vào trên đùi anh, nghiêng đầu nhìn anh.

Dưới ánh đèn chói mắt, bởi vì tư thế, bộ ngực mềm mại của cô đang gập gao dán ở trên đùi anh, cổ áo lại rộng, tức khắc lộ ra một mảnh cánh xuân.

Giản Mộc quay đầu đi, hít một hơi thật sâu.

Sau đó vỗ vỗ eo cô, "Ngồi cho thoải mái."

Phương Cửu có chút không vui, cố ý ghé vào trên đùi anh không đứng dậy, "Em không đứng dậy, xem anh thế nào!"

Một tay nắm lấy eo thon mềm mại, ánh mắt anh sáng quắc, cúi đầu, "Em đoán tôi sẽ thế nào?"

Bị anh mất quý dị của anh dọa rồi, Phương Cửu vội vàng từ trên đùi anh mà tránh qua một bên, thế nhưng người sau lại đột nhiên xoay người áp cô xuống, ánh mắt quý dị nhìn chăm chăm đôi môi anh đào, "Muốn thân thân hay không?"

Phương Cửu: "....."

Cô vội vàng lắc đầu!

Bất quá người nào đó vẫn thực chuẩn xác lấp kín môi cô, trần trọc thâm nhập.....

"Các con....."

Cả người Phương Cửu chấn động, lập tức đẩy Giản Mộc ra, chỉ thấy nam chủ một thân tây trang giày da xách túi văn kiện, trên khuôn mặt thành thực ôn trọng tràn đầy kinh ngạc.

"Ch..... Chú Giản....." Cô sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Giản Luật nhìn con trai mình, tay thì đi ôm eo người ta, chỉ cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng, "Con..... Các con đang làm cái gì?!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trưởng: Bọn con đang giao lưu cảm tình.

Aya: Bảo nôi ~

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Con trai của giáo sư (8)

Edit: Aya Shinta

Trong đầu Phương Cửu giống như có một cây giáo muốn chọc thủng, nhưng thật ra Giản Mộc ở bên cạnh cô lại rất bình tĩnh thay cô kéo váy trên đùi cho ngay ngắn, sau đó mới dịch qua một chút.

Nhìn một loạt hành động của anh, Giản Luật vẻ mặt quái dị như cũ đi lên phía trước, buông cặp táp, sau đó đứng ở đó ngơ ngác nhìn chăm chăm hai người.

"Vừa nãy các con đang làm cái gì?"

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ông tuyệt đối sẽ không tin tưởng con trai mình là loại người này!

Tin tức đại thúc dụ gian tiểu nữ hải mới xuất hiện gần đây, hiện giờ thế nhưng phát sinh ở trước mắt ông!

Con gái lão Phuong mới bao nhiêu a! Người ta vừa mới mười tám tuổi a!

"Bọn con..... Ba không thấy sao?" Giản Mộc ho nhẹ một tiếng, sau đó lại liếc mắt nhìn Phuong Cửu một cái.

Ở trong mắt Giản Luật, con của ông đây là có tật giat mình, tức giận nên vẻ mặt ông xanh mét, "Con có biết chính mình đang phạm tội hay không?!"

Nói xong, lại nhìn đến sắc mặt tái nhợt của Phuong Cửu, lập tức ôn tồn nói: "Tiểu Cửu con yên tâm, chú Giản nhất định sẽ lấy lại công đạo cho con."

Phuong Cửu chớp chớp mắt, không biết nên nói như thế nào.

Giản Mộc liền không cao hứng, trực tiếp ôm vai Phuong Cửu, đối diện với tầm mắt Giản Luật, "Con làm sao mà phạm tội? Bọn con là nam nữ bằng hữu, chờ cô ấy vừa đủ tuổi chúng con liền kết hôn."

Nhìn hành động này của anh, Giản Luật luôn luôn tốt tính lại là tức giận mà cười, tùy tay cầm lấy một cái điều khiển từ xa liền nện ở trên người anh, trong hốc mắt đầy tơ máu, "Nếu như bị chú Phuong của anh biết việc này, xem người ta có thể đánh chết anh hay không?"

"Người ta vừa mới tốt nghiệp, tâm trí đều chưa có thành thực, anh như vậy là dụ dỗ, về sau ra ngoài, tôi còn không biết xấu hổ hay sao!" Giản Luật tức tới mức có chút nói không lựa lời, ông chưa bao giờ nghĩ tới mình trở về lại nhìn thấy được một màn này.

Phuong Cửu có chút sợ hãi, nhưng vẫn là đánh bạo, "Chú Giản....."

"Con đừng nói chuyện!" Giản Luật giờ tay, ánh mắt sáng quắc trừng Giản Mộc, "Về sau anh cách người ta xa một chút, tôi sẽ kêu mẹ anh tìm đối tượng cho anh, nếu anh còn dám quấy rầy người ta, tôi sẽ cho chú Phuong của anh đánh gãy chân anh!"

Phuong Cửu: "....." Con trai nam chủ thật đáng thương.

"Các người đều mang theo tư tưởng của thời đại cũ, hiện tại pháp luật quy định, nữ sinh đủ hai mươi tuổi liền có thể lĩnh chứng, Phuong Cửu hiện tại mười tám tuổi là chín tháng, chúng con còn kém hơn một năm liền có thể kết hôn, ba nói con dụ dỗ, vì sao con lại không dụ dỗ người khác, cố tình dụ dỗ cô ấy?" Giản Mộc không chút yếu thế nào trừng qua.

Giản Luật nghe vậy thì tức tới nỗi cảm thấy mình như bị truy tìm, bàn tay chỉ vào anh giận dữ hét: "Tôi đã sớm biết anh không bình thường, 26 tuổi còn không yêu đương, hoá ra là thích loại tiểu nữ hải này, anh đây là có tư tưởng biến thái, nói ra mau, anh tâm tía người ta đã bao lâu? Đến bước nào rồi!"

Phuong Cửu mộng bức ngồi ở kia.

"Chúng con đến bước nào, vừa này không phải ba đều thấy được sao?" Tâm tình Giản Mộc cũng thật không tốt, vẻ mặt lạnh nhạt.

Nghĩ đến màn vừa rồi, Giản Luật chỉ cảm thấy muốn xong, quả nhiên ông vẫn đến chậm!

"Chú Giản....." Phuong Cửu rốt cuộc nhịn không được mà lên tiếng nói: "Giản Mộc ca ca không có làm gì với con, cũng không có gạt con, anh ấy rất tốt với con."

Xua xua tay, Giản Luật có chút mỉm cười dựa ở một đầu khác của sofa, "Con còn nhỏ, có chút hiểm ác con không hiểu."

Phuong Cửu: "....."

"Con cảm thấy ba hẳn là nhìn bộ dạng học sinh của ba, chẳng lẽ ba dám nói học sinh của ba không có kết hôn?" Ngữ khí Giản Mộc có chút lãnh đạm.

Giản Luật bị lời của anh làm cho sững sốt, người khác là người khác, con trai mình là con trai mình, chính là ông cảm thấy đứa con trai này không có ý tốt với nữ hải người ta!

"Chú Giản, con đã trưởng thành, con có thể phân biệt thị phi, hơn nữa cũng không phải Giản Mộc ca ca gạt con, là con chủ động theo đuổi anh ấy." Phuong Cửu nghiêm trang nói.

Dứt lời, Giản Mộc chỉ cảm thấy đầu trường đau, hiện tại người trẻ tuổi đều trưởng thành sớm như vậy sao?

"Vậy ba mẹ con thì sao? Bọn họ biết việc này?" Chủ yếu thì Giản Luật vẫn là lo lắng cái này, nếu ông có một cô con gái mười tám tuổi bị hàng xóm bắt cóc, có lẽ ông sẽ muốn đánh chết người kia!

Phuong Cửu ngăn người, ngay sau đó mới nhẹ giọng nói: "Con..... con sẽ nói với bọn họ."

"Chúng con hiểu tận gốc rễ, vì sao chú Phuong sẽ không đáp ứng?" Giản Mộc không chịu cô đơn lên tiếng nói.

Hiện tại Giản Luật không muốn nhìn thấy anh chút nào, cầm lấy cặp công văn liền lên lầu.

Vì tránh cho phiền toái, Phuong Cửu quyết định vẫn nên về nhà mình ngủ cho ngon.

Tuy Giản Mộc giữ cô lại, nhưng cô vẫn kiên quyết trở về nhà mình.

Ba ngày sau thì ba cô mới trở về, nhìn thấy một mình cô ở nhà, cho rằng cô lại không có ăn bao nhiêu cơm, lập tức liền mang theo cô đi ăn tiệm.

Ngồi trong nhà hàng, thỉnh thoảng có nam nữ trẻ tuổi đi ngang qua, còn có một ít học sinh trung học kết bạn mà đi, Phương Cửu chờ cơm, không biết mở miệng thế nào.

Nhưng thật ra Phương phụ lại thành thói thành thói nhấp ngụm rượu nhỏ, thăm thía nhìn cô nói: "Con hiện tại cũng trưởng thành, phải có năng lực phân rõ thị phi, ngàn vạn lần đừng yêu đương quá sớm, nam sinh trong trường học đều là kẻ gạt người, ba cũng là nam nhân, biết bọn họ nghĩ như thế nào, cho nên học đại học, ngàn vạn lần con không thể bị hoa ngôn xảo ngữ của những nam sinh đó lừa bịp, biết không?"

Phương Cửu chớp chớp mắt, "Nếu không phải trong trường học?"

Dứt lời, tức khắc thì Phương phụ chụp chiếc đĩa ở trên bàn, dọa Phương Cửu run run.

Người trước nhăn mi, vô cùng không vui, "Vậy đều là lưu manh trong xã hội, không đọc sách đảng hoàng, mỗi ngày đánh nhau lên mạng, nếu con lui tới cùng loại người này, ba liền đánh gãy chân của con!"

Lúc này thức ăn vừa mới lên, Phương Cửu uống một ngụm đồ uống, nhút nhát sợ sệt nhìn ông, "Không phải tiểu lưu manh, chính là có công tác."

"Cái gì?" Phương phụ trừng mắt, "Ba liền nói con gần đây làm sao có nhiều tiền lại thay đổi cái di động, còn mua nhiều túi xách như vậy, hoá ra....."

"Không phải không phải!" Phương Cửu đều bị bộ não ba động của ba mình dọa sợ, chỉ đành phải giải thích nói: "Chính là..... Con... Con thích con trai cô giáo Dư."

Nói xong, cô liền ngượng ngùng cúi đầu.

Một lát sau, cô còn không có nghe được ba mình bảo nổi, tức khắc có chút khó hiểu ngẩn đầu, lại phát hiện ba đang dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn chính mình.

Nhấp miếng rượu, Phương phụ nói nói cà vạt, lại gấp miếng đồ ăn đặt ở trong miệng, trên mặt mang theo nụ cười lạnh, "Cái này mẹ con đã sớm nói cho ba."

Phương Cửu: "....."

"Mỗi ngày ngồi ở ban công nhìn đối diện, rõ ràng đề mục mình biết cũng muốn chạy tới hỏi cô giáo Dư, lần này mẹ chị cho chị đi nước ngoài chơi cũng không đi, chị cho rằng chúng tôi đều là đồ ngốc?" Phương phụ ra vẻ cái gì ba đều biết hết.

Phương Cửu trừng mắt, vẻ mặt mòng bức.

Lắc đầu, Phương phụ thăm thía nói: "Ba và mẹ cũng không phải cái loại người cũ kỹ, tiểu nữ hài nào mà không có tình đầu, chờ con sau khi lớn lên thì tốt rồi."

Dứt lời, Phương Cửu nhìn không được liếc mắt nhìn chung quanh một cái, lúc này người đến người đi trong nhà hàng rất náo nhiệt, cô đành phải thò đầu qua thấp giọng nói: "Vậy nếu con cùng anh ấy ở bên nhau có thể chứ?"

Nói xong, Phương phụ không khỏi nghiêm túc nhìn cô, nhìn cái vẻ mặt chờ mong kia, không nhìn được dùng chiếc đĩa gõ gõ đầu cô, "Sao con lại không biết xấu hổ như thế, con trai cô giáo Dư người ta sẽ coi trọng đứa con gái như con sao?"

Phương Cửu muốn nói lại thôi mà há miệng, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Về nhà xong thì ba cô liền một thân mùi rượu mà đi tắm, Phương Cửu ngồi ở trên ban công nhìn đối diện như cũ, sau đó lấy di động nhắn cho Giản Mộc một tin.

Cửu công chúa: Ta vừa mới thử ba em một chút, hình như sự tình không có không xong như vậy đâu [che mặt]

Nửa phút sau.....

Giản Mộc: Tôi sẽ nói với chú Phương, một nữ hài tử như em nói cái này không tốt.

Cửu công chúa: Em chính là thử một chút mà thôi, hơn nữa, ba em còn nói muốn mời nhà anh ăn cơm, bởi vì dì Dư thường xuyên phụ đạo em học tập, hai ngày này ba em không có việc gì, cho nên liền muốn làm vậy.

Giản Mộc: Thực tốt.

Cửu công chúa:..... Tốt cái gì?

Giản Mộc: Không có gì, đi ngủ sớm một chút.

Phương Cửu bĩu môi, mắt nhìn trong phòng, sau đó lại nhẹ giọng gửi voicemail nói: "Anh nhớ em không?"

Một lát sau, bên kia mới phát một tin nhắn qua.

Giản Mộc: Nhớ.

Cửu công chúa: Chúng ta call video đi.

Mười giây đồng hồ sau.....

Ấn cái voicemail kia, Phương Cửu chỉ nghe thấy bên trong có tiếng nước rào rào, sau đó mới truyền đến âm thanh trầm thấp của Giản Mộc, "Tôi đang tắm, em muốn call video?"

Phương Cửu "xoạt" một cái liền đỏ mặt, lập tức mắng câu "Đồ lưu manh" qua.

Thẳng đến khi cửa phòng bị gõ vang, Phương Cửu mới lập tức chạy tới mở cửa.

Phương phụ cầm một chồng văn kiện nhìn cô, sau đó mới nghiêm túc nói: "Ngày mai mẹ con trở về, thuận tiện kêu nhà với giáo Dư cùng nhau ăn một bữa cơm, đợi lát nữa cùng ba đi nhà chú Giản cách vách một chuyến, con có thể thi đậu trường đại học kia còn phải cảm ơn cô giáo Dư của con đây."

"Vâng." Cô ngoan ngoãn gật gật đầu.

Hoa quả gì đó là khi trở về mới lấy, Phương Cửu cũng xách hai túi qua, chẳng qua cô có chút sợ, không biết nên đối mặt với nam chủ như thế nào.

Đi theo ba sang cách vách ấn chuông cửa, người mở cửa chính là nữ chủ, bởi vì hôm nay là cuối tuần cho nên đã trở về. Nhìn thấy hai người, bà lập tức nhiệt tình tiếp đón hai người đi vào, "Tôi nói lão Phương ông cũng quá khách khí, tới liền tới còn mua đồ gì nữa."

"Nơi nào nơi nào, đứa nhỏ này ngốc, chúng tôi lại không thường ở nhà, nếu không phải có chị phụ đạo thường xuyên, nếu không thì làm sao nó thi vào được trường tốt như vậy." Phương phụ cười đi vào, Phương Cửu phía sau vẫn luôn cúi đầu đi theo.

Nam chủ đang ngồi ở trên sofa chơi cờ tướng với Giản Mộc, nhìn thấy có khách, cũng lên tiếp đón.

"Ha ha ha, Giản Mộc đều đã lớn như vậy, nghe nói con đang khai phá bên mảng phần mềm, chú có người bạn cũng làm cái này, có cái yêu cầu gì cần hỗ trợ cứ việc tìm chú Phương của con!" Phương phụ vô cùng nhiệt tình vỗ vỗ vai Giản Mộc, về mặt thương thức ngồi ở bên cạnh anh.

Người sau cũng khách khí nói: "Hiện tại công ty đang đang chậm rãi đi vào quỹ đạo, về sau nếu có việc nhất định sẽ tìm chú Phương."

"Ai, người trẻ tuổi hiện tại thật là có nhiệt huyết! Tôi liền thích người trẻ tuổi như vậy, vẫn là cô giáo Dư có phúc khí!" Phương phụ hoàn toàn xem nhẹ Phương Cửu một bên, vỗ vai Giản Mộc, về mặt hâm mộ.

Giản Luật đối diện cười ha ha hai tiếng, sau đó lại nhìn Phương Cửu, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Chuyện này hình như Dư Yên còn chưa biết, cho nên cũng nhiệt tình kéo Phương Cửu ngồi vào bên người chính mình, vỗ tay cô nói: "Tiểu Cửu cũng rất hiểu chuyện a, tôi còn đang sầu không có một đứa con gái như vậy đâu!"

"Nào có nào có, đứa nhỏ này nào so được với con trai nhà hai người!" Phương phụ về mặt khiêm tốn.

Cả người Phương Cửu cứng đờ ngồi ở kia, chỉ cảm thấy ánh đèn trên đỉnh đầu thật chói mắt a.

Mắt thấy không khí càng ngày càng hòa hợp, Giản Luật rốt cuộc nhịn không được ho nhẹ một tiếng, thử nhìn về phía Phương phụ đối diện, do dự nói: "Lão Phương a, ông cảm thấy..... Giản Mộc nhà chúng tôi thế nào?"

Aya: Bắt đầu hỏi vợ cho con trai rồi nhé:))))))

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Con trai của giáo sư (9)

Edit: Aya Shinta

"Vậy đương nhiên là không lời gì để nói!" Phương phụ không chút do dự khích lệ nói: "Tôi mà có đứa con trai như vậy, chỉ sợ năm mơ cũng cười tỉnh!"

Giản Luật nghe vậy cũng phối hợp cười hai tiếng, tiếp tục đánh thái cực, "Được được, làm con rể thì sao."

Phương Cửu: "....."

"A ha ha ha, thầy Giản ông thật biết nói đùa, tiểu Cửu mới bao nhiêu a, trẻ con thì biết cái gì." Phương phụ nghe xong có chút không để bụng.

Vài lần Phương Cửu muốn nói lại thôi mở miệng, cuối cùng lại không biết mở miệng thế nào.

"Chính là nói, tiểu Cửu con bé nó còn nhỏ như vậy, một ông nghĩ ra được!" Dư Yên cũng có chút bất mãn trừng mắt nhìn Giản Luật một cái.

Trong lòng người kia có nỗi khổ nói không nên lời, cuối cùng vẫn cắn răng một cái, "Là cái dạng này lão Phương, ông xem chúng ta đều hiểu tận gốc rễ, bọn nó cũng là thanh mai trúc mã, tiểu Cửu tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng đến mười tám, qua hai năm là có thể lãnh chứng, tôi cảm thấy bọn nó kết giao hai năm cũng không có gì không tốt, chúng tôi đều rất thích đứa nhỏ tiểu Cửu này! Ông cảm thấy việc này thế nào?"

Chốc lát, sắc mặt Phương phụ lập tức biến đổi, nhìn Giản Luật không giống như là đang nói đùa, tức khắc ông có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, "Cái này thì tôi cũng rất thích con trai nhà ông, chẳng qua tiểu Cửu còn nhỏ, việc về sau thì về sau lại nói tiếp, hiện tại đều đã thời đại nào, cha mẹ chúng ta còn làm cái gì, con cái phải thích mới được."

"Chú Phương, con nghiêm túc." Giản Mộc phá lệ nghiêm túc.

Tối đây thì Phương phụ liền có chút không bình tĩnh, cảm tình hôm nay của ông là bị người hô đi nha!

Ở trên sô pha xê dịch một chút, Phương phụ đằng hắng, tầm mắt quét mấy người ở đây một lượt, cuối cùng dừng ở trên người Phương Cửu, "Con lại đây."

Dư Yên cũng mộng bức, bà căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, hai kẻ xướng người hoạ nhà này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, thế nhưng loại lời nói này đều nói ra miệng được!

Không có cách nào, Phương Cửu đành phải ngồi vào bên người ba mình, ngoan ngoãn cúi đầu.

Phương phụ nghiêm túc cả giận nói: "Con nói, con có phải đã sớm cùng con trai chú Giản ở bên nhau hay không?!"

Ông cũng không phải kẻ ngốc, lúc trước Phương Cửu trong tối ngoài sáng thử, hơn nữa hôm nay xảy ra cái vở kịch này, ông còn có cái gì là không rõ!

Phương Cửu gật gật đầu, không dám nói lời nào.

"Chú Phương, tuy rằng Phương Cửu còn nhỏ, nhưng cũng đã thành niên, nếu chú không yên tâm, sau khi kết hôn chúng con có thể không dọn ra ngoài, về sau người cùng đi Phương tùy thời đều có thể lại đây gặp cô ấy." Trên gương mặt lạnh của Giản Mộc tràn đầy nghiêm túc.

Phương phụ không biết nên nói cái gì, ông còn chưa có đáp ứng, như thế nào liền nói tới chuyện sau hôn nhân rồi!

"Ai nha nha, việc này quá phức tạp, như vậy đi, chờ các người, đến nỗi mặt khác..... Về sau lại nói." Phương phụ xua xua tay, đứng dậy phải đi.

Biết ông cáo già, Giản Mộc cũng phối hợp đứng dậy muốn đưa ông đi ra ngoài, "Nếu chú Phương lo lắng, sau khi kết hôn con có thể đem danh nghĩa sở hữu tài sản của con chuyển cho Phương Cửu."

Bước chân Phương phụ dừng lại, một đôi mắt lão luyện quang quét anh một vòng, bốn mắt nhìn nhau, thật lâu sau, ông mới vỗ vỗ vai anh, không nói gì liền mang theo Phương Cửu đi rồi.

Dư Yên phía sau còn chưa có hồi thần, bà không biết hết thấy trước mắt rốt cuộc là làm sao đây?

Chẳng qua là bà có mấy ngày không trở về mà thôi, giữa hai cha con nhà này rốt cuộc giấu diếm bà bao nhiêu việc rồi?

Chờ hai người kia vừa đi, Giản Luật liền ngồi ở trên sô pha âm dương quái khí nói: "Hừ, Phương Tiến kia chính là con cáo già, con qua lại với ông ta, liền chờ da bị lột sạch sẽ đi!"

"Của con tự nhiên chính là của Phương Cửu, của nhạc phụ về sau vẫn là của Phương Cửu, sau này đều thuộc về con của con." Giản Mộc cầm lấy di động trên bàn, sau đó liền lên lầu hai.

"Da mặt thật dày, bất tự đều còn chưa có xem mà ở chỗ này mặc sức tưởng tượng tương lai!" Về mặt Giản Luật trào phúng.

Đầu óc Dư Yên hình như còn chưa quay về, giờ tay chỉ vào bóng dáng anh, nhìn về phía Giản Luật: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?!"

Người sau thở dài, nhún nhún vai, "Bà hỏi tôi có ích lợi gì, tôi còn muốn hỏi bà đây, bà ở nhà chẳng lẽ không có phát hiện con trai mình cùng con gái nhà bên ở bên nhau sao?"

"Cái gì ở bên nhau? Sao tôi lại không biết!" Dư Yên nói xong nhìn không được lại nghĩ tới khoảng thời gian trước con trai nhà mình có vẻ khác thường, khi đó bà còn không dám nghĩ sâu xa, hiện tại vừa thấy, hoá ra chúng nó đã sớm có quan hệ!

Càng nghĩ càng giận, thế nhưng ở dưới mí mắt bà mà ám độ trần thương, người ta mới mười tám tuổi nha, sao cái thằng này có thể xuống tay được vậy!

Đen mặt lên lầu hai, bà làm bộ đi giáo huấn con trai.

.....

Phương Cửu bên này thì thành thành thật thật đi theo ba về nhà, ghế cũng chưa ngồi, "bốp" một cái, một tờ báo chí liền ném ở trước mắt cô.

"Con được lắm, thế nhưng giấu ba cùng mẹ con kết giao bạn trai, con trai cô giáo Dư kia thành tình rồi, vừa thấy đã thấy chính là tâm cơ thâm trầm, con kết giao cùng cậu ta? Về sau với con chỉ có hại!" Phương phụ chống hông, tức đến nổi không biết nên nói như thế nào.

Phương Cửu ngồi dựa ở trên sofa, ôm ôm gối vô tội cúi đầu, "Ba cùng mẹ thường xuyên không ở nhà, đều là Giản Mộc ca ca cùng dì Dư chiếu cố con, hơn nữa chúng con đều là thiết tình yêu nhau, chẳng lẽ ba muốn gây đánh uyên ương sao?"

"Thiết tình yêu nhau? Con mới lớn bao nhiêu a còn thật lòng yêu nhau, cho rằng đang diễn phim thần tượng a?!" Phương phụ lắc đầu, không biết nói với đứa con gái này như thế nào, "Thôi thôi, hiện tại đầu óc con bị bị hun đến ngu rồi, để ba lại quan sát tiếp đi."

Mắt Phương Cửu sáng ngời, "Vậy ba đáp ứng cho chúng con ở bên nhau?"

Dứt lời, Phương phụ cũng chỉ là bất đắc dĩ nhìn cô, "Con xem con như vậy, tuổi nhỏ mà một chút rụt rè cũng không hiểu!"

Phương Cửu bĩu môi, sau đó ngay lập tức trở về phòng hội báo tình huống.

Cửu công chúa: Vừa nãy tui đã trải qua một hồi kinh tâm động phách Tu La, mấy bà tuyệt đối không tưởng tượng được có bao nhiêu hung tàn!

Hồ đồng: [moi mũi]

Cửu công chúa: Cô giáo Dư cùng ba tui, bọn họ cũng đều biết việc của tui cùng Giản Mộc ca ca!

Linh chi:..... Ngán ngùng mấy ngày, bà rốt cuộc đã trải qua cái gì?

Cửu công chúa: Quý biết tui đã trải qua cái gì [vừa khóc vừa cười]

T miê: Sau đó đâu? Gây đánh uyên ương? Sau đó bà có phải khóc lóc nói cho ba, chúng con là thiết tình yêu nhau!

Cửu công chúa:.....

T miê: Chẳng lẽ bị tui nói trúng rồi?

Hồ đồng: Ủ hứ, đều là hàng xóm, Giản Mộc ca ca của bà lại không phải người ham ăn biếng làm, ba mẹ bà khẳng định sẽ không có ý kiến.

Linh chi: Tui cũng cảm thấy vậy, có lẽ trong lòng ba mẹ bà sẽ có chút không thoải mái, kia cũng là vì bà còn quá nhỏ, rốt cuộc hai người kém tuổi nhau nhiều như vậy, trong lòng không thoải mái cũng thực bình thường.

T miê: Là tui cũng sẽ không thoải mái, cực cực khổ khổ dưỡng rau cải trắng, còn chưa có lớn đã bị heo ăn, hơn nữa vẫn là heo của nhà người quen, không thể đánh cũng không thể giết, khẳng định sẽ thực ghen ghét a!

Cửu công chúa: Không có khoa trương như mấy bà nói, ba tui đã đồng ý cho bọn tui ở bên nhau.

Hồ đồng: Vậy là tốt rồi, bắt được giấy thông hành, về sau mấy người muốn thế nào thì liền thế đó [cười xấu xa]

T miê: Ấm áp nhắc nhở, nhớ rõ mang bao.

Linh chi: Mấy người cũng quá bản, các người cảm thấy Phương Cửu là cái loại người thích mang bao sao!

Hồ đồng: Ha ha ha ha Chi Chi bà mới là ô vương, tui đây cam bái hạ phong!

Cửu công chúa: Kéo đen, bye bye [mỉm cười]

Buông đi động, Phương Cửu lập tức đi tắm rửa, sau khi trở ra cô còn chuẩn bị nói một chút sự tình với Giản Mộc, liền phát hiện vừa nãy đối phương mới gửi một lời mời call video cho cô.

Thấy vậy, cô đành phải gửi một cái qua.

Bên kia nhanh chóng chuyển được, hình ảnh đen thui một mảnh, Phương Cửu tò mò hỏi: "Anh đang ngủ sao?"

Giản Mộc nằm ở trên giường nhẹ nhàng "ừ" một chút.

Biết ngày mai anh còn phải đi làm, cho nên Phương Cừu cũng không tiếp tục quấy rầy anh, "Ba em đã đồng ý cho chúng ta ở bên nhau, vậy anh ngủ trước đi, ngày mai lái xe nhớ phải cẩn thận một chút."

Giản Mộc trở mình, thấp giọng nói với di động: "Tôi ngủ không được."

Phương Cừu bĩu môi, "Vậy anh không nghe nhạc à?"

"Cũng ngủ không được." Anh tựa hồ thực buồn rầu.

"Vậy anh muốn thế nào? Em kể chuyện xưa cho anh?" Cô nói mà chính mình đều không nhịn được cười lên tiếng.

Giản Mộc: "Em hôn tôi một chút."

Phương Cừu: "....."

Cô chu chu miệng với cái di động, "Được chưa!"

"Được, anh ngủ đi, em cũng muốn ngủ, ngủ ngon." Phương Cừu nói liền tắt call video.

Giản Mộc bên này tiếp tục ở trên giường lăn qua lộn lại, nhớ tới cái miệng nhỏ mềm mại ngọt ngào kia, anh chỉ cảm thấy mình càng ngủ không được!

Thờ dài, đứng dậy, anh lập tức đi vào phòng tắm.

.....

Giữa trưa hôm sau thì Phương mẩu trở về, nghe xong Phương phụ kia thêm mắm thêm muối mà miêu tả xong, chẳng những không có sinh khí, ngược lại có chút cao hứng vỗ vỗ vai Phương Cừu.

"Tôi vẫn luôn cảm thấy con trai cô giáo Dư không tồi, bất quá vẫn luôn không có mặt mũi mà hỏi, sợ ông ấy chê Tiểu Cừu nhà chúng ta quá nhỏ, hiện tại vừa lúc, hiểu tận gốc rễ, về sau các con kết hôn cũng không cần dọn đi, Tiểu Cừu có thể mỗi ngày về nhà mẹ đẻ, thật tốt!"

Phương phụ nghe vậy liền một tay chụp báo chí ở trên bàn, "Tốt cái gì mà tốt, con gái mới lớn bao nhiêu a! Còn kết hôn, một bà nghĩ ra!"

"Ài, lúc trước ông theo đuổi tôi lúc đó cũng mới mười bảy đi? Tôi cũng vì mắt bị mù mới có thể tin tưởng ông li lợm la liếm, hiện tại ông còn không biết xấu hổ nói tuổi với tôi!" Phương mẩu cười lạnh một tiếng, chân dài bất chéo tiếp tục xem tạp chí.

Phương Cừu ở một bên nhìn ba ba yên lặng mà ghen hờn, sau đó dứt khoát không nói.

Hiện tại cô đã không lo lắng, bởi vì trong nhà cơ bản đều là mẹ làm chủ, còn ba..... Hiện tại đã có thể xem nhẹ rồi.

Chẳng qua vì sắp khai giảng, còn phải quân huấn, cho nên Phương Cừu không thể chơi lâu, ngày thường cũng ngượng ngùng đi sang nhà cách vách, nhưng thật ra nữ chủ so với trước kia thì nhiệt tình hơn nhiều, còn thường xuyên nấu canh cho cô uống, còn mua quần áo cho cô, làm Phương Cừu rất ngượng ngùng.

Bởi vì trường đại học ở ngay thành phố này, cho nên ngày khai giảng ba mẹ không đi đưa cô, cơ bản đã giao phó cô cho Giản Mộc, khi đi thì nữ chủ còn trộm đưa cô xấp tiền, nói là cho cô mua quần áo để mặc, Phương Cừu sợ tới mức vội vàng vứt tiền lên mặt đất rồi chuồn lẹ.

Khai giảng ngày đầu tiên thì trong trường học có rất nhiều người, khắp nơi đều tản ra hơi thở thanh xuân.

Thu thập một loạt sự tình xong, Phương Cừu mới được Giản Mộc đưa đi ký túc xá.

"Em phải nhớ kỹ, nam sinh trong trường học nhất định sẽ hoa ngôn xảo ngữ, ngàn vạn lần không thể bị bọn họ lừa." Giản Mộc không ngại phiền tiếp tục ở đó lải nhải, Phương Cừu đi theo phía sau anh cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Phương Cừu!"

Thăng đến khi phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to, lúc này cô mới dừng bước quay đầu lại nhìn lại.

Chỉ thấy lâm cốc xách theo một cái vali nhanh chạy tới, nhìn thấy cô, trực tiếp bỏ qua Giản Mộc, cười ra một hàm răng trắng nói với cô: "Chúng ta thực sự có duyên phận, tôi cũng ghi danh trường học này!"

Bọn nữ sinh chung quanh đi ngang qua không khỏi đều nhìn trộm về phía bên này, không nghĩ tới tân sinh viên còn có hai soái ca xuất hiện, xem ra địa vị hot boy phải đổi rồi.

"Th..... Thật khéo." Phương Cừu xấu hổ đứng ở đó không biết nên nói cái gì.

Giản Mộc ở một bên hoàn toàn trầm mặt xuống, híp mắt nhìn về phía Lâm Cốc vẫn đang cười ngây ngô ở phía đối diện, "Vậy thị lực cậu cũng thật tốt, trong trường học nhiều người như vậy, một chút liền tìm tới chúng tôi."

Phương Cửu: "....." Cô đột nhiên thật muốn về nhà.

"Đây không phải thị lực tôi tốt, là tôi cùng Phương Cửu có duyên phận!" Lâm Cốc không sợ hãi chút nào trừng qua.

Cậu đã nghĩ kỹ rồi, mình không nên nhát gan như vậy, tình yêu phải dựa vào chính mình giành lấy, đến tranh cậu cũng đều không có đi tranh, làm sao có thể nhận thua đây!

Giản Mộc cười lạnh một tiếng, một tay kéo vali Phương Cửu, một tay nắm cánh tay cô qua, "Đáng tiếc duyên phận phải chặt đứt, chúng ta đi."

Nhìn đến động tác của anh, Lâm Cốc tiếp tục mỉm cười, "Như thế nào lại vậy, bọn tôi còn có bốn năm duyên phận đâu!"

Tác giả có lời muốn nói:

Cục trường: Luôn có vai phụ muốn cướp đi sự nổi bật của chính!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Con trai của giáo sư (10)

Edit: Aya Shinta

Giản Mộc vừa quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nam sinh rộng rãi sáng sủa này, cuối cùng duỗi tay kéo, trực tiếp kéo Phương Cửu vào trong lòng ngực mình, "Nói cho cậu ta, vị hôn phu của em là ai."

Phương Cửu: "....." Tôi đã làm sai cái gì.

Lâm Cốc khẽ biến sắc mặt, nhưng ra vẻ trấn định như cũ cười nói: "Việc về sau ai biết được? Người ta có giấy hôn thú còn có ly hôn, cậu nói đúng không? Tiểu Cửu?"

Phương Cửu cúi đầu, giống như con rùa đen rút đầu, nhưng ngại với dâm uy của người nào đó, cuối cùng vẫn phải xin lỗi nhìn về phía Lâm Cốc đối diện, "Tốt nghiệp xong..... Chúng tôi liền phải kết hôn."

Dường như đã sớm liệu đến việc này, Lâm Cốc có vẻ bình tĩnh, "Còn có bốn năm, không nóng nảy."

Nói xong, cậu ta liền xách theo cái vali đi về một phương hướng khác.

Giản Mộc quả thực tức quá hoá cười, Phương Cửu nhìn sắc mặt âm dương quái khí của anh liền cảm thấy rợn người.

"Thấy được không? Loại người này trong lòng biến thái, thích nhất phụ nữ có chồng, em về sau tốt nhất cách xa cậu ta một chút." Giản Mộc gắt gao kéo tay cô liền đi về ký túc xá bên kia.

Phương Cửu cúi thấp đầu, không biết nên nói cái gì.

"Đúng rồi, em có điện thoại cậu ta hay không?" Anh đột nhiên dừng chân lại.

Phương Cửu mộng bức gật gật đầu.

"Kéo số đen, còn có WeChat cũng vậy."

"....."

Chờ khi vào ký túc xá, bên trong đã có hai nữ sinh tới rồi, chẳng qua đều là tự mình đang dọn đồ, nhìn thấy Phương Cửu tiến vào, hai người kia liền hâm mộ nhìn chăm chăm cô, thế cho nên cả đồ cũng đã quên thu dọn.

Sau khi giúp cô phủ khăn trải giường xong, Giản Mộc liền liền bỏ một xấp tiền vào túi xách cô, "Ngày thường nhớ phải ăn cơm, đừng chơi trò chơi nhiều quá, muốn ăn cái gì thì mua, không cần giảm béo, em đã đủ gầy rồi."

Hai nữ sinh bên kia trong suốt quá trình thi trung ra cái vẽ mặt si hán.

"Hôm qua em nhìn trúng một cái túi xách ở trên mạng, rất đẹp, nhưng rất mắc a." Cô cười ôm lấy cánh tay anh, mặt đầy nịnh nọt.

Người sau nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của cô, giọng thanh đậm, "Đưa mẫu mã cho tôi."

"Vâng~!" Nếu không có người ở đây, Phương Cửu cũng muốn hôn một cái rồi.

"Tôi đi trước, nhớ ăn cơm." Anh vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô, đi ra ngoài.

Phương Cửu đưa anh tới cửa sau, đến khi bóng hình kia biến mất ở cuối hành lang, lúc này mới về ký túc xá.

Hai nữ sinh kia đồng thời ngồi ở trên giường, thần sắc với cùng phong phú.

"Chào hai cậu, tôi tên Phương Cửu, là người địa phương, về sau các cậu muốn đi nơi nào chơi có thể hỏi tôi a." Cô vẫy vẫy tay, sau đó lấy ra một cái áo khoác từ trong vali để thay.

Hai nữ sinh nửa ngày mới lấy lại tinh thần, sau đó mặt đầy ghen ghét nhìn cô, "Người vừa nãy là..... Bạn trai cậu?"

"Đúng vậy, tôi tốt nghiệp xong liền phải kết hôn." Phương Cửu không chút do dự trả lời.

Nữ sinh hơi lùn trong hai người đó đầm đấm ngực, vẻ mặt tuyệt vọng, "Trời hỡi, vì sao ông trời không cho tôi một bạn trai như vậy, tôi nguyện ý giảm thọ mười năm a!"

"Tôi nguyện ý giảm thọ hai mươi năm!" Một nữ sinh khác với làn da hơi ngăm đấm giường mặt hăm mộ ghen tị hận.

Phương Cửu quay đầu lại nhìn hai người một cái, đột nhiên cảm thấy về sau cô không nên ở bên ngoài túm ái cho thỏa đáng.

Nữ sinh có vóc dáng hơi lùn tên Tiền Bảo, ngoại hiệu Tiền Bao, là người nơi khác, nghe nói vừa mới chia tay với một bạn trai cao trung, hình như là cậu bạn trai kia ngoại tình.

Nữ sinh da ngăm tên Bạch Viên Viên, cũng là người nơi khác, nghe nói là bằng nhần của tỉnh bọn họ, thật không hổ là học bá.

Còn có một nữ sinh chưa có tới, cho nên ba người thu thập xong xuôi liền đồng loạt đi đến chỗ gần trường ăn cơm.

Lúc ăn lẩu, Tiền Bảo vẫn luôn lướt đi động, không biết xem được cái gì, lập tức hét lên một tiếng đưa cho hai người xem, "Các cậu xem, đây cũng là sinh viên năm nhất của chúng ta, soái không soái không?"

Cô ấy đang lướt diễn đàn của trường, Phương Cửu liền liếc mắt qua một cái, đã bị nội dung trên đó làm kinh sợ đến mức một ngụm Coca thiếu chút nữa liền phun ra.

"Ai nha, cậu kích động như vậy làm cái gì, được rồi, biết bạn trai cậu soái, chướng mắt những người khác thực bình thường, nhưng soái ca này thật sự rất tuần tú a, lại còn có cơ bắp!" Tiền Bảo ôm di động, ở trong màn sương khói lượn lờ của nồi lẩu mà chảy nước miếng.

Phương Cửu không biết Lâm Cốc học khoa máy tính, cũng không nghĩ tới gần nhất cậu liền đoạt vị trí của nguyên hot boy xuống, hiện giờ cô chỉ hy vọng về sau cậu ấy đừng lại đến tìm mình cho thỏa đáng.

"Ài, soái ca chung quy là của người khác, nếu có cái bạn trai mỗi ngày mua túi xách cho tôi, tôi bảo đảm mỗi ngày dán cậu ấy." Bạch Viên Viên húp xì xụp nói không rõ lắm.

Phương Cửu có chút xấu hổ ngồi ở đấy không nói gì, chỉ là vẫn luôn ăn.

Quần huân rất tàn khốc, Phương Cửu sống sờ sờ bị phơi đen, đặc biệt là Lâm Cốc còn thường xuyên lại đây đưa đồ ăn cho cô, làm cô vừa ra khỏi cửa liền phải chịu những ánh mắt phong phú đủ chủng loại của nữ sinh.

Thật vất vả mới được về nhà, ba mẹ đều không ở nhà, cô đành phải ở trên sofa ngủ một chút, chờ Giản Mộc tan tầm xong lại đi tìm anh.

Cuối cùng khi tỉnh lại thì trời đã tối rồi, cô lại vội vàng chạy qua nhà cách vách, chỉ nghe tiếng nồi niêu trong phòng bếp.

Đến khi cô đi vào phòng bếp, chỉ nhìn thấy Giản Mộc đeo một cái tạp dề đang nấu ăn, bộ dạng đầu vào đầy thoát nhìn đặc biệt đột ngột.

"Anh đang làm cái gì?" Cô chạy tới từ sau lưng ôm lấy eo anh.

Người sau quay đầu, nhìn gương mặt rõ ràng đã đen đi một chút của cô, nhin không được cười khẽ một tiếng.

Phương Cửu bĩu môi, trừng mắt nhìn anh, "Cười cái gì mà cười!"

"Không có, rất đẹp." Anh vươn bàn tay đầy dầu mỡ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của ai đó.

"Ai nha, dơ muốn chết!" Phương Cữu lui ra phía sau vài bước, cách anh xa một chút, "Anh chờ xem, về sau em nhất định sẽ trắng trở lại!"

Nói xong cô lại chạy ra khỏi phòng bếp, bộ dạng vô cùng nghiêm túc.

Hôm nay nam nữ chủ đều không ở nhà, nhưng Giản Mộc vẫn làm năm sáu món đồ ăn, Phương Cữu ăn được hai chén lớn.

Sau đó nằm trên sô pha, nhìn người nào đó còn rửa chén trong phòng bếp, lẳng lẳng cầm lấy di động.

Cữu công chúa: Tui quyết định một chuyện.

Hồ đồng: Muốn ngoại tình với Lâm Cốc?

T miêu: Ai, không phải Lâm Cốc học cùng trường với bà sao, có phải bà bị người ta đá động rồi hay không?

Linh chi: Đáng thương cho con trai cô giáo Dư.....

Cữu công chúa:..... Tui muốn phác gục con trai cô giáo Dư!

.....

Hồ đồng: Những lời này bà đã nói qua bao nhiêu lần?

T miêu: Mỗi lần đều không có kế tiếp, con trai cô giáo đều sẽ ghen ra bệnh [moi mũi]

Cữu công chúa: Lúc này tui rất nghiêm túc!

Cữu công chúa: Nếu trong vòng ba giờ tui không có phát tin nhắn cho mấy bà, vậy đại biểu tui phác gục thành công [cơ bắp]

Linh chi:..... Nguyên lai con trai cô giáo chỉ được ba giờ.....

Hồ đồng: Ha ha ha ha

T miêu: Tui cảm thấy ba ngày tới bà có khả năng sẽ không phát tin tức [mỉm cười]

Hồ đồng: Chúc phúc bà, bảo trọng [cầu phúc]

T miêu: [cầu phúc]

Linh chi: [cầu phúc]

Phương Cữu mới không so đo với mấy người này đâu, nhìn Giản Mộc còn đang rửa chén trong phòng bếp, cô đi về nhà tắm rửa.

Thay một cái váy ngủ màu lam dài tới đầu gối, cô thoa chút son kem, sau đó lại bạch bạch bạch chạy tới cách vách.

Giản Mộc đang nói chuyện điện thoại, một bên thì đang lật xem văn kiện đặt trên bàn, hình như là đang nói trên họp đồng có vấn đề, Phương Cữu không dám quấy rầy anh, tự mình tới tủ lạnh cầm bình sữa chua ra.

Tới khi cô ngồi vào trên sô pha, Giản Mộc gọi điện thoại cũng vừa vắn xong, thấy cô định uống sữa chua, nhin không được nhẫn nại lại, "Nữ hài tử uống ít đồ đông lạnh thôi."

Phương Cữu: "....."

Cô cố ý dùng sức cắm ống hút vào sữa chua, chẳng qua còn chưa có hút được hai miếng liền nhìn thấy người nào đó đi về phía mình, sợ tới mức vội vàng đặt sữa chua lên bàn, "Em không uống em không uống!"

Hai cánh tay cô giờ lên như đang đầu hàng, người nào đó trực tiếp cầm hai cổ tay cô, áp đảo cô ở trên sô pha, "Sao hôm nay tắm sớm như vậy?"

Bốn mắt nhìn nhau, cô có chút ngượng ngùng quay đầu đi, "Em..... Em mệt mỏi quá, muốn đi ngủ sớm một chút ấy mà."

"Vậy đêm nay em ngủ ở đâu?" Ánh mắt anh quý dị nhìn chăm chăm cô.

Phương Cữu đỏ mặt, âm thanh yếu ớt như tơ, "Đương nhiên..... Là ngủ ở nhà của chính mình."

Nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ phẩn nộn, anh không chút do dự cúi đầu lấp kín lại, sau đó nhủ mảy nói: "Em lại dối son?"

Phương Cữu: "....." Cô thay một loại son kem khác hơn.

Mân mê eo thon mềm mại, anh trầm thấp ghé bên tai cô nói: "Đồng phục cao trung của em đâu?"

Phuong Cừu chớp chớp mắt, yếu ớt nói: "Ồ..... Ở nhà em."

"Đi mặc vào." Anh tiếp tục hôn nhẹ cần cổ trắng ngần của cô.

Phuong Cừu có chút nghi hoặc bĩu môi, "Vì sao?"

Đồng phục học sinh xấu hoắc kia không biết đã sớm bị ném tới cái góc nào rồi.

Cần xương quai xanh tinh xảo kia, anh vô cùng nghiêm túc nói: "Đẹp."

Tác giả có lời muốn nói:

Phuong Cừu: Anh cảm thấy em sẽ tin tưởng sao?

Aya: Tui cũng méo tin. Nhưng Phuong Cừu à, nhận mệnh đi nha >///<

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Con trai của giáo sư (11)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cừu vô cùng hoài nghi phẩm vị của người này, đồng phục xấu đến không thể nhìn mà tự nhiên anh lại nói đẹp?

"Khó coi chết đi được, em không mặc!" Cô quay đầu đi, trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của anh.

Giản Mộc chôn đầu ở giữa cổ cô, lẩm bẩm nói: "Em còn muốn mua túi xách hay không?"

Phuong Cừu ngừng hô hấp, đáng chết, gần đây cô vừa vận nhìn trúng một cái túi xách siêu cấp đẹp!

"Thay thì thay, anh mau tránh ra." Cô phiết miệng bất mãn.

Giản Mộc với cùng phối hợp kéo cô ra, Phuong Cừu đành phải vô cùng không tình nguyện về nhà mình.

Váy này đẹp như vậy, vẫn là mới mua đó, chẳng lẽ còn đánh không lại cái bộ giáo phục xấu hoắc kia?

Cũng không biết thẩm mỹ của Giản Mộc là cái gì, Phuong Cừu thật vô lực phun tào.

Về đến nhà, cô lấy ra bộ đồng phục học sinh đã lâu không mặc ở dưới đáy hòm, áo khoác đồng phục rất lớn, trực tiếp tới đùi trên của cô, Phuong Cừu bên trong mặc váy, bên ngoài một bộ giáo phục cùng áo khoác sau đó lại chạy trở về.

Lại nhìn thấy Giản Mộc đang lấy di động cô đánh chữ, không biết làm sao anh lại biết mật mã, Phuong Cừu sợ tới mức vội vàng nhảy qua đoạt điện thoại trở về!

"Sao anh lại lấy di động em!" Bên trong đó còn có rất nhiều tiểu hoàng đồ đó!

Ngồi vào góc sofa, cô quay đầu nhìn, khi nhìn thấy nội dung bên trong di động thì, vẻ mặt xanh mét luôn.

Vậy mà Giản Mộc lại lấy di động cô nói chuyện phiếm cùng Lâm Cốc!

Lâm Cốc: Cậu ăn cơm chưa? Ba mẹ cậu có ở nhà không?

Cừu công chúa: Tôi ở nhà bạn trai, anh ấy nấu cơm cho tôi ăn, tôi thực thích anh ấy làm cơm!

Lâm Cốc:..... Ách.

Lâm Cốc: Kỳ thật tôi nấu cơm cũng rất ngon, có rảnh cậu tới nhà của tôi, tôi làm cho cậu ăn [đáng yêu]

Cừu công chúa: Không cần, cảm ơn, tôi chỉ thích đồ ăn bạn trai làm [mỉm cười]

Lâm Cốc: Sao hôm nay cậu lại quái lạ vậy?

Cửu công chúa: Bởi vì đang nhìn về phía bạn trai tôi, cho nên thực vui vẻ [mỉm cười]

Cửu công chúa: Cậu còn có việc sao? Không có việc gì về sau đừng liên lạc với tôi, tôi sợ anh ấy nhìn thấy sẽ không cao hứng.

Lâm Cốc:..... Tôi thật sự một chút cơ hội cũng không có sao?

Cửu công chúa: Thực xin lỗi, lòng tôi chỉ có một mình bạn trai tôi, tôi rất yêu anh ấy, vô cùng vô cùng yêu, hy vọng cậu cũng có thể tìm được một nữ sinh thích hợp với cậu [mỉm cười]

Lâm Cốc:..... Nhưng... Tôi không quên được cậu thì làm sao bây giờ?

Cửu công chúa: Không có gì là không quên được, cậu lại đi tìm bạn gái, rất nhanh là có thể quên tôi.

Cửu công chúa: Không nói nữa, bạn trai tôi thúc giục tôi ngủ, muộn quá thì không tốt cho làn da [đáng yêu]

Phương Cửu cảm động, mộng bức ngẩng đầu, không dám tin tưởng nhìn người đàn ông bình tĩnh dị thường đối diện.

"Tôi không phải kêu em xóa cậu ta sao? Vì sao em không xóa?" Giản Mộc dường như có chút không cao hứng.

Phương Cửu: "....." Luận trả đũa, cô liền phục Giản Mộc!

"Em không có việc gì thì xóa người khác làm cái gì, nhưng thật ra anh đó, sao anh lấy đi động em phát mấy thứ này? Không đúng, sao anh biết mật mã?"
Hiện tại Phương Cửu đã muốn phun nhưng lại nghẹn trong họng.

"Mật mã....." Giản Mộc khẽ cười một tiếng, không nói gì.

Phương Cửu quét mắt tới notebook còn đang mở trên bàn, đột nhiên cô nhớ tới một việc, người này hình như là làm bên thiết kế phần mềm!

"Anh..... anh thật quá đáng!" Phương Cửu chỉ vào anh, căn bản không biết làm sao mà mắng chửi nữa.

Tiểu hoàng đồ trong đi động không biết có bị phát hiện hay không?!

Tóc cô hơi rối, giáo phục dài rộng rộng thùng thình bao bọc lấy nửa người trên của cô, lộ ra đôi chân thon dài, tuy trong khoảng thời gian này đen một ít, nhưng chân thì thật ra vẫn trắng như cũ.

Ánh mắt Giản Mộc tối sầm lại, kéo tay cô qua, trực tiếp kéo người lên trên đùi mình, cúi người nói bên tai cô: "Tôi đây là đang giúp em ngăn chặn hậu hoạn, suy bụng ta ra bụng người, nếu tôi có một người bạn giới tính nữ thường xuyên có vẻ ái muội, em sẽ thế nào?"

Bị bắt khóa ngồi ở trên đùi anh, đối diện với ánh mắt nghiêm túc kia, Phương Cửu có chút ủy khuất, "Nhưng em không có ái muội với cậu ấy, trước nay em đều sẽ không chủ động liên lạc cậu ấy."

"Nhưng cậu ta sẽ chủ động liên lạc với em." Giản Mộc ôm eo cô, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Em coi như thông cảm cho tôi, về sau cách xa cậu ta ra một chút?"

Phương Cửu: "....." Rõ ràng là anh ta chơi đi động mình, làm sao mà hiện tại giống như tất cả đều là do cô sai rồi?

"Nhưng..... cái dáng vẻ này của anh..... Em sẽ rất mất mặt." Hiện tại Phương Cửu cũng không biết làm thế nào để đối mặt với Lâm Cốc, nhớ tới những câu trả lời sến súa sến súa kia, cô chỉ cảm thấy da gà rơi đầy đất.

Không nghĩ tới Giản Mộc là cái dạng người này!

"Không sao cả, chẳng lẽ em không yêu tôi sao?" Trên gương mặt lạnh lùng của anh tràn đầy vẻ nghiêm túc cùng chăm chú.

Phương Cửu yếu ớt gật gật đầu.

"Vây đúng rồi, tôi cũng không có trả lời sai." Nói xong, anh lại ôm eo cô, bàn tay lớn chậm rãi luồn vào giáo phục, "Hơn nữa, chúng ta nên ngủ."

Trong chốc lát, Phương Cửu hình như mình bạch cái gì, nhưng không đợi cô lấy lại tinh thần, đã bị người nào đó áp đảo ở trên sofa.

"A..... Giản Mộc..... Anh... Tên biến thái này....."

Vây mà cuồng giáo phục! Nam chủ nói quả nhiên không có sai, anh ta chính là tên đại biến thái!

Bàn tay kia chậm rãi kéo váy giáo phục xuống, anh lăm bằm bên tai cô: "Tôi còn có thể biến thái hơn....."

Phương Cửu "A" một tiếng, đã bị ôm lên, cô bị bắt phải kẹp lấy hông người nào đó, sau đó tro mắt bị bẻ lên lần hai.

"Anh mau buông em xuống, em sợ hãi....." Cô chỉ có thể ôm cổ anh, thế nhưng trong lòng tự nhiên có chút hoảng hốt.

Đặt cô ở trên giường lớn mềm mại, anh cúi người áp xuống, ánh mắt cực nóng, "Đừng sợ, tôi sẽ thực nhẹ."

Nói xong, cô cảm thấy có một bàn tay lại luồn vào giáo phục mình, Phương Cửu đỏ mặt né tránh, "Anh..... anh không phải nói yêu sớm là loại hành vi ngu ngốc hay sao?"

Những cái hôn rơi chẳng chịt trên cần cổ cô, anh ám ám trầm thấp nói, "Nữ hài tử ngốc một chút cũng không có gì không tốt."

Phương Cửu: "....."

Cô kiêu nộ không thể tưởng tượng, không biết Giản Mộc đã tiêu phí bao nhiêu sức lực mới chịu được không có làm cô bị thương.

Nhưng lại nhịn không được làm cô tối rạng sáng, xong việc lại ôm cô đã hôn mê tắm rửa một cái, lúc này mới ôm lấy người, về mặt thoả mãn đi ngủ.

.....

Chiều hôm sau thì Phương Cửu mới tỉnh lại, nhìn ngoài cửa sổ kia đều đã tới hoàng hôn, nội tâm cô muốn hồng mắt.

Nâng lên cánh tay cơ hồ muốn vỡ vụn, cô cố sức sờ lấy di động trên tủ đầu giường, phát hiện trong nhóm WeChat lại không có người hỏi cô có đó không.

Run rẩy vươn tay, cô lập tức đánh máy chữ.

Cửu công chúa: Tui đã trở về.....

Một phút đồng hồ sau.....

Hồ đồng: Ha ha ha ha xin cho phép tui cười vài phút

T miêu: Tui biết mà, chẳng qua bà không có ba ngày sau mới tỉnh lại đã rất không tồi, xem ra quân huân vẫn rất có hiệu quả [vỗ tay]

Linh chi:..... Cho hỏi một câu có mang bao không?

Hồ đồng: Đúng rồi, uống thuốc tránh thai không tốt cho bà, nhưng nếu bà mang thai, vậy trường học bên kia làm sao bây giờ?

Mấy cô ấy vừa nói như vậy, Phương Cửu cũng ý thức được vấn đề này, nếu cô mang thai thì làm sao bây giờ?

Cửu công chúa: Tui vừa mới tỉnh, hình như tui ở kỳ an toàn [đổ mồ hôi lạnh]

Hồ đồng: Vậy được rồi, bất quá về sau nhớ mang, tuy rằng cảm giác khẳng định không có tốt như khi không mang, nhưng bà cùng Giản Mộc ca ca nhà bà nói một chút rằng bà còn đang đi học, như vậy chắc chắn anh ta sẽ hiểu.

T miêu: Đại vương bà hiểu nhiều như vậy, chắc không phải đã phác gục vị kia tiểu thịt tươi nhà bà rồi đi?

Linh chi: Cũng không phải đâu, tui cảm thấy khẳng định rằng mỗi ngày bà đều xem sách cấm.

Hồ đồng: [xem thường][xem thường][xem thường]

Cửu công chúa: Nếu tui thật sự có, vậy tui chắc chắn sẽ sinh hạ, hết thấy đều thuận theo tự nhiên không phải sao.

T miêu: Tui biết mà, bất quá còn tốt là vị kia nhà bà là thanh mai trúc mã, nếu là đổi lại là nam sinh khác, bảo đảm một giây kêu bà phá thai.

Linh chi: Đúng vậy, còn nhớ rõ Từ Mân ban chúng ta không? Cô ấy phá thai rất nhiều lần, hiện tại hoài thai liền sẽ sinh non, cho nên nữ hài tử ngàn vạn lần không thể phá thai.

Hồ đồng: Đúng!

Hồ đồng: Thuận tiện hỏi một câu, Giản Mộc ca ca nhà bà một lần bao lâu a [cười xấu xa]

Phương Cửu đỏ mặt, run rẩy vươn tay lại đánh ra mấy chữ đi.

Cửu công chúa: Ghen ghét đi nhóm câu độc thân, gặp lại nhé [mỉm cười]

Buông di động, cô đang chuẩn bị ngủ tiếp một giấc, chợt phát hiện có một người đang đứng bên mép giường, sợ tới mức tim cô muốn nhảy ra ngoài.

Vừa thấy người này, Phương Cửu liền không có sắc mặt tốt, "Đại biến thái, anh đi đường không có tiếng động sao!"

Giáo phục của cô cũng không biết bị ném tới góc nào đi!

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, Giản Mộc không nhịn được lại áp cô xuống, ôm lấy cô, cúi đầu mềm mại hôn cô một cái, "Em đừng có thành kiến với anh như vậy."

Trên xương quai xanh tinh xảo trắng nõn rậm rạp hồng ngân, tất cả đều là dấu vết tối hôm qua anh lưu lại, làm anh nhìn mà nhịn không được lại chậm rãi khê hôn lên, tựa hồ muốn lưu lại dấu vết mới.

Phương Cửu đã là một phế nhân, đứt khoát từ bỏ giấy giả, "Chú Giản nói quả nhiên không sai, hoá ra nhiều năm như vậy mà anh không có tìm bạn gái, thế nhưng lại bởi vì thích học sinh!"

Thế nhưng đến bây giờ cô mới biết được!

"Đó là bởi vì em là học sinh." Cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, nhẹ nhàng捏, "Hơn nữa, chúng ta chỉ là một chút tiểu tình thú, chân chính biến thái em còn chưa có gặp qua đâu."

Anh cũng không muốn đặt những hoa chiêu đó ở trên người cô.

Phương Cửu trộm liếc anh một cái, sắc mặt thực thúi như cũ, "Tùy anh nói như thế nào, dù sao em cũng không nói lại anh."

Mỗi lần rõ ràng cô mới là bên có lý, vì sao cuối cùng ngược lại biến thành không chiếm lý?

"Tôi nấu canh, muốn uống một chút hay không?" Anh kỳ thật muốn cho cô ngủ nhiều một chút, chẳng qua lại sợ tiểu cô nương này bị đối, rốt cuộc tối hôm qua cũng phí không ít khí lực.

Trông mắt Phương Cửu xoay hai vòng, phát hiện chính mình thật là có chút đói bụng, lúc này mới vươn tay, "Em muốn đánh răng!"

Anh hơi hơi cong môi, sau đó ôm cô một đường đi vào toilet.

Xong, lại ôm cô đi xuống dưới lầu.

Phương Cửu mặc cái váy ngủ tối hôm qua khi tắm Giản Mộc thay cho cô, may mắn chính là váy này may mà không có bị anh xé đi.

Cô ngồi ở trên ghế có đệm lót, hưởng thụ người nào đó đứt com cho, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nghiêm túc nhìn anh, "Nếu em mang thai thì làm sao bây giờ?"

Đứt lời, Giản Mộc cũng chỉ tiếp tục triều mức cho cô uống canh, "Sinh ra."

"Nhưng em còn đang đi học nha." Phương Cửu cắn cái muỗng vào, sau đó lại bỏ ra.

"Tôi tính rồi, em ở kỳ an toàn." Nói xong, anh lại đặt cái chén không xuống, sau đó đi phòng bếp rót cho cô ly nước ấm.

Phương Cửu dựa vào đã không biết nên phun tào như thế nào, khoảng thời gian trước khi cô tới tháng thật là oán giận với anh một câu đau bụng, nào biết người này còn ghi tạc trong lòng, tất cả đều là âm mưu a!

Nhìn anh đưa nước ấm qua, Phương Cửu trực tiếp quay đầu về bên khác, "Anh cái quỷ tâm cơ này!"

Ba cô nói quả nhiên không có sai, trong đầu người này tất cả đều là âm mưu!

Nhìn gương mặt căm giận kia, Giản Mộc khẽ cười một tiếng, sau đó tự mình uống ngụm nước, cúi người nâng cằm cô trực tiếp hôn lên.

"Ừm....." Phương Cửu trừng mắt đánh lên vai anh.

"Các con....."

Thẳng đến khi lúc này đột nhiên có tiếng mở cửa, Phương Cửu sợ tới mức tim như ngừng đập, sau đó cùng Giản Mộc ngẩng đầu nhìn lại.

Trong tay Dư Yên còn xách một túi đồ ăn, trợn mắt há mồm nhìn một màn này, cuối cùng cũng chỉ lúng túng nói: "Các con..... Ăn com không?"

Aya: Vâng, tất cả đều là âm mưu:))))

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Con trai của giáo sư (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cừ sợ tới mức lập tức cúi đầu, cảm giác mặt mũi mình đều đã bị ném đi hết.

Còn Giản Mộc thì vô cùng bình tĩnh gật gật đầu.

Trước nay thì Dư Yên đều không có xấu hổ như vậy, nhưng cùng lúc đó rồi lại thực phần nộ, bà không biết tiểu tử này trốn bà, rốt cuộc làm với người ta tới bước nào rồi!

Nếu con bé mang thai thì làm sao bây giờ! Người ta mới mười tám tuổi a!

"Con đi lên với mẹ." Bà đổi giày xong, đặt đồ ăn xuống liền lạnh lùng nhìn anh, sau đó liền lên lầu hai.

Phuong Cừ thực khẩn trương, nhìn không được lặng lẽ hỏi Giản Mộc: "Mẹ anh..... Chắc đang tức giận?"

Hoặc là cho rằng cô là một nữ sinh thực tùy tiện phóng đảng?

"Không có, bà ấy chỉ là giận tôi." Anh vỗ vỗ lưng cô, sau đó liền đi theo lên lầu hai.

Nhìn bóng dáng anh rời đi, Phuong Cừ lại rất thấp thỏm, không nhìn được cảm lấy di động xin giúp đỡ.

Cừ công chúa: Làm sao bây giờ! Vừa nãy khi Giản Mộc hôn tui bị cô giáo Dư bắt gặp! [hoảng sợ][hoảng sợ][hoảng sợ]

Hồ đồng: Không, bà hẳn nên thấy may mắn, anh ta chỉ là đang hôn bà [mỉm cười]

T miêu: Lầu trên +1.

Linh chi: Đừng hoảng hốt, ai không từng có tuổi trẻ, cô giáo Dư sẽ hiểu cho.

Hồ đồng: Cũng không, thời đại cũ thì trước hôn nhân nhiều nhất chỉ là dặt tay thôi!

T miêu: Ai nói, ba mẹ tui khi đó chính là chưa kết hôn mà đã có thai, vẫn là khi hoài thai tôi mới cử hành hôn lễ đấy!

Cừ công chúa: Đây không phải là vấn đề bảo thủ khó giữ được hay không, vấn đề là bị cô giáo Dư gặp được! Máy bà biết xấu hổ bao nhiêu không [khóc lớn]

Hồ đồng: Cho nên nói, sau khi kết hôn mấy người vẫn nên dọn ra ngoài cho thỏa đáng, bằng không lúc này thỉnh thoảng tới một chút, liền tính bà không có việc gì, tui đề ý rằng Giản Mộc ca ca nhà bà có khả năng sẽ có việc [cười trộm]

Linh chi: Vậy ba mẹ Phuong Cừ chắc chắn sẽ không đồng ý, rõ ràng gần như vậy, lại còn muốn dọn xa như vậy, gia trưởng nào sẽ nguyện ý a?

Phuong Cừ cũng đang suy xét vấn đề này, cho dù ba mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng chuyện như vậy đã bị gặp hai lần, lại thêm lần nữa, mặt cô có còn muốn hay không?

Lúc này Giản Mộc cũng chậm rãi từ trên lầu đi xuống, nhưng lại không có nhìn thấy nữ chủ, Phuong Cừ cũng càng thêm thấp thỏm.

Giản Mộc bị giáo dục một phen vẫn bình tĩnh đến mười phần, lại đây tiếp tục bung ly nước ấm kia cho cô, "Còn muốn uống nước hay không?"

Phuong Cừ: "....."

"Không cần, cảm ơn!"

Biết cô da mặt mỏng, Giản Mộc đành phải ôm cô về nhà, miễn cho lát nữa cô sẽ cảm thấy xấu hổ.

Trở về nhà mình, Phuong Cừ tự tại rất nhiều, ôm gối dựa ngồi ở trên sofa nhìn anh, "Anh nói..... Nếu sau khi chúng ta kết hôn, có thể lại càng bất tiện hay không a?"

Biết ý tứ của cô, Giản Mộc càng hiểu rõ hơn về tầm quan trọng của vấn đề này hơn cô.

"Vậy mua một căn chung cư ở tiểu khu bên cạnh, như vậy ba mẹ em lại đây cũng rất tiện." Về mặt anh nghiêm túc, nhìn cô nói: "Qua thêm một đoạn thời gian nữa, chúng ta liền đi trung tâm môi giới nhìn xem, mua trước rồi trang hoàng sau."

Phuong Cừ muốn ha miệng nhưng không biết nên nói cái gì, dù sao người khác đều đã nghĩ kỹ rồi.

Buổi tối nàng không có qua bên đó ăn cơm, thật sự là không dám gặp nữ chủ, hơn nữa chân cô còn rất mỏi, không thể tiếp tục để người ta ôm, cho nên

mặc kệ nữ chủ kêu cô như thế nào, cô cũng không có đi.

Quá hai ngày thì trở lại trường học, tuy thời tiết chỉ có giảm xuống mấy độ, cô cũng đã mặc áo khoác cao cổ vào, tuy rằng che đi nhiều, nhưng vẫn bị người trong ký túc xá cười rất lâu, làm cô đặc biệt xấu hổ.

Không quá mấy ngày, Giản Mộc liền lôi kéo cô đi xem phòng ở, thật vất vả mới lựa chọn một căn, nhưng giá cả quá đắt, Phương Cửu cảm thấy căn bản không cần thiết phải đắt như vậy, nhưng Giản Mộc vẫn mua.

Sau khi mua phòng ở thì người nào đó lại càng thêm không kiêng nể gì, làm hại mỗi lần Phương Cửu về trường học đều mặc áo khoác cao cổ, người khác còn cho rằng cô có phải có bệnh hay không.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai năm sau, trong ngày sinh nhật của cô, ba mẹ cô còn có nam chủ cùng nữ chủ đều đến đông đủ, vài người ngồi ở ghế ló vừa nói vừa cười, tuy Phương Cửu không rõ vì sao một cái sinh nhật lại long trọng như vậy, năm trước cũng không phải như thế này.

"Là như thế này bà thông gia, bà xem cảm tình của hai đứa nó cũng rất ổn định, tuy Tiểu Cửu mới hai mươi tuổi, nhưng cũng tới tuổi kết hôn, chúng tôi chính là muốn làm việc này sớm một chút, rồi cuộc kéo lâu lắm cũng không tốt có phải hay không?" Dư Yên cười nhìn về phía hai người đối diện.

Phương phụ nhú nhú mi, nhấp ngụm rượu trắng, có chút kỳ dị nói: "Cô giáo Dư, Tiểu Cửu mới hai mươi tuổi, còn đang đi học đây, kết hôn sớm như vậy sợ là ảnh hưởng không tốt, hưởng hờ, kết giao thêm mấy năm cũng không có gì không tốt đi? Dù sao người cũng sẽ không chạy."

Dứt lời, Phương mẫu nhìn không được, ở phía dưới dùng giày cao gót dẫm chân ông, không màng Phương phụ trung ra cái vẻ mặt vừa xanh rồi lại trắng kia, thật ra lại có chút xin lỗi nhìn về phía Dư Yên đối diện, "Vị này nhà tôi cũng chỉ là luyện tiệc hải tử, không ý tứ khác, rồi cuộc có một đứa con gái tốt như vậy, cô giáo Dư nói rất đúng, kéo lâu cũng không phải biện pháp, tôi cũng tán đồng để bọn nó đem việc này làm nhanh lên một chút."

"Cũng đúng." Giản Luật đối diện thâm trầm gật gật đầu, "Làm cha mẹ đều luyện tiệc con cái nhà mình, chẳng qua còn tốt là tiểu tử kia mua phòng ở không xa, thật ra tùy thời có thể đi xem, nhưng có câu nói lại không sai, Tiểu Cửu còn đang đi học sợ là không tốt, không bằng để cho hai đứa lãnh chứng trước, sau khi tốt nghiệp lại cử hành hôn lễ?"

Phương Cửu một bên yên lặng và com vào miệng không nói lời nào, cô sẽ không nói, kỳ thật cô cũng muốn lãnh chứng sớm một chút.

Được cha mẹ hai bên nhất trí thỏa thuận, rồi cuộc quyết định cho hai người lãnh chứng trước, sau khi tốt nghiệp lại kết hôn.

Nói lãnh chứng liền lãnh chứng, Phương Cửu ngồi ở trong xe đi tới trước Cục Dân Chính, nhìn không được mơ mơ màng màng ngáp một cái, nhìn người đàn ông đang lái xe, không khỏi duỗi tay nhéo trên hông anh một cái, "Rõ ràng em đã ném bộ giáo phục kia, anh lại là tìm từ nơi nào ra!"

Nhớ tới chuyện cũ đêm qua, nghĩ lại mà kinh, Phương Cửu chỉ cảm thấy chua xót, cô năm mơ cũng không nghĩ tới người này lại có chứng cuồng giáo phục nghiêm trọng như vậy, đại biến thái a!

"Trên mạng rất nhiều....." Hắn tiếp tục mặt không đổi sắc mà lái xe.

Phương Cửu mộng bức, trước kia và cho tới bây giờ Giản Mộc không biết mua đồ ở trên mạng, là cô dạy hư anh sao?

"Khó trách em nói bộ kia làm sao lại giống giáo phục của học sinh trung học như vậy, hoá ra anh lại biến thái như vậy!" Liền học sinh trung học cũng không buông tha!

Anh hơi hơi nghiêng đầu, cười cười, "Còn có mấy bộ ở nước ngoài, em muốn thử xem hay không?"

Nhìn thấy nụ cười này của anh, Phương Cửu đã bắt đầu có điều kiện mà sợ hãi, cô ngàn tính vạn tính, chính là không có tính đến anh là loại người này!

Tâm tình phức tạp từ Cục Dân Chính đi ra, nhớ tới nhân viên công tác kia trên ghẹo mình, cô cũng muốn hỏi một chút tại sao mình lại muốn kết hôn sớm như vậy?

Cục trưởng a cục trưởng! Lúc này tôi đã đủ chủ động đi?!

Về nhà, cô quăng sô hồng lên trên bàn, nhân lúc Giản Mộc còn đang trên ban công gọi điện thoại, nàng lập tức lặng lẽ vào phòng ngủ, bắt đầu lục tung tìm giáo phục!

Phòng ngủ không có, cô lại tìm trong những ngăn tủ ở phòng khách một phen, cuối cùng vẫn không có, Phương Cửu cũng không tin không tìm được, cơ hồ xối tung tất cả mọi nơi lên, rồi cuộc cô tìm thấy các loại giáo phục với đủ loại kiểu dáng trong một ngăn tủ của một gian phòng cho khách!

Nàng tròn mắt há mồm đếm một chút, cư nhiên có hai mươi loại kiểu dáng, có một ít còn không biết là của quốc gia nào!

"Em đang làm cái gì?"

Phương Cửu sợ tới mức tim đập thình thịch, quay đầu nhìn thấy cái bản mặt quen thuộc kia, không hiểu sao cô lại có chút chột dạ khép cửa ngăn tủ lại, "Không..... Em chỉ là tùy tiện nhìn xem."

"Đẹp không?" Anh tiến lên ôm cô, áp cô ở trước ngăn tủ.

Phuong Cừu có chút sợ hãi gật gật đầu.

"Tôi cũng cảm thấy đẹp." Anh cười một chút, sau đó liền cúi đầu hôn lấy môi cô, hết sức nhu tình trần trọc thâm nhập.....

Phuong Cừu còn muốn nói cái gì, nhưng bạch quang đột nhiên lóe lên trước mắt, ngay sau đó cô liền về tới không gian hệ thống.

Lúc này đây cô đặc biệt may mắn hệ thống truyền tống ở ngay lúc này, có trời biết hiện tại cô vừa thấy giáo phục liền muốn phun ra!

"Hệ thống, thế nào, lần này tôi đủ chủ động đi!"

Hệ thống: "Ngài dùng cao hứng quá sớm, nhiệm vụ này có độ khó khăn thấp như vậy, nếu ngài còn không hoàn thành mới là thẹn với tín nhiệm của cục trưởng đối với ngài."

Phuong Cừu: "..... Vậy còn muốn như thế nào?"

"Vì khảo nghiệm năng lực nghiệp vụ của ngài, cục trưởng cố ý giao cho ngài một nhiệm vụ có độ khó cao, chỉ cần ngài có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ này, ngài ấy sẽ suy xét một chút khi nào để ngài trở về." Hệ thống vô cùng nghiêm túc nói.

Phuong Cừu trầm mặt xuống, "Suy xét một chút khi nào để tôi trở về? Ý tứ chính là liên tính tôi hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo, cũng không thể trở về hả? Đây không phải chơi người sao!"

Cục trưởng chó má gì chứ!

Hệ thống: "006! Sao cô lại có thể nói cục trưởng như vậy, nếu như bị ngài ấy nghe được, một giây liền sung quân cô đến cục lao động đi!"

Phuong Cừu: "....."

Thiếu chút nữa thì đã quên, thân thể của tên cục trưởng chó má này hiển hách, ở tình cầu các cô một tay che trời, quả nhiên có tiền có quyền cũng thì cái gì cũng được a!

"Tôi chỉ đùa một chút, cục trưởng anh tuân soái khí lãnh đạo có cách như vậy, chỉ cần là mệnh lệnh của ngài ấy, 006 bảo đảm kiên quyết hoàn thành!"

Dù sao tiết tháo lại không thể ăn!

Hệ thống: "Cô có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, thuận tiện nhắc nhở cô một câu, nhiệm vụ tiếp theo vô cùng khó, nếu cô không hoàn thành, hậu quả thế nào tôi sẽ không nói nhiều."

Phuong Cừu: "....." Đó gọi là không nói nhiều thì thế nào mới gọi là nói nhiều hả!

Khi tỉnh lại lần nữa, lọt vào trong tầm mắt chính là màn giường màu vàng trên đỉnh đầu, trong căn phòng cổ kính bài trí tinh xảo đẹp để quý giá, đỉnh lư hương có từng làn khói trắng bay lên, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Nhìn chằm chằm màn trên đỉnh đầu, Phuong Cừu không có ngồi dậy, bởi vì cô biết đến cái khó trong miệng hệ thống kia là có bao nhiêu khó khăn!

Đây là một quyền trọng sinh văn, kiếp trước nữ chủ kiếp đích nữ phủ Quốc công, nhưng bởi vì tính tình yếu đuối nên vẫn luôn bị người khác khi dễ, cuối cùng bị nữ xứng hại chết.

Sau khi trọng sinh tự nhiên là thế muốn tống toàn bộ những người đã từng hại nàng xuống địa ngục, nàng từng bước một bày mưu lập kế, đích nữ không được sủng ái chậm rãi hấp dẫn sự chú ý của một ít Vương gia Thái tử, nhưng cuối cùng nàng vẫn gả cho nam chủ.

Nam chủ là một tướng quân, bởi vì đã từng thuận tay cứu nàng ở trong yến hội, cho nên nữ chủ có hảo cảm với hắn, sau khi trọng sinh vẫn luôn muốn báo ân, cuối cùng sau một loạt sự tiếp xúc thì yêu nam chủ, sau đó hai người trải qua nhiều chông gai trắc trở để ở cùng nhau.

Tuy nam chủ là tướng quân tay nắm trọng binh, nhưng bởi vì tiền hoàng có ân với hắn, cho nên chẳng sợ ngay lúc đó Hoàng Thượng vô năng như thế nào cũng không có tạo phản, mà là luôn thủ vệ trấn biên cương, chờ khi con trai lớn lên, cảm thấy hắn có thể tiếp tục thủ vệ quốc thổ, cho nên hai người liền cùng nhau an cư núi rừng.

Chẳng qua ngay lúc đó Hoàng Thượng ham hưởng lạc, thân thể không thể nào mà tốt nổi, không bao lâu liền băng hà, chỉ để lại một tiểu hoàng tử ba tuổi do một quý nhân sinh ra, kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Mà con trai nam chủ mười lăm tuổi đã lên chiến trường, hai mươi tuổi liền lập chiến công hiển hách, tay nắm binh mã cả nước liền thành nhiếp chính vương một tay che trời!

Chính là, nguyên thân lại là thái hậu đương triều!

Nàng còn không có được hoàng thượng thị tẩm lấy một lần thì hân đã chết, bởi vì chơi nữ nhân quá nhiều, cho nên trung niên hoàng đế kia không được, đây vẫn luôn là bí vấn hàng đầu trong cung, nào biết nàng mới trở thành hoàng hậu không đến hai năm, hoàng đế liền băng Hà!

Nàng cũng thành thái hậu trẻ nhất nhất trong lịch sử, buông rèm chấp chính phụ tá một tiểu hoàng tử ba tuổi đăng cơ.

Nhiếp chính vương cùng thái hậu đương triều?

Còn phải quang minh chính đại thành thân?

Lên trời còn dễ hơn a!

Phương Cửu không biết nên nói cái gì, hướng hồ, cô cảm thấy con trai nam chủ muốn tạo phản a!

"Thái hậu nương nương, ngài cần phải dùng cơm trưa?"

Ngoài cửa bỗng nhiên số một giọng nói the thé của một thái giám truyền, Phương Cửu nghe xong đặc biệt không tự nhiên, cô mới mười tám tuổi a!

"Không cần." Phương Cửu tự mình đứng dậy mặc quần áo, sau đó ngồi ở trước gương đồng, nhìn gương mặt trẻ tuổi mỹ mạo trong gương kia liền cảm thấy chua xót, nhưng cùng lúc đó lại thực may mắn, còn tốt là cô còn chưa có thị tẩm, bằng không công lực liền càng khó.

"Mẫu hậu mẫu hậu!"

Lúc này một tiểu nam hài ăn mặc mình hoàng long bào đột nhiên nghiêng ngã lao vào chạy vào, sau đó lập tức nhào vào trong lòng ngực cô, làm nũng nói: "Mẫu hậu..... Nhi thần muốn ăn bánh hoa quế, Lan Quế cô cô không cho nhi thần ăn."

Nói xong, một ma ma đi theo ở phía sau sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống đất, "Thái hậu nương nương thứ tội, thật sự là hôm nay hoàng thượng đã ăn quá nhiều đồ ngọt, nô tỳ sợ ăn nữa sẽ không tốt cho hoàng thượng a!"

Chốc lát, cũng nữ thái giám vẫn luôn hầu hạ tiểu hoàng đế cũng uể oải quỳ đầy đất, Phương Cửu thở dài, vỗ vỗ mông tiểu hoàng đế, "Lớn tới cỡ nào rồi, chữ thái phó dạy ngày hôm nay đều đã học xong?"

Tiểu hoàng đế là do một quý nhân sinh ra, bất quá quý nhân kia lại chết trong màn tranh đấu chốn hậu cung, cho nên hài tử vẫn luôn gửi nuôi dưới danh nghĩa cô.

"Nhi thần không muốn học chữ, nhi thần muốn ăn bánh hoa quế." Tiểu hoàng đế ngẩng đầu đáng thương hề hề nhìn cô.

Phương Cửu trầm mặt xuống, "Người là hoàng đế, về sau toàn bộ thiên hạ đều gánh ở trên người người!"

Thấy cô sinh khí, tiểu hoàng đế lại chép chép miệng, có chút ủy khuất, "Không phải còn có nhiếp chính vương cùng mẫu hậu sao."

Tuy nói nguyên thân chiếm danh nghĩa buông rèm chấp chính, nhưng thực quyền gì cũng không có, trong triều trên dưới được khống chế ở trong tay con trai nam chủ, nếu hân muốn tạo phản, bảo đảm không ai dám ra phản đối.....

"Thái hậu nương nương, nhiếp chính vương tới!" Ngoài cửa lại truyền đến tiếng thông báo của thái giám.

Không nghĩ tới lại khéo như vậy, Phương Cửu nhìn ma ma kia, "Mang hoàng thượng xuống, không thể cho nó ăn đồ ngọt."

"Nô tỳ tuân mệnh!" Ma ma lập tức đứng dậy kéo tiểu hoàng đế không tình nguyện đi ra ngoài.

Phương Cửu đi tới giường nệm ngồi xuống, ngay sau đó, chỉ nhìn thấy một nam nhân thân hình cao lớn đi đến, người hân mặc một bộ huyền sắc măng bào tử triều, ngọc thúc cao quan khuôn mặt lãnh nghị ngạnh lạnh, khí thế quanh thân nội liễm rồi lại lãnh lệ, làm người ta nhìn thời đã thấy sợ.

"Vi thần bái kiến thái hậu nương nương." Hân làm bộ làm tịch hơi hơi gật đầu, nhưng eo cũng không cong.

Phương Cửu có chút không cao hứng, càng cảm thấy hân đây là muốn tạo phản!

"Không biết nhiếp chính vương tới đây là có chuyện gì?" Cô ngồi ngay ngắn ở trên giường nệm, trong tay bưng trà nóng nhẹ nhàng nhấp một cái.

Hiên Viên Diễn nhìn cung nữ trong điện, nhóm người kia sợ tới mức lập tức lui đi ra ngoài, một bước cũng không dám trì hoãn.

Lập tức đi đến đối diện cô ngồi xuống, nhìn gương mặt ra vẻ lão thành của cô, ánh mắt hân sáng quắc, "Lần này đích tới xâm phạm, không biết thái hậu nương nương hướng ai lãnh binh xuất chinh?"

Dứt lời, Phương Cửu liền đặt chung trà thật mạnh lên bàn, "Việc trong triều không phải nhiếp chính vương vẫn luôn làm chủ sao? Một khi đã như vậy, còn tới hỏi ai gia làm gì?"

Nếu con trai nam chủ tạo phản, cô sẽ là tù nhân đi?

"Nếu thái hậu nương nương có thể quyết đoán, vì thần tự nhiên sẽ không quấy nhiễu quyết định của ngài." Trên gương mặt lãnh nghị là một mảnh đạm nhiên, còn thuận tay bưng một ly trà, chậm rãi nhấp nhấp trà.

Nhìn người nam nhân đối diện này, Phương Cửu thật sự không biết công lược như thế nào, mẹ nó, so với leo lên trời thì còn khó hơn a!

"Vậy chuyện các vị trí của Bộ Lại, ai gia rõ ràng đã sắp xếp danh sách, chính là người lại tự mình bóp méo quyết định của ai gia, vậy tính như thế nào?" Phương Cửu nhìn không được nói ra bất mãn trong lòng.

Dứt lời, Hiền Viên diễn chỉ là chậm rãi buông chung trà, tựa hồ không nghĩ tới hôm nay tiểu thái hậu này tính tình còn không nhỏ.

"Mấy người Lưu Trầm ức hiếp bá tánh vợ vết vào túi mình, làm sao đám người này lại có thể giữ chức vị quan trọng?" Ánh mắt hần nhân nhạt quết cô.

Phương Cửu ghen hờn, cô không hiểu biết việc ngoài cung, dù sao đều tùy hần nói như thế nào.

Mỗi một xua xua tay, "Thôi, nhiếp chính vương muốn phái ai xuất chinh thì phái người đó xuất chinh đi, dù sao trong lòng người đã có quyết đoán, cần gì phải hỏi lại ai gia."

Bởi vì ở trong cung của mình, cho nên Phương Cửu mặc một thân cung trang màu nhạt, trên đầu cũng không có quá nhiều trang sức, mi đẹp trên khuôn mặt tinh xảo thanh lệ nhũn nhặn, tựa hồ thực không vui.

Ánh mắt Hiền Viên Diễn chợt lóe, ngón trỏ chậm rãi bắt đầu gõ nhẹ mặt bàn, "Thái hậu có ý kiến gì cứ việc nói, vì thần tự nhiên sẽ nghe theo."

Phương Cửu bất mãn liếc hần, "Ai gia nói thì khi nào người nghe theo?"

Khoẻ miệng hần hơi cong, tức khắc đối diện với cặp mắt thu thủy của cô, nhân nhạt nói, "Vậy cũng phải xem là lời gì."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nhi tử của tướng quân (1)

Edit: Aya Shinta

"A, hoá ra nhiếp chính vương còn phải chọn lời mà nghe?" Phương Cửu ra về tức giận, mặt trầm xuống.

Phòng trong có từng làm thanh hương, người người thấy vui vẻ thoải mái, Hiền Viên Diễn buông chung trà trong tay, không mặn không nhạt nhìn cô: "Hôm nay thái hậu tựa hồ hòa khí rất lớn?"

Phương Cửu: "....." Hoà khí cô lớn sao? Thử hỏi có thần tử nào dám nói chuyện như vậy với cô?

Hít sâu một hơi, cô gờ tay đặt ở trên bàn, không âm không dương nói: "Ai gia như thế nào thì có quan hệ gì với nhiếp chính vương? Nửa tháng sau đặc phái viên Lan quốc sắp tới chơi, nhiếp chính vương vẫn là ngậm lại để ai đi liên hôn đi."

Vị trí thái hậu này không dễ dàng a!

"Hoàng Thượng còn nhỏ, tự nhiên không thể nạp công chúa Lan quốc vào hậu cung." Nói xong, hần rất là vân đạm phong khinh chuyển động ngọc ban chỉ trên tay, "Hoàng thượng tuy rằng không được, nhưng vì thần còn chưa cưới vợ."

"Không được!" Phương Cửu theo bản năng liền nói cự tuyệt, mà khi đối diện với ánh mắt khó hiểu của đối phương, lại có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng. "Công chúa Lan quốc kia thân phận tôn quý, muốn liên hôn tự nhiên cũng phải lựa chọn từ hoàng thất, tuy rằng hoàng thượng còn nhỏ, nhưng tông thân khác lại có không ít người có tuổi thích hợp được chọn, cho nên chuyện liên hôn nhất định không tới nhiếp chính vương."

Nếu con trai nam chủ đón dâu, vậy cô làm sao bây giờ!

Nghe thấy lời cô nói, Hiền Viên Diễn không khỏi nhướng lông mày, "Ý tứ của thái hậu nương nương..... Là nói vì thần thân phận đệ tiện?"

"Không phải!" Phương Cửu không biết giải thích như thế nào, chỉ có thể vô cùng không kiên nhẫn nhìn hần, "Nhiếp chính vương đừng hiểu sai lời ai gia, nếu thân phận người đệ tiện, vậy vẫn vô toàn triều chẳng phải đều là thân phận đệ tiện?"

Hiện tại tâm tình Phương Cửu thực phức tạp, một bên sợ con trai nam chủ tạo phản, một bên lại sợ hần chán ghét mình, nhưng tình huống hôm nay, cô cũng không biết công lược như thế nào.

Dứt lời, Hiền Viên Diễn chỉ là hơi hơi gật đầu, như đang suy tư, "Hoá ra ý tứ của thái hậu nương nương là vậy."

Phương Cừu xem biểu tình kia của hắn, không biết hắn lại nghĩ đến cái vùng trời mới lạ nào, cuối cùng cũng chỉ có thể vẫy vẫy tay, "Ai gia mệt mỏi, người cáo lui đi."

Nếu nói thêm gì nữa, cô cũng không biết nên nói cái gì.

Nghe vậy, Hiên Viên Diễm thật sự đứng dậy hơi hơi cúi đầu với cô, "Vị thần cáo lui trước, Thái Hậu nương nương nhớ phải nghỉ ngơi cho tốt."

Phương Cừu: "....." Là cô suy nghĩ nhiều quá sao? Làm sao mà cô có cảm giác nhiếp chính vương này luôn quái lạ?

Ra khỏi Trường Thọ cung, Hiên Viên Diễm còn chưa đi xuống bậc thang, liền nhìn đến hai bóng người quen thuộc vội vã đi tới.

Không nghĩ tới sẽ gặp hắn ở đây, hai người kia đều sửng sốt, phản ứng lại, lập tức khuat thân hành lễ, "Hạ quan bái kiến vương gia!"

Trước mắt một già một trẻ, già thì thái dương hoa râm, nhưng đôi mắt lão lại tinh quang lấp lánh, trẻ thì bộ dáng tuấn tú, nhưng trên mặt lại tựa hồ có chút không tinh nguyên, có thể thấy được tâm tính cực kém.

"Không biết Phương đại nhân tới gặp thái hậu nương nương là có chuyện gì?" Hắn trên cao nhìn xuống nhìn hai người, không nhanh không chậm chuyển động ngọc ban chỉ.

Trong lòng Phương Không thầm mắng một tiếng gian tặc, nhưng trên mặt già lại tràn đầy cung kính, "Hồi vương gia, chỉ là một ít việc tư trong nhà hạ quan, muốn hỏi ý kiến thái hậu nương nương một chút."

Dứt lời, một thị vệ da ngăm phía sau Hiên Viên Diễm tức khắc lạnh giọng nói: "Thái hậu nương nương không chỉ có nhọc lòng quốc sự, còn phải chăm sóc hoàng thượng. Phương đại nhân bởi vì một chút việc nhỏ liền chạy tới làm phiền thái hậu nương nương, thật là một chút lòng săn sóc cũng không có!"

Nói xong, trên mặt Phương Không tức khắc xuất hiện một tia xấu hổ, Phương Lưu một bên lập tức tiến lên một bước, lại bị ông gắt gao túm chặt.

Hiên Viên Diễm xua xua tay để thị vệ lui ra, ánh mắt nhàn nhạt quét hai người kia một cái, "Phương đại nhân làm phụ thân thái hậu, hai cha con nói chút việc nhà cũng rất bình thường, chẳng qua hậu cung luôn luôn không cho phép có ngoại nam tiến vào, cho nên Phương công tử vẫn nên lưu ở bên ngoài cho thỏa đáng."

"Ta là cha ca của thái hậu nương nương, vì sao không thể đi vào?" "Phương Lưu Mạnh" tức khắc có chút nói không lựa lời.

Chốc lát, thị vệ phía sau Hiên Viên Diễm lập tức rút trường kiếm, Phương Không sợ tới mức vội vàng kéo con trai về phía sau, "Vương gia thứ tội, khuyến tử tuổi nhỏ, không hiểu quy củ trong cung, hạ quan cũng không đề cho nó tiến vào tầm điện của nương nương!"

Phương Lưu trừng mắt, nhìn thấy phụ thân ăn nói khép nép với gian tặc như thế liền rất bức bối!

Hiên Viên Diễm xua xua tay, để người lui ra, "Bỏ vương tin tưởng Phương đại nhân cũng là người hiểu quy củ."

Nói xong, ánh mắt hắn lại sáng quắc quét về phía thị vệ đang canh giữ ở trong Trường Thọ cung, "Ngày sau, ngoại trừ Phương đại nhân, không cho phép có bất luận ngoại nam ra vào tầm điện của thái hậu, nếu có kẻ tự tiện xông vào, lập tức giết không tha!"

"Rõ!" Thị vệ ngoài điện lập tức đồng thanh hô.

Sắc mặt Phương Không khẽ biến, thật ra ông thiếu chút nữa đã quên, thống lĩnh cấm quân trong cung cũng là thủ hạ của gian tặc này!

Mắt nhàn nhạt quét ông, ngay sau đó Hiên Viên Diễm lại cất bước không nhanh không chậm rời khỏi Trường Thọ cung.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Phương Không vỗ vỗ vai Phương Lưu, "Con chờ ở bên ngoài, vị phụ sẽ nhanh chóng ra."

Phương Lưu thực không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn phụ thân mình vào nội điện.

Phương Cừu bên này còn đang ăn điểm tâm, khẩu vị cô không giống với nguyên thân, cô tương đối thích các loại điểm tâm ngọt, chẳng qua căn còn chưa có cắn được một cái, chợt nghe thấy tiếng thông báo từ bên ngoài truyền vào.

Sợ tới mức cô lập tức đặt điểm tâm xuống, sau đó lại tiếp tục ngồi ngay ngắn ở kia, nhìn phụ thân chậm rãi đi vào trong điện, khuat thân hành lễ, "Vị thần thỉnh an thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Phụ thân mau đứng lên." Phương Cừu lập tức đi qua nâng ông dậy.

Phương Không nhìn thoáng qua phía sau, cô lập tức nói với cung nữ đối diện: "Đi xem hoàng thượng thế nào."

"Vâng." Mấy cung nữ lập tức chậm rãi lui xuống.

Đến lúc trong điện không có người thứ ba, lúc này Phương Không mới trầm mặt đi đến trước giường nệm ngồi xuống, không biết nghĩ đến cái gì, tức khắc vỗ một chuông trên bàn, "Hừ! Hiên Viên cấu tặc này hiện giờ là càng thêm can rỡ, thế nhưng bất kể hậu quả chèn ép các thế gia chúng ta như thế!"

Nhìn bộ dạng giận tím mặt của cha mình, Phuong Cửu cũng nghe đến việc này, nhưng cô lại không biết nên nói như thế nào, căn cơ thế gia cùng cố, lũng đoạn không ít tài nguyên mua bán của quan viên trong triều, lần này con trai nam chủ cũng là phát ngoan, rút ra không ít quan chức của con cháu thế gia, làm một vị thống lĩnh, Phuong Cửu cảm thấy hẳn làm như vậy không tồi, nhưng hiện giờ cô chính là một cái thùng rỗng, con trai nam chủ còn chèn ép cả nhà cô, cho nên Phuong Cửu không biết phát biểu ý kiến như thế nào.

"Thế lực cầu tặc này ngày càng cường đại, cứ tiếp tục như vậy thì không chỉ có địa vị của con cùng hoàng thượng khó giữ được, ngay cả Phuong gia chúng ta cũng khó thoát một kiếp a!" Phuong Không lại đánh một cái trên bàn, tức đến râu run run.

Phuong Cửu ngồi ở đối diện ông, không biết lên tiếng thế nào. Rốt cuộc tuy con trai nam chủ độc tài quyền lớn, nhưng cũng không có làm việc gì thương thiên hại lý, ngược lại giảm bớt thuế má cho bá tánh. Chẳng qua một ít hành vi này đối với ích lợi của thế gia nhất định có tổn hại.

"Phụ thân, nữ nhi cho rằng..... Nhiếp chính vương hẳn sẽ không tạo phản mới đúng." Lời này của Phuong Cửu có chút yếu nhược.

Dứt lời, Phuong Không lại nộ mục trừng mắt nhìn cô, "Hiện giờ còn chưa đăng cơ đã không để lão thần chúng ta vào mắt, ngày nào đó, nhất định sẽ mưu phản, chờ hẳn làm hoàng đế, nào còn có Phuong gia chúng ta tồn tại, huống hồ hiện giờ hẳn so với làm hoàng đế thì có gì khác biệt!"

Phuong Cửu chưa bao giờ gặp qua phụ thân sinh khí như thế, chỉ đành an ủi nói: "Vậy phụ thân cho rằng..... Chúng ta nên làm như thế nào?"

Nói xong, Phuong Không biến sắc mặt, ánh mắt sâu thẳm sờ sờ râu, trầm ngâm một lát sau mới nói: "Hiện giờ, chỉ có tiên hạ thủ vi cường!"

Phuong Cửu sợ tới mức lòng bàn tay căng thẳng, nhưng Phuong Không lại mong đợi nhìn cô, "Con là thái hậu, cầu tặc kia hoặc nhiều hoặc ít sẽ cho con một chút mặt mũi, lần sau khi hẳn lại đến tìm con, con liền bỏ độc trong trà, không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng giết hẳn đi, đến lúc đó lại giả họa trên đầu người khác!"

Nhìn trên mặt ông lộ ra âm ngoan, tâm tình Phuong Cửu phức tạp, xét về mặt nào cũng không ổn. Giết thì chắc chắn không thể giết, nhưng nếu không giết, thấy dáng vẻ này của cha cô sợ là sẽ không bỏ qua.

Thấy cô tựa hồ có chút do dự, trên mặt già của Phuong Không lại xuất hiện một tia không vui, "Cửu nhi, vi phụ cũng là suy nghĩ cho con, con không động thủ, sớm hay muộn có một ngày hẳn cũng sẽ động thủ đối với con cùng hoàng thượng, còn không bằng tiên hạ thủ vi cường!"

Phuong Cửu than nhẹ một tiếng, giọng tay xoa nhẹ giữa trán, "Việc này hãy để con nghĩ lại, nếu như không có việc khác, phụ thân vẫn nên đi về trước đi."

"Con....." Đường như Phuong Không có chút không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn phát tay áo bỏ đi.

Phuong Cửu thực bất đắc dĩ, bởi vì mặc kệ cô làm như thế nào thì đều là sai, nhưng trước mắt vẫn nên công lược cho thỏa đáng. Có lẽ về sau cô có thể khuyên nhủ con trai nam chủ đối với Phuong gia bọn họ tốt một chút.

.....

Ngày tiếp theo khi thượng triều, Hiên Viên Diễn phái một phó tướng đã từng là thủ hạ của hẳn đi xuất chinh, lãnh mười vạn binh, khi xuất chinh thì bởi vì Phuong Cửu là nữ tử không thể xuất đầu lộ diện, cho nên không thể đi ra ngoài cở vũ tinh thần các binh sĩ.

Thời tiết mấy ngày nay thật ra rất nóng bức, tiểu hoàng đế vẫn luôn nháo đòi uống chè đậu xanh ướp lạnh, nhưng bởi vì sợ uống nhiều quá sẽ không tốt cho thân thể nó, cho nên Phuong Cửu vẫn không có để nó uống nhiều.

"Mẫu hậu..... Nhi thần muốn uống nữa!" Tiểu hoàng đế kéo y phục cô ở nơi đó lung lay làm nũng.

Phuong Cửu nhất thời chịu không nổi tiểu hài tử bán manh, cuối cùng chỉ có thể một tay bế nhóc lên, "Thời điểm không còn sớm, mẫu hậu cùng con ngủ trưa được không?"

Nghe thấy có thể ngủ cùng cô, tiểu hoàng đế lập tức gật gật đầu, ôm cổ cô nằm ở trên giường.

Thật vất vả dỗ hài tử ngủ, mờ hơi Phuong Cửu đã đầy đầu, cung nữ phía sau lập tức tiến lên hỏi: "Nương nương muốn tắm gội thay y phục hay không?"

Trời nóng như vậy, không tắm rửa căn bản chịu không nổi.

"Đúng rồi, ai gia đề các người truyền nhiếp chính vương yết kiến, có thông truyền không?" Cô không chút để ý hỏi.

Ngay sau đó cung nữ tức khắc cung kính trả lời: "Hồi nương nương, lúc này Cỗ tướng quân đã xuất phát, vương gia cũng sắp tiến cung."

Suy nghĩ một chút thì cũng có chút thời gian, Phuong Cửu rũ đôi mắt, nhàn nhạt nói: "Vậy hầu hạ ai gia tắm gội đi."

.....

Trong cung có bể tắm suối nước nóng, chỉ có hoàng hậu thái hậu mới có thể đi vào, bất quá hiện giờ không có hoàng hậu, bể tắm này chính là của một mình cô.

Lụa mỏng trong điện phát động, gió thom bốn phía, trên làn nước suối ấm áp là một tầng cánh hoa màu đỏ, Phương Cửu cúi y phục chậm rãi đi vào, toàn bộ thân mình dung nhập trong nước xong, nhìn không được than một tiếng.

"Các người lui ra đi." Cô nhàn nhạt nói.

Dứt lời, mấy cung nữ lập tức lui ra phía sau vài bước rồi xoay người ra điện.

Hiên Viên Diễn nhận được ý chỉ tiến cung, hẳn cho rằng thái hậu này chỉ là muốn thương nghị một chút về người được chọn để liên hôn, mà khi hắn đi vào Trường Thọ cung, lại nghe đang tắm gội ở suối nước nóng.

"Thái hậu nương nương đi đã bao lâu?" Hắn nhàn nhạt liếc nhìn đại thái giám một cái.

Người sau lập tức cúi đầu cung kính: "Hồi vương gia, thái hậu nương nương cũng vừa đi không lâu, không bằng trước tiên ở đây ngồi một lát?"

Trên trán vị thái giám đều là mồ hôi, rất sợ vị này không chịu chờ, đến lúc đó không thấy người, thái hậu lại phát giận.

Dừng một chút, hắn chỉ là xua xua tay, sau đó liền cất bước ra Trường Thọ cung.

Nhìn bóng người hắn rời đi, thái giám sầu vỗ gáy, y biết vị này không chịu chờ!

Đi vào điện suối nước nóng, có mấy thị vệ giữ ngoài cửa, chẳng qua khi nhìn thấy Hiên Viên Diễn, đều quỳ một gối xuống đất, "Nô tài khấu kiến vương gia!"

Xua xua tay, hắn nhìn cửa điện, không chút để ý chuyển động ngọc ban chỉ, "Thái hậu còn ở bên trong?"

Dứt lời, thị vệ lập tức gật gật đầu.

Thấy vậy, Hiên Viên Diễn bỗng nhiên đẩy cửa điện, trực tiếp đi vào.

Thị vệ bên ngoài khiếp sợ lại thêm mộng bức.

Không quá một chút, người bên trong lại lui ra, cười như không cười liếc mắt quét mấy người kia một cái, "Các người nhìn thấy gì?"

Dưới tầm mắt lạnh lẽo của hắn, thân hình mấy thị vệ lập tức chấn động, "Nô tài không thấy gì hết!"

Bọn họ thấy được nhiếp chính vương nhìn lên thái hậu nương nương tắm rửa!

Nhìn mấy người kia một cái, Hiên Viên Diễn lại đi vào lần nữa, ngay sau đó, cửa điện lập tức không tiếng động bị một bàn tay khép lại.....

Tác giả có lời muốn nói: Không sai, cục trường như vậy chính là mang theo ký ức mà tới!

(trước kia đều không có ký ức, tất cả đều là trực giác.)

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Nhi tử của tướng quân (2)

Edit: Aya Shinta

Trong bể bay lên từng làn hơi nước, độ ẩm này thích hợp nhất, Phương Cửu thoải mái dựa vào cạnh vách tường, híp mắt suy nghĩ đợi lát nữa công lược thế nào.

Sắc dụ?

Con trai nam chủ gặp qua không ít mỹ nhân, Phương Cửu cảm thấy chính mình hẳn nên cẩn thận điều tra sở thích của hắn một chút.

Thẳng đến khi có một bàn tay ấm áp ấn ở trên vai cô, Phương Cửu tưởng cung nữ, nhìn không được cả giận nói: "Ai cho các người tiến vào!"

Nói xong, cô lập tức chuyển mình ở trong nước, mà khi đối diện với một đôi con người đen nhánh, cô sợ tới mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, lập tức toàn thân rút vào trong nước.

Cũng may trên mặt nước có cánh hoa, nhìn không tới phía dưới, nhưng Phương Cửu vẫn cả kinh ôm ngực ngồi xồm trong nước, chỉ chừa một cái đầu ở

bên ngoài.

"Người..... Người thật to gan! Không có ai gia thông truyền cũng dám xông tới!" Phương Cửu muốn gọi người, nhưng nghĩ việc này lại không tốt cho thanh danh của mình, nhưng thật ra thì người này vào bằng cách nào thế hả!

Trong làn hơi nước mờ lung, gương mặt trái xoan tinh xảo trắng nõn lộ ra một rặng mây hồng, mắt to sáng ngời hung thần ác sát trừng mắt nhìn mình, tựa hồ ngay sau đó liền phải kéo hấn xuống chém.

"Lá gan của vi thần luôn luôn rất lớn, chẳng lẽ thái hậu không biết?" Hấn ngồi xổm bên cạnh bể, bàn tay nhặt lên một cánh hoa ướt đầm dề cánh hoa từ mặt nước lên.

Nhìn thấy cái hành động biến thái này của hấn, vẻ mặt Phương Cửu kinh hoàng, chỉ đành vờn ngón tay cả giận nói: "Người mau đi ra!"

Nếu như bị người khác truyền ra, vị trí thái hậu này còn muốn làm hay không!

Trên cánh tay ngọc ngà vờn ra có một lớp bọt nước, trắng nõn, ánh mắt Hiên Viên Diễn tối sầm lại, liền như vậy mà bình tĩnh nhìn cô, "Thái hậu cứ việc kêu, chẳng qua người kêu rách cổ họng hấn cũng sẽ không có người tiến vào."

Phương Cửu: "....." Đây không phải lời kịch chuyên dụng của người xấu sao!

"Hơn nữa, nếu bị người khác thấy một màn như vậy, thái hậu nương nương cảm thấy việc này tổn hại đến thanh danh của người, hay là bất lợi với vi thần?" Sắc mặt hấn thực bình tĩnh như cũ.

Mặt Phương Cửu biến sắc, lại lập tức lùi về trong nước, bình tĩnh rồi, chỉ có thể tận lực để mình đừng bị kinh hoàng, "Rốt cuộc người muốn thế nào?"

Cô không phải sợ cái gì mà thất thân, dù sao cũng phải công lược con trai nam chủ, chẳng qua cô sợ đối phương có âm mưu khác, rốt cuộc vị này thoát nhìn giống như đã hắc hóa, một chút cũng không chính nghĩa, một chút cũng không thiện lương!

"Nghe nói Phương đại nhân muốn cho thái hậu nương nương giết vi thần?" Hấn ngồi xổm kia, vẻ mặt lạnh nhạt.

Trong lòng Phương Cửu căng thẳng, không rõ sự việc cơ mật như vậy làm sao hấn lại biết!

"Sao có thể, không biết nhiếp chính vương nghe lời đồn đó từ đâu, đây là sự tình tuyệt đối không có khả năng xuất hiện." Vẻ mặt cô chính đáng mà nói.

Khóe miệng Hiên Viên Diễn hơi cong, "Nhưng nếu vi thần tin thì làm sao bây giờ?"

Phương Cửu hơi hơi nhấp môi, ngồi xổm trong nước, liền như vậy mà ngờ ngác trừng hấn, "Nói đi, người rốt cuộc muốn làm cái gì."

Dứt lời, Hiên Viên Diễn không nói gì, chỉ là chậm rãi chuyển động ngọc ban chỉ, "Thái hậu nương nương cách xa như vậy, là sợ vi thần ăn người sao?"

Gắt gao ôm ngực, Phương Cửu vẫn không chịu thua, ngược lại bị lời của hấn chọc giận, "Người đừng vội ở chỗ này uy hiếp ai gia, người tự mình hủy bỏ chức quan của đệ tử thế gia, có từng thương nghị cùng ai gia hay không? Ở trong mắt người, ai gia cùng hoàng thượng sợ sớm đã là cái thùng rỗng rồi?"

Nói xong, Hiên Viên Diễn lại trưng ra cái vẻ mặt bất đắc dĩ, "Thái hậu thế này là oan uổng vi thần, nếu thái hậu có thành kiến lớn đối với vi thần như vậy, vi thần vẫn nên cáo lui cho thỏa đáng."

Nhìn thấy hấn phải đi, Phương Cửu lại vội vàng gọi lại hấn, "Người chờ một chút!"

Quay người lại, hấn từ trên cao nhìn chăm chăm cô trong bể tắm.

"À..... Ừm..... Phương gia là mẫu gia của ai gia, hy vọng nhiếp chính vương..... Đừng nhắm vào Phương gia nữa." Phương Cửu có chút không được tự nhiên, rõ ràng cô mới là thái hậu, lại cầu xin một thần tử.

Nhưng nếu con trai nam chủ không chịu buông bỏ, đến lúc đó chắc chắn cha cô lại muốn để cô giết hấn.

Nghe được lời cô nói, Hiên Viên Diễn lại xoay người ngồi bên cạnh ao, "Phương gia nương theo thanh danh thái hậu, mua bán chức quan trong triều, thúc thúc thái hậu ở thanh lâu vì một thanh lâu nữ tử mà đánh trọng thương một bá tánh, đủ loại đủ kiểu, vi thần xét theo mặt mũi thái hậu nương nương mà tự mình xử trí, chẳng lẽ đây cũng coi như nhắm vào?"

Phương Cửu sùng sốt, cô cũng không biết những việc này, chỉ là nghe thấy cha nhắc qua, lại không biết chân tướng là như thế này.

"Đương nhiên, nếu thái hậu chịu đáp ứng vi thần một yêu cầu, vậy về sau lời thái hậu thì vi thần nhất định sẽ nghe." Hấn trầm thấp nói.

Phương Cửu nhàn nhạt liếc hấn, có chút không tự nhiên. "Cái gì?"

Hấn chậm rãi vờn tay, "Thái hậu lại đây rồi nói."

Nhìn khoảng cách giữa hai người, Phương Cửu lại nghĩ về sau cũng phải công lược, khề cán môi, vẫn lặn qua.

Chờ đến bên cạnh bể, cô lại đột nhiên vọt lên từ trong nước, sợi tóc ướt đầm dính ở trên xương quai xanh trắng nõn.

"Cái gì? Người nói!" Cô ngồi xồm trong nước như cũ, chỉ lộ ra một cái đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ, Hiên Viên Diễn bỗng nhiên đưa tay bắt lấy, kéo cô khỏi mặt nước, bàn tay gắt gao ôm lấy cái theo thon thả của cô, ánh mắt ám trầm, "Ta muốn người."

Phương Cửu: ".....!"

Đối diện với ánh mắt tràn ngập tính xâm lược kia, cả người Phương Cửu đều ngốc, rõ ràng cô còn chưa có công lược!

"Ta muốn người làm hoàng hậu của ta." Hắn kề kề bên tai cô nói xong, không màng về mặt kinh hoàng thất thố của cô, trực tiếp lấp kín cánh môi anh đào mềm mại, bàn tay gắt gao ôm thân mình mảnh mai của cô vào bên cạnh bể.

Phương Cửu kinh sợ đẩy vai hắn một cái, "Ừm..... Làm càn....."

Thật quá đáng! Quả nhiên hắn muốn tạo phản!

Vậy tiểu hoàng đế phải làm sao bây giờ! Cha mà biết cô có quan hệ cùng người này rồi, chắc chắn sẽ không đồng ý, đến lúc đó cô sẽ thành sự tồn tại để vạ người phi nhỏ!

Trong màn hơi nước mờ lung, một tay hắn giữ gáy cô áp về phía mình, sau đó cạy hàm răng cô ra, thô bạo đoạt lấy hết thảy.

Những dải lụa phơ phất, gió thơm bốn phía, Phương Cửu bị hôn đến mức không có sức lực, cuối cùng chỉ có thể mềm nhũn dựa vào trên người hắn.

Ánh mắt hắn cực nóng, hôn nhẹ vành tai cô, giọng hắn trầm thấp, "Người muốn gì, ta đều sẽ cho người."

Phương Cửu thờ phỉ phò, đã không còn sức lực mắng chửi, cô cũng không biết con trai nam chủ lại có suy nghĩ thế này đối với nguyên thân!

Dường như nhận ra được tâm tư của cô, Hiên Viên Diễn lại hôn lên đôi môi của cô một cái, "Ta không thích nàng, ta chỉ thích người."

Phương Cửu không biết hắn có ý tứ gì, nhưng vẫn dùng hết sức lực toàn thân gạt bàn tay bên hông, "Người..... Người buông ra, người là gian tặc!"

Hiên Viên Diễn không dám nhìn tới thân thể cô, bởi vì sợ mình sẽ không nhìn được, cuối cùng vẫn nhẹ buông tay để cô vào trong nước.

Hắn lại khôi phục vẻ mặt thanh lãnh đứng lên, không nhanh không chậm mân mê ngọc ban chỉ, "Vậy thì thật đáng tiếc, bởi vì thái hậu nương nương, sớm hay muộn, đều là của tên gian tặc ta đây."

Nói xong, người liền vân đạm phong khinh cất bước đi ra ngoài, Phương Cửu khẽ cắn môi, có chút thất bại ẩn vào trong nước.

Cô đang do dự, cô không biết vị này chỉ là vì kích thích mà chơi đùa một lúc, hay là thật sự có cái loại tâm tư này.

Nhưng vô luận là loại nào, hắn muốn tạo phản đã là điều chắc chắn, vậy đến lúc đó khẳng định tiểu hoàng đế sẽ rất nguy hiểm, bởi vì không có vị hoàng đế nào sẽ lưu lại một hậu duệ tiền triều.

Cô cảm thấy, vẫn nên quan quan sát sát kỹ trước cho thỏa đáng, vạ nhất hắn chỉ là tùy tiện chơi chơi, vậy cuối cùng có hại chắc ăn là chính cô rồi.

Nhẹ nhàng chườn ra mặc xong y phục, cô lại ra về trấn định đi ra điện, tựa hồ nhận thấy được ánh mắt khác thường của thị vệ ngoài cửa, Phương Cửu có chút tức giận, hiện giờ cũng chỉ hy vọng con trai nam chủ có kỳ một chút, đừng cho người khác truyền tin tức ra ngoài.

Trở lại Trường Thọ cung, tiểu hoàng đế vừa mới tỉnh lại, lại đòi ăn cái gì đó, Phương Cửu dỗ nó hồi lâu mới mới dỗ được nó đi đọc sách.

Ngày kế khi thượng triều, cô ngồi ở bên cạnh tiểu hoàng đế như cũ, Hiên Viên Diễn làm nhiếp chính vương ngồi ở dưới long ý. Chẳng qua hôm nay tựa hồ rất nhiều triều thần đều có việc muốn bẩm báo, toàn bộ Kim Loan Điện đều lộn xộn, tiểu hoàng đế nháy mắt, ăn mặc một thân long bào, vẻ mặt phóng không nhìn mấy kẻ phía dưới đang khắc khải.

"Thái hậu nương nương, vì thân cho rằng hiện giờ hoàng thượng tuổi còn tiểu, không thể nạp công chúa Lan quốc vào hậu cung, nhưng nếu chọn từ tông thân hoàng thất để liên hôn chỉ sợ cũng không hợp quy củ." Một thứ sử nhìn không được đứng ra cung kính nói.

Dứt lời, một võ tướng tức khắc lạnh lùng nhìn hắn, "Khẩu đại nhân cái này không được cái kia cũng không xong, chẳng lẽ muốn tự mình ôm mỹ nhân về?"

"Người!" Về mặt thứ sử kia đỏ bừng, "Tông tướng quân đừng vội bôi nhọ lão phu, người liên hôn nhất định phải văn võ song toàn tài năng xuất chúng, hơn nữa lại có thân phận tôn quý, thứ hỏi, cả triều trên dưới, có ai thích hợp hơn so với Cảnh vương?!"

Dứt lời, các đại thần khác ở phía dưới cũng nghị luận sôi nổi lên.

Mỹ nam tử khuôn mặt tuấn mỹ đứng ở hàng đầu tiên bên trái tiến lên về mặt túc mục, "Phượng đại nhân nói gì vậy, bốn vương chưa bao giờ nghĩ tới cưới công chúa Lan quốc gì đó!"

Nói xong, lại vô cùng nghiêm túc nhìn về Phượng Cửu trên kia, "Lòng vi thần, rõ ràng chỉ có hoàng thượng cùng thái hậu nương nương!"

Phượng Cửu: "....." Cô không muốn rõ ràng.

Hiên Viên Diễm bên kia dựa ngồi ở trên ghế dựa lớn, một bên chuyển động ngọc ban chỉ, ánh mắt lại lơ đãng đảo qua một ít đại thần phía dưới.

Chốc lát, một ít người lại lập tức đứng dậy, "Vương gia hà tất khiêm tốn! Thử hỏi này văn võ toàn triều có ai thích hợp hơn với ngài?"

"Đúng vậy đúng vậy, ngài văn võ song toàn, tài mạo xuất chúng, lại là tông thân dòng chính, cưới công chúa Lan quốc là thích hợp nhất!"

Nhìn thấy những người kia ngoài dự đoán mà đề cử mình, Cảnh Vương có vẻ rất kỳ quái lại bức bối, cuối cùng lại là nhìn về phía Phượng Cửu, mắt sáng như đuốc, "Nếu thái hậu nương nương đề vi thần đi liên hôn, vậy vi thần tuyệt không hai lời!"

Đối diện với cặp mắt lấp lánh bởi thâm tình, Phượng Cửu chỉ cảm thấy đau đầu, đây đều là cục diện rối rắm mà nguyên thân lưu lại a.

Phượng gia thế lớn, năm đó Phượng phụ chắc chắn muốn đưa nàng ấy vào cung làm Hoàng Hậu, nhưng nguyên thân lại sớm có tình ý tương thông với Cảnh vương, nếu không phải vì Phượng gia, năm đó nguyên thân nhất định sẽ không tiến cung.

Mấy năm nay Cảnh vương này cũng không có cưới vợ, kỳ thật y rất tốt, muốn văn có văn, muốn võ có võ, chẳng qua không ham quyền thế, cho nên ngôi vị hoàng đế mới có thể bị tiên hoàng ngồi lên.

"Này....." Cô dừng một chút, "Việc này còn cần thương nghị."

Nói xong, một đại thần phía dưới lại đột nhiên lên tiếng nói: "Nếu Cảnh Vương không được, vậy Nhiếp chính vương cũng có thể a!"

"Đừng vậy! Lấy thân phận Nhiếp chính vương tuyệt đối sẽ không bôi nhọ công chúa Lan quốc!"

"Không được!" Lần này Phượng Cửu không nói hai lời liền cự tuyệt: "Liên hôn há có thể coi như trò đùa, các người không ngại hỏi Nhiếp chính vương một chút coi hắn có bằng lòng hay không?"

Nói giỡn, con trai nam chủ thành thân, vậy cô đi làm tiểu tam sao?

Chốc lát, ánh mắt mọi người đều hướng tới Hiên Viên Diễm, người sau vẫn không nhúc nhích ngồi ở đấy, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, "Vi thần..... Không có ý kiến."

Cái gì!

Phượng Cửu khẽ biến sắc mặt, gắt gao trừng người kia, "Nhiếp chính vương nói lại lần nữa, ai gia không có nghe rõ!"

Người phía dưới mộng bức, bọn họ nhớ rõ thái hậu này mới mười tám tuổi đi? Khi nào lỗ tai lại không được?

Hơn nữa, hôm nay khí thế lớn như vậy, còn dè dặt lên đầu Nhiếp chính vương bọn họ?

"Vi thần..... Nghe Thái Hậu." Khóe miệng Hiên Viên Diễm hơi cong.

Người phía dưới chỉ cảm thấy hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây, khi nào Nhiếp chính vương của bọn họ nói một không nói hai trở nên nghe lời như vậy?

"Được, người được chọn hòa thân ai gia sẽ cùng nhiếp chính vương thương nghị lại!" Phượng Cửu ra vẻ nghiêm túc nói xong, sau đó liền lôi kéo tiểu hoàng đế ngoan ngoãn chuẩn bị chạy lấy người.

Thái giám một bên tức khắc cao giọng hô: "Bãi triều!"

Trở lại Trường Thọ cung thay đổi y phục nhẹ nhàng xong, Phượng Cửu liền kéo tiểu hoàng đế đi vào ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

Tựa hồ cảm thấy quá nhàm chán, tiểu hoàng đế cầm bánh hoa quế, nhìn cô ngồi ở trên bàn phê duyệt tấu chương, nhìn không được tiến lên kéo góc áo cô, "Mẫu hậu, ta rất muốn có phụ hoàng a."

Phượng Cửu sững sờ, chậm rãi buông bút trong tay, duỗi tay ôm nó ở trên đùi, "Phụ hoàng người đã chết, Cần Nhi phải ngoan, phải làm một vị hoàng đế còn tốt hơn so với phụ hoàng người."

"Nhưng mà..... Ta có thể có phụ hoàng mới hay không?" Tiểu hoàng đế nháy mắt, về mặt thiên chân nhìn cô.

Phượng Cửu hơi chau mày đẹp, "Người nói gì vậy."

"Chính là..... Nhi thần cảm thấy..... Nhiếp chính vương thức thức khá tốt, ngày hôm qua ngài ấy cho nhi thần thật nhiều bánh hoa quế, ngon hơn trong cung nhiều." Tiểu hoàng đế chép chép miệng, tựa hồ còn muốn ăn.

Mặt Phương Cửu biến sắc, một phen túm chặt tay nó, "Người ăn?"

Đáng chết, nếu bên trong có độc thì làm sao bây giờ!

Tiểu hoàng đế gật gật đầu, "Nhi thần ăn hết."

"Truyền thái y!" Cô sợ tới mức lập tức hô với bên ngoài.

Nhìn thấy cô tựa hồ có chút không thích hợp, tiểu hoàng đế thực khó hiểu kéo cánh tay cô, "Nhiếp chính vương thức thức nói về sau còn muốn mang nhi thần ra cung chơi."

Phương Cửu: "....." Cái này chắc chắn là âm mưu!

Thái y tới rất nhanh, nghe nói là hoàng thượng có việc, thở cũng không kịp, lập tức chạy tới ngự thư phòng.

Nhưng bắt mạch cho tiểu hoàng đế xong, lập tức lại nhẹ nhàng thở ra.

"Doãn thái y, hoàng thượng thế nào?" Phương Cửu khẩn trương đứng ở cạnh giường nệm.

Thái y thu tay, quay đầu lại cung kính nói với cô: "Bẩm Thái Hậu nương nương, thân thể hoàng thượng rất khỏe mạnh, chẳng qua đồ ngọt vẫn nên ăn ít cho thỏa đáng, bằng không sẽ có ảnh hưởng tới răng miệng."

Phương Cửu nhú nhú mi, cảm thấy thực không thể tưởng tượng được, thế mà con trai nam chủ không có hạ độc?

Đây là không phải đại biểu hấn còn chưa có hắc hóa?

"Nương nương, Cảnh vương gia cầu kiến!" Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng thông báo của thái giám.

Phương Cửu chỉ cảm thấy đau đầu, nhưng vẫn để cung nữ ôm tiểu hoàng đế đi xuống chơi, sau đó cho người tiến vào.

Khi Cảnh Vương tiến vào liền nhìn đến nữ tử mà mình tâm tâm niệm niệm ngồi ở án thư nhìn tấu chương, ăn mặc một thân cung trang cũng không phù hợp tuổi tác của nàng, trên gương mặt tinh xảo cũng lộ ra nét sầu bi, tựa hồ khi tiến cung tới giờ, y chưa bao giờ thấy nàng cười.

"Vi thần..... Thỉnh an thái hậu nương nương." Y khuất thân hành lễ.

Phương Cửu buông tấu chương trong tay, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía nam tử cao lớn với gương mặt tuấn tú ở đối diện, "Không cần đa lễ."

Nói xong, lại nhìn về phía thái giám một bên, thái giám cũng coi như là tâm phúc của cô, lập tức lặng lẽ rời khỏi ngự thư phòng.

Trong trong chỉ còn lại có hai người, lúc này Cảnh vương mới đi lên trước, đôi tay chống ở trên bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, "Cửu nhi, nàng..... Có phải đã quên ta hay không?"

Phương Cửu tránh đi tầm mắt y, có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, "Hết thấy đều đã là dĩ vãng, vương gia vẫn nên nhìn về phía trước."

Ai, thân phận hiện tại của cô, đến cả con trai nam chủ cũng không dám thông đồng, đừng nói những người khác.

Dứt lời, tức khắc sắc mặt Cảnh vương đại biến, lập tức tiến lên cầm lấy cánh tay cô, nhắc cô từ ghế lên, "Nàng nói cái gì? Hết thấy đều là dĩ vãng? Chẳng lẽ nàng đã quên chúng ta đã từng thề non hẹn biển sao? Nàng đã quên chúng ta đã từng hứa hẹn sao? Ở trong lòng nàng, chẳng lẽ hiện giờ ta cũng chỉ là dĩ vãng trong trí nhớ nàng?!"

Phương Cửu bị y hỏi đến ngu ngơ, nhưng lại thực chột dạ, chỉ có thể yếu ớt nói: "Người bình tĩnh một chút, thân phận hiện tại của chúng ta đã khác, tuyệt đối không có khả năng."

"Vi sao không có khả năng!" Trong mắt Cảnh vương đột nhiên hiện lên một tia tinh quang, "Ta không tranh chỉ là khinh thường những quyền lực đó, nhưng nếu vì nàng, hết thấy thì tính cái gì!"

Phương Cửu mộng bức nhìn u.

"Năm đó phụ hoàng đã sớm biết hoàng huynh không phải minh quân, chẳng qua lúc ấy ta không có lòng với vị trí kia, cho nên phụ hoàng mới có thể truyền ngôi vị hoàng đế cho hấn, nhưng người cho rằng hoàng huynh làm sao không muốn dồn ta vào chỗ chết?" Cảnh Vương cười lạnh một tiếng, "Hấn không phải không muốn, mà là không dám!"

Phương Cửu tiếp tục mộng bức nhìn y.

"Trên dưới ngũ quốc đều có thám tử Lịch Đại hoàng đế của Nam triều chúng ta xếp vào, dưới thì binh lính đầy tớ, trên đến tể tướng quý phi, mà lệnh bài

kia ở trong tay ta, hần muốn lệnh bài, tự nhiên không dám động thủ với ta." Cảnh vương nói, tiếp tục nắm chặt cánh tay cô, vẻ mặt thâm tình nhìn cô, "Dĩ vãng là ta quá ích kỷ, không nghĩ lại gây xích mích trong triều phân loạn, nhưng vì nàng, hiện giờ ta cũng không được quan nhiều như vậy!"

Phuong Cừu: "....."

"Ngươi..... Ngươi bình tĩnh một chút."

"Ta bình tĩnh không được, ta là hoàng thất dòng chính, trong hoàng thất có một đội quân chỉ có lệnh bài kia mới có thể điều động, ta muốn mang nàng đi, chúng ta đi đến một nơi chỉ có hai ta được không!" Trên mặt Cảnh Vương đã sớm si cuồng, nói rồi còn một tay ôm cô vào trong ngực.

Phuong Cừu lập tức dùng sức đẩy y, "Ngài buông ta ra, ta là thái hậu!"

"Ta không bỏ, liên tính nàng là Thái Hậu thì thế nào, hết thấy ta sẽ không bao giờ buông nàng ra!" Cảnh Vương gắt gao ôm cô vào trong ngực như cũ, trên khuôn mặt tuấn mỹ đều là chấp nhất.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thông báo của thái giám, "Khởi bẩm thái hậu, nhiếp chính vương cầu kiến!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nhi tử của tướng quân (3)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cừu trừng to mắt, tức khắc một chân đạp lên trên giày y, nhưng Cảnh vương hoàn toàn không có bất luận phản ứng gì, mà là nhẹ giọng nói bên tai cô: "Đề hần đi."

Phuong Cừu: "....." Cái này thì cô có thể quyết định sao?

Thời điểm Hiên Viên Diễn tiến vào liền nhìn thấy hai người ôm nhau thật chặt, tóc dài quán quýt!

Lòng bàn tay căng thẳng, ngọc ban chỉ trên ngón cái tức khắc vỡ thành ngọc phấn, lưu loát rơi đầy trên đất.

"Ngươi..... Ngươi lớn mật!" Phuong Cừu nhìn thấy hần, đột nhiên cái khó ló cái khôn, la lớn: "Nhiếp chính vương mau tới cứu ai gia, Cảnh vương hần... Hần điên rồi!"

"Cừu nhi!" Cảnh vương gắt gao giữ lấy hai vai cô, lạnh lùng liếc Hiên Viên Diễn một cái, "Nàng cần gì phải sợ loại gian tặc này!"

Phuong Cừu: "....."

Điên rồi điên rồi, cả đám đều điên rồi!

Hiên Viên Diễn không nói gì, chỉ là âm trầm từng bước một đi tới trước mặt hai người, giữ chặt cánh tay Phuong Cừu, sau đó dùng sức vùng ra.

Bước chân Phuong Cừu suýt chút nữa té ngã, còn tốt có cái bàn đỡ lấy, chỉ là nhìn thấy Hiên Viên Diễn, trong lòng cô cảm thấy sắp xảy ra chuyện lớn gì đó.

"Gần đây Cảnh vương tựa hồ rất nhàn?" Hần lạnh nhạt nhìn người đối diện, trong đôi mắt tăm tối hiện lên một tia sát ý không người dễ hiện, "Nếu thiếu nữ nhân, bốn vương có thể tìm cho ngươi, hoặc là công chúa Lan quốc cũng không tồi, nghe nói vẫn là đệ nhất mỹ nhân Lan quốc, bắt quá....."

Ánh mắt hần lạnh lùng, ngón trỏ gõ nhẹ trên mặt bàn, "Thái Hậu là tẩu tử Cảnh vương, sao ngươi có thể làm ra việc vi phạm luân lý như thế?"

Tuy ngữ khí nhàn nhạt, nhưng khí thế lại rất bức người, Cảnh vương không chút yếu thế vỗ một cái trên bàn, "Cừu nhi vốn chính là của bốn vương, thái hậu? Hoá ra trong lòng nhiếp chính vương còn có thái hậu?"

Chốc lát, không khí toàn bộ ngưng tụ, phòng đều trở nên giương cung bạt kiếm.

Dứt lời, khóe miệng Hiên Viên Diễn lại cong lên, trầm thấp nói, "Bốn vương không giảng đạo lý gì đó cùng Cảnh vương, vậy cho ngươi xem chân tướng sự tình."

Phuong Cừu còn ở trong mộng bức, cánh tay đã bị người khác kéo, tức khắc bị kéo đến một cái ôm ấp rộng lớn, đột nhiên bị người ta nâng cầm lên, một thứ ấm áp tức khắc liền ấn lên.

Chỉ là hôn một cái, Hiền Viên Diễn liền rời đi, sau đó chăm chọc nhìn về phía Cảnh vương có vẻ mặt không dám tin tưởng ở đối diện, "Thái hậu niên thiếu không hiểu chuyện, nếu làm Cảnh vương hiểu lầm, hiện tại cũng nên nói rõ ràng."

"Người....." Cảnh vương lui ra phía sau hai bước, trên gương mặt tuấn mỹ tràn đầy khiếp sợ, cho dù có đánh chết y cũng không thể tưởng được, một tên tạo phản cùng người giữ giang sơn sẽ có quan hệ!

Trước kia tranh quyền đoạt lợi thì tính cái gì? Làm cho người khác xem sao?

"Không, Cứu nhi, có phải hấn bức nàng hay không? Nàng không thể vì bảo vệ cho giang sơn này liền ủy thân cùng cầu tặc a!" Cảnh vương tiến lên muốn đi kéo cánh tay cô, lại bị Hiền Viên Diễn giữ tay chặn lại, Cảnh vương tức khắc lui về phía sau vài bước, nắm tay thành quyền, bốn mắt nhìn nhau, tựa như ngay giây sau liền phải đánh nhau?

Hiền Viên diễn ôm vai Phương Cửu, nhàn nhạt nói với cô: "Nói cho hấn, ai mới là nam nhân của người."

Phương Cửu: "....."

Diễn rồi diễn rồi! Một đám tất cả đều là bệnh tâm thần! Cô là thái hậu a! Quan niệm cấp bậc của những người này đều bị chó ăn rồi sao!

"Ta....." Cô áp ứng, vẻ mặt khó xử, mà khi đối diện với tầm mắt của Hiền Viên Diễn, vẫn phải thỏa hiệp cúi đầu, "Ta..... Ta cùng Nhiếp chính vương... Đã....."

"Đủ rồi!"

Nói xong, trên mu bàn tay của Cảnh vương đã nổi đầy gân xanh, nhìn nữ tử mà y không thể nào quên được, hai mắt y đỏ tươi trừng về Hiền Viên Diễn, "Là cầu tặc ngươi bức nàng đứng hay không!"

Người sau sắc mặt lạnh lùng, sát ý trong mắt rõ cuộc nhìn không được mà phát ra, "Bổn vương nhìn ngươi một lần hai lần không đại biểu sẽ vẫn luôn nhìn ngươi với ngươi."

"Đừng....." Phương Cửu kéo ống tay áo của hấn, sau đó tò ý xin lỗi nhìn về phía Cảnh vương đối diện, "Người đi đi, ta đã không thích ngươi, trước kia tất cả đều đã qua đi, ngươi vẫn nên tìm một nữ tử thích hợp với mình."

Cái gì cũng không bằng cô chính miệng nói ra những lời đã thương người khác như vậy, Cảnh Vương chăm chú nhìn cô hồi lâu, cuối cùng lại gất gao trừng mắt nhìn Hiền Viên Diễn một cái, lúc này mới ân hận phần nộ rời đi.

Thẳng đến khi phòng trong chỉ còn lại có hai người, Phương Cửu nhìn không được thở phào nhẹ nhõm, nhưng có chút lo lắng, "Người..... Sẽ không làm thế nào với hấn chứ?"

Hiền Viên Diễn ngồi ở án thư, một tay đáp ở trên bàn sách, lạnh nhạt, "Người đang lo lắng cho hấn?"

Loại người này không giết, chẳng lẽ còn lưu trữ ăn tết sao?

"Không có, rốt cuộc hấn là thúc thúc của hoàng thượng, ngươi đừng quá đáng." Tâm tình hiện tại của Phương Cửu cũng thực phức tạp, cô cũng không biết hiện tại mình đang ở cái vị trí gì.

"Quá phận? Người là thái hậu, lại cùng một ngoại nam ôm ôm ấp ấp? Là ta quá phận hay là người quá phận?" Khóe mắt hấn thoáng lướt qua, ngữ khí phá lệ âm trầm.

Phương Cửu: "....." Chẳng lẽ chính hấn không phải ngoại nam sao?

Dứt lời, ánh mắt Phương Cửu không khỏi lập loè một chút, sau đó dựa lưng ở trên bàn kéo ống tay áo của hấn, "Đây không phải do ta, hơn nữa tối hôm qua ta cũng nghĩ rồi, nếu ngươi nguyện ý nói, chúng ta có thể ngầm tình, nhưng ngươi không thể thương tổn hoàng thượng."

Cái này là do Phương Cửu suy nghĩ cạn kiệt đã lâu, cô muốn ổn định con trai nam chủ rồi nói, thành thân, cô có thể chết giả rồi đổi cái thân phận để thành thân a, cũng không biết như vậy có tính hoàn thành nhiệm vụ hay không?

"Ngầm tình?" Đuôi lông mày hấn khẽ động, lăng lăng nhìn chăm chú cô, "Hóa ra người thích kích thích như vậy?"

"Không đúng không đúng." Gương mặt Phương Cửu đỏ bừng, "Ta đây hỏi ngươi, có phải ngươi thật sự thích ta hay không?"

Nói xong, hai bên tai cô đều đỏ lên, Hiền Viên Diễn đứng lên, đôi tay chống ở bên cạnh người cô, vòng cô về phía trước người mình, hơi cúi đầu nói: "Người hôn ta một chút, ta liền nói cho người."

Bốn mắt nhìn nhau, Phương Cửu lại siêu muốn tát cho hấn một cái, không nghĩ tới hấn là cái dạng này!

"Hiện tại ngươi đều đã là nhiếp chính vương, cơ hồ một tay che trời, vì sao nhất định phải làm hoàng đế?" Cô nghiêm túc trừng hấn.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang ra vẻ lão thành trwuocs mắt mình, Hiền Viên Diễn chậm rãi cúi đầu, kề bên tai cô mà nhẹ giọng nói: "Danh không chính

ngôn không thuận, ai sẽ thích?"

Không làm hoàng đế, làm sao cưới người nha?

"Ngươi....." Hiện tại Phuong Cửu xem như đã minh bạch, con trai nam chủ là quyết tâm phải làm hoàng đế, vậy trước mắt cô chỉ có thể hỏi thăm bên cha cô một chút.

"Vì sao vừa nãy người không thừa nhận?" Hắn bỗng nhiên thấp giọng nói.

Phuong Cửu trừng lớn mắt, vẻ mặt vô tội, "Thừa nhận cái gì?"

Giam cô ở trước người mình, ánh mắt hắn ám trầm, "Thừa nhận người là nữ nhân của ta."

Phuong Cửu: "....." Còn có xấu hổ hay không!

Ánh mắt chợt lóe, cô ngồi xổm xuống, lập tức thoát ra khỏi giam cầm của hắn, "Bên ngoài thì ai gia là nữ nhân của tiên hoàng, nói như vậy, chẳng phải là đang trù ngời chết sao?"

Thấy cô cách mình rất xa, sắc mặt Hiện Viên Diễn lại trầm xuống, liền như vậy lẳng lặng nhìn cô không nói lời nào.

Phuong Cửu rót một ly trà, sau đó tiến lên đưa tới trước mặt hắn, "Ai gia còn chưa từng có rót trà cho ai đâu đấy."

Cô phát hiện, con trai nam chủ thật sự thực dễ dàng sinh khí, cả người âm tình bất định, dường như ngay giây tiếp theo liền hắc hóa.

"Khỏi bầm thái hậu nương nương, Phuong đại nhân cầu kiến!"

Nghe thấy tiếng thông báo với chất giọng the thé của thái giám, cả người Phuong Cửu đều phải hồng mắt, hôm nay làm sao vậy, tất cả một đám đều chạy tới tìm cô!

Lấy lại tinh thần, thấy Hiện Viên Diễn còn ngồi kia tùy tay lật xem tấu chương, Phuong Cửu liền có chút nóng nảy, "Ngươi..... Ngươi đi mau!"

Nếu như bị cha cô đụng phải, hai người đó lại là núi lửa đâm núi lửa!

"Ta không đi." Hiện Viên Diễn tiếp tục tựa vào đó xem tấu chương, có vẻ thực nhàn nhã.

"Ngươi..... Sao ngươi lại như vậy!" Phuong Cửu hận không thể tiến lên đánh hắn một trận!

Ngẩng đầu, hắn đưa ra ánh mắt chế nhạo nhìn cô, "Ngươi hôn ta một chút, ta liền đi."

Phuong Cửu: "....." Sao lại có người không biết xấu hổ như vậy!

Khẽ cắn môi, cô vẫn phải tiến lên, vô cùng không tình nguyện ấn ở trên mặt hắn một chút, "Có thể đi rồi đi?"

Dứt lời, người nào đó lại cho cô một cái ánh mắt lạnh nhạt, "Ngươi hôn ta, ta rất không vừa lòng."

Phuong Cửu: "....."

Hít sâu một ngụm, cô tức khắc giữ đầu hắn, cúi đầu in trên cánh môi mỏng, học kỹ xảo lần trước của hắn, nhưng không đợi cô phát huy "Kỹ xảo", cái gáy bỗng nhiên bị người ta giữ chặt lại, thân mình tức khắc ấn ở trên đùi người nào đó.

"Ừm....." Dường như cô nhận ra được sự khác thường của hắn, khuôn mặt nhỏ tức khắc đỏ lên một mảnh.

Buồn cánh môi đã đỏ bừng, hắn vỗ ở trên mông cô một chút, ám ám nói, "Chờ ta buổi tối tới tìm người."

Phuong Cửu thờ phỉ phò, mắt to mông lung hơi nước trừng người này.

Thấy cô còn không đứng dậy, Hiện Viên Diễn lại vỗ cô một cái, nhướng mày, "Như thế nào, không đợi được tới buổi tối?"

"Đồ lưu manh!" Phuong Cửu vội vàng từ trên người hắn xuống, sau đó nhanh chóng sửa sang lại hảo y phục nhún nhún trên người tóc tóc mai hỗn độn.

Hiện Viên Diễn đứng dậy nhàn nhạt quét qua cô, khoe miệng cong lên, sau đó liền đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy Phuong không có vẻ mặt tức giận đứng ở bên ngoài, Hiện Viên Diễn chậm rãi đi xuống bậc thang, không nấn không nhát nhìn ông, "Nghe nói Phuong đại nhân có chứng đau đầu, bỗ vương quen biết với một thần y, thật ra có thể giới thiệu cho Phuong đại nhân."

Dứt lời, Phuong Không lại cung kính cúi đầu, "Chẳng qua hạ quan chỉ là chút bệnh nhỏ, không nhọc vương gia bận tâm."

Nói xong, Hiện Viên Diễn tựa hồ có chút bất đắc dĩ, không nói gì thêm liền mang theo người của hắn đi rồi.

Nhìn bóng dáng hần rời đi, Phương Khổng không thể hiểu được, không có việc gì thì giới thiệu thần y cho ông làm chi? Chẳng lẽ là muốn độc chết ông trước? Câu tặc này thật sự là bụng dạ khó lường!

"Phương đại nhân, thái hậu nương nương truyền ngài đi vào." Thái giám ở một bên nhin không được nhắc nhở ông một câu.

Phương Khổng lập tức lấy lại tinh thần, khách khí cười cười với thái giám, sau đó đẩy cửa vào ngự thư phòng.

Đóng cửa lại, Phương Cừ còn đang phê duyệt tấu chương, ông cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp tiến lên thấp giọng nói: "Lời vi phụ, con có từng suy xét rõ ràng?"

Phương Cừ ngẩng đầu, nhìn thấy sự gấp gáp không chờ được, tức khắc có chút đau đầu, "Cái này....."

"Con còn đang do dự cái gì!" Phương Khổng tức giận vỗ một cái ở trên bàn, rồi lại sợ bên ngoài có người nghe thấy, chỉ đành hạ giọng nói: "Vừa nãy câu tặc kia đã muốn xuống tay với vi phụ, con lại không nghĩ rõ ràng, Phương gia chúng ta sớm hay muộn đều phải chơi xong!"

Phương Cừ: "....."

Không phải đâu? Hần Hiên Viên Diễn sẽ không hai mặt như vậy đi? Còn muốn giết cha cô?

"Khụ khụ, cha, Phương gia chúng ta có căn cơ vững cố, các đời lịch đại hoàng đế đều muốn diệt trừ Phương gia chúng ta, nhưng cuối cùng không thành công đây sao? Con cho rằng kỳ thật Nhiếp chính vương làm hoàng đế cũng không có gì không tốt, rốt cuộc hoàng thượng còn nhỏ, con lại là phận nữ nhi, đại sự trong triều còn phải chờ hần làm chủ." Phương Cừ tận tình khuyên bảo.

Nghe vậy, trên mặt già của Phương Khổng tức khắc xuất hiện phần nộ, "Chẳng lẽ con bị quỷ mê hồn! Thế nhưng sẽ có loại suy nghĩ này, câu tặc kia cũng không phải là tiên hoàng, nếu hần không ưa, thì có cái nào lưu lại trong triều được?!"

Phương Cừ cũng đứng lên, ánh mắt sáng quắc nói: "Chính là hiện giờ trên dưới trong triều đều bị hần cầm giữ, binh quyền cũng trong tay hần, liên tính hần chết, chẳng lẽ thủ hạ của hần sẽ không tra xét? Vậy triều chính phải làm sao bây giờ?"

Thờ dài, Phương Khổng lại gờ tay vỗ vỗ vai cô, "Yên tâm, vi phụ đều có an bài, không phải con thích Cảnh vương sao? Vi phụ đã hợp tác cùng hần rồi, chờ hần đăng cơ làm đế, con chính là hoàng hậu, Phương gia chúng ta có thể hiển hách như cũ!"

Phương phụ đắc ý nói xong, lại lấy ra một bao thuốc bột từ ống tay áo, đặt lên bàn, "Vô sắc vô vị, chỉ cần một chút liền có thể làm người ta toàn thân hư thối mà chết, con chỉ cần nhân cơ hội cho câu tặc ăn là được!"

Tác giả có lời muốn nói:

Chương có tên: Mỗi ngày nhạc phụ nhà ta đều muốn giết ta!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Nhi tử của tướng quân (4)

Phương Cừ: "....." Làm thái hậu trong cung nào có thoải mái!

Hiện tại cô đã không biết phải làm sao hết, chỉ đành phải giả ý tiếp nhận bao độc được kia, có lệ với cha cô rồi nói sau.

Thấy cô nhận bao thuốc, lúc này Phương phụ mới vừa lòng vỗ vỗ vai cô, "Vậy thì mới đúng, về sau con chính là hoàng hậu, Cảnh vương nhất định sẽ đối tốt với con."

Phương Cừ biết cha một lòng đều vì Phương gia mà suy nghĩ, có khả năng mình chỉ là một quân cờ, chẳng qua nguyên thân vì gia tộc mà trả giá nhiều như vậy, cô lại có thể oán giận cái gì?

Đề Phương phụ rời đi, Phương Cừ lại ở ngự thư phòng phê duyệt chút tấu chương, dù sao đồng ý này cuối cùng vẫn phải cho Hiên Viên Diễn xem lại một lần, cô cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu, không bao lâu liền trở về Trường Thọ cung.

Nằm ở trên chiếc giường mềm mại, giờ phút này thì cô rút cuộc minh bạch câu kia của hệ thống, đây quả nhiên là nhiệm vụ rất khó!

Cô đang lảo đảo trong vòng xoáy của cái đám người mà không phải người này.

Nằm liệt trên giường đến đêm, vẫn là tiểu hoàng đế nghiêng ngả lão đảo bò lên đánh thức cô.

"Mẫu hậu, nhi thần nghe nói nhiếp chính vương đã chết."

PhuongCửu: "....."

Cô bò dậy từ trên giường, đưa tay nhéo ở trên mặt tiểu hoàng đế một phen, "Về sau Cần nhi không thể tùy tiện nguyên rửa người khác, nếu như bị nhiếp chính vương nghe thấy được, hấn sẽ tức giận."

Dứt lời, tiểu hoàng đế chậm rãi nuốt điểm tâm vào trong miệng, đi theo cô tới gương đồng ngồi xuống, sau đó vô tội bĩu môi, "Nhi thần không có gat người, là Thường công công nói."

Phuong Cửu sùng sốt, lập tức hô với bên ngoài: "Người đâu!"

Chốc lát, tức khắc có mấy thái giám cung nữ từ bên ngoài xông tới, cung kính nói: "Thái hậu có gì phân phó."

"Thường Phúc đâu?" Cô đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Dứt lời, một đại cung nữ trong đó lập tức tiến lên một bước, "Hồi nương nương, Thường công công ra ngoài cung, bởi vì giờ Dậu thì nhiếp chính vương bị ám sát, chẳng qua khi đó ngài còn đang nghỉ ngơi, Thường công công không có quấy rầy ngài, liền cùng thái y đi đến phủ đệ của nhiếp chính vương."

"Vậy thương thế của nhiếp chính vương có nghiêm trọng không?" Phuong Cửu chỉ cảm thấy đầu mình rất đau, sao con trai nam chủ có thể bị thương?!

Nghe vậy, cung nữ chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, "Cái này thì nô tỳ cũng không biết được, còn phải chờ Thường công công hồi cung mới biết."

Xua xua tay, Phuong Cửu để bọn họ đi xuống, một mình ôm tiểu hoàng đế mềm mại mà ngẩn người.

Nếu chỉ là ám sát thông thường, chắc chắn Thường Phúc sẽ không ra khỏi cung, có thể thấy được lần này con trai nam chủ thật sự bị thương.....

Cũng không biết thế nào, thế nhưng cô có cảm giác thích khách này do Cảnh vương phái tới?

"Mẫu hậu, Thường công công nói nhiếp chính vương bị người ta thọc một đao, vậy thì đã chết đúng không?" Tiểu hoàng đế nháy mắt, tựa hồ có chút đáng tiếc nói: "Hắn còn nói muốn mang nhi thần ra ngoài cung chơi, hiện tại cái gì cũng không có."

Xem bộ dạng uể oải của nó, Phuong Cửu bắt đắc dĩ nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ bụ bẫm của nó, "Nhiếp chính vương không chết, cả ngày người chỉ biết chơi!"

"Phải không?" Tiểu hoàng đế vui vẻ ôm chặt cổ cô, "Vậy thì thật tốt quá!"

Phuong Cửu ôm nó không nói gì, chờ đến khuya thì Thường Phúc mới trở về, tiến cung liền lập tức trở lại bẩm báo tin tức với cô.

Dựa vào trên giường nệm, cầm sách, cô không chút để ý quét mắt về phía Thường Phúc quỳ trên mặt đất, "Nhiếp chính vương thế nào?"

Bên ngoài là một mảnh đen nhánh, trong điện yên tĩnh không có tiếng động, chỉ còn dáng người quỳ rũ trong ánh nến leo lắt kia, Thường Phúc quỳ trên mặt đất cúi đầu, cung kính trả lời: "Hồi thái hậu, nhiếp chính vương..... Thương thế rất nghiêm trọng, thiếu chút nữa bị đâm trúng tâm mạch, tuy rằng hiện giờ đã được bảo mệnh, đáng sợ là phải điều dưỡng một thời gian mới tốt được."

Nghe vậy, lòng bàn tay Phuong Cửu căng thẳng, trên mặt lại mang theo một tia nghi hoặc, "Không phải hấn rất biết đánh nhau sao? Nghe nói trên chiến trường còn chém giết đến thẳng phe địch, làm sao bây giờ chỉ cần mấy tên thích khách thì suýt chút nữa lấy mạng hấn?"

Phuong Cửu không tin con trai nam chủ sẽ dễ dàng bị người ta đánh trọng thương như vậy! Dù sao cũng được di truyền vàng sáng của nam chủ!

"Cái này... Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, tựa hồ trên người nhiếp chính vương có vết thương cũ, vừa vặn đang đánh nhau thì bị phát tác, lúc này mới nhất thời không quan sát, bị đâm khách ám thương." Trên trán Thường phúc đã bắt đầu đổ mồ hôi, kỳ thực hấn cũng muốn biết tại sao mấy tên thích khách liền lại có thể đã thương nhiếp chính vương của bọn họ thành như vậy a!

Dứt lời, Phuong Cửu cũng chỉ vung vung tay để hấn xuống, tiếp theo sau đó một mình đọc sách, dưới ánh nến vàng rực, cô xem sách, những chữ trên đó, làm thế nào cũng không nhìn nổi.

Một đêm trần trọc trở mình, cô vào triều thi, nhìn chỗ ngồi trống không bên dưới kia, cảm thấy có chút không quen, mà triều thần bên dưới cũng đang nghị luận ngất trời.

"Thái hậu nương nương, vi thần cho rằng thích khách này nhất định do Nhung Dịch Man Hán phái tới, chúng ta nên tăng số binh mã đến biên quan, mạnh mẽ giáo huấn bọn chúng một phen!" Một đại thần cảm phần sục sôi nói.

Phuong Cửu nhận ra lão, trong triều là cổ đầu tường, gió thổi nghiêng ngả.

"A, người Nhung Dịch chỉ giỏi làm bừa, làm sao lại ra chiêu số ám sát này, vi thần cảm thấy đây nhất định là ăn trộm gây nên!" Một võ tướng lập tức tiến lên to tiếng.

Người phía dưới tranh chấp không ngớt, Phương Cửu không muốn nghe bọn họ cãi nhau, chỉ nói là tòn trình giới nghiêm lòng bất thích khách.

Bãi triều, ngồi ở trong ngự thư phòng nhìn những tấu chương trước mắt này, Phương Cửu xem không vào, cuối cùng quyết định xuất cung đi thăm hấn một chút!

"Khởi bẩm thái hậu, Cảnh vương cầu kiến." Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng thông báo của thái giám.

Vốn Phương Cửu đã không muốn gặp y, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, vẫn để cho y đi vào.

Tâm tình hôm nay của Cảnh vương xem ra rất tốt, trên mặt trước sau ngâm lấy một độ cong nhân nhạ độ, sau khi nhìn thấy Phương Cửu, ánh mắt tức khắc là một biển nhu hòa, đóng cửa lại, trực tiếp đi tới chỗ cô.

"Đứng lại!" Cô nghiêm túc lên tiếng.

Cảnh vương dừng bước, ánh mắt không rõ nhìn về phía cô, "Cửu..."

"Thích khách kia có phải là người phái đi?" Phương Cửu trầm mặt, tựa hồ đã chắc chắn việc này chính là do y gây nên.

Nghe vậy, Cảnh vương lại biến sắc mặt, một mặt tức giận đi tới trước gót chân cô, nắm thật chặt hai bả vai cô, trợn mắt nói: "Ở trong lòng nàng, ta chính là người như thế?"

Phương Cửu: "... " Thật giống đúng thế.

"Cửu nhi, nàng đã biến thành như vậy từ khi nào? Lễ nào nàng đã quên chúng ta đã từng thề non hẹn biển? Nàng đã nói, một đời một kiếp, trong lòng chỉ có thể có một người là ta đây!" Trên gương mặt tuấn mỹ của Cảnh vương tràn đầy sự không dám tin, dường như không tin được người mình yêu lại biến thành như vậy.

Phương Cửu dùng sức tránh thoát anh y, xoay người lạnh lùng nói: "Ta nói rồi, chúng ta đã là quá khứ từ lâu, bây giờ ta là thái hậu, hi vọng người có thể chú ý thân phận!"

"Thân phận?!" Cảnh vương bỗng nhiên cười lạnh thành tiếng, một phát bắt được cánh tay cô, ánh mắt sáng quắc, "Vậy còn hấn? Hấn lại là thân phận gì?"

Phương Cửu: "... " Tại sao cô có cảm giác đây là tình tay ba!

"Không phải nàng muốn biết thích khách là ai phái đi sao?" Trên mặt y đột nhiên lộ ra trào phúng, "Là cha nàng! Ông ta sớm biết nàng sẽ không ra tay với tên cầu tặc kia, cho nên mới đưa ra biện pháp như vậy, đáng tiếc a, lần này dĩ nhiên hấn không có chết!"

Nhìn người nam nhân gần như đã điên cuồng ngay trước mắt, Phương Cửu không biết nên nói cái gì, trực tiếp hô với bên ngoài: "Người đâu!"

Sau một khắc, Thường phúc lập tức đẩy cửa vào, "Thái hậu nương nương có gì phân phó?"

"Đưa hoàng thượng tới, ai gia muốn xuất cung thăm hỏi nhiếp chính vương!"

"Nàng..." Cảnh vương xiết chặt nắm đấm, liên bình tĩnh như thế mà nhìn cô, nhưng trong mắt đều là phẫn nộ.

Phương Cửu không để ý đến y, chỉ là sai người mời y đi ra ngoài, cũng may có người ở ngoài, Cảnh vương không có lộ ra bất thường gì, nhưng sắc mặt vẫn không tốt.

Đổi một thân cung trang nhẹ nhàng, Phương Cửu liền dẫn theo tiểu hoàng đế quang minh chính đại ngồi kiệu ra khỏi cung, cô ngàn tính vạn toán cũng không có tính tới thích khách này lại do cha cô phái đi, có thể thấy được cha cô chán ghét Hiến Viên Diễn bao nhiêu đâu!

Sau khi dừng kiệu, cô mới được cung nữ đỡ tay đi xuống, bởi vì đội ngũ rất hùng hậu, nên hấp dẫn không ít sự chú ý từ bách tính, một vòng chung quanh hầu như đều bu đầy người, chỉ có quân gia trong phủ còn có một đám nô tài tiếp giá trước cửa.

"Nô tài thỉnh an hoàng thượng, thái hậu nương nương, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Phương Cửu phát tay, đề các nô tài đứng lên, "Vương gia các người đã bị thương, phải nằm trên giường?"

Phương Cửu vẫn rất hoài nghi, lễ nào cha cô tìm cái cao thủ tuyệt thế đến ám sát? Nếu không phải vậy thì làm sao lại đã thương con trai nam chủ đến giường cũng không thể xuống?

"Bẩm thái hậu nương nương, thực sự là vết thương của chủ nhân chưa lành, thái y đã cố gắng hết sức, mong rằng thái hậu nương nương chớ trách!" Quân gia khẽ đảo mắt, vẻ mặt thấp thòm lo âu.

"Mẫu hậu, chúng ta mau đi xem nhiếp chính vương đi?" Tiểu hoàng đế quơ quơ tay cô, vô tội nháy mắt to.

Phương Cửu gật gù, sau đó đề quân gia dẫn đường, Ngự Lâm quân thì thủ ở bên ngoài phủ.

Trong phủ rất lớn, phòng vệ tuần tra cũng rất nghiêm mật, có lẽ là sau khi bị ám sát rồi tăng cường, Phương Cửu đi một hồi lâu mới được dẫn tới một cái viện, bên ngoài còn có rất nhiều thái y đang đứng, nhìn thấy cô thì đều dồn dập quỳ xuống đất thỉnh an.

Phương Cửu khoát tay để bọn họ đứng lên, liền nghiêm túc hỏi: "Thương thế Nhiếp chính vương thế nào?"

Dứt lời, mấy tên thái y hai mặt nhìn nhau một chút, cuối cùng do một người khá lớn tuổi trong đó đi ra nói: "Bẩm thái hậu nương nương, thương thế của nhiếp chính vương... Rất nghiêm trọng!"

"Đứng đứng đứng! Đặc biệt nghiêm trọng, thiếu một chút liền mất mạng, có thể nói là hung hiểm vạn phần!" Mấy tên thái y kia cũng bận rộn phụ họa thêm.

"Chính là, bây giờ nhiếp chính vương nhất định phải tỉnh dương, ngàn vạn lần không thể bị kích thích, nếu không thì hậu quả khó mà lường được!"

Thấy thái y nói nghiêm trọng như thế, Phương Cửu lập tức đẩy cửa đi vào, trong căn phòng lớn chỉ nghe thấy một luồng mùi thuốc nồng đậm, một nam tử có sắc mặt tái nhợt đang nằm trên, lần này thì Phương Cửu không dám không tin, sợ đến mức vội vàng đi tới ngồi xổm xuống.

"Này, này!" Cô dùng sức đẩy cánh tay hắn hai lần.

Lúc này, người trên giường mới thông thả mà "tỉnh lại", khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị không có bất kỳ biểu tình gì, "Sao... Sao người lại đến?"

Thấy cửa đã được khép lại, trong phòng chỉ có tiểu hoàng đế đang ăn bánh hoa quế ở chỗ kia, Phương Cửu lập tức nắm lấy cái chân, chậm rãi xóc lên, nhưng khi thấy băng gạc bị nhuộm đỏ trước ngực hắn thì, sợ hãi đến mức trắng bệch mặt.

"Ngươi... Ngươi..."

"Ta... Ta không có chuyện gì... Còn không chết được..." Hắn giãy giụa chuẩn bị đứng dậy.

Phương Cửu đỏ mặt, vội vàng giữ cánh tay hắn, đỡ hắn lên, "Thật... Xin lỗi, thích khách kia... Là cha ta phái tới."

Cô vốn tưởng rằng là giả, không nghĩ tới dĩ nhiên là thật sự!

Tiểu hoàng đế ngồi trên ghế tròn, ăn bánh hoa quế ở bên kia yên lặng nhìn về bên này một chút, tiếp theo lại cắn bánh hoa quế của nó.

Hôm nay cô thay đổi thân cung trang hải đường màu hồng, cũng không cài quá nhiều châu sức, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra sự hồ thẹn nồng đậm, đôi mắt đỏ ngầu, dường như khóe mắt còn có nước, Hiên Viên Diễn tựa ở trên thành giường, vẻ mặt lạnh nhạt: "Rất bình thường, cha người cũng không phải một ngày hai ngày muốn giết ta."

"Xin lỗi... Ngươi... Đau lắm hả?" Phương Cửu không biết nên nói cái gì, làm sao cô cũng không nghĩ tới dĩ nhiên hắn lại bị thương nặng như vậy.

"Người hôn ta một chút, ta sẽ không đau." Hắn rũ mắt, vẻ mặt vô cùng "suy yếu".

Phương Cửu không do dự, trực tiếp hôn một cái ở trên mặt anh, sau đó đỏ mặt rồi dịch cái ghế ngồi ở bên giường hắn.

Thấy trên bàn còn có thuốc, lập tức dứt cái chén thuốc gần như đã nguội cho hắn uống, có điều Hiên Viên Diễn lại nghiêng đầu, "Hiện tại ta không muốn uống thuốc."

Phương Cửu: "..."

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Phương Cửu đều muốn điên rồi!

Hắn giương mắt, trầm thấp nói, "Người cảm thấy thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói: Cục trường lại đổi một chiêu khác rồi~

Aya: ngồi muốn lòi mắt mới tới nửa chương 59~~~

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.